MİLYARDER HARDY KARDEŞLER

SADAKAT VE İHANET ARASINDA

BİR YIL SÜRECEK SAHTE BİR EVLİLİK...

SHAIN ROSE

OLİMPOS®

Çeviren: Aydan Yalçın

BABAMIN İŞ ORTAĞI, BİRLİKTE KURDUKLARI İMPARATORLUK İÇİN HER ŞEYİ YAPARDI. BUNA BENİMLE EVLENMEK DE DÂHİLDİ...

Tüm kadınların sevgilisi olan eski NFL oyuncusu milyarder Declan Hardy, benim tam zıddımdı.

Ben uyumluyken o buyurgandı, ben düşünmeden hareket etmezken o aklına eseni yapardı, ben sessizken o sesiyle varlığını dayatırdı.

Tek ortak noktamız, ikimizin de adının babamın vasiyetinde yer almasıydı.

Onunla evlenirsem o, sağlık ve spor imparatorluğunu elinde tutacaktı, ben de benim için değerli olan tek şeyi. Fakat bu evliliğin şartları vardı:

Bir yıl boyunca sahte bir evliliği sürdürecektik.
Bir yıl boyunca beraber yaşayacaktık.
Bir yıl boyunca onun lüks yaşam tarzına ayak uyduracaktım.

Fakat bir anlaşmada şartlar hiçbir zaman değişmeden kalmazdı. Özellikle de öpücüklerinin sahte olup olmadığını ya da onu öperken rol yapıp yapmadığımı anlayamazken.

Dahası şartlar değiştikçe sadakatle ihanet arasında incecik bir çizgi olduğunu öğrenecektim. Ne var ki ikimiz de bu çizginin hangi tarafında olduğumuzu bilmiyorduk.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-59-5
9 786255 919595
OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

THG
0894315
YVV

Sadakat ve İhanet Arasında
Shain Rose
Orijinal Adı: Between Commitment and Betrayal

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2023, Shain Rose

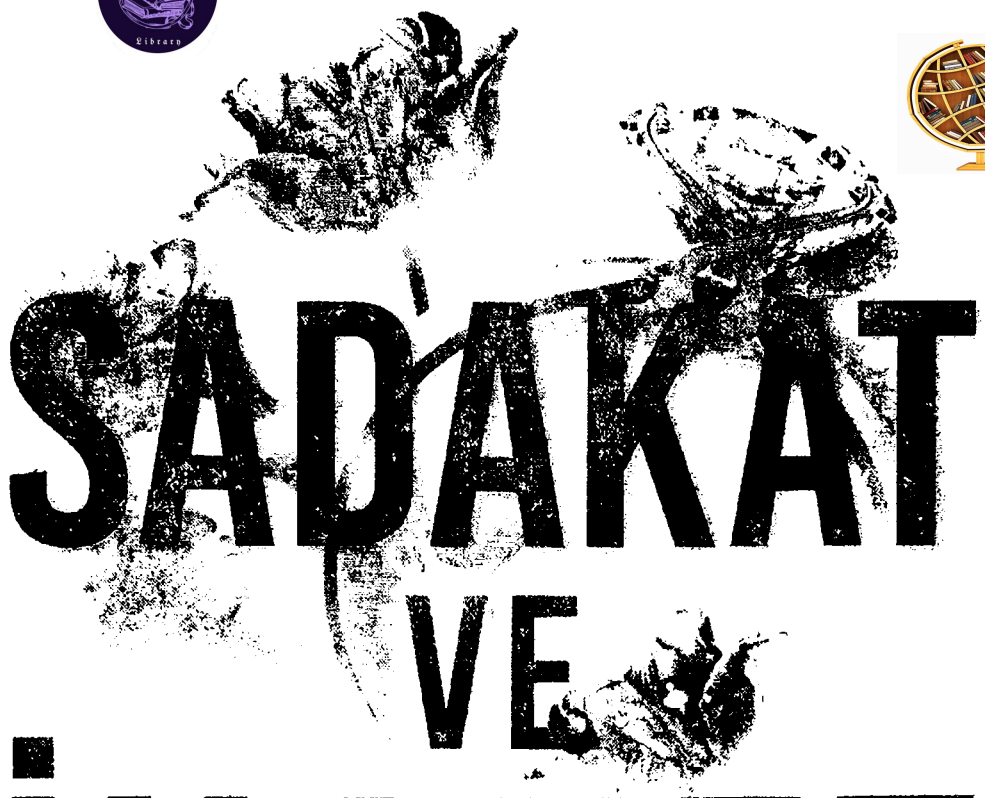
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Aydan Yalçın
Editör: Zehra Uzun
Son Okuma: Gülçin Özbek Kuyumcu
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Eylül 2025
ISBN: 978-625-5919-59-5

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

SADAKAT VE İHANET ARASINDA

SHAIN ROSE

Çeviren: Aydan Yalçın

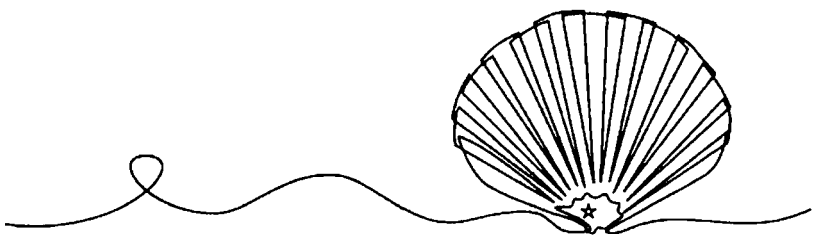
OLİMPOS®

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

1

EVERLY

Yoga stüdyosunun kapısından, "O bir daha buraya gelmeyecek," dendiğini duyunca yüzümdeki gülümseme aniden siliniverdi.

Yıllardır görüşmediğim babamla her daim güneşli Florida'da yaşamaya başlayalı yalnızca iki ay olmuştu ancak bana iki ömür gibi geliyordu. Göz göze geldik; mavi gözleri, ondan aldığım tek şeydi. "Carl, ciddi olamazsın," diye fısıldadım.

"Bay Milton, bence kızınız kendi kararlarını kendi verebilir." Wes Bauer yoga matını toplayıp yanıma yaklaştı.

"Bu kararı kendim *verebilirim*," diye belirttim üstüne basa basa, yorucu antrenmanın ardından dağılmış saçlarımı elimle düzelterek.

Babam homurdandı, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Spor merkezinde çalışmana aramızdaki bağı güçlendirebilmek için razı gelmiştim, Evie. Bu şekilde olmaz."

İç geçirerek, "Bu konuyu sonra konuşsak olmaz mı, Carl?" dedim.

"Şimdi konuşacağız," dedi parmağını sallayarak.

İşte bu yüzden on sekiz yıl onunla görüşmemiştim. Carl Milton zengin züppenin tekiydi; hiç tanımadığım büyükbabamdan kalan servetle ayaklarının üzerinde duruyordu. Hayatı bo-

yunca kimse ona karşı gelmediğinden, altı yaşımdayken "sözünü dinlemediğimiz" bahanesiyle annemle beni terk edip gitmişti.

Aslında annemin baskıları sayesinde spor merkezinde çalışmama razı olmuştu. Annem, doğup büyüdüğüm kasabadan uzaklaşmaya, yarım bıraktığım yüksek lisansın vicdani yükünden kurtulmaya ihtiyacım olduğunu söylemişti.

Haklıydı elbette. Bunu ben de biliyordum. Üzerime çöken tarifsiz acının altında boğuluyor, bir türlü yüzeye çıkamıyordum. Gitmeyi, başka bir yerde yeni bir hayat kurmayı planlamıştım ancak o yerin burası olmasını hiç istememiştim.

Yine de Carl ısrar etmişti. Kalp yetmezliğine doğru gittiğini, bu yüzden öz kızını daha yakından tanıması gerektiğini söylemişti.

Ben de hâlâ babasının sevgisini isteyen o saf kızın umuduna kapılarak iki ay önce ülkenin öteki ucundan kalkıp Florida'ya taşınmıştım.

Aptal gibi.

"Gidersen Declan'ı ararım," dedi Carl. Wes'se inleyip kapkara topuzunu iyice sıktı.

"Ne için arayacakmışsın?" Declan Hardy'nin sesi her zaman böyle güçlü çıkardı. Toktu. Öyle otoriter, öyle baskındı ki salondaki herkesin dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı. Eski bir NFL yıldızı olan bu kaslı, yakışıklı ve ünlü adam, özel sohbetimize dalmış olmaktan zerre rahatsızlık duymayarak iri cüssesiyle kapı pervazına yaslanmış, bize bakıyordu.

Babam söylene söylene iş ortağına doğru yürüdü. "Evie, yine bu aptalın evinde yapılacak bir partiye gidebileceğine inanmış. Lütfen, benim ve işimizin iyiliği için bu meseleyi hallet."

Bunu dedikten sonra salondan çıktı, arkasında zihnimde yankılanıp duran *yine* kelimesi kalmıştı.

Yine. İşte asıl mesele buydu. Bu, babamın aşk hayatıma ilk müdahalesi değildi. Bir ay önce Declan'ı arayarak *uçağa atlayıp gelmesini* ve beni Wes'in evinden almasını istemişti.

Uçak. Declan da hiç tereddüt etmeden Wes'in kapısını çalıp partiden ayrılmamı söylemişti. Yaşadığım dünya böyle bir yerdi işte. Onlara göre ben Carl'ın göz bebeği, kutsal kurallarını çiğneyen isyankâr kızıydım.

Wes hafifçe gülüp bana göz kırptı. "Vardiyan bittiğinde gelip seni alırım, Evie." Salondan çıkarken bakışlarını Declan'dan ayırmadan bana, "İstersen bu gece bende kalırsın," dedi.

Bu sözler üzerine babamın iş ortağı, o yemyeşil gözlerini üzerime dikerek bakışlarımı esir aldı. Tavrında öfkeli, sorgular ve hak iddia eder gibi bir hâl vardı.

"Everly," diye seslendi, sesi o kadar derinden geliyordu ki tüylerim diken diken oldu.

Aramızdaki gerilim resmen salonun camlarından, aynalarından sekiyordu. Sessizlik ikimizi de yutarken bu sükûnetin uzayıp gitmesine izin verdim çünkü o çok istediği bilgileri ona vermeye niyetim yoktu. Bunu ne hak ediyordu ne de istemeye hakkı vardı. Yine de bütün bedenim ona boyun eğmek, kontrolü ona bırakmak için yanıp tutuşuyordu.

Herkeste böyle bir etki yaratıyor muydu? Bu dominant ve çekici adam, herkesin iradesini böyle kolayca kırabiliyor muydu? Sessizce kapı pervazına yaslanıp soru bile sormadan cevap alabileceğini mi sanıyordu?

Çenesi birkaç kez seğirdikten sonra sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi, "Onunla kaç kere yattın?" diye sordu. Öyle ki onu doğru mu duydum diye düşündüm.

Gözlerimi üç kez kırpıştırdıktan sonra sözlerini ancak idrak edebildim. Öfke, eriyen lav misali kanıma yayılırken ağzım açık kaldı. "Ciddi misin?" diye sordum hayretle. Elimde tuttuğum havluyu buruşturup parmaklarımda çevirdim ve patlamamak için kendimi zor tutarak yüzümü sildim. Üzerimde HEAT logolu ıslak spor sütyenim varken, buklelerim kabarıp dağılmışken ve sıradaki bire bir seansıma sadece yirmi dakika kalmışken bu saçma tartışmaya daha fazla vakit ayıramazdım.

Yine de teknik olarak o benim patronumdu.

"Evet, Everly," dedi ve pervazdan uzaklaşıp bana doğru birkaç adım attı. Tam adımı söylemesi, sinirlerimi bozmaktan başka bir amacı olmadığını açık ediyordu. Biliyordum. Üstelik beni korkutabilirmiş gibi gelip tepeme dikildi. "O sikik herifle kaç kere yattın?"

Karşısında dimdik durup meydan okurcasına gözlerine baktım. Boyum onunkinden bir baş kadar kısa olabilirdi ama asla korkup sinmedim. Aksine, aptal kelebekler midemde kanat çırpmaya başladı. Sanırım herkese aynısı oluyordu.

Declan Hardy'nin dünya çapında ünlü olmasının bir nedeni vardı ve bu, babamın otel ve spor salonu zincirlerine yaptığı yatırım değildi. O yüz, o gür siyah saçlar ve bana her baktığında ruhumun derinliklerine işleyen o delici yeşil gözler... "*Sikik herif* mi?" diyerek kaşlarımı kaldırıp yüzüne kötü kötü baktım.

Başını iki yana salladı, beni azarlamak ister gibiydi ama açıklama beklemekle yetindi. Bense uzun zaman önce özel hayatımla ilgili boş sohbetlere asla girmemem gerektiğini öğrenmiştim.

Sessiz kalmakta kararlı olduğumu fark edince pes etti. "Sen Carl'ın *kızısın,* Everly," dedi. Sanki bana, babamın adına yaraşır davranmamı söylüyor gibiydi.

Havluyu çantama tıkıştırırken, "Nereye gideceğimi yine ortağına yetiştirdiğine inanamıyorum," diye homurdandım.

Declan altın rengi çöp kutusunu işaret etti. "Soyunma odasında temiz havlular var. Onu oraya atabilirsin."

Bu adamın lüks yaşamı bile sinirimi bozuyordu. "Ben aynı havluyu tekrar kullanmakta bir mahsur görmüyorum."

Declan yüzünü sildi. "Senin yüzünden hepimiz delireceğiz."

"Cidden mi?" diyerek alaycı bir kahkaha attım. "Beni ayda yılda bir görüyorsun."

"Yine de seni her gördüğümde ortalığı karıştırmış oluyorsun," diye belirtti.

Spor çantamı omzuma atıp sesimi yükseltmemeye çalışarak, "Geçen hafta katılamadığın toplantıdan bahsediyorsan eğer, ben sadece Sunville'deki çocuklar için boş bir yoga stüdyosu istemiştim," dedim.

"Ben..." Gözlerini kıstı. "Baban oranın çocuklar için olduğunu söylemedi."

Gözlerimi devirmek isterdim ama saygısızlık olur diye yapmadım. Sunville İlkokulu, okul sonrası etkinliklere fazlasıyla ihtiyaç duyan bir yerdi. HEAT İmparatorluğu'nun, topluma katkı sunması için küçük bir fırsattı. İki taraflı bir kazanç olabilirdi. Ama babam daha ilk anda bu fikri reddetmişti.

"Toplantıya teşrif etseydiniz bilirdiniz, *Bay Hardy*."

"Declan," diye düzeltti, gözleri öfkeyle parlayarak. "Yoğunum. Sporcuları çalıştırıyorum, hissedar toplantılarım var ve–"

"Evet, paraşütle atlamak daha öncelikli gibi görünüyor," dedim.

Köşeli çenesi seğirdi. Belki de sessiz olduğum için geri adım atacağımı, boyun eğeceğimi sanmıştı. Ne de olsa o, bu seçkin spor merkezleri ve konaklama zincirinin en büyük hissedarıydı. HEAT, Hardy Elite All-Access Team'in kısaltmasıydı, iddiaya göre ülke genelinde tatil köylerinden spor salonlarına, restoranlara ve daha fazlasına kadar uzanan bir ağı vardı.

Beni öyle kolay yıkamazdı ve konu burada olduğum sürece ne yapacağıma geldiğinde inadım inattı. Burada sonsuza dek kalmayı planlamasam da bulunduğum yerde etki yaratmak istiyordum.

"Paraşütle atlama olduğundan emin değilim."

"İyi. Araba yarışıdır o zaman." Çantamın askısını sıkıca kavrayıp hafifçe omuz silktim. Bakışlarını beni ölçüp tartıyormuş gibi bedenimde gezdirdi.

"Seninle tartışmayacağım, Everly," dedi alçak sesle. Yine de sözleri yaramın üzerine tuz basıyormuş gibi geldi.

"Benim adım Evie," diye atıldım, çok da önemli olmadığını bile bile.

"Bak, çocuklar için daha fazla sınıf ayarlayabilirsin. Buna asla itirazım yok." Ensesini kaşıdığında pazuları şişti ve beyaz tişörtünün altından üst koluna yayılan dövmeleri göründü. "Sadece başka toplantılarım vardı. Yeni sınıflar açmakla ilgili bir şey konuşacaksan ve babanın karşı çıkacağını biliyorsan önce programım uygun mu diye bir bakmalısın. Takvime bakıyor musun?"

Sesindeki küçümseme yüzünden onu yumruklasam işimi kaybeder miydim? "Bundan sonra iki kez kontrol ederim."

"Öyle yap. Bir de babanın kalbini fazla yormayalım. Wes neredeyse senin iki katın yaşında. O herifle takılmamalısın." Bunu umursamaz bir tavırla, sanki ek bir ricada bulunur gibi söylemişti.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "İki katım mı? Gerçekten mi, Bay Hardy?" Ona bilerek soyadıyla hitap etmeye devam ettim çünkü o da benim ismimi doğru kullanmaya tenezzül etmiyordu. "Ben yirmi dört yaşındayım. Ve babamın kızı olmam, ilgimi çeken insanlarla görüşmeyeceğim anlamına gelmez."

Sanki on yaşından büyük olduğumu daha yeni idrak ediyormuş gibi başını yana eğdi. Gözleri bedenimin her bir kıvrımında dolaşıp âdeta tenimi yaladı, ardından sanki başka bir erkeğin ilgisini çektiğimi görmek ona acı veriyormuş gibi gözlerini sıkıca kapadı. Bedenimin bakışlarına bile tepki vermesi sinirlerimi bozuyordu. "O *sıradan* bir adam değil, Everly. O herif tam bir pislik. Onunla görünmek imajını kötü etkiler. Sen de artık HEAT'in bir parçasısın."

"Gerçekten mi?" Ağırlığı bir ayağımın üzerine verip kaşımı kaldırdım, bu saçmalığın bir an önce bitmesini istiyordum. "Gazete manşetleri yüzünden kiminle çıkıp çıkamayacağıma dair kurallar mı olacak yani? Sırf marka imajını zedeleyeceğin-

den korktuğun için onun evine gelip beni oradan sürüklemeye devam mı edeceksin? Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın?"

"Onu HEAT'e sırf ünü ve NFL'deki kariyeri yüzünden kabul ettik. O da zar zor. Sahada sportmenlikten uzak bir oyuncu ve o kötü şöhreti–"

"Ben futbol falan izlemem ve insanlar hakkında kendi yargılarımı kendim oluştururum. Medyanın bana kiminle çıkmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım yok," dedim lafını keserek. Babamın iş ortağının, basının yazdığı hikâyelere inanacağımı düşünmesi tepemin tasını attırmıştı.

Gazetecilerin ya da internetin, tıpkı bir zamanlar benim hakkımda yaptıkları gibi, birinin hikâyesini şekillendirmesine izin vermeyecektim. Doğduğum kasabada kimse bana güvenmezdi; insan yerine konulmaz, en ufak bir olayda bile hemen kötü gözle bakılan kişi olurdum.

"Futbol izlemiyorsun ama bir sporcunun nasıl rehabilite edildiğini biliyorsun, öyle mi?" Konuşurken yüzü hafifçe buruştu. Bu spor salonunda hiçbir resmî yetkinliğim olmadan çalışıyor olmam onu çileden çıkarıyordu çünkü diğer çalışanlarının hepsi aşırı nitelikliydi.

"Ben rehabilitasyon değil, teknik destek sağlıyorum," dedim. O da bunu gayet iyi biliyordu. Her müşteriyle özel olarak ilgilendiğim için bu kulaktan kulağa yayılmış ve herkes bana gelmeye başlamıştı. Üstelik başladığımdan beri bir kez olsun şikâyet almamıştım. "Şu an bire bir seansıma geç kalıyorum. Eğer işimiz bittiyse..."

Yanından geçerken ona çarptım ama tam uzaklaşacakken buz gibi sesi beni olduğum yerde durdurdu. "Soruma cevap vermedin."

Dönüp ona baktım. Yoga stüdyosunun tam ortasında, boydan boya aynaların ve Atlantik Okyanusu'na bakan yerden ta-

vana camların önünde tam bir güzellik timsali gibi duruyordu. "Ne sormuştun?"

"Onu kaç kere becerdin?"

Bu seferki soruşuyla bütün vücudum kasıldı. Midem, boğazım, meme uçlarım ve hatta başka yerlerim de öyle bir gerildi ki canım acıdı. Bu adama verdiğim ilkel tepki, hem tehlikeli hem baştan çıkarıcı hem de tamamen yanlıştı.

"Seni hiç ilgilendirmez." Cevap sıfırdı ve muhtemelen öyle kalacaktı. Wes'le birkaç randevuya çıkmıştık ama hepsi bu kadardı. Çünkü Wes, bende hiçbir etki yaratmıyordu.

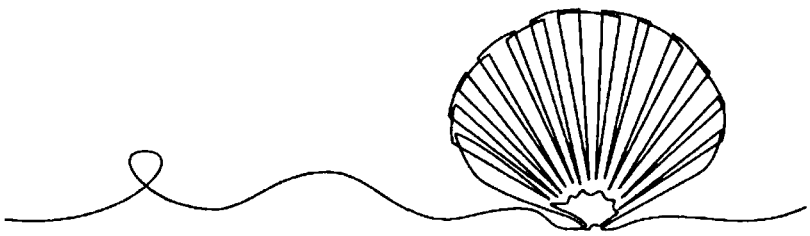
"Yani onunla yatmadın. Ama bu cevap değişirse, Everly, o zaman elimden kurtulamaz." Declan'ın alçak sesi açık bir uyarıydı, sanki ona karşı çıkmamam gerektiğini ima ediyordu. Sözleri vücudumda yankılanarak her yerimin ürpermesine neden oldu.

Stüdyodan çıkarken ona orta parmağımı göstersem mi diye düşündüm. Ama o benim patronumdu.

Nefret ettiğim kadar arzuladığım, bana yasak olan patronum.

2

EVERLY

Vardiyamdan sonra aldığım sıcak duş öfkemi söküp atmama yetmedi. Saçımdaki düğümleri çekiştire çekiştire taramak da işe yaramadı.

Ama tenis eteğimi giyip dudak parlatıcısıyla rimel sürdükten sonra Wes'e mesaj atarak yola çıktığımı haber verdiğimde kendimi bir nebze olsun daha iyi hissediyordum.

Spor merkezinin döner kapısından çıkarken havuzun kenarındaki fıskiyenin yanında oturan Po ve Noah beni gördüler. "Evie, sonra bizimle Vibe Club'a geliyor musun?" diye sordu Po.

Denize inen küçük patikayı işaret ettim. HEAT Sağlık ve Spor Merkezi, okyanusa bakan bir uçurumun tepesine kuruluydu ve manzarası gerçekten büyüleyiciydi. Aynı zamanda kendi sahil otelleri olan Oceanside Resort'a da bağlantı sağlıyordu. "Aslında Wes'e gidiyordum."

Noah, "Görüyor musun, birader, herkes Wes'e gidiyor. Hadi biz de gidelim," diyerek dirseğiyle arkadaşını dürttü.

"Lanet olsun," diye homurdandı Po, kocaman eliyle dalgalı saçlarını düzelterek. Saçı harika görünüyordu ama ikisinin de görünüşlerini umursamadıklarını çok iyi biliyordum. Günlerinin çoğunu spor salonunda ağırlık kaldırarak, yoga ve sezon dışında haftada birkaç kez buz üstünde antrenman yaparak

geçiriyorlardı. Hayatları, sezon dışında bile çoğunlukla hokey etrafında dönüyordu.

Noah ısrarla, "Biliyorsun, Wes'e giden bir sürü puck bunny[1] olacak. Hadi, gidelim işte. Hem Evie de orada olacak."

Po spor çantamı elimden alıp sırtına attı. "Hadi o zaman. Seninle yürüyelim."

Kıkırdadım. Deniz kenarındaki yumuşak kumda yürümeye başladığımızda dalgalar hafif hafif kıyıya vuruyordu. "Yani ikiniz sırf kızlarla takılmak için mi geliyorsunuz?" diye sordum.

"Evet dersem bana başka gözle bakar mıydın?" diye sordu Po.

İç çektim ve eğilip yerden beyaz bir deniz kabuğu alarak çantamın cebine koydum. "Hayır çünkü sana ve gönül ilişkilerine zaten başka gözle bakıyorum."

Po benim kabuk topladığımı görünce, "Turist dükkânlarında bundan daha iyileri satılıyor, haberin var mı?" dedi.

Omuz silktim. İnsanlar sanki değersizlermiş gibi yerdeki bu kabukların üzerine basıp geçiyordu. Neden kendi bulduğumu almak varken başkasının satılığa çıkardığı bir kabuğu alacaktım?

Bir martı zıplayarak yaklaştı ama biz üstüne doğru ilerleyince hemen geri çekildi. Ben de ona ve sürüsüne yol açabilmek için çocukları durdurdum. Her gün işe giderken koştuğum bu yolda onları ürkütmemek için böyle yapmaya dikkat ediyordum.

"Evie," dedi Po, parlayan kara gözleriyle. "Aralarından geç gitsin işte, nasıl olsa geri gelirler."

İç geçirip onların adımlarına ayak uydurdum. "Bunlar bizim Wisconsin'deki mavi kuşlardan ya da kardinal kuşlarından farklı. Bir kere korkuttun mu bütün sezon boyunca başka yerlere kaçarlar."

"Florida asla evcilleştirilemeyecek martılarla dolu. Yakında alışırsın," dedi Noah, Wes'in okyanus kıyısındaki mülküne doğru ilerlerken bana hafifçe dirsek atarak.

---

1 Kadın buz hokeyi hayranlarına verilen genel isim. *–ç.n.*

Wes gibi evi apartman dairemden beş kat büyük insanlarla takılmaya alışmak kolay olmayacaktı.

HEAT Sağlık ve Spor Merkezi'nde çalışmaya alışmaksa neredeyse imkânsızdı. Eskiden annemle bakımsız bir yoga stüdyosu işletirdik, oranın giriş ücreti beş dolardı. Buradaysa üyeler her yıl yüz binlerce dolar ödüyor, özel kulüplere, spalara, otellere ve kırmızı halı etkinliklerine katılabiliyor, âdeta ünlü gibi muamele görüyorlardı.

Wes'in evine girdiğimde birçoğunun gerçekten de ünlü olduğunu fark ettim. Sporcular. Şirket patronları. Milyonerler. Sırf arkadaşlarıyla vakit geçirmek için en şık kıyafetlerini kuşanan türde insanlar.

Wes bizi kapıda karşıladı ve beni takım arkadaşlarından bazılarıyla tanıştırdı. Po ve Noah ânında kollarını kadınların omuzlarına attılar, bu sahne itici olmasaydı etkileyici bulabilirdim. Yine de Wes ortalıktan kaybolduğunda tam sıkılmaya başlamıştım ki Noah yanıma geldi. "Sonunda buldum seni, Evie. Havuz kenarında oturmaya ne dersin?"

O ilk saat içinde Noah ve Po, beni yalnızca bir yoga eğitmeni olarak değil, bir arkadaş olarak da kabul ettiklerini gösterdiler. Wes ortalarda yokken yanımdan ayrılmadılar ve gözlerini asla üzerimden ayırmadılar.

Kadınlar bikinileriyle, erkeklerse şortlarıyla ortada dolaşıyor ama yine de ortama uyum sağlamayı başarıyorlardı.

"Belki de üstümü değiştirip gelmeliydim," dedim Wes'e, o da yanımıza döndüğünde. Ama başını sallayarak reddetti.

"Aman," dedi Wes, gözlerini üzerimde gezdirip ardından hafifçe gülümsedi. "İnsanlar bu saçma ortamlara gelirken süslenmeye bayılır. Dert etme. Bana bir saniye ver, sana bir şey getireceğim."

Po, Noah'ya göz devirdi. "Bahse girerim yine kendi formasını getirecek."

Wes iki dakika sonra elinde küçük bir Cobra forması ve birayla yüzer merdivenden indiğinde ikisi birden kahkahalara boğuldu. Wes eşyaları bana uzatırken Noah, "Onlardan kaç tane stokladın? Her bedeninden mi aldın yoksa?" dedi.

"Siktir git," dedi Wes kahkahalarla. "Hayranlar için birkaç koli verdiler, göt herif."

Po homurdandı. "Daha çok kendin almış gibisin."

Kaba görünmek istemediğimden formayı aldım. "Teşekkür ederim," dedim ama birayı geri çevirdim. "Ben su alayım."

Başıyla onaylayıp mutfağın beyaz mermer tezgâhının arkasına geçerek bir bardak buzlu su getirdi. Burada olmak âdeta piyangoyu vurmak gibiydi. Kadınlar benimle sohbet etmeye çalışıyor, erkekler içki teklif edip oturmam için yer açıyorlardı. Forma bir çeşit statü göstergesi gibiydi.

"Evie?" diye tiz bir ses duyunca ister istemez irkildim çünkü bu sesi, üvey kardeşim Anastasia'yla ilk kez tanıştığımda duymuştum. Arka bahçedeki havuz tarafında, üzerindeki pastel pembe bol elbisesiyle yürürken sarı saçları ardında salınıyordu; elbise o kadar gevşek duruyordu ki altına giydiği bikinisi belli oluyordu. Sonra gelip diğer üvey kız kardeşim Clara'nın koluna girdi.

Clara'yla Anastasia iki yıl arayla doğmuşlardı ama birbirlerinden alabildiğine farklıydılar. Canlı, çiçek desenli bir elbise giyen Clara, yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesiyle bana, "Merhaba, Evie," diye seslendi. Ancak kardeşi hemen dirseğiyle ona vurdu.

Noah'nın bakışları bir onlara bir bana kaydı ve rahatsızlığımı fark etmiş olacak ki kolunu omzuma doladı. "Bu gece siz Milton kızlarıyla takılacak olmaktan çok mutluyum," dedi.

Muhtemelen ortamı yumuşatmaya çalışıyordu ama Anastasia saçlarını savurup burun kıvırarak, "O bir Milton değil, Noah," dedi.

Noah şaşkınlıkla bakınca, "Annemle babam boşanınca soyadımızı değiştirdik," diye açıkladım. Clara'nın yüzü kızardı ama ben Anastasia'nın kaba davranışını dert etmeyecektim. Sırtımı dikleştirip suyumu yudumladım ve açıklamaya devam ettim. "Neyse, Carl sağ olsun, konuk evinde bir hafta kalmama izin verdi ama o bizi terk ettiğinden ailelerimiz hiçbir zaman tam anlamıyla kaynaşamadı. O zamanlar ben altı yaşındaydım, siz ikiniz kaçtınız sahi?"

"Carl hayatımıza girdiğinde ben on yaşındaydım, Clara'ysa sekiz," diye atıldı Anastasia, herkesin duyması için sesini yükselterek. "Ve kendisi bize harika bir üvey baba oldu."

Başımla onaylayıp dudaklarımı dişlerken hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Anastasia hiçbir zaman kardeş olmayacağımızı açık bir dille ifade etmişti. Beni tanımaya hiç niyeti yoktu.

Rahat tavrıyla bilinen Noah, omzumu sıktı ve içkisini kaldırdı. "O zaman Carl'ın hepimizi bir araya getirmesine," dedi.

Ama Anastasia ikimize de ters ters baktı ve üzerimdeki kıyafeti görünce burnunu kırıştırdı. "Onu nereden buldun?"

"Wes ödünç verdi," diyerek omuz silktim çünkü benim için pek de anlam ifade etmiyordu.

"Çıkarken geri verdiğinden emin ol. Biz Cobra forması giymeyiz," diye tersledi Anastasia, ardından yanımdan hızla geçip gitti. Üzerimdekilere mi sinirlenmişti yoksa onun çevresine bir nebze de olsa kabul ediliyor olmama mı, kestiremiyordum.

Clara'ya göz attığımda yeşil gözlerini devirerek, "Kusura bakma. Bugün keyfi pek yerinde değil," dedi. Kardeşinin davranışı onu tiksindirmiş gibi burnunu kırıştırdığında, makyajının altında kalan çilleri belirginleşti.

Elimle geçiştirdim. "Önemli değil. İşten doğruca geldim, biraz uygunsuz giyinmiştim de."

İki kez gözlerini kırpıştırdı; takma kirpikleri hayli belirgindi ama yine de gözlerinin güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Annesinden aldığı çıkık elmacık kemikleri ve uzun boyuyla dikkat çekiyordu, öyle ki kendisi fark etmese bile kalabalığın ona neden çekildiğini anlayabiliyordum. "Oyun kurucunun formasını giyiyorsan çok da uygunsuz sayılmazsın. Aranızda bir şey mi var?"

"Pek sayılmaz. Şu anda sadece nasıl ilerleyeceğine bakıyoruz ama onun da bunu ciddi bir ilişki olarak görmediğinden eminim." Bileğimdeki ipli bileziklerle oynadım ama o, buna katılmıyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Eğer birlikteyseniz Carl eninde sonunda kabullenecektir. İlk başta hep homurdanır ama sonra söner. Neyse, Anastasia'nın davranışı için gerçekten üzgünüm. Daha seni tanımaya fırsatı olmadı," dedi ve oturabileceğimiz yumuşak bir kanepeyi işaret edip Noah'yı postaladı.

"Niye üzülüyorsun ki?" dedim, omuz silkip elimdeki bardaktaki buzları çalkaladım. Bir yandan da Wes'i arıyordum. Arkadaşlarıyla birlikte tekila shot atıyordu ve bir kız koluna yaslanmıştı. Bu da aramızdaki şeyin yalnızca basit bir flört olduğunu gösteren işaretlerden biriydi.

Clara iç çekti. "Çünkü o kaba biri ve benim ablam. Yani ona biraz terbiye öğretmem gerekebilir."

"Öğrenecek olsa şimdiye çoktan öğrenirdi." Buklelerimi elimin tersiyle geriye itip gülümsedim. "Ben *Bambi*'yi dinlerken öğrenmiştim mesela."

"Dinlerken mi?" diye sordu. Kafasını hafifçe yana eğince koyu kızıl bukleleri omzundan döküldü.

Clara'nın, kardeşinin hoşuna gitmeyeceğini bile bile benimle sohbet etmeye çalışmasına gülümsemeden edemedim. "Annem televizyon ve filmler konusunda biraz garipti. O yüzden her şeyi kulaklıkla dinlerdik."

Beni baştan aşağı süzdü. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Açıklamasını bekledim.

"Bunu" –eliyle beni işaret etti– "sık sık yapıyorsun." Yine bekledim. "Sessizlik olduğunda sinip kalmıyorsun, bizim dikkat süremize göre seninki çok daha kontrollü."

Bu yoruma gülümseyerek karşılık verdim. "Sadece sözünü bitirmeni bekliyordum."

"Hayır, hayır. Gerçekten öyle."

Havuzun kenarında kahkaha atan kadına göz gezdirdim, suya girmeye çekiniyordu. "Uzun süre evde eğitim gördüm, insan içine pek karışmadım. O yüzden biraz garip davranıyor olabilirim." Artık bundan utanmıyordum. "Annem ve yoga stüdyosuna gelen birkaç arkadaşıyla büyüdüm. Hepsi o kadar."

"Yalnızlık çekiyor muydun?" diye fısıldadı, sanki bu soruyu sormaması gerekiyormuş gibi.

"Tabii ki." Derin bir iç çektim. Carl, yeni karısıyla ve onun önceki evliliğinden olan çocuklarla birlikte çekilmiş kartpostallar yollardı. Çocukken o kartları elime aldığımda hep birlikte geçireceğimiz bir yılbaşı hayal ederdim; kardeşlerimle oynayacağımı, annemin ve onların annesinin arkadaş olacağını düşünürdüm. Ama bir keresinde annemin, babama bunu sorduğunu ve pek de iyi bir fikir olmayacağını kabullendiğini duymuştum.

Derken Anastasia'nın bize şöyle bir bakıp gözlerini devirdiğini gördüm. "Tek çocuklar bazen kendilerini yalnız hissederler," dedim. "Ama insan zamanla kendine başka kimsenin edemeyeceği kadar iyi arkadaşlık etmeyi öğreniyor."

"Clara, buraya gelsene!" diye bağırdı Anastasia, manikürlü elini sallayarak.

"Anlıyorum." Clara bana doğru eğildi. "Yani bazen Anastasia gibi bir ablanın olması da insanı yalnız hissettirebiliyor." Ne demek istediğini tam çözemeden koluma dirseğiyle hafifçe dokundu. "Aman Evie, hemen kafanda kurmaya başlama. Sonra konuşuruz. Önümüzdeki hafta bir ara pastaneye uğra."

Bu fikre istemsizce gülümsemiştim ki Clara birden ayağa kalkıp şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. Bakışlarını takip ettim. "Ne oldu?"

"Sanırım sonra konuşamayacağız çünkü *o* buraya doğru geliyor."

Fısıldaşmalar duydum, ortamın havasının değiştiğini hissettim –ve tıpkı ikiye yarılan bir deniz gibi– onun geçmesi için kalabalığın dağıldığını gördüm.

O, ortamdaki hemen hemen herkesten daha uzun boyluydu ve gözünü bile kırpmadan doğrudan yanıma geliyordu. Anastasia ona bir şeyler mırıldansa da odağını hiçbir şey saptıramadı.

"Everly." Declan, adımı sert bir tonda söyleyerek gelip dibimde durdu.

Neden üstümü değiştirmemiştim ki? Şu hâlde –spor kıyafetlerimle, üstümde Wes'in formasıyla otururken– onun karşısında kendimi epey paspal hissediyordum. "Evet?" dedim.

"Yürü. Seni eve götürüyorum."

Hayatımla ilgili hiçbir söz hakkı olmayan adamdan gelen buyurgan bir emir. İnsanların bizi dinlediğini, izlediğini ve üzerimde zerre iddiası olamayacağını görmüyor muydu?

Bunu daha önce de yapmış, Wes'in evine gelip buradan hemen çıkmamı istemişti. Ama o zaman bu sahneye şahit olan neredeyse kimse yoktu. Bu yaptığıysa düpedüz saygısızlıktı. Ona bunu aptala anlatır gibi anlatmıştım. Babamla iş ortağı olması, üzerimde söz sahibi olabileceği anlamına gelmiyordu. Babam değildi sonuçta. Arkadaşım bile değildi. Zar zor iş arkadaşı sayılırdık.

"Hardy, adamım, yanlış takımla eğlenmeye mi geldin?" diye seslendi Wes, barın arkasından. O kadar içmişti ki rekabeti kenara bırakmayı unutmuş gibiydi.

"Hayır. Everly'yi eve götürmeye geldim," diye çıkıştı Hardy.

Bir saat. Spor salonundan ayrılalı daha bir saat olmuştu. Demek öğrenmiş ve hiç vakit kaybetmeden buraya gelmişti.

Ne sonuçlarını düşünmüş ne de benim için nasıl bir utanç olabileceğini umursamıştı.

Ayağa kalktığımda Declan beni baştan aşağı süzdü. Gözleri bir an irileşti, sonra suratını buruşturup iki parmağıyla burnunun köprüsünü sıktı. Derin derin nefes almaya ihtiyacı varmış gibi yanaklarının da hafifçe şiştiğini gördüm. "Wes'in formasını mı giyiyorsun, Everly? Yüce Tanrım," diye mırıldandı dişlerini sıkarak.

"Bay Hardy," dedim öfkeyle, "uğradığın için sağ ol ama buradan gidecek olursam Uber çağırırım. Gelmene gerek yoktu." İnsanların duymaması için elimden geldiğince sakin kalmaya çalışıyordum.

"Asıl senin burada olman gereksiz, üstelik baban açık açık yasaklamışken," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak.

Kaslı kolundan tutup onu evin bir köşesine çektim çünkü üzerimize çevrilen bakışlar canımı sıkmıştı. Sonra karşısına dikildim. "Aralarındaki tüm bağı kopardığı kızının görüştüğü birinin evine gitmesini mi yasaklamış? Söylediğin şeyi kulakların duyuyor mu senin? Benim de Clara ve Anastasia gibi buraya gelme hakkım var," dedim. Bu noktada herkesin bizi izlediğini bile bile parmağımla omzunu dürttüm.

"Clara ve Anastasia, Wes'le *çıkmanın* akıllıca olmadığını biliyorlar," dedi gözleri öfkeyle parlayarak. "Neden söz dinlemiyorsun?"

"Herkes gibi senin sözünü mü dinleyeyim yani?" dedim ellerimi havaya savurarak. "Sırf HEAT'in patronusun diye?"

Birkaç kişiden hayret nidaları koptu ve Anastasia tam da o anda gelip Declan'ın koluna girerek yapmacık yapmacık gülümsedi. Bana bakarak imalı bir tavırla, "Burada çok uzun zamandır yaşamıyor olabilirsin, Evie ama Declan hepimiz için çok şey yapıyor," dedi.

"Aslında pek bir şey yaptığı söylenemez," diye güldü Wes, elindeki içki çalkalanıp dökülürken. "Declan, sakin ol. İstersen sana bir viski getire–"

"Kalmayacağım," dedi Declan, alev alev yanan gözleri kararlılıkla bana kilitlenmişti. "Hemen gidiyoruz."

"Peki ya seninle gelmezsem?" dedim meydan okuyarak.

"O zaman kucaklayıp götürürüm, *Damla*. Beni zorlama," dedi uyarı dolu bir sesle. İlk tanıştığımızda bana taktığı o lakabı kullanmıştı. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Evie dışında başka bir lakaptan nefret ettiğimi, hele de yağmur damlası kadar minicik olduğumu ima eden bu lakaptan ne kadar tiksindiğimi biliyordu.

Bu sahne, tartışmaya bile değmeyecek kadar çocukça ve abartılıydı.

"Wes, bana kapıya kadar eşlik eder misin?" dedim.

"Gerçekten mi?" Wes bir anda ayılmıştı ve partisini terk edeceğime inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Yani tabii. Elbette. Hadi gidelim."

Kolumu onunkine doladım ve Declan'ın yanından geçip gittim. Tartışmamızı izleyen insanların arasından geçmek zaten yeterince kötü değilmiş gibi dışarı çıkınca Declan'ın arkamdan, "Formasını ona geri verebilirsin," diye seslenmesi neredeyse bardağı taşıran son damla oldu.

Yine de formanın eteğini tuttum. Daha fazla olay çıkarmanın anlamı yoktu. Bu olanların hiçbirinin anlamı yoktu zaten. Ama Wes, sırf Declan'ın damarına basmak ister gibi kocaman sırıttı ve yüksek sesle, "Sende kalsın, Evie. Bende daha çok var," dedi. Sonra beni kendine çekip Declan'ın gözlerinin önünde öptü. Bu, bizim ilk öpücüğümüzdü. O âna dek hep arkadaşça takılmıştık.

Dudaklarında acı bira tadı vardı ve her şey yanlış geliyordu. Sanki ikimiz de bir oyunun içindeydik ve Wes yalnızca ödülü

kazanmak istiyordu. Geri çekilip onu arayacağıma söz verdim. Gerçi aramayı pek düşünmüyordum.

Declan, garaj yolundaki motoru çalışan siyah SUV'nin kapısını açtı.

Arabaya bindiğimde kendime bir defalık öfkelenme izin verdim ve ondan önce davranıp kapıyı sertçe kapadım.

Arabanın ön tarafından dolanıp yanıma oturdu ve şoföre seslenerek, "Peter, Everly Carl'ın evinde kalıyor," dedi.

"Hayır," diye düzelttim hemen. "Taşındım."

"Taşındın mı?" diye sordu ama hemen ardından eliyle geçiştirdi. "Adresini Peter'a söyle de seni eve bıraksın." En azından bir özür dileyeceğini umarak ona baktım. O da bana baktı, sanki birbirimizi ölçüp biçiyorduk. "Yanlış sınırları zorluyorsun, Everly," dedi sonunda.

"Patronumla aramda iş dışında herhangi bir sınır olmamalı," dedim sesimi alçaltmadan.

"Sen o piç herifin evine gitmeye karar verdiğinde hâlâ işteydin," dedi dişlerini sıkarak.

Kızgın mıydı? *Harika*, diye geçirdim içimden. *Ben de öyleydim.* "Özür dileyecek misin?" dedim doğrudan.

"Ne için?" diye sordu, burnundan sertçe nefes verirken.

"Wes'in evinde çıkardığın rezillik yüzünden," dedim neredeyse çığlık atarak, Wes'in evini işaret ederken kendimi kaybetmek üzereydim. "Beni *bir kez daha* utandırdığın için."

"Sence rezillik çıkarmak umurumda mı? Değil," dedi. "Bu seni utandırıyorsa o salağın evine gitmeyeceksin. Yoksa her seferinde hiç üşenmez gelir seni alırım, Damla." Ellerini yumruk yapmıştı, tıpkı benim gibi o da öfkesini zor zapt ediyordu.

Neredeyse ona beni bu lakapla çağırmayı bırakmasını söyleyecektim ama birimiz olgun davranmazsa bu tartışmanın feci şekilde sonlanacağını biliyordum. Bu yüzden lafını duymazdan gelip şoföre evimin adresini verdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama işe koşarak geliyorsun."

"Evet." Omuz silktim ve formanın ucuyla oynamaya başladım.

"Orası altı kilometre uzaklıkta ve ara sokakların bazıları pek tekin değil. Aklından ne geçiyor senin?"

"Pardon ya, sabah ve akşam serinliğinden keyif aldığım için özür dilerim."

"Serinliği sikeyim..." diye homurdandı. "Seni geç saatlere kadar mesaiye bıraktığımda–"

"Uber çağırabilecek yaştayım, merak etme. Koşarak dönecek değilim, hem koşsam ne değişir?" dedim sesimi yükseltmeden. "Kadın koşucular başkalarının davranışları yüzünden sürekli suçlanıyor. Araştırmalar, kadın koşucuların yüzde altmışının tacize uğradığını gösteriyor ama dönüp dolaşıp bizden ne zaman koşacağımızı bilmemiz, gruplar hâlinde koşmamız bekle–" Çok konuştuğumu fark edip sözümü yarıda keserek elimle geçiştirdim. "Gerçekten büyütülecek bir mesele değil."

"Tanrım, senin adına büyük mesele olması için ne gerekiyor?"

"Bir parti basarak beni oradan götürmeye çalışman olabilir mi?" Saçımı bir araya topladım, topuz yapacaktım ama bileğime lastik toka takmayı unuttuğumu fark edince homurdandım.

"Wes'in partisinde olmamalıydın."

"Tanrım. Yine mi aynı terane?" İç çektim, hem ondan hem babamdan bıkmış usanmıştım artık. "Sadece uyumlu olup olmadığımızı görmeye çalışıyorum."

"Değilsiniz. O senin tipin değil," diye kestirip attı.

"Bu senin karar vereceğin bir şey değil," dedim, ağır ağır nefes alıp sinirimi yatıştırmaya çalışarak. "Makul davranmaya çalışıyorum, Bay Hardy."

Öfkeli bir boğa gibi burnundan soluduğunu duydum. "Eh, makul olmak insanı yorar," diye karşılık verdi.

Nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu? "Makul olmak o kadar mı zor?"

"Kesinlikle," diye bağırdı. Sonra bir anlığına gözlerini yumdu. "Baban seni önemsiyor, ben de ön–" Bekledim. Daha fazlasını itiraf etmek isterse ona izin verecektim. "Markamız. Babanın istekleri. O benim için çok şey yaptı. Bu yüzden yönettiğim spor salonunda çalışırken senin güvende olmanı bekliyor."

Bu sözleri duyunca içim biraz burkuldu, nedenini tam olarak bilmiyordum. Declan ve ben sadece iş arkadaşıydık, daha fazlası değil. "Bu kadar sinirlenmene gerek yok," dedim. "Bu duruma düşmemizin sebebi senin kimsenin dizginleyemediği bir öfke kumkuması olman."

"Bu ne demek şimdi?"

"Bu gece yaşananlar bunun en güzel örneği. Üzerimde hiçbir hakkın yokken nereye gideceğime karışıyorsun. Wes'in partisindeki davranışlarını kimse sorgulamadı bile. Kendi kurduğun bu seçkin imparatorluğun kralısın." Yanından geçtiğimiz şehir ışıklarını işaret ettim.

"Doğru." Başını onaylarcasına salladı. "Bu yüzden beni dinlemen gerekiyor."

"Ah, Bay Hardy. Ben senin imparatorluğunun parçası değilim. Sadece kısa süreliğine uğrayan bir yabancıyım. En kısa zamanda başından çekip gideceğim." En azından planım buydu.

SUV apartmanımın önünde dururken gözlerini kıstı. "Everly, bana bir iyilik yap. Benim imparatorluğumdayken o lanet formayı giyme ve bir daha onun evine gitme."

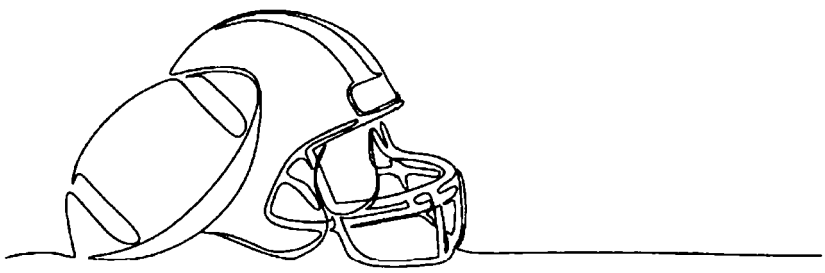
İç çektim. "Her şeyi bu kadar kafaya takmamayı öğrenmelisin."

Bana doğru eğildi. "Sen neleri kafaya takarsın peki? Çünkü bana hissettirdiğin her şeyi bire bir hissetmeni çok isterdim."

Duzenleme
Ny.ozlem

3

DECLAN

"Neler hissettiriyormuşum?" diye fısıldadı.

Everly Belafonte. İş ortağımın *tek* biyolojik kızı. Araları bozuk olmasına rağmen ona sanki paha biçilmez bir hazineymiş gibi bakıyordu. Öylesine değerliydi ki sırf yanında durarak bile ona zarar verebileceğini düşünmüştü. Everly'yle ilk tanıştığımda, babası bana onlara hiçbir şekilde fayda sağlayamayacağını fark edince kızıyla annesinden uzak durduğunu anlatmıştı.

Bu, bir ebeveyn için oldukça çarpık bir bakış açısıydı ama yine de ona katılmadan edemiyordum.

Everly, dünya tarafından henüz örselenmemiş, saf ve tertemiz biriydi. Yüzünü çevreleyen kahverengi, siyah ve sarı tonlarındaki vahşi bukleleri insanın içinde onları usulca düzeltme isteği uyandırıyordu ama bakışları sakin ve odaklıydı. Safir mavisi gözlerindeki bakış öylesine keskin, öylesine sarsılmazdı ki kim ne yaparsa yapsın yıkılmayacağını düşünürdünüz. Ağzından çıkan her şey sinirinizi bozsa bile o hafif kısık sesi insanı yatıştırırdı çünkü söylediği her şey mantıklıydı.

Şimdi kararlılık ve benimki gibi arzu dolu bakışlarını bana dikmişti. Ona kilitlenip kalmıştım. Resmen esir alınmıştım. Alt dudağını ısırarak cevabımı beklemesi beni tamamen büyülemişti.

"Nasıl mı hissettiriyormuşsun?" dedim sorusunu tekrarlayarak. Kendimi toparlamaya çalıştım ama bu savaşı çoktan kaybettiğimi biliyordum. İki aydır ondan kaçsam da ona tutulmaktan kurtulamamıştım. "İş ortağımın kızı karşıma oturmuş da beni çıldırtmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Aklımı kaçıracak gibiyim, nabzım hızlı atıyor, aletim taş gibi sertleşti ve o dudakları tatmamak için bahane bulmakta zorlanıyorum. Gelip kucağıma oturmanı emretmemek için."

Sözlerime tepkisi ani oldu. Önce bakışlarını kasıklarıma indirdi, sonra da dudaklarını yaladı. "Emretmek mi? Kontrol edemediğin tek insan olduğumu unutuyorsun sanırım, Bay Hardy."

Birkaç santim daha yaklaşıp dudaklarımı kulağına dayadım. "Nedense kontrolünü ele almamdan hoşlanacağını düşünmeye başlıyorum, Everly. Sonuçta patron olmamın bir nedeni var, biliyorsun değil mi? Arabaya kendi isteğinle binmenin bir nedeni olduğu gibi?"

Oturduğu yerde kıpırdandı, birbirimize bakarken sanki onun da en az benim kadar bir orgazma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "İşte tam da bu yüzden bunun olamayacağını söylüyorum," dedi. İkimizi işaret etti. "Patron ve çalışan. İş ortağının kızı. Lüks hayat tarzı... ama benimki pek de öyle değil."

"Benim için engelleri aşmanın ne kadar kolay olduğunu bilmiyorsun," dedim boynuna doğru eğilerek. Teninin dudaklarımın altında nasıl bir his yaratacağını hayal etmekten kendimi alamayarak çıplak bacağını kavradım. Bacaklarını benim için araladı, teni yumuşak, pürüzsüz ve istekliydi. Tenini okşayarak elimi bacağında yukarı, daha da yukarı kaydırdım. "Bence bir geceliğine seni kontrol etmemin tadını çıkarabiliriz."

İnleyip kalçasını hareket ettirdiğinde kadınlığını avuçladım. Başımı boynuna çekip, "Bu yanlış, Declan," diye inledi.

"Artık Bay Hardy değil miyim? Sonunda adımı söyledin... Peki, bunu durmam için mi yapıyorsun yoksa devam etmem için mi?"

Ellerini saçlarımın arasına daldırdı, sanki köprücük kemiğine küçük öpücükler kondururken beni orada tutmak istiyor gibiydi. "Senden hoşlanmıyorum bile," dedi nefes nefese.

Güldüm. "Ah, ama vajinan beni seviyor." Sözlerim üzerine nefesi kesildi ama devam ettim. "Hatta benim için yalvarıyor, güzelim. Hem beni daha tanımıyorsun. Kendimi sana sevdirebilirim."

Özgüvenimi küçümseyerek güldü ama başparmağımı klitorisine bastırınca tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. "Sen fevri birisin, bense hiç öyle değilim. Sen oyun oynamaktan ve adrenalin yüklü şeyler yapmaktan keyif alıyorsun, Bay Hardy. Ama ben hiç keyif almıyorum."

Aynı şeyi tekrar yaparken onu görebilmek için geri çekildim ve diğer elimle saçlarını kavrayıp hafifçe çekerek yüzünü şehir ışıklarının altında daha iyi göreceğim şekilde çevirdim. Işıklar yüz ifadesindeki değişimi ortaya çıkarıyor, onu kendinden geçiren bir orgazmın eşiğine sürüklerken hep koruduğu o ağırbaşlı tavrı parça parça çözülüyordu. "Sana oyun oynamayı ve adrenalini de sevdirebilirim, Everly." Hiçbir uyarıda bulunmaksızın dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Bedeninin verdiği tepkileri bir bir belleğime kazımak istiyordum: Ben istediğimi hiç çekinmeden alırken onun coşkuyla buna karşılık vermesini. Tişörtüme tutunarak ânın tadını en az benim kadar çıkarırken sonuçlarını bir kez olsun düşünmemesini.

Onun kendini bende kaybetmesini istiyordum. Kalçasından kavrayıp onu kucağıma oturttum. Sırtı göğsüme yaslı hâldeyken kolumu beline dolayıp onu istediğim açıya getirdikten sonra kadınlığını okşamaya devam ettim. Ereksiyonumu kıçına doğru itmekten kendimi alamıyordum. Aletimin teması bile ona yetiyormuş gibi zevkle inledi.

Ön koltuğa tutunarak kalçasını oynattı ama sonra birdenbire donakaldı. Gözlerini şoför koltuğuna diktiğini görebiliyordum.

Yaptığımız şeye kendini o kadar kaptırmıştı ki Peter'ın orada olduğunu tamamen unutmuştu.

Peter telefondaydı, bizi görmezden geliyordu. Zaten işi buydu ama bu durum bana lanet bir tokat gibi çarpmıştı.

Everly becerip kenara atabileceğim bir kadın değildi. İş açısından da iyi bir karar olmazdı. Sonuçları düşündüm. Bu işi düzeltmem gerekiyordu. Peter'a bağırarak dışarı çıkmasını emrettim. Peter hemen itaat etti. O sırada Everly dönüp bana bakınca kalçası aletimin üstünde hareket etti. Dişlerimi sıktım.

"Ânı mahvettin," dedi saçını bir kenara savurarak. Burnuma tatlı bir Hindistan cevizi kokusu doldu. Kalçası bir kere daha kıpırdandı, alt dudağını ısırmasıyla aletim bu işin dönüşünün olmayacağını anladı.

Ereksiyonum tam istediğim yere değdiğinde bakışları alev aldı. "O zaman yeni bir an yaratalım, Everly. Eskiyi bırakalım. İzin ver bunu düzelteyim." Elim hâlâ üzerindeydi, bunu fırsat bilip parmaklarımı eteğinin ve külotunun altına kaydırdım.

"Bir şeyleri bırakmayı sevmem," dedi nefes nefese, parmaklarım ıslaklığını keşfederken.

"Bırakmalısın, güzelim," diye fısıldadım kulağına. "Değiştiremediğin geçmişi neden dert edesin? Bu yüzden gel beni dinle, olur mu?"

Kontrolü ellerime bırakmasını, yapacaklarım için bana izin vermesini istiyordum.

Durakladı, tereddüt etti, düşünüp taşındı ama tüm bunları yaparken kendini avucuma hafifçe bastırmaya da devam etti. Sonra boyun eğdi. "Bir kereye mahsus seni dinliyorum... ama biri görürse–"

Cümlesini bitirmesine bile izin vermedim. Parmaklarımı hızla içine daldırdım. Bu hareketim karşısında nefesi kesildi. "Bırak onu ben dert edeyim. Sen sadece buna odaklan," dedim. Başparmağımla klitorisine baskı yaparak karşı koyamayacağı bir gerilim yarattım. "Şu anda önemli olan tek şey bu."

Görülme korkusu onu doruğa ulaştırmamı engelleyemezdi. Bunun garantisini verebilirdim. Bu kez ona bütün endişelerini unutturmak istiyordum. Her zaman fazla mükemmeldi, fazla saftı, kendini salmaya ihtiyacı vardı.

Ve bunu ona benden daha iyi verecek biri yoktu.

Ne bir parti.

Ne Wes.

Sadece ben.

Kulağına, "Şu lanet formayı hemen çıkarmanı istiyorum. Bir daha sırtında onun adını görmeyeceğim," diye fısıldadım. "Çıkar. Hemen."

Islak kadınlığını öyle bir okşadım ki tereddüt bile etmeden formayı kafasının üstünden çıkarıp yere attı. İçinde işte giydiği önü fermuarlı atlet vardı.

"Bunu bir kereye mahsus yapıyorum," dedi, sanki bize bunu hatırlatması gerekiyormuş gibi. "Kontrolü ele al, Declan. Ve beni buna izin verdiğime pişman etme."

"Kontrolü devretmeden önce bile emir veriyorsun," dedim köprücük kemiğinin üzerindeki deriyi ısırarak. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Bunu sadece bir kereliğine yapmak çok zor olacak, Everly."

Saçlarının bir tutamını kavrayıp başını geriye yatırdım, boynunu yaladım ve aynı anda parmaklarımı da içinde hareket ettirmeye devam ettim. "Üstünü çıkar," dedim.

Lanet HEAT spor sütyeni ve fermuarlı atleti beni deli ediyordu.

Tereddüt etti.

"Sözümü dinle, Everly," dedim hırıltıyla, "yoksa bu orgazmı elde etmek için daha fazla uğraşman gerekecek."

Başparmağımı usul usul klitorisinin etrafında döndürdüğümde titredi ve sabırsızlanıyormuş gibi kendini elime bastırdı. Sonra dediğimi yaparak teslim oldu.

"İşte bu. Akıllı kızsın. Şu güzel memelere bak," dedim omzunun üstünden göğsüne bakarak. Bir elim kadınlığında hareket ederken diğeriyse meme uçlarını okşayıp sıkmak için yukarı kaydı. Ardından saçlarını tutarak hızımı artırdım. Boynunu emdim ve adımı haykırana dek parmaklarımı G noktası boyunca ileri geri hareket ettirdim.

Gürültülü, kontrolsüz ve tamamen kendinden geçmiş bir hâldeydi.

Göğsüme yığıldı, kadınlığı parmaklarımın etrafında tekrar tekrar kasıldı.

Sayısız kez onu böyle kendini kaybederken hayal etmiştim ve şimdi gerçek olmuştu. İlk tanıştığımızdan beri bunu düşlüyordum. Nefes nefese, neredeyse mırıldanarak bir sonraki emrimi verdim. "Benimle evime gel."

Kaslarıyla parmaklarımı sıkıca kavradı, gözleri benimle yaşadığı ilk orgazmın puslu maviliğindeydi. "İmkânsız," dedi.

"Neden?" Benden uzaklaşıp üstüne başına çekidüzen verdiğinde bile nedenini biliyordum oysa.

"Çünkü hepsi bu." Aramıza uzanıp elini kemerime attığında bileğini yakaladım.

"Sadece *bunu* yapmayacağız," dedim. "Seni bir SUV'nin arka koltuğunda sikemem, Everly."

"Az önce yaptın zaten. Ne farkı var?" Gözleri büyüdü, sesi bir oktav yükseldi. Bileğini elimden kurtarıp atletinin fermuarını çekti ve yere attığı formaya uzandı.

"Evet çünkü bu ön sevişmeydi," dedim, bu işin bizim için burada bitmeyeceğine karar vererek. "Benimle evime gelmeden öncesi."

Kıkırdayıp o nefret ettiğim formayı tekrar üzerine geçirdi. Ama sonra yüz ifadesi ciddileşti çünkü ciddi olduğumu fark etmişti. "Yapamayız... bunu yapamayız."

"İyi de niye yapamayalım?" dedim.

"Çünkü ben benim. Sen de sensin. Lanet bir ünlüsün. Arabadan çıktığımız andan itibaren seninle hiçbir işim olsun istemiyorum."

Ama az önce elim içindeydi ve adımı haykırıyordu?

Yüzümdeki şaşkın ifade onu güldürdü. "Bay Hardy, herkes ilgi odağı olmak istemez. Senin şu garip HEAT topluluğunu yönetiyor olman ya da adının kasabadaki her derginin kapağında yer alması herkesi etkilemez."

"Ama buna rağmen ıslaklığın hâlâ parmaklarımda, güzelim."

"Tanrım. Seninle baş edemiyorum," dedi kapı koluna uzanarak. "Basının ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyorum, Declan. Bir başkasının yanında insan yerine konmamaktan nefret ediyorum. Son ilişkimde de böyle hissetmiştim–"

"Önceki sevgilini hâlâ unutamadın mı?" diye sorarak sözünü kestim çünkü eğer öyleyse bu hikâye bizim için başlamadan biterdi.

Ansızın esen rüzgâra dönerek gözlerini kaçırsa da saklamak istediği şeyi gördüm; geçmişin hayaletleri hâlâ peşindeydi.

"Şimdi bakışlarında acı ve tereddüt görüyorum. Beni kendinden uzaklaştırıyorsun çünkü geçmişe saplanıp kalmışsın."

"Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun," dedi saçlarını sanki arkasına saklanabileceği bir kalkan gibi omzundan indirerek.

"Ben geçmişe takılıp kalmam, Damla ve bir gün senin de kalmamanı sağlayacağım."

"Bana öyle deme," dedi arabadan inip olmak istemediği kişiliğini kapının ardında bırakırken.

Yine de pencereyi indirdim. "Şu lanet formayı çıkar, Everly."

"Abartma istersen. Sadece bir forma işte."

"Kendini aletime sürtüp adımı inlerken sırtında başka birinin adı yazılıydı. Bunun bir daha olmasına izin vermem."

"Ah, merak etme, bir daha olmayacak zaten," dedi omzunun üzerinden. Bir an ciddi ciddi arabadan çıkıp peşinden gitmeyi düşündüm. "İyi geceler, Bay Hardy."

"Everly!" diye seslendim ama arkasına bile bakmadı. "Pazartesi işe koşarak gelmiyorsun, haberin olsun. Sana bir araba göndereceğim."

"Sakın yapma. Binmem," dedi eliyle geçiştiriyormuş gibi bir hareket yaparak.

En az on kez küfrettikten sonra Peter'a seslenip arabaya dönmesini emrettim.

Ben içinde bulunduğumuz lanet duruma sövüp saymayı bitirdiğimde o çoktan apartmana girmişti bile. Böyle bir şeye hiç kalkışmamalıydık. Ben hemen sinirime yenik düşerken Everly onu darmadağın ettiğim hâlde soğukkanlılığını korumuştu.

Yine de ertesi sabah uyandığımda bunu nasıl tekrar yapabileceğimi planlamaya başlamıştım.

4

DECLAN

Ben

Sana gönderdiğim aracı iki haftadır görmezden geliyorsun.

Everly

Bu numarayı nasıl buldun?

Ben

Ben senin patronunum. Bütün numaralarını biliyorum.

Everly

Çalışan rehberi bunun için kullanılmaz.

Ben

Nasıl istersem öyle kullanırım. Bugün işten çıkarken arabaya bin.

Everly

Koşmayı seviyorum, bu yüzden arabaya ihtiyacım yok. Yine de düşünceli tavrın hoşuma gitti.

Hoşuna mı gitmişti? Onu dizime yatırıp bana her karşı gelişinde kıçına bir güzel şaplak atmak da benim hoşuma giderdi. Ona bunu mesajla söylesem miydim?

Ekranın altında mesaj yazdığına dair çıkan üç nokta birkaç kez belirip kaybolduktan sonra yeni bir mesaj geldi.

Everly

Çocuklarla stüdyoda fazladan zaman geçirebilmek de hoşuma gitti. Salı günleri özsavunma dersleri, çarşamba günleri yoga dersleri açman çok ince olmuş, teşekkürler.

Bunun için bana teşekkür etmesine gerek yoktu. HEAT'in toplumla daha fazla iç içe olmasını istiyordum zaten ve Carl da bunu biliyordu. Hatta Everly'nin bu konuda bana çıkıştığı günün ertesi bunu Carl'la konuştuğumda, bana Everly'nin bu işe hazır olup olmadığını bilemediğini itiraf etmişti.

Ona hazır olduğunu söylediğimde gülümsemiş ve "Tamam! Sevindim. Bak, bu iş gayet güzel yürüyecek," demişti.

Evet, keşke her fırsatta aletimin Everly'nin içinde nasıl hissettireceğini düşünmemenin de bir yolunu bulabilseydim. Bu *gayet güzel yürüyecek* hikâyesi, gecenin bir yarısında hedefi şaşırmış uzun vadeli bir atış gibiydi.

Asansör kapıları açıldığında başımı kaldırdım ve Everly'nin su şişesini resepsiyon bankosunun önüne koyup yanındaki çocuğa gülümsediğini gördüm. Üzerine önü fermuarlı bir spor sütyeni giymişti.

Gözlerimi ondan alamamam başıma iş açacaktı.

"Bugün harikaydın, Grayson." Çocuğa beşlik çaktı, oğlan annesinin yanında kendi etrafında döndü ve beni görünce gözleri parladı.

"Declan Hardy! İnanamıyorum!" diye bağırdı ve kestane rengi saçları sallana sallana yanıma koşarken birden durdu. "Anne! Yanımızda futbol topu var mı?"

Annesi kocaman gülümsedikten sonra çantasına uzandı ve sanki yolda emekli bir NFL oyuncusuna rastlamaya hazır geziyormuş gibi bir kalemle top çıkarıverdi.

"Derste eğlendin mi?" diye sordum oğlana. Ben topa imza atarken coşkuyla başını aşağı yukarı salladı. "Hayatımın en iyi aşağı bakan köpek pozunu yaptım. Bir de Bayan Everly dedi ki doğru nefes alırsam duygularım karmakarışık olmazmış."

İmza atmayı bitirdiğimde bana sarıldı, annesi de teşekkür etti ve tam onlar çıkarken Piper içeri girdi. Everly'yle çocuklar hakkında sohbet etme şansım bile olmamıştı; onlara duygularla nasıl baş edeceklerini egzersiz yaparak öğretmenin ne kadar harika bir fikir olduğunu, bunun çocuklar üzerinde nasıl bir fark yarattığını ona anlatmak isterdim.

Ama halkla ilişkiler yöneticim Piper buna izin vermedi, Everly'yle konuşmak istemem onun umurunda bile değildi.

"Konuşmaya hazır mısın?" diyerek dümdüz siyah saçlarını omzunun üstünden savurdu ve giriş-çıkış kaydı için saatini resepsiyona okutmadan yürüyüp geçti.

Everly bizimle göz göze gelmekten kaçınarak tabletine baktı. İlgi odağı olmayı ya da dikkat çekmeyi sevmiyordu. İç çektim çünkü gözlerinin mavisini ya da iki haftadır profesyonel takılmaya çalıştığımız için göremediğim gülümsemesini görmeyi çok isterdim.

Piper hiç durmadan konuşmaya devam ederken onun peşinden herkesin kullanabildiği cinsiyetsiz soyunma odalarımızdan birine yöneldim. Abim herkes rahatlıkla kullanabilsin diye buraya geniş kabinler ve özel duşlar eklettirmişti. Saunanın yanından geçip ofisime girerken Everly'nin bana yeniden mesaj atıp atmayacağını merak ettim.

Ona mesaj atıp çocuklara gösterdiği ilgi için teşekkür etmeli miydim? Onu takdir ettiğimi söylemeli miydim?

"Beni dinliyor musun?" Piper durdu ve ben kravatımdan kurtulmaya çalışırken kollarını göğsünde kavuşturdu. Burası normalde üzerimi değiştirdiğim yerdi ama gözlerinin bir an aşağı kaymasıyla yüzünde beliren hafif sırıtışı görünce durakladım.

Siktir.

Piper'la işim çoktan bitmişti. Ona bir iki kez bunu açıkça belirtmiştim. Belki de üç kez. Yıllardır bir ayrı bir barışıktık ama bugünlerde kafamı kurcalayan tek bir kız vardı ve o, Piper değildi. Bu kızın sırtına dökülen dalgalı saçları, alev alev yanan mavi gözleri vardı ve kimsenin kolay kolay sarsamayacağı kadar sakindi ama ben yine de o sakinliği bozmak istiyordum.

Piper bir adım öne çıkıp becerikli elleriyle kravatımdan kurtularak gömleğimin düğmelerine uzandı. "Şimdi neden dinlemediğini anlıyorum," dedi.

"Hayır." Gömleğimi açmaya başlamadan ellerini durdurdum. "Kafam çok dolu, Piper."

"Tamam," diye fısıldadı. "O zaman biraz kafanı boşaltmana yardım edeyim."

Dizlerinin üstüne çökse bile vücudumun zerre kadar tepki vermeyeceğinden emindim. "Piper, son seferde de söylediğim gibi aramızdaki şey bitti. Ciddiydim."

Gözlerini devirdi ve homurdandı. "İyi. Ayakkabı şirketiyle sponsorluk işini onaylıyorum," dedi. Hemen iş konularına dönmüştü çünkü hakkını vermek lazımdı, işinde gerçekten iyiydi. "HEAT Resort, Pasifik Kıyısı otelini hızlandırmak zorunda. Abinle de konuşman lazım." Saatine göz attı. "Toplantıya geç kalıyorum ama aramızdaki ilişki bittiyse Anastasia'yı göz önünde bulundurman iyi olur. Çünkü kankacığım basın için iyi bir imaj olur."

Beni iyice sinir küpüne çevirdikten sonra çekip gitti. Eşofmanımı ve tişörtümü giyerken lanet spor salonunun öbür ucunda

eğilmiş boks torbasını tutan Everly'yi gördüm ve sinirim saf öfkeye dönüştü.

Wes için tutuyordu.

"Everly." Sesimi mümkün olduğunca sakin tutmaya çalıştım. Programları daha yeni ayarlamıştım, çocuklara verdiği dersler dışında sürekli resepsiyonda olacaktı. Misafirleri karşılamada harikaydı ve bu sayede spor salonundaki herifler de poposuna bakıp durmazlardı, tıpkı şu anda Wes'in yaptığı gibi.

Yaptığım yanlış olabilirdi ama ben zaten masum biri değildim. Spor salonundaki adamların ona nasıl baktığını kendi gözlerimle görüyordum. Vücut yapısı mükemmeldi; kıvrımları ve o lanet olası masmavi gözleri. O kadar ki insanı içine çekip ruhunu yiyen birer safir siren gibi bakıyorlardı.

Üstelik o benim ortağımın kızıydı. Ona göz kulak olmalıydım. En azından kendime böyle söylüyordum. Geçen gün yönetim toplantısında programı neden değiştirdiğimi soran Dom'a da böyle demiştim.

SUV'nin arka koltuğunda yaşananları kimsenin bilmesine gerek yoktu. Her ne kadar ben o geceyi bir türlü unutamasam da. O gece soğukkanlılığını, kontrolünü elimde tutmuştum. Bana teslim olmuştu. Ve o günden sonra kendime hâkim olabileceğimden emin değildim. Onu başka bir adamın evinden ayrılmaya zorlamıştım. Oysa Everly bana ait değildi. Yani henüz değildi.

Bu konuda suçu Carl'a atabilirdim. Beni arayıp onun koruma köpeği olarak görevlendirmişti. Ama onunla tanıştığım andan itibaren Everly içimde bir yere dokunmuştu. Güzeldi, nazikti, sessizdi ve burnundan kıl aldırmaz bir tavrı vardı. Spor salonundaki pek çok adam onu bir ödül gibi görüp peşinden koşuyordu. Dedikoduları duymuştum.

Ama onun herkesin aklıyla mı yoksa sadece benimkiyle mi oynadığını çözemiyordum. Yaşı benden ve salondaki adamla-

rın yarısından küçük olmasına rağmen hepimizden daha akıllı olduğuna emindim.

"Buyurun, Bay Hardy?" dedi. Kum torbasını yumruklamaya devam eden Wes'i durdurmak için elini kaldırdı ve alnındaki teri sildi. Soluk soluğa kalmıştı.

Onu tepeden tırnağa süzdüm, salonda tişört ya da atlet giymemesini hiç anlayamıyordum. İnatla dar yoga taytları ya da spor sütyenleri giyiyordu. Kıvrımlarını öyle bir sergiliyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum. Bu noktada başkalarının da ona benim baktığım gibi bakmaması için yeni bir personel giyim yönetmeliği hazırlatmayı bile düşünüyordum.

Koyu saçlarını, boynunun zarif hattını herkesin gözleri önüne serecek şekilde tepeden toplamıştı. Saçlarının uzun olduğunu biliyor ve sırtından aşağı dökülüşünü, omuzlarından süzülerek inip kalkan göğsünü örteceğini hayal edebiliyordum.

Benim salonumda bir çalışan olarak insanlara ders vermesine sinir oluyordum. Adamlara esnekliklerini ve güçlerini nasıl kullanacaklarını öğretiyordu. Ama o pislikler buraya bunlar için gelmiyorlardı. Noah'nın NHL'da iyi olabilmek için yoga dersine ihtiyacı yoktu, sadece Everly'nin kıçına bakmak için geliyordu.

Tıpkı benim gibi.

Siktir.

Saçlarını ya da kalçasını kavramakla ilgili şeyler hayal etmediğimde ellerimi şu anda spor salonunun ışıklarının altında parlayan çıplak karnında gezdirdiğimi düşünüyordum; kaslarını, incecik belinin kıvrımını ve kusursuz kıçını daha da gözler önüne seren karnında.

"Sana resepsiyonda çalışmanı söylediğimi sanıyordum," dedim.

"Doğru, sen Piper'la gidince söylemeye fırsatım olmadı," dedi. Yanakları kızarmıştı, kendini ele vermemek için dudaklarını kemiriyordu. Piper'ın adını andığında sesinin titrediğini fark ettim ve yaydığı gerilimden sanki onu kıskanıyormuş gibi

geldi. Resepsiyonu işaret ettiğinde orada deneyimli çalışanlarımdan birini gördüm. "Juna yerime geçti çünkü Wes'in egzersiz için partnere ihtiyacı vardı..." Omuz silkti ve gülümseyerek Wes'e baktı.

Wes araya girerek onu savunmaya kalkıştı. "Sadece biraz ekstra motivasyona ihtiyacım vardı," dedi ve sanki imasını anlamalıymışım gibi bana göz kırptı.

İmasını değil ama bir aptal olduğunu gayet iyi anlamıştım. "Motivasyon demek?" Güldüm ve çenemi ovuşturarak kendimi tutmaya çalıştım. Mantıklı düşünmeli, Everly gibi soğukkanlı davranmalıydım.

Everly bir çalışandı. Ortağımın kızıydı. Ona dokunmamam gerekiyordu, o asla benim olmamalıydı.

Yine de ne zaman onunla aynı ortamda olsak aletim buna tepki veriyordu. Beynim benim dışımda kimsenin ona bakamayacağını haykırıyordu. Vücudum da şu sıralar başka hiçbir kadına tepki vermiyordu. SUV'deki geceden bu yana iki hafta geçmişti ve o zamandan beri onu düşleyerek sayısız kez mastürbasyon yapmıştım.

"Declan," diye fısıldadı sanki içimde bir şeylerin kaynadığını anlamış gibi. Beni yatıştıracağını umarak hafifçe koluma dokundu.

Ama dokunuşu damarlarımda alev gibi bir kıskançlık yarattı ve sonra ağzımdan bir sürü saçmalık döküldü. "Ortağımın kızıyla flört ettiğin için seni spor salonumdan kovmak yeterince iyi bir motivasyon olur mu? Ne dersin?"

Gizlice etrafta dolaşan güvenlik görevlilerimizden biri öne çıktı. NFL'de ve kurduğum bu imparatorlukta – HEAT Sağlık ve Spor Merkezi'nde– ipler benim elimdeydi. Hiç kimse bu spor merkezine gelip ortaklardan birinin damarına basmak istemezdi. Bunu herkes biliyordu, Wes bile.

Bunun için özür dileyecek değildim. Herkes yerini bilecekti.

"Dostum, sen benim gözümde tam bir efsanesin. Biliyorsun, değil mi? Bir ya da iki yıl sonra geri dönersen bir Super Bowl daha kazanabileceğini düşünüyorum." Göt herif emekli olduğumu gayet iyi biliyordu ve bunun sebeplerinden birinin kendisi olduğunun da farkındaydı. "Bu sen, ben ve Carl arasında öyle büyütülecek bir mesele değ–"

"Büyük bir mesele," diyerek lafını kestim. Wes yılan gibiydi. NFL'deki herkes onun ne mal olduğunu biliyordu. HEAT üyesi olarak kabul edildiğine şükretmeliydi. Zaten bunun farkındaydı. Hemen geri adım atarak Everly'ye onu daha sonra arayacağını söyledi. Yediği bokları Everly'ye anlatmamı istemiyordu. Aralarındaki ilişkiyi zedelememden korkuyordu.

Ama aralarında ilişki diye bir şeyin olmadığının farkında bile değildi.

"Sen geri zekâlı mısın?" diye tersledi Everly, yumruk yaptığı minik ellerini iki yanına bastırmıştı. Wes neredeyse koşarak soyunma odasına doğru ilerliyordu. "Biz çıkıyoruz. Öyle canın istediğinde yanımıza gelip ona tehditler savuramazsın."

"Baban böyle istiyor," dedim omuz silkerek. Lanet olsun, gözleri öfkeden kristal mavisine dönmüştü. "Geçen gece söyledim, şimdi de söylüyorum; o senin tipin değil."

"Babamın ne istediği umurumda değil," diye bağırdı. "Sen de babam da benim bekçim değilsiniz."

"Wes şerefsizin tekidir," dedim kendime engel olamayarak. Aslında kendimi savunmaya ihtiyacım yoktu. Carl Milton, Everly'nin Wes'in takımından kimseyle çıkmayacağını açıkça belirtmişti.

Carl benim ortağımdı. Hayatını takımıma adamıştı. Emekli olacağımı açıkladığımda peşime düşüp otel ve spor merkezi imparatorluğuna yatırım yapmam için beni ikna etmişti. Tabii bu olay beş yıl önceydi ve ben daha emekli olmamıştım. Dört yıl daha oynamıştım ve bu süre zarfında onunla işleri büyütmüştük. O süreçte Carl akıllılık edip her şeye benim adımı vermişti.

Hardy Elite All-Access Team. Hardy Hotel. Hardy şu, Hardy bu. Yüzüm her yerdeydi ve Amerika buna bayılmıştı.

Carl benim hem akıl hocam hem de dostumdu. Kızının istemediği biriyle birlikte olmasını önlemek için elimden geleni yapacaktım. En azından şimdilik kendime böyle söylüyordum.

"Sen nereden biliyorsun ki? Onunla konuşmuyorsun bile," dedi Everly kaşlarını çatarak.

"Konuşmamamın bir sebebi var. O futbolu sportmence oynamıyor ve ilişki yaşadığı her kadını aldatan biri. Senin tipin değil." Arkamı dönüp resepsiyona yönelmiştim ki kolumdan yakalayıp beni kendine çevirdi ve konuşmaya devam etti.

"Tam da benim tipim," dedi ama o kendinden emin duruşu sarsılmıştı.

Ona doğru eğildim. "Adımı çığlık çığlığa haykırdığın gece de senin tipin miydi? Onun değil, benim adımı haykırdığın gece hani?"

Gözleri büyüdü, sonra kısıldı; kavga etmeye hazır gibiydi. "Harika. Yani şimdi ciddi bir ilişki istediğimi mi sanıyorsun? Daha önce birini aldatmış olmasının beni endişelendirdiğini falan?" İyice yaklaşıp fısıldadı. "Belki de sadece soyunma odasında bir iki kez sevişebileceğim birini arıyorumdur, tıpkı seninle Piper'ın yaptığı gibi."

O safir mavisi gözleri şimdi âdeta mavi bir alev gibi parlıyordu, kıskançlığı tıpkı benimki gibi yüzeye çıkmıştı. İki ayrı fırtına misali birleşip lanet bir kasırgaya dönüşmek üzereydik. Beni kışkırtmak istiyordu; sertleşen tavrından bunu açıkça görebiliyordum. Ama sonra yaptığı hatayı fark etti. Kalbimin nasıl hızla çarptığını, bedenimin ona verdiği tepkiyi, öfkemin onu soyunma odasına götürüp tam istediği şeyi yapma arzusuyla iç içe geçtiğini hissettim.

Ben bir adım atınca o bir adım geri çekildi, ardından dönüp soyunma odasına yöneldi. Atkuyruğunu çözdü ve saçları sırtından aşağı dökülürken kapılar arkasından kapandı.

Beni oraya sürüklemek için açıkça kışkırtmaya çalıştığına yemin edebilirdim; bu, sikimle oynadığı, kazanmamın mümkün olmadığı bir oyundu. Everly büyük bir oyun ustasıydı, bense mantığı yerine arzularıyla hareket eden aptal bir adamdım.

Ama yine de peşinden gittim. Soyunma odasına girip köşeyi hızla döndüm, kimsenin bizi görmediğinden emin olduktan sonra onu kolundan yakaladım ve tek kelime etmeden en yakın duş kabinine ittim.

"Ne halt ediyorsun, Declan?" Bana doğru döndü ve ona yaklaştığımda kafasını kaldırarak bana meydan okudu. Uzun zamandır birbirimizden uzak durmaya çalışıyorduk. Onu tatmak, koklamak ve her bir parçasını hissetmek istiyordum. Boynuna gömüldüğümde hafifçe iç çekip başını yana çevirerek bana daha fazla alan açtı.

Başka biriyle yatmak istemiş olabilirdi.

Benden on yaş küçük olabilirdi.

Evet, ortağımın kızı da olabilirdi.

Ama Everly er ya da geç sadece *benim* olacaktı.

"Bu spor salonunda biriyle sevişmeyi düşünüyorsan, tatlım, o kişi ancak ben olurum, başkası değil."

Başını iki yana salladı ve kekeleyerek, "Burada... *seninle... herhangi bir şey yapmaktan* söz etmiyordum ben," dedi.

"Burada biriyle sevişmekten bahsediyorsan o yalnızca ben olmalıyım, Damla." Dudaklarımı usul usul boynunda gezdirirken dizimi bacaklarının arasına kaydırdım. Aramızda kumaş olmasına rağmen bacağım kadınlığıyla temas ettiğinde inledi.

"İş yerindeyiz." Bana baktığında gözlerindeki şehveti ve alt dudağını nasıl yaladığını gördüm.

"Ve az önce orada söylediğim şeylerin aksine iş yerinde kimseyle–"

"Piper halkla ilişkiler uzmanım. Bana gelişmeleri aktarıyordu. Başka bir şey değil–"

"Beni ilgilendirmez." Başını çevirdi, ellerinden biri boynundaki kolyelerle oynamaya başladı. Alt dudağını dişlediğinde eğilip dudaklarını tatmak zorunda kaldım. Onu tatmak.

Dudaklarımı onunkilerin üzerine kapadığımda dudakları aralandı ve sanki öpücüğüme en az benim kadar muhtaçmış gibi açgözlülükle hareket etti.

Ama elim memelerine kayıp o ufak çıkıntıyı hissettiğimde hızla nefes alarak beni geri itti.

"İş yerindeyiz. Burası babamın salonu. Senin salonun. Ben buranın bir parçası bile değilim. Bu diyarın kralıyla yatarak iş yerimde sorun yaratmak istemiyorum. Özellikle de o kral babamın dostuysa."

Bunu dedikten sonra yanımdan geçip gitti.

Arkasından seslendim ama dinlemedi.

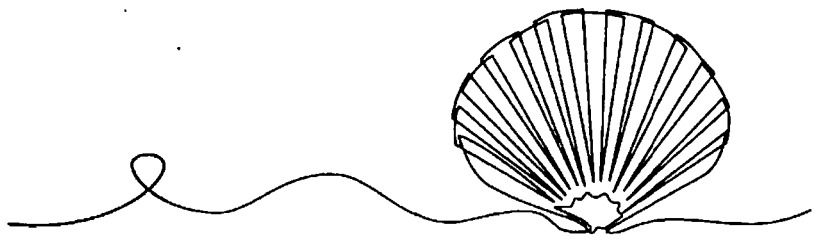
Erken saatlerde evine arabayla gitmesini söylediğim mesajı da dikkate almadı.

Ama ona bu konuda mesaj atmadım. Atamadım. Bunun yerine boş verdim çünkü Everly'nin söylediklerinde haklı olduğunu çok iyi biliyordum.

Yasak olana duyduğumuz çekimi görmezden gelip gelemeyeceğimizi anlamam an meselesiydi.

5

EVERLY

"Carl, şu an bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedim pat diye ve biraz sakinleşmesi için omzuna hafifçe dokundum. Garipti ama bunun işe yaradığını fark etmiştim; Carl başının okşanmasına ihtiyaç duyan, aşırı hevesli bir yavru köpek gibiydi.

"Onunla çıkamazsın."

"Bu senin karar verebileceğin bir şey değil," dedim sakin bir sesle, ortalığı karıştırmamak için. "Her şeye burnunu sokamazsın."

Alınmış gibi burnundan soludu ama ikimiz de nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyorduk. "Seni önemsiyorum diye beni yargılayacaksan hiç durma! Kahve içmeye ve birkaç randevuya çıktığında sustum ama artık bir ay oldu, Evie. O adam iyi biri değil."

Bu bir yalandı. Hiç de susmamıştı.

Juna yanımızdan geçiyordu ama sonra durup dinlemeye karar vererek kolunu göğsünde esnetti. Gözünü dedikodu dergilerinden alamıyordu ve biz de onun için resmen dedikoduyu canlı canlı ayağına taşıyorduk. "Nasılsınız, Bay Milton?" diye sordu. Yanakları kıpkırmızı olduğundan Carl'ın sinirli olduğunu gayet iyi biliyordu.

Carl yardım ister gibi hemen ona döndü. "Everly'ye Wes'in ne kadar kötü biri olduğunu bir de sen anlatır mısın?"

Juna sağa sola sallanan küt kesim mor saçlarıyla kocaman gülümsedi ama yardım etmek yerine işi iyice kızıştırmayı tercih etti. "Bay Milton, Wes seksi biri aslında." Bu kız boğucu spor salonuna nefes aldıran taptaze bir esinti gibiydi. Ağzı biraz bozuktu ve şeytanın avukatlığını yapmaya bayılırdı ama Carl'ın şu anda duymak istediği bu değildi. "Yani geçen yıl aralık ayında yaptığı şey–"

Carl sözünü keserek, "O konuyu açmıyoruz. Böyle şeyler HEAT'te konuşulmaz," dedi ve ardından inledi. Elini sallayarak onu başından savdı, Juna da parmaklarıyla bay bay yaparak seke seke uzaklaştı. Carl tekrar bana döndü. "Basın Wes'i tam da olması gerektiği gibi gösterdi ve isminin onunla yan yana anılmanı istemiyorum."

Basın. Ah şu kelime. HEAT'te çalışmanın yanında gelen basın ve o şatafatlı tanıtım işleri beni hep tiksindirmişti. İçim ürperdi ama açık etmeyerek o günkü görev listemizi kontrol etmek üzere tabletime döndüm.

"Wes bu kadar kötü ne yapmış olabilir ki?" Aslında Wes'in benim için doğru kişi olduğuna inanmıyordum ama amacım tekrar birileriyle çıkmak, yeniden sevmeye cesaret etmek, nefret yerine sevgiyi seçmekti.

Bir de Declan'ı unutmak istiyordum. En çok bunu istiyordum aslında. Gerçi bedenim buna pek olur vermiyor gibiydi.

"Adam karşı takımda oynuyor! Bilmen gereken tek şey bu." Carl sanki her şeyin cevabı buymuş gibi ellerini havaya savurdu.

"Takımı onu tanımlayamaz," diye karşılık verdim. Resepsiyon masasındaydık, her an bir müşteri gelebilirdi. "Bu konuyu daha önce de konuştuk. Sakin ol, tamam mı? İşte olmadığımız bir zamanda tekrar detaylıca konuşuruz."

"Baban olduğumu biliyorsun, değil mi?" Kırlaşmış kaşları gözlüğünün üstünde çatıldı. Gür kaşlarını asla kesmezdi ama böylesi sert baba hâllerine yakışıyordu.

"Elbette," dedim başımla onaylayarak. İçimde bir huzursuzluk belirdi.

Konuk evinden mümkün olan en kısa sürede taşınmıştım ve Carl'ın güzel bulduğu o daireye taşınmak için maddi yardımını kabul etmemiştim. Ona zaten yeterince borçlu hissediyordum, daha fazlasını isteyemezdim.

"Her zaman yanında olamasam bile yine de senin babanım, Evie. Üstelik yılların getirdiği bir tecrübem var." Sesi buruk çıkıyordu.

O tecrübeleri bensiz kazandığını ona nasıl söyleyebilirdim? Çocukluğum, tatiller dışında bir gün arayıp sesini duyurmasını umut ederek geçmişti. Sırf beni görmek istediği için kapımı çaldığı tek bir günü bile her şeye değişirdim.

Girişimi yapmak için saatimi sisteme okuturken sözlerinin üzerinde fazla durmamaya çalıştım. "Biliyorum, Melinda'ya rağmen."

İç çekip hafifçe güldü. Karısı ona yükmüş gibi davranmayı severdi ve bu esprinin aramızdaki gerginliği biraz olsun azaltacağını biliyordum. "Sen iyi bir insansın, Everly. Gerçekten iyi bir çocuksun. Ben sadece senin iyiliğini istiyorum. Anlıyor musun? Sana şu kadarını söyleyeyim; hayatımda yapacağım son şey bile olsa bir Cobra'yla birlikte olmana izin vermeyeceğim. Şu Hardy kardeşleri hiç düşündün mü? Çünkü–"

"Hayır." Sözünü kestim. Hayatıma bu kadar burnunu sokmasına izin veremezdim.

Neyse ki döner cam kapı hareket etmeye başladı ve yaşça büyük bir kadın içeri girer girmez hemen babama gülümsedi. Elimi belimden indirip onun sözlerinin etkisinden sıyrılmaya çalıştım.

Omzuna son kez daha dokundum ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadım. Şu anda benim bir babaya ihtiyaç duyduğumdan çok Carl'ın teselliye ihtiyacı vardı. Ben babasız geçen yıllar boyunca ayakta kalmayı öğrenmiştim. Ne olursa olsun yaşayabileceğimi biliyordum. Ama ne yazık ki Carl muhtemelen hayatı boyunca sürekli teselli edilmişti. Babam dededen zengindi ve hayatı boyunca bir eli yağda diğeri balda büyümüştü.

Kadın, resepsiyon bankosunun önünde benimle konuşurken babam saunaya gideceğini söyledi. Elimi sallayarak onu uğurladım ve sonra *check-in* işlemleri için Bayan Johnson'la ilgilenmeye devam ettim. Spor salonuna her gün gelen, yaşına göre hayran olunacak kadar enerjik, tatlı bir kadındı.

"Bu salonun bir parçası olduğum için ne kadar minnettarım bilemezsin, Everly." Uzun siyah kirpiklerini kırpıştırdı. "Baban hepimizin sayesinde iyi kazanıyor."

O kadarını bilmiyordum. Bildiğim şey, üç aydır burada, gezegendeki en lüks, en gösterişli spor salonunda çalıştığımdı. Aynı zamanda hayatımın en çılgın üç ayıydı. Salonun üstün teknolojisi, üyelere verilen hediyeler ve üyelik ücretini haklı göstermek için düzenlenen etkinlikler delilikti. Disney'in yetişkin versiyonu gibiydi.

"Bugün yanınızda saatiniz yok sanırım." Parmak izi okuyucusunu uzattım ve gayet olağan bir şeymiş gibi parmak izini okuttu. "Bugünün takibi için bir HEAT saati daha ister misiniz?"

Vereceği yanıt, "Hayır, birden değerli biri olmuşum gibi bana akıllı saat işlevi gören, üzerine HEAT kazınmış lanet bir kalp monitörü gerekmiyor," olmalıydı.

Ama insanlar gerçekten bunun bir statü simgesi olduğuna inanıyor, herkes HEAT'in bir parçası olmak istiyordu. Başını hararetle aşağı yukarı salladıktan sonra mermer bankonun yanındaki dokunmatik ekrana parmağını uzattı. "Bir rozet de verir misin, canım?"

Altın ve safir renginde, üzerinde HEAT kabartması olan rozeti kaptı ve gülümseyerek beyaz yakasına iliştirdi. "Lucy geldiğinde ona satma sakın. Bugün ondan daha fazla HEAT aksesuarım olsun istiyorum." Kendi şakasına kıkırdadı. "Carl yanıma uğramak isterse tenis kortlarında olacağım. İki yıl boyunca beni bekleme listesinde tuttuğu için ona biraz sataşmam gerek. Ancak Declan işin başına geçtikten sonra beni kabul etti."

İşte buydu. Herkesin HEAT Sağlık ve Spor Merkezi'nin bir parçası olmak istemesinin asıl nedeni, sıradan insanların arasında tanrı olarak görülen Declan'ın bir gün varlığıyla onları şereflendireceğini umut etmeleriydi.

İşin üzücü yanı, artık ben de onun varlığını ister olmuştum.

Resepsiyon bankosunun yakınlarında görülmemiş, bana mesaj da atmamıştı. Soyunma odasında yaşadığımız olaydan bu yana doğru düzgün yüzüme bile bakmamıştı. Çocuklar için düzenlenen bir özsavunma dersine uğramış, onlarla birkaç top atışı yapacak kadar bile kalmıştı. Ama bana sanki herhangi bir çalışanmışım gibi başıyla selam vermekle yetinmişti.

Ki öyleydim. Öyle olmak istiyordum. En doğrusu buydu.

"Ona istediğiniz kadar yüklenin, Bayan Johnson," dedim gülümseyerek.

Kıkırdadı. "Ah, bunu asla yapmayacağımı biliyorsun. Carl ve o çocuk, Declan, hepimiz için çok şey yaptı. Declan üniversiteden mezun olur olmaz bütün fırsatların önüne serildiğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı onaylarcasına salladım. Onun hikâyesini iyi biliyordum çünkü babam Amerika'nın Declan'ı nasıl sevdiğini, üniversitedeyken hem savunmada hem hücumda oynadığını, son senesinde draftlara seçildiğini, toplam on iki yılını sahalarda geçirdiğini ve isterse oynamaya devam edebileceğini uzun uzun anlatmıştı.

"Declan dişiyle tırnağıyla kazıyarak bugünlere geldi. Ama sonra babanın işleri pek yolunda gitmemeye başladı. Ben onun

avukatıyım, biliyorsun, değil mi?" Bunu söylerken göğsünü kabarttı. "Carl'a hep söylerim; Declan'ın yüzünü ve soyadını her şeyin üstüne bastırmak, onu bu işe ortak etmek yaptığı en akıllıca hamleydi. Her ne kadar Declan hisselerin bir kısmını kardeşlerine vermek zorunda kalsa bile yine de bu verilmiş en iyi karardı. Şu Hardy kardeşler rüya gibiler."

İç geçirdi. Ben de dişlerimi sıkarak, soyunma odasında beni öperek aklımı başımdan alan ve o günden beri yüzüme bile bakmayan adamı düşünmemeye çalıştım. Bu sabah yediden beri spor salonundaydı ve ben hariç herkese selam vermişti. Hayatımdaki tek izi her gün apartmanımın önünde duran ve beni işe kadar takip eden o arabaydı. Hiç aldırmıyormuş gibi davransam da aslında arabanın farkındaydım.

"Siz benden daha iyi bilirsiniz, Bayan Johnson," dedim çünkü bu kadın babamı yıllardır tanıyordu.

"Ah, doğru." Yüzünde bir tebessümle elimi tutup okşadı. "Ama gayet iyi anlaşıyorsunuz gibi görünüyor? Babanın seni çok sevdiğini biliyorum. Declan da herkesle harika geçiniyor, öyle değil mi?"

Kadın hem meraklı hem de dedikoducuydu. Bu yüzden sessiz kaldım.

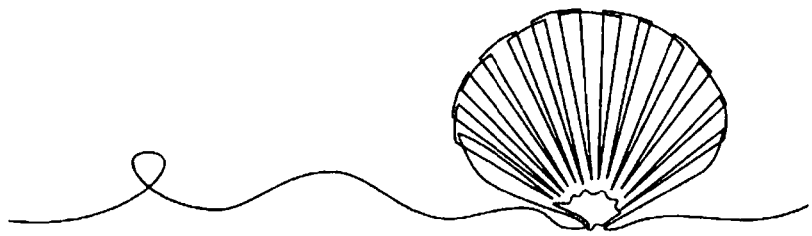
"Buraya daha yeni taşınmış olsan bile kısa sürede bizden biri olacağına eminim. Hazır konusu açılmışken, babanı çağırabilir misin? Geçen hafta yaptığı değişikliklerin tamamlandığını ona söylemem gerekiyor."

"Tamam." İç çekmemeye çalışarak Juna'ya yerime bakmasını işaret ettim ki babamı çağırmaya gidebileyim. Ama daha köşeyi yeni dönmüştüm ki HEAT saatimden alarm sesi yükseldi.

Sauna tarafına doğru koşmaya başladım.

6

EVERLY

Bedeni saunanın sıcaklığına rağmen buz gibiydi. Cansızdı. Ölmüştü.

Carl ölmüştü.

HEAT saatinden gelen alarm sağlık görevlilerini uyarmış olmalıydı çünkü insanlar içeriye akın ediyordu ama o an hiçbir şeyi algılayamadım.

Orada öylece dikilirken etrafımda dolanıp duran insanlara direktifler verdiğimi hatırlıyordum; öfkeyle vızıldayan bir arı sürüsü gibi kraliçelerini korumaya çalışırcasına telaşla hareket ediyorlardı. Bu durumda bu arıların kraliçeleri babamdı.

Carl Milton.

Saunada ölmüştü.

Birileri bunun kalp krizi olduğunu söyledi. Ben de birinin CPR yapması gerektiğini söyledim ve çalışanlara talimatlarda bulundum.

Ama tüm bunların bir önemi yoktu. Uğultular, konuşmalar, çalışanların çığlıkları, hepsi bir anda sessizliğe büründü.

Onu yere yatırıp kalp masajına başladılar fakat nefes almıyordu. HEAT şortu ve terden sırılsıklam olmuş tişörtünün içindeki bedeni hâlâ kıpırtısızdı.

Dizlerimin üstüne çöküp uyanması için fısıldadım. Bu kez ona *Baba* diye seslendim, gözyaşlarım babam için aktı, dönmesi için dua ettim. Nefesim hızlandıkça ciğerlerim yanmaya başladı, ciğerlerime oksijen dolmuyordu. Gerçek olmamasını ne kadar çok istediğimi, ne kadar acınası, ne kadar çaresiz ve berbat bir hâlde olduğumu anlatamazdım. Aramız pek iyi değildi ama o yine de ailemdi. Aylar önce dünyam başıma yıkıldığında tutunacak dalım olmuştu.

"Ne oluyor burada?" Arkamda otoriter bir ses yankılandı. Sanki mekânın sahibi oydu da biz hepimiz ona zorluk çıkarıyorduk. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü çevirdiğimde Declan'la burun buruna geldim. "Everly?" diye fısıldadı kafası karışmış gibi.

Yüzünün solduğu ânı gördüm. Omzumun üzerinden bakarken yanaklarının çöküşünü, nefesini bırakıp ardından emirler yağdırışını izledim. "Onu hayata döndürün."

"Efendim, öldü. Kalp krizi gibi görünüyor. Çok uğraştık–"

"Bir daha deneyin," diye sözünü kesti Declan.

Hissettiğim acı, henüz onun gözlerine ulaşmamıştı. O acı, birazdan onu yere serecekti. Ölüm bir iblis gibi kapımızı çalardı; önce korku, öfke ve şokla içimize sızar, sonra o dayanılmaz kederle içimize saplanırdı.

Perişan hâldeki bir çocuk gibi sessizce hıçkırdım; bu kaybın ardından teselli edilemez hâle gelmiştim.

"Kızı buradan çıkarın," diye emretti Declan. "Bunu görmemeli. Carl'ın ailesine haber verin. Uyanınca onların desteğine –elbette bizim de– ihtiyacı olacak."

"Uyanmıyor." Başımı iki yana salladım ve sesimin titrememesi için çabalayarak, "Görmüyor musun, artık uyanmayacak?" diye fısıldadım.

Ben dizlerimin üstünde ona bakarken o da yeşilimsi gözlerinde çaresiz bir arayışla bana baktı. Çatallaşan sesiyle, "Denemeliyiz," dedi.

Ve gerçekten denedi. Defalarca. Umutsuzluğun yüzüne yayılışını izledim, sanki buna dayanamıyormuş gibiydi. Çünkü ölüm dayanılamaz bir şeydi.

Sağlık görevlileri ölümünü ilan ettiğinde Declan yerinden kıpırdamadı. Ama dişlerini sıkmış, ellerini yumruk yapmıştı. Duygularını bastırmaya çalıştı ve herkese dışarı çıkmalarını söyledi.

HEAT üyesi olduğunuzda ekibin de bir parçası, aileden biri olurdunuz. Yeni gelen herkesin eline tutuşturulan broşürlerde böyle yazıyordu. Declan buna gerçekten inanıyordu. Babam da öyle. Onlar her anlamda baba oğul gibiydi ve şimdi Declan onu kaybetmişti.

Elbette ben de üzgündüm, ağlayacak, babamla yaşayabileceğim şeylerin yasını tutacaktım ama Declan'ın yasının boyutu çok daha büyüktü. O henüz bunu itiraf edemese bile öyleydi.

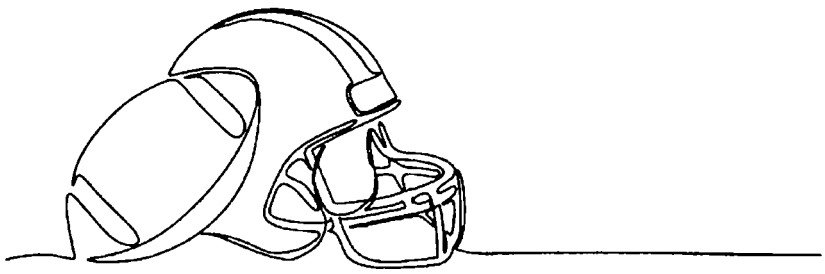
Sağlık ekibi işini yapabilsin diye saunadan çıkarken hayatımın artık değişmek üzere olduğunu biliyordum. Beni buraya bağlayan tek şey babamdı. Ama artık o yoktu.

Ben de yakında gitmiş olacaktım.

Ya da öyle sanıyordum.

7

DECLAN

Carl Milton saat 20.01'de hayatını kaybetti.

Yetkililere eşini aramaları söylendi.

Saat 20.02'de eşi Melinda, şirket hisselerinin kime geçeceğini sormak için aradı.

Basma haber verilmesine ve muhabirlerin sorularla başımıza üşüşmesine tahminen on dakika falan vardı. Hepsi birer akbabaydı. Yaralı bir hayvana saldırmak için hazırda bekliyorlardı. Yaralı olabilirdim ama ölmemiştim. Ne olursa olsun mirasımızı koruyacaktım –Carl her anlamda benim ailem gibiydi– ve bunun için gerekirse karısını, basını, birlikte kurduğumuz o lanet imparatorluğun tamamını karşıma almaya hazırdım.

Carl, NFL'deki yıllarımda bana yuva diyebileceğim bir yer vermişti. Daha önce kimsenin uğraşmadığı bir şeyi yapıp kendime inanmamı sağlamıştı. Annemle babamı işçi sınıfından Yunan göçmenler olarak değil, kendiyle eş olarak görmüş, onlara her zaman hak ettikleri gibi davranmıştı. Hepimize bir amaç vermiş, işini bize emanet etmişti.

O, bizim ailemizdi.

Ve biz, ailemizden biri öldüğünde onun üstünden geçinmeye kalkışmazdık.

Kardeşlerimi aramam, çalışanlara ulaşmam, basın bildirisini halletmem gerektiğini biliyordum, yapılacak milyon tane iş vardı. Bunların hepsi aslında Carl'ın iyi olduğu konulardı. Basını yatıştıran, idari işleri yürüten, ben istemediğimde bile işe odaklanan oydu. Ben top oynar, antrenman yapar, Super Bowl yüzüğümle kameralara poz verip insanlara gülücükler saçardım. İşleri ben organize etmezdim. Etmek de istemezdim.

Ama artık etmek zorundaydım.

Her şeyi yoluna koyacak adam olmam gerekiyordu, üstelik en çok ihtiyacımız olan kişiyi hayata döndürtememişken. Bütün ekibimi seferber ettiğim hâlde tek bir kalp atışı bile alamamıştım. Onu geri getirememiştim.

Doktor ölümünü ilan edene kadar personelime defalarca yeniden denetmiştim. Sonra bağırıp çağırarak hepsini dışarı yollamıştım. Çok geçmeden spor salonunun süresiz olarak kapatıldığı ve herkesin binayı derhâl terk etmesi gerektiği anons edilmişti.

O sıcak saunada iri cüssesini sedyeye yükleyip dışarı taşıdıklarında hayatım gözlerimin önünde değişmeye başladı. O an saniyeler mi, dakikalar mı, saatler mi sürdü bilmiyordum ama arkamdan gelen yumuşak bir ses duydum.

"Sıcaktan boğulacaksın, Declan."

Normalde asla ağzına almadığı ismimi, bana biraz olsun acıdığı ve karanlığın içine tamamen gömülmemi engellemeye çalıştığı için söylemişti.

Arkamı döndüğümde bana baktığını ve alt dudağını ısırdığını gördüm. Sonra yanıma gelip yanaklarımdaki yaşları sildiğinde ağladığımı fark ettim. Ama üşüyordum, hissizdim, şoktaydım. Ağzımdan, "Spor salonunu sen mi kapadın?" sözleri döküldü.

Başıyla onayladı. "Bu durumda böylesi daha iyi olur diye düşündüm."

İçimde çirkin bir his peyda oldu; bana neredeyse her şeyini veren adamı kaybetmenin acısıyla buz kestim, acımasız ve sert

birine dönüşmüştüm. "Spor salonunu kapatmamızı istemezdi. Bir dakikalığına bile."

"Ah. Şey..." Elini çekip yumruk yaptı. "Onun için yas tutmamız gerekiyor. Doğru adımları atmamız gerekiyor. Öylece devam edemeyiz."

"Biz her zaman devam ettik. Carl böyle olmasını isterdi, Everly." Söylediğimin kulağa ne kadar soğuk geldiğinin farkındaydım. Ama o burada değildi. Bugünlere gelebilmek için nasıl didindiğimizi, ne kadar emek verdiğimizi görmemişti. "Yarın sabah ilk iş spor merkezini açıyoruz. Bu süreci yönetmek için herkes seferber olacak. Yani iyi görünmeye çalış. Basın bu haberin üzerine atlayacaktır."

Yanından geçerken ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyorsun... Bir saniye durup *babamı* kaybettiğimi hatırlamanı isterim."

Yüzümü ovuşturup derin bir nefes aldım. Carl Milton daima oyuna devam etmemizi isterdi. *Daima.* Adam, efsane olmak ve imparatorluğunu ileri taşımak için yaşardı. "Hayır. Çünkü iş ortağım benim böyle bir şey yapmamı istemezdi."

"Sen onu benden çok daha iyi tanıyordun, Declan." Aldığı nefes titredi; sanki benim için Carl'ın acısını yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyormuş gibiydi. "Acıyı ve kaybı içimize gömüp hiçbir şey olmamış gibi yapamayız. Geçmiş günlerinizi hatırlamak ve–"

"Bunu deneyimlemiş biri gibi konuşuyorsun." Bakışları değişti, duygularını içine gömerek kendini bana tamamen kapadı. Tıpkı o gece arabada yaptığı gibi.

Ama tekrar bana döndüğünde o mavi gözlerinde yepyeni bir öfke yanıyordu. Saunayı kapamak için yöneldiğimde bana dik dik baktı. Sağlık personeli artık polisle konuşuyordu. Basınla ilgilenmemiz, avukatları aramamız, sonraki adımları belirlememiz gerekiyordu. Yas tutacak vaktimiz yoktu.

Everly peşimden geldi.

"Onu sevenlere ne diyeceğiz? *Bay Hardy bunu umursamazdı. Çalışmaya devam* mı?"

"Buradaki çalışanlar anlayış gösterecektir. Çoğumuz yıllardır bu ekipteyiz, buraya daha birkaç ay önce gelmişken–"

"Ne? Ben yeterince bilmiyor ya da umursamıyor muyum? Bunu mu ima ediyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biliyor musun, Bay Hardy? Siktirip gidebilirsin."

"Güzel. Sonunda anlamaya başladın. Üzüntüdense öfkene tutun. Gururuna sarıl. Basın haberi aldığında buna ihtiyacın olacak."

Everly bu dünya için fazla masumdu. Dikkatli olmazsa bu imparatorluğun çöküp onu altında ezeceğini anlayamıyordu.

"Everly!" Daha onu görmeden Wes'in sesini duydum. Tüylerim diken diken oldu. "Tanrım, duyar duymaz koşup geldim."

Saatime baktım. İki saat olmuştu. Kızın babası ölmüştü ve *sadece* takıldığı adamın buraya gelmesi tam iki saat sürmüştü, hem dokuz-beş çalıştığı bir işi de yoktu.

"Şu an spor salonumuzda olmaman gerek. Burası kapalı," dedim.

"Abartma, dostum," diye homurdandı kolunu Everly'nin omzuna dolarken.

Aynı anda Everlyn, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Yine de sanki Wes onu teselli edebilirmiş gibi kollarına sokuldu. Sanki sadece varlığı bile yeterli olacakmış gibi.

"Başın sağ olsun, çok üz–"

"İkiniz de gidebilirsiniz." Onlara sırtımı döndüğüm sırada Melinda, Anastasia ve Clara içeri girdi.

"Ne oldu? Bu gece sağlık ekibinde kim vardı?" diye lafa daldı Melinda. Sarıya boyalı saçları kusursuz bir topuz hâlindeydi, belli ki basının karşısına çıkmaya hazırlanmıştı. Giydiği siyah tulum yas tutması gerektiğini bildiğini gösteriyordu, Anastasia ve Clara da aynı şekilde giyinmişti.

Sırf Carl'la akraba olduğu için tolere ettiğim Anastasia –tıpkı annesi gibi sarı saçlı ve kusursuz makyajlıydı– ağlaya ağlaya koluma yapıştı. Dokunuşu, uzaklaşmam gereken zehirli bir sarmaşıkmış gibi tüylerimi diken diken etti. "Onu özleyeceğim. Buna hâlâ inanamıyorum."

Omzumun üzerinden Everly hâlâ orada mı, ailesine destek olacak mı diye baktım.

Dolgun dudaklarını büzüp yanağının içini çiğnedi, sonra iç çekip Wes'i kolundan çekiştirdi. Boğazını temizlediği an Melinda ve Anastasia ona kötü kötü baktı.

"Başınız sağ olsun. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık ama o..." Melinda'nın gözlerine bakarken Everly'nin sesi titredi ve hâlâ o lanet olası spor kıyafetleri üzerinde olduğundan çıplak karnının önünde kaldırdığı elleriyle oynadı. Gergindi.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Melinda suçlarcasına.

"Ben... burada çalışıyorum."

"Öyle mi? Yani bu sana burada bulunma hakkı mı veriyor?" Manikürlü eliyle topuzunu düzeltti. "Tüm çalışanları binadan çıkar, Declan. Bu özel bir aile meselesi. Şirketimiz adına bu konuyu basının karşısında doğru şekilde yönetmemiz gerekiyor."

"Melinda–" diyecek oldum.

"Dışarı bak, Declan." Parmağıyla işaret ettiği yöne baktığımda ambulansın ve polis arabalarının çevresini saran kalabalığı gördüm. Flaşlar patlıyordu, fotoğraflar çekiliyordu, dışarısı daha önce fark etmediğim kadar kalabalıklaşmıştı.

Baban kadar yakın birini kaybetmenin şoku ilk dakikalarda anlaşılmıyordu. Belki de anlaşılıyordu da seni ayakta tutan tam olarak bu şok oluyordu.

Bu olanların hiçbiri Everly için iyi değildi. O böyle şeylere alışık değildi. "Everly, eve git. Carl'ın cenaze düzenlemeleriyle ilgili seni bilgilendiririz."

"Tabii davet edilirsen," diye ekledi Melinda.

Everly'nin yüzü bembeyaz oldu, sonra kızardı.

"Melinda." Sesim hepsini hizaya sokan bir kırbaç gibi yükselirken aynı anda Clara, Carl'ın Everly'nin de babası olduğunu ve bu kadar soğuk bir davranışı hak etmediğini söyledi. Anastasia'ysa dirseğiyle kardeşini dürttü. "Bunu yalnızca bir kere, tam olarak kendimi izah etmek için söyleyeceğim. Carl bunu bana Everly'yle tanıştığım gün açıkça belirtmişti. O da HEAT imparatorluğunun ve bu ailenin bir parçası. Bizim ailemizin. Şimdi kıza ona göre davranın. Yoksa hesabını verirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Melinda çenesini kaldırıp dudaklarını büzdü. "Göreceğiz."

"Anne!" diye bağırdı Clara, annesinin bu küstahlığı karşısında. Hep bir ağızdan tartışmaya başladılar. Ama ben yalnızca Everly'ye odaklanmıştım. Geri çekilmiş, bana başını sallıyordu. Gözyaşlarını tutuyor, bize en ufak bir duygu belirtisi göstermemeye çalışıyordu. Hâlâ dimdik ayakta duruyordu. Bana dönüp, "Hoşça kal," dediğinde elini tutup onu geri çekmek istedim.

Carl onunla gurur duyardı.

Bense ona hayran kalmıştım. Çevremdeki kadınlardan farklı bir gücü vardı. Wes'in eli belinde, yanımızdan uzaklaşırken içimde bir şeyin yandığını hissettim.

Derin bir nefes alıp yapmam gereken işleri sıraya koymaya çalıştım. Önümüzdeki birkaç gün tam anlamıyla cehennem olacaktı.

* * *

Elimden gelen her şeyi yapmıştım. Halkla ilişkiler ajansımızı aradım, asistanımı çağırdım, kardeşlerime haber verdim, Melinda ve kızlarıyla birlikte cenaze planını yaptık.

Uykusuz kaldık, Carl'ın yasını tuttuk ama yaşamaya devam ettik. Everly'nin cenazede o mavi gözleriyle yine tek bir üzüntü belirtisi göstermediğini gördüm. Üvey kardeşlerinin ve

Melinda'nın yanında durmadı, diğer herkesle birlikte kilisedeki sıralarda oturdu.

Uzun, koyu renkli saç örgüleri ve Everly'yle aynı yüz hatları olan bir kadın onun yanında oturmuş, papaz vaaz verirken Everly'nin kollarını ovuşturuyordu. Sonra ikisi birlikte taziye kuyruğuna girip aileye ve bana başsağlığı dilediler. Sanki onlar yakınlarını kaybetmemişti. Sanki onlar teselliyi hak etmiyormuş gibi bize teselli veriyorlardı.

Görünüşe bakılırsa Everly Belafonte, ondan beklenenleri pek umursamıyordu. Cenazede bir anlığına bile olsa kendini bırakmalıydı. Ama bırakmadı. Ona da babasını anmak için küçücük bir fırsat tanınmalıydı fakat Melinda tüm konuşmayı kızlarıyla birlikte üstlenmiş, Everly'yse tek bir itirazda dahi bulunmamıştı.

Onu sarsarak kendine getirmek, her şeyi hak ettiğini, Carl'm onun da bir şey yapmasını isteyeceğini söylemek istedim.

Ama yapamazdım. Artık bu imparatorluğun kralı olmam gerekiyordu.

Cenazeden iki gün sonra kardeşlerimle bir telefon aldık. "Carl Milton'ın vasiyeti okunacak. Biraz sıra dışı bir durum çünkü onun isteği, önce Everly'yle birlikte senin ve kardeşlerinin katılması. Hepinize sırayla vasiyetin koşulları okunacak. Farkındayım, alışılmadık bir yöntem ama gelmeniz gere—"

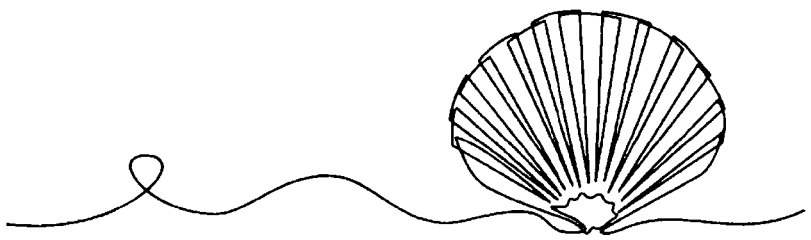
"Sadece zamanını ve yerini söyleyin. Carl böyle istediyse orada olacağım."

İhtiyar dostum benden ne istediyse yapardım.

En azından o vasiyette benden ne istediğini duyana kadar böyle düşünüyordum.

8

EVERLY

"Evlenmek mi? Onunla evlenmeyeceğim." Sesim aniden yükselmesine rağmen yine de titriyordu. Herkese tek tek baktım. Bayan Johnson, vatkalı beyaz ceketinin yakasında HEAT rozetiyle karşımızda oturuyordu. Declan ve ben, onun üç erkek kardeşiyle birlikte masanın etrafına yayılmıştık.

Hardy kardeşlerin dördü de siyah takım elbise giymiş, siyah kravat takmıştı. Takımların özel dikim olduğu her hâllerinden belliydi, koyu saçlarıyla bir tablo gibiydiler; her biri sessizdi ama yüzlerindeki ifadeler farklıydı.

Dex şirketin güvenliğinden sorumluydu ve bu konu bir şakaymış gibi sırıtıyordu. Dom spor salonunda birkaç kez benimle takılmıştı, beni diğer kardeşlerinden daha iyi tanıyordu, bu yüzden endişeyle gözlerime baktı. Dimitri'yse Declan'ı süzerek tepkisini bekliyordu.

Ben de öyle. Carl'ın öldüğü geceden beri Declan'la aramıza mesafe koymuştuk, gerçi Melinda'ya benim de aileden biri olduğumu söyleyerek arkamda durmuştu.

Ama aileden biri gibi hissetmiyordum.

Onlara ait değildim, ait olmak isteyip istemediğimden bile emin değildim. Cenazedeki basın keşmekeşini annem sayesinde atlatmıştım ve oradan olabildiğince erken ayrılmıştım. Daha

önce de göz hapsine alınmıştık, bunun tekrar yaşanmasını istemiyorduk.

Ama işte buradaydım ve buna mecbur bırakılmış gibi hissediyordum.

Bayan Johnson, hepimizi hukuk firmasında büyük bir toplantı odasında topladıktan sonra talimatları okumuş; ben, Declan ve diğer Hardy kardeşlerin, vasiyetin ilk hükümlerini diğerlerinden ayrı dinlememiz gerektiğini açıklamıştı. Melinda, Anastasia, Clara ve annemse tek tek çağrılacaktı.

Annem cenazeden sonra uçağa atlayıp hemen eve döndüğünden bana avukatlarla görüntülü konuşma yapacağını söylemişti. "Her şey çok resmî geliyor," demişti boncuklu örgülerini yüzünden uzaklaştırırken. "Biliyorsun, böyle şeylerden hiç hoşlanmam."

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Nasıl olsa bize bir şey kalmayacağını biliyordum. Zaten geçmişte de hiçbir şeyin üzerinde hakkımız olmamıştı.

Sonra Bayan Johnson öyle bir bomba patlattı ki yankısını midemde hissettim. Ayakta durabilmek, şoku atlatabilmek ve nefes alabilmek için ahşap masaya tutundum.

"Bu tamamen sizin kararınız, Bayan..." Duraksadı, muhtemelen babamın soyadını kullanmadığımı fark etmişti. "Bayan Belafonte." Gözlüğünü düzeltti, sonra iç çekti ve manikürlü elleriyle gözlüğünü çıkarıp boncuklu ipinden sarkmasına izin verdi. "Everly, haddimi aşıyorsam affet ama HEAT organizasyonunun bir parçası olduğumu biliyorsundur, bu nedenle son aylarda verdiğin tüm hizmetler için gerçekten minnettarım. Ama bu fırsatı geri çevirmek–"

"Bayan Johnson, bu bir fırsat değil. Bu zoraki bir evlilik. Düpedüz şantaj." Sesimin yükseldiğini hissedince derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştım.

"Baban ailesi ve mirası için en doğru kararı verdi. Bir yıllık bir evlilik dünyanın sonu değil."

"Lütfen son paragrafı bir kez daha okur musunuz?"

"Tabii." Boğazını temizledi. "*Everly ve Declan, eğer HEAT markasının üzerindeki çoğunluk oy hakkını sağlayan şirket hisselerini almak istiyorlarsa evlenmek zorundadır. Eğer evlenmezlerse bu hisseler oy haklarıyla birlikte StoneArm Emlak'a bağışlanacaktır. Ve emin olun, ben en doğrusunu bilirim. Kızımın bir Cobra'yla evlenmesine göz yummayacağım. Söz konusu imparatorluğumsa, hele ki soyadım işin içindeyse buna asla izin vermem.*"

"Sırf bir Cobra'yla evlenmemi istemediği için bunu uygun görmüş!" diye bağırdım, adımı temize çıkarmaya çalıştığını görmezden gelerek. Şu anda bu konuya odaklanacak hâlim yoktu.

"Yani hem öyle hem de adının kötüye çıkmış olması durumu var." Declan gözlerini kısmış bana bakıyordu. Onlara neler söylemek zorunda kalacağımı, neler öğrenebileceklerini düşündükçe kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Seninkinden beter değil ya," dedi Dom kıkırdayarak.

"İstersen şu an hiç benimle uğraşma," diye tersledi onu Declan.

"Dürüst olalım, burada kimse beni tanımıyor," diye söylendim. "Tanımalarını da istemiyorum." Elimde tuttuğum kurşun kalem ortasından kırıldı. Dirayetimin sonu da kalem gibi oldu. Direnmiştim. Gerçekten direnmiştim. Ama hiç kimse böyle bir şey yapmayı kabul etmezdi. Boğazımı temizledim. "Kabul etmeyeceğim."

Dom bana katılıyormuş gibi başıyla onayladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Evie."

Ama Dimitri ve Dex'in birbirlerine bakışını fark ettim. Kariyerleri –ve markanın selameti– tehlikedeydi. Bu, artık kendi başıma karar verebileceğim bir konu olmaktan çıkmıştı.

"Tüm maddeleri anlamanız gerekiyor," diye çabaladı Bayan Johnson.

Onlara aldırmıyormuşum gibi görünmekten, bu adamları kurda kuşa yem ediyormuşum gibi hissetmekten nefret ettim.

Ama sonunda evsiz ve beş parasız kalsam bile, üzerime kayıtlı tek kuruş olmasa bile bu meseleye dâhil olmak istemiyordum. "Bir şey istemiyorum. Üzgünüm ama bu işi bensiz çözebilirsiniz. Onun parasını da istemiyorum–"

"Annenin yoga stüdyosu ve evi Carl'ın üzerine. Evliliği kabul etmezsen bunlar Melinda ve Anastasia Milton'a geçecek."

"Lanet olsun," diye homurdandı Dex, Dom da bir küfür savurdu.

"Ne?" diye fısıldadım. Kalbimin önce deli gibi atmaya başladığını, sonra birden göğsümde cehenneme açılan bir çukur varmış gibi aşağı düştüğünü hissettim. Kan damarlarımda akmayı kesti, beynim durdu, hayatım olduğu yerde donup kaldı. "Hayır. Annemin stüdyosu olmaz. Bunu yapmış olamaz."

"Ah, Everly," dedi Bayan Johnson, *cık cık*layarak elimi okşadı. "İş konusunda biraz fazla iyiydi ve her şeye burnunu sokmaya bayılırdı. Ama seni severdi. Ayrıca seni maddi olarak da düşünmüş; bir yıl tamamlandığında sana da yüklü bir meblağ kalmasını sağlamış."

Kâğıttaki rakamı gösterdiğinde sıfırların çokluğu başımı döndürdü.

Gözlerimi Declan'a çevirdim, suçu birine atmaya hazırdım. Duruşu dimdikti, elleri uyluklarında yumruk olmuş, çenesi taş kesilmişti. Bana bakmadı, hatta uzun sessizlik ânında bunu yapma fırsatı varken bile benimle göz göze gelmedi. Sonunda başını yavaşça aşağı yukarı salladı, sanki kaderine razı geliyormuş gibiydi. Ardından çenesi gerildi. "Hisselerin çoğu bana ait olacak, değil mi, Bayan Johnson?"

Sözleri buz gibiydi, kurnaz ve acımasızdı. Herkesin çekici sandığı bu adam, aslında babam kadar gaddardı. Tek derdi şirket, para ve mirastı. Bir yıl boyunca mahvolacak olmam ya da kabul etmemem umurunda bile değildi.

Ben o evde, o stüdyoda büyümüştüm. Orası annemin elindeki tek şeydi. Şu an oradan uzaklaşmış olsam bile vakti

geldiğinde elimin altındaki tek güvenli yer olacaktı; annemle birlikte uğruna dişimizi tırnağımıza taktığımız yer.

"Spor salonunun hisselerinin çoğu sana geçecek, Declan. Oteller, restoranlar, golf sahaları gibi tüm markalara dair oy hakkı da. Sana tam listeyi verebilirim ama önce kardeşlerinle birlikte HEAT imparatorluğunun geleceği adına karar verebilecek duruma gelmelisiniz. Aksi takdirde, Bay Milton'ın hisseleri StoneArm Emlak'a devredilecek."

"Daha önce adlarını duymadım," dedi ve Bayan Johnson'ın devam etmesini bekledi.

Sonunda Dimitri, "Bunların hiçbirini umursamıyoruz. İstemiyorsan şirketi yoktan var ederiz," dedi.

"Ama ben umursuyorum, salak. Bu markayı Carl'la birlikte yıllarca biz inşa ettik. Şimdi öylece el âleme veremem."

Dex sanki her şey çok saçmaymış gibi kıkırdadı. "Eee, ne olmuş? Yeniden yaparsın. Resmen erkek Kardashian'sın."

Dom gevşedi ve Dex'le birlikte güldü.

"Siktirin gidin," diye iç çekti Declan, burnunun köprüsünü ovuşturarak.

"Ne? Bir şeye elini atınca altına dönüşüyor diye mi sinirlendin?" Dex dirseğiyle Declan'ı dürttü. "Hani şu oynadığın *spa* reklamı vardı ya, o kadar kötü oynamıştın ki bu saçmalığın bir sonuca varmayacağını düşünmüştük. Ama o yıl gelen erken rezervasyonlar yüzünden altı yeni *spa* açmak zorunda kalmıştık."

"Ne kadar da aptalcaydı oysa," dedi Dimitri. Genelde Declan için en çok endişelenen kardeşti ama o da gülmeye başladı. "Sırf birkaç sağlam top yakaladın diye."

"Birkaç sağlam top yakalamaktan fazlasını yaptım ben," dedi Declan dişlerini sıkarak. Sonra onunla dalga geçmeye çalıştıklarını anlamış gibi derin bir nefes aldı. "Bu işin şakası yok, çocuklar."

"Biliyoruz," dedi Dom ciddileşerek. "Ama öyle olmasını istiyorsan olur çünkü kimse sana istemediğin bir şeyi yaptıramaz."

Kardeşlerin hepsi başlarını onaylarcasına salladı, o anda en çok desteğe ihtiyacı olan kişiye arka çıkıyorlardı.

"Bu markayı rastgele bir şirkete falan vermem." Bir anda göz göze geldik, kararlı gözleri yeşil yeşil parlıyordu. "Elimden geldiği sürece asla olmaz."

Bayan Johnson boğazını temizledi. "StoneArm Emlak özel mülkiyetli, sıradan bir şirket. Hakkında fazla bilgi yok. Araştırabiliriz ama sanırım bilgi saklama konusundaki becerileri bizim araştırma becerilerimizle yarışır."

"Bir yıl mı?" diye yineledi Declan.

Dex kardeşine sırıtarak baktı. "Zaten yılın yarısında fotoğraf çekimleri için buralarda olmayacaksın. Yani tam 365 gün bile değil. Bu kadar sızlanma."

Dimitri dirseğiyle onu dürttü. "Evlenmeleri gerekiyor, kardeşim."

"Eee?" Dex omuz silkti. "Declan bu spor salonunu kendi çocuğu gibi görüyor ama ülke çapında yüzlercesi var. O tatil köylerini, restoranları ve golf sahalarıyla kumarhaneleri bu işin bir parçası olarak görüyor. Sence bir yıl uğruna bunların hepsinden vazgeçer mi?"

Hepsi birbirine baktı. Kardeşler arasında sessiz bir konuşma yaşanıyordu. Benim hakkımda. Hayatım hakkında. Bütün bir yıl boyunca Declan'a bağlı kalacak olmam hakkında.

Sonunda Declan konuştu. "Hukuk ekibim de bunun en iyisi olduğunda hemfikir mi?"

"Evet." Bayan Johnson başıyla onayladı. Detaylara çok girmemiş, sadece önemli bilgileri vermişti. Detaylara ihtiyacım yoktu zaten. Sadece nefes almak istiyordum, sindirmek için zamana ihtiyacım vardı, hatta biraz da alkole. "Bir de birkaç önemsiz ayrıntı daha var, onları da hukuk ekibinizin incelemesini sağlayabilirim."

Bayan Johnson evrakları karıştırırken Declan ona öfkeyle baktı. "Bu kulağa hiç yasal gibi gelmiyor."

"Bir güven fonuyla ne kadar çok şeyden yırtabileceğine şaşarsın," dedi.

Carl. O her zaman bir yolunu bulurdu. Onunla geçirdiğim birkaç ayda bunu fark etmiştim.

Bayan Johnson, masallardan fırlamış bir iyilik perisi gibi içtenlikle gülümsedi. "Söz veriyorum, bunu birlikte atlatacağız, tamam mı? Siz ikiniz evlenin ve sonra duruma bir bakın. Görücü usulü evlilikler çok değil, yüz yıldan kısa bir süre öncesine kadar toplumda rağbet gören bir yöntemdi, hatta bazı kültürlerde hâlâ geçerli. En iyisi bu."

"Öyleyse belgeleri hukuk ekibime gönderin," dedi Declan. İsteksizdi ama razı gibiydi.

"Bay Hardy!" Sonunda dayanamayıp patlamıştım. Adı dudaklarımdan öfkeyle ve suçlama dolu bir bağırtıyla döküldü.

"Evet, Bayan Belafonte?" Adımı küçümseyerek söylemesi, bana bu işin neden asla yürümeyeceğini bir kez daha hatırlattı.

"Ciddi olamazsın," dedim hayretle.

"Neden olmayayım? Bu benim şirketim. Sırf medeni hâlimi 365 günlüğüne değiştirmek zorundayım diye şirketi teslim etmeyeceğim."

"Ben... Buraya ait değilim," diye fısıldadım. Duvarlar üstüme üstüme geliyor gibiydi, hava kibirle boğucu hâle gelmişti, zeminse bambaşka hayat yaşamış biri için fazla yumuşaktı. Sonra göz göze geldik ve gözlerimi kaçırmadım. Onunkiler kararlılıkla doluydu, benimkilerle uyuşuyor olmalıydılar. Bu sefer öfkeyle, "Buraya ait *değilim*," dedim işe yaramayacağını bile bile.

Sakin ol. Toparlan. Duygularını ele verme.

Duygularımı bastırıp gözlerimi bir anlığına kapadım. Şimdi ağlarsam ya da sinirlenirsem beni ciddiye almazlardı.

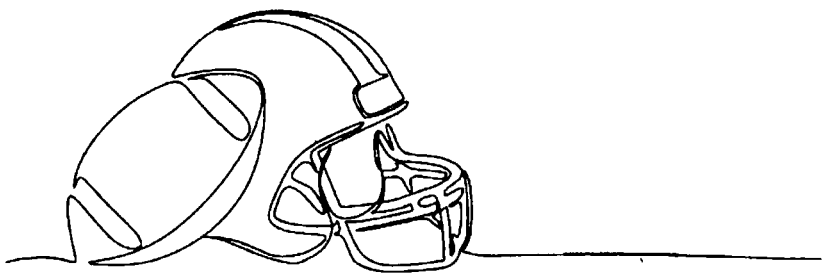
"Bir yıl sonra istediğin yere ait olabilirsin. Eşyalarını toplayıp buraya taşınman gerek. Kendine birkaç gün ya da bir hafta ver. Ama bu yıl, Everly, bana aitsin."

SUV'de onunlayken hissettiğim o adrenalin, o tanıdık coşku içimde yeniden peyda oldu.

"Aslında," dedi Bayan Johnson, altın kaplama kalemini kaldırarak, "bu karar hemen şu andan itibaren geçerli olacak."

9

DECLAN

"Hemen mi? Şu an onun evine gidemem." Everly sakin kalmaya çalışsa da çözülüyordu, dünyaya karşı takındığı maskesi yavaş yavaş düşüyordu. "Ben–"

"Derhâl yürürlüğe giriyor." Sözünü kestim. "Ne yazıyorsa onu yapacağız yoksa bizim için önemli olan şeyleri kaybederiz. Hepsi bu. Carl insanları nasıl idare edeceğini bilirdi, Everly, şu anda da bizi idare ediyor."

Nedenini bilmiyordum ama bu aydınlanma karşısında Carl'ı kaybettiğimizden beri ilk kez yüzüme bir tebessüm yayıldı. Sanki mezardan hâlâ *siz kiminle aşık attığınızı sanıyorsunuz* diye bağırıyor, gösterişli maskesinin ardında ölüme bile kafa tutuyor, hâlâ istediğini elde edebiliyordu.

Ona bu yüzden kızgındım ama aynı zamanda bu, onu sevme nedenimdi de.

"Everly, yönetim işine hemen başlamak isteyen sen değil miydin?" Ona kaşımı kaldırarak baktım.

Kahkaha atıp ütülü siyah elbisesinin içinde kıpırdandı. Cenaze dışında onu daha önce hiç elbiseyle ya da resmî kıyafetlerle görmemiştim. Genelde tayt ve sporcu sütyeniyle geziyordu, ki onlar da yeterince aklımı başımdan alıyordu ama bu düzgün ve

ağırbaşlı hâlinin bile bende böyle bir etki yaratması... özellikle de babasını kaybetmişken... "Bundan keyif mi alıyorsun?" dedi.

"Carl her zaman kurallara ve kavramlara takık biriydi."

"Sırf babam rakip takımın oyuncusuyla çıktığım için ortalığı birbirine katıyor diye seninle evlenip evine taşınacağımı sanıyorsan yanılıyorsun."

"Neden benim evime gidip bu meseleyi orada konuşmuyoruz?" Bayan Johnson'a göz kırptım.

Everly dudaklarını ısırıp ölçülü bir tonla, "Bu bir şakaymış gibi ona göz kırpamazsın. Hayatımızın bir yılı söz konusu," dedi.

"Zaten aynı şehirde, aynı işte çalışıyorsak bir yıl nedir ki? Yoksa memleketine dönmeyi mi planlıyorsun?"

İşte yine aynı şey oluyordu. Onun konuşmak istemediği bir konuyu açtığımda içine kapanıyordu. Tek kelime bile etmek istemediği koca bir geçmişi, koca bir hayatı vardı.

Onunla ilk tanıştığımda da aynısını yapmıştı.

"Hayır. Memleketime geri dönmeyeceğim," dedi dişlerini sıkarak. "Beni küçümsüyorsun. Daha önce de yaptın ve o zaman bu pek de iyi sonuçlanmamıştı, hatırlamıyor musun?"

Evet, yediğim haltı gayet iyi hatırlıyordum.

* * *

Carl'ın ayrı düştüğü kızı, erkek kardeşlerimle tanışıp tesisi gezdikten sonra HEAT Sağlık ve Spor Merkezi*'nde karşımda durmuştu. Ben hariç herkes onu içtenlikle kabullenmişti. Elleri birbirine kenetliydi, belli ki bu spor salonunda önümüze geleni işe almadığımızı yeni idrak ediyordu. "Garip bir durum olduğunu biliyorum. Sana özgeçmişimi iletirim, hatta istersen beni mülakata alırsın."*

Yanağımın içini ısırırken birkaç soru sormaya karar verdim. "Daha önce hiç spor salonunda ders verdin mi?"

Kafasını hızlıca aşağı yukarı salladı. "Evet, ders vermeyi seviyorum, üniversitede de dersler alıyordum. Ben—"

"Diploman var mı?" Bu, yöneticilerimin her zaman sorduğu bir soruydu.

"Hayır. Ama lisans diploması benim yetenek seviyemi belirleyemez. Hayat tecrübesi de diplomayla eş değer sayılır." Sözlerinin arkasında dimdik durup o parlak mavi gözlerini kısarak bana dik dik baktı. "Sen futbol oynamak için diploma aldın mı?"

Beş yıl üst üste NFL'de MVP seçildiğimi biliyor olmalıydı. "Ben beş yaşından beri futbol oynuyorum."

"Ben de üç yaşımdan beri yoga yapıyorum," diye yapıştırdı cevabı. "Burada insanları üzerinde dört yıllık okul bitirdi yazan bir kâğıt parçasına göre mi işe alıyorsunuz?"

"Eğer mülakata girseydin yoga dışında neye göre işe aldığımı da bilirdin. Başka ne biliyorsun?" diye sordum çünkü artık gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. Benden en az on yaş küçüktü ama karşıma geçmiş, işe alım şeklimi sorguluyordu.

Beni baştan aşağı süzdü. "Çocuk yogasında harikayım. Savunma dersleri de veriyorum. Benim iki katım olabilirsin ama seni yere serebilirim."

"Bahse var mısın?" Kabul, rekabetçi damarım kabarmıştı. "Yoga eğitmeni olabilirsin. Ama beni dizlerimin üstüne çöktürürsen savunma pozisyonunu sana veririm."

"Harika." Genişçe gülümsediğinde sanki onu ilk defa o an görüyormuşum gibi hissettim çünkü o gülümseme, bir adamı dizlerinin üstüne çöktürebilecek kadar etkiliydi. Gözleri kısıldı, elmacık kemikleri belirginleşti ve yanaklarında beliren gamzeler aynı anda hem sevimli hem de seksi görünmesine neden oldu.

Sevimli ve ölümcül.

Buralarda birkaç kişinin kalbini kıracağından emindim. Sadece o kalplerden biri benimki olmayacaktı.

Dönüp doğruca kapıya yöneldi. "Eşyalarımı dolaba koyarken etrafa göz gezdirdim. Ortadaki boks ringi hoşmuş. Oraya geçelim de yerimi kazanayım, olur mu?"

"Sakin ol, Rocky," dedim gülerek.

Başını yana eğip bana baktı. "Rocky mi?"

"Rocky'yi tanımıyor musun?"

Küçük burnunu kırıştırdı.

Siktir. Bir şey artık çok netti: Gençti. Fazla gençti. Sanki aşırı uyarılmış libidoma buz gibi bir kova su dökülmüştü.

"Filmlerdeki efsane boksör hani!" Burnumun köprüsünü sıktım. "Kaç yaşındasın sen?"

"Bence yaş ayrımcılığı bir mülakata dâhil edilmemeli," diye yumuşakça güldü. "Hem mesele yaş da değil. Ben küçükken televizyonumuz yoktu, annemle sinemaya da gitmezdik."

Sanki bu çok normalmiş gibi omuz silkti ve kapıdan çıktı.

"Televizyonunuz yok muydu?" Bu itirafı karşısında şaşırmıştım.

"Ringe çıktıktan sonra spor salonunu mu gezeceğiz?"

"Önce. Sonrasında çok yorgun olursun." Çünkü beni yere seremezdi. "Zaten bu katta çok durmayacaksın. Burayı yönetim toplantıları ve büyük müşteriler dışında neredeyse hiç kullanmıyoruz. Bir şey sormak istersen insan kaynakları koridorun sonunda. Benim ofisim de hemen o koridorun ucunda. Gerçi ben pek ofiste olmuyorum."

Asansörleri işaret edip düğmeye bastım. Kapı hemen açıldı, içeri geçerken birden, "Ofisleri hiç sevmem zaten," dedi.

"Neden?"

"Babam iş dünyasına aitti, annemle ben değildik." Bu sözleri ne acı ne de öfke doluydu. Everly her zaman nereye ait olduğunu biliyor gibiydi. Çoğu insan istenmedikleri yerlere tutunmak için çırpınırdı. Olmadıkları bir şeyin parçası olmak için kendilerine işkence eder, sonra da en başta doğru yeri seçselerdi daha mutlu olacaklarını fark ederlerdi. Diğer sporlarda, farklı pozisyonlarda ya da farklı kariyer yollarında bunu denemiştim. Michael Jordan beyzbolcu olmak için yaratılmamıştı mesela, onun yeri basketboldaydı.

Asansörde sessizce bekledik, kapılar açıldığında ilerlememiz için elimi uzattım. Tesisin etrafını birlikte dolaşacaktık. Birkaç

müşteri ağırlık kaldırmayı bırakıp yanımıza gelerek kendini tanıttı. Herkes fazlasıyla ilgiliydi. "Başlamak için sabırsızlanıyorum. Görünüşe göre şahane bir müşteri kitleniz var," dedi.

"Sen öyle diyorsan," diye homurdandım ve parmaklarımı çıtlattıktan sonra spor salonunun diğer tarafından güreş ringine geçtik.

Halatın altından geçip ringe öyle bir çıktı ki bir an gerçekten dediği kadar yetenekli mi diye düşünmeden edemedim. "Koruyucu ekipman ister misin?"

"Niye? Bana vuracak mısın yoksa?" diye sordu surat asıp kirpiklerini kırpıştırarak, belli ki bu numarayı bir yerlerden görmüştü ve dalgasını geçiyordu.

"Buna gerek kalacağını sanmam, Everly. Sen bir yağmur damlası kadar ufaksın." Halatı tuttum, aralarından eğilerek geçip ringe girdim.

Gözlerini kıstı. "Yağmur damlaları tehlikeli olabilir. Sele dönüşebilir... can alabilir, arabaları süpürüp götürebilir, dağları bile yerinden oynatabilir. Tek bir damla ufak olabilir ama diğerleriyle birleştiğinde büyük bir güce dönüşür."

İşte o anda anladım ki Everly büyük bir sorun olacaktı. "Ama bugün karşımda sadece bir damla var."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, sonra duruşunu dikleştirip ayaklarını açtı. "Hadi bakalım, neler yapabiliyormuşsun görelim. Üzerime gel."

Bakışlarını yakaladım. Kararlı, odaklanmış, zekâ doluydu. Gözlerinde korku yoktu; ona vereceğim karşılıktan çok daha fazlasını yapabileceğini biliyordu sanki.

İçimde kıpırdanmaması gereken bir şey kıpırdandı. Bir kadını sahiplenmeyi, onu kendime ait kılmayı, eğer o da istiyorsa kontrolü ele alıp onu yoldan çıkarmayı hep sevmiştim.

Daha önce kadınlara kendileri de istediği için böyle yaklaşmıştım, kendilerini savunmak zorunda kaldıkları için değil.

Bu yüzden yarım yamalak bir hamle yaparak ona doğru yürüdüm ve kolunu yakalamak için elimi uzattım. Ama elimi

tam da olması gerektiği gibi kavrayıp başının üzerinden öyle bir çevirdi ki o an dönüp kendimi yere atmasaydım bileğim kırılacaktı. "Lanet olsun, Everly, ne halt ediyorsun?" diye haykırdım.

Bağırmak istememiştim fakat artık bir önemi kalmamıştı. Dudaklarının arasından dişleri inci gibi parlıyordu, öyle ışıl ışıl sırıtıyordu ki bağırdığım için neredeyse özür dileyecektim. "Birinci kural: Karşındakini küçümseyerek ona üstünlük sağlama. Görünen o ki bir yağmur damlası bile seni yere serebilir."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Sen... Az kalsın kolumu kırıyordun. Kalkıp kolumu kıracağını düşünme—"

"Evet, yine lafıma geldik; küçümsemek hiç iyi bir şey değilmiş."

Siktir. Bunu tahmin etmeliydim. Hayatım boyunca spor yapmıştım, zayıf olanın kazanabileceğini bilirdim, hele ki küçümseniyorsa. Yine de bu başkaydı. "Sen benim yarım kadar bile değilsin."

"Biliyorum. Ama insan vücudunun kapasitesini görmek inanılmaz heyecan verici."

"Pekâlâ, işi aldın," diye homurdandım. Elimi uzattım, tokalaştık. "Ne zaman başlamak istersin, Yağmur Damlası?"

Burnunu kırıştırdı. "Lütfen takma ad falan kullanma. Herkes bana sadece Evie der. Ve mümkünse bugün başlamak istiyorum. Memleketimde çalışıyordum, çalışmadan duramam."

"Peki, memleketini neden terk ettin?" diye sordum. Bu biraz sorguya çekmek gibiydi, farkındaydım ama karşımdaki insanın nasıl biri olduğunu anlamam gerekiyordu.

Yüzü asıldı, tüm ifadesi değişti, ayrıntı vermeden, "Bazen insanlar sadece bir değişikliğe ihtiyaç duyar," demekle yetindi.

İçimde bu kızın hayatımı yalnızca bir değil, birçok yönden değiştireceğine dair bir his vardı.

* * *

Bakışlarımız savaş hâlindeymişiz gibi birbirine kilitlenmişti, tıpkı ilk tanıştığımız zamanki gibiydi. "Unutmak ne mümkün,

Everly. Ringde başının çaresine bakabildiğini gördüm, şimdi de bakacağını biliyorum. Gel bu işi birlikte çözelim, olur mu? Evliliği sürdürerek şirketi, adını sanını bile bilmediğimiz kişilerin eline geçmekten kurtaralım."

"Bunu yapacaksak eğer seninle yaşamak istemiyorum." Bunu neredeyse dişlerini sıkarak söylemişti, mavi gözleri öfkeyle bakıyordu.

"Konuk evim var. Girişi benimkinden ayrı," dedim artık giymekten bıktığım ceketimi düzelterek.

"Elbette vardır. Buradaki herkesin var." Sinirle gözlerini kapadı. "Ben sizin gibi değilim, Bay Hardy. Yapamam... Bu hayat tarzıyla yaşayamam. Melinda, Anastasia ve–"

"Beni bu işe katma," diye araya girdi Dom, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Everly dönüp abime baktı, bakışlarının yumuşadığını gördüm.

"Dom, bunun ne kadar saçma olduğunu sen de biliyorsun," dedi Everly. Onların arkadaş olduğunu bilmek, onun Everly'yi böyle sakinleştirebilmesi, en çok da benim değil, onun yapabilmesi sinirimi bozuyordu.

"Sadece bir yıllık bir yer değişikliği ve yasal bir anlaşma," dedim Dom'la olan diyaloğunu bölerek. Bu konu onunla benim aramdaydı. "Kendi hayatını yaşayabilirsin. Benimkine çok da etkisi olmaz zaten." Yanağının içini ısırdı, o anda onu ikna ettiğimi biliyordum. "Yok yapamam dersen de annenin yoga stüdyosu için Melinda ve Anastasia'yla konuşmayı deneyebilirim."

Bunun üzerine gözlerini kısıp baktı. Everly o kadından hiçbir şey dilenmek istemiyordu. Nedenini de anlıyordum. Melinda ilk andan beri ona acımasız davranmıştı. "Bunu yaparsak bazı kurallar olacak."

Zafer kazanmış gibi gülümsedim. "Elbette olacak."

O kadar ani ayağa kalktı ki sandalyesi devrildi. Yere çarpmadan yakaladım. Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. "Vasiyeti tekrar okumam lazım."

"Eğer kabul ederseniz" –Bayan Johnson boğazını temizledi– "evliliğinizin üçüncü ayına kadar okunamayacak başka şartlar da var."

"Ne?" diye sorduk bir ağızdan.

"Bu biraz alışılmışın dışında, biliyorum ama emin olun üstesinden gelemeyeceğiniz bir şey değil–"

"Evrakları görmemiz gerek."

"Hukuken bunu yapamam," dedi ve hukuk ekibine göz attı. Aslında onlar Carl'ın hukuk ekibiydi. "Elim kolum bağlı, Declan."

Hepsine dik dik baktım. "Hepinizi kovabileceğimin farkındasınız, değil mi?"

"Elbette. Ama biz bu işte en iyileriz," dedi biri. "Bunu sen de biliyorsun. Bunlar Carl'ın son istekleri."

Gözleri mi dolmuştu? Yüce Tanrım.

"Siktir," diye sövdüm öfkeyle, sonra kardeşlerime döndüm. "Çocuklar?"

"Kararı sen ve Everly vereceksiniz. Sonuna kadar arkanızdayız," dedi Dimitri her zamanki sadakatiyle.

"Ya şimdi ya hiç, Declan," dedi Bayan Johnson.

"Peki."

"*Peki* mi?" Everly çığlık attı. "Deli misin sen?"

"Şu lanet yoga stüdyosunu istiyor musun, istemiyor musun? Üç ay sonra vazgeçebiliriz." Kabul etmezsek her şeyi kaybedeceğimizi anlaması gerekiyordu.

Derin nefesler aldı, o bakımsız ama tertemiz ellerini birbirine kenetledi. Sonra elbisesinin yakasından çıkardığı kolyeleri kavrayıp öyle sıkı tuttu ki tırnaklarının tenine battığını fark ettim. Ardından kendi kendine, "Kesin pişman olacağım," diye mırıldandı.

"Ben de," diye homurdandım. Bakışlarını bana diken kardeşlerimle göz göze geldim. "Ben izin verene kadar kimsenin ağzından tek kelime çıkmayacak," dedim.

"Bir dakika o zaman," dedi Bayan Johnson, sonra gidip kapıyı açtı ve içeriye siyah takım elbiseli, saçları kırlaşmış, uzun boylu bir adam girdi. "Yetkili nikâh memurumuzla tanışın. Ben de şahit olacağım ve sizi hemen evlendireceğiz."

Ve böylece kasırga başladı.

Yeminleri tekrarladık. Tamamen içi boş sözler verdik. Yerine getirebileceğimizden emin olmadığımız vaatlerde bulunduk.

Sonra avukatlar önümüze belgeleri koydu. Vasiyetin şartlarını açıkladılar. Boşanma durumunda mal varlıklarımızın ve hesaplarımızın tamamen ayrı kalacağını bildiren sözleşmeyi imzaladık.

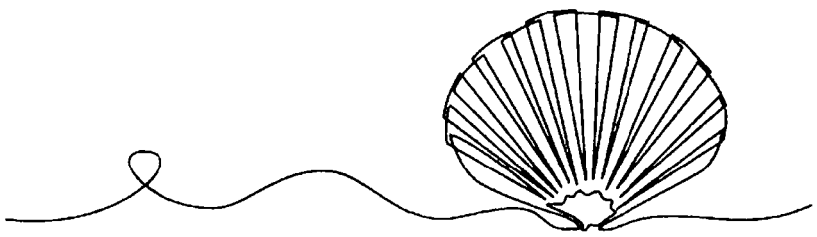
Nikâh defterini işaret ettiler.

O lanetli kesik çizgilerin altına imzamızı attık.

Duzenleme
Ny.ozlem

10

EVERLY

Declan, "Evine hoş geldin," dediğinde gök uğursuz bir uyarı veriyormuşçasına şimşek çaktı ve yağmur başladı. Tıpkı günün duygusallığını ve gerginliğini artık içinde tutamayan ben gibi bulutlar da suyu bir saniye daha tutamamıştı.

Declan'ın evi, aynı güvenlikli sitede olmasına rağmen Carl ve Melinda'nınkinden bile büyüktü. Güvenlik görevlisi, vasiyetin okunmasından sonra peşimize takılan paparazzilerin yüzüne demir kapıları kapadığında bunun ne anlama geldiğini anlamıştım.

Şöhretin bu kadar yoğun olabileceğini hiç bilmezdim. Elbette daha önce de üzerime kameralar çevrilmişti ama onlar bir haber makalesi içindi, parıltılı dergiler ya da paparazziler için değil. O anda flaşlar neredeyse beni kalabalıkla birlikte yutuyordu.

Declan beni pek önemsemezdi, bunu son aylarda birkaç kez göstermişti zaten ama o geniş göğsünün bir yerlerinde hâlâ atan bir kalbi olmalıydı ki beni belimden tutup kendine çekerek hızla Bugatti Veyron'una doğru götürdü.

O arabayı tanıyordum çünkü ilk gördüğümde şoka girmiştim. Daha önce Lamborghini ya da başka pahalı arabalar görmüştüm ama böylesini değil. Hep aynı yerde, sahibine ait

park yerinde dururdu ve bir gün zayıf bir ânımda şöyle bir bakmadan edememiştim.

Fiyatı astronomikti ama eviyle kıyasladığımda bu beni artık şaşırtmıyordu.

Kıvrılan bir yoldan geçtik ve yolun sonunda, taş duvarların ardında az önce geçtiğimiz kapıdan daha heybetli, siyah bir kapı belirdi. Declan direksiyonun üzerindeki bir düğmeye basınca kapı yavaşça dışa doğru açıldı.

Gri tuğlalarla örülü yüksek duvar, bir yelpaze gibi genişleyerek koyu ahşaptan dev garaj kapılarına ve oradan da abartılı bir merdivenle evin ana girişine ulaşıyordu.

Rüzgârda hışırdayan ağaçlara bakakaldım, dalları göğe uzanmıştı. Bu ağaçların bizden çok daha önce var oldukları belliydi ama Declan'ın evinin mimarisinin de tıpkı spor salonunki gibi keskin hatları, düz açıları ve tertemiz bir görüntüsü vardı.

Yağmur damlaları camı döverken, "Modern bir kaleyi andırıyor," diye mırıldandım.

Bana göz attı. "Aslında artık *senin* kalen ama gerçekte sadece bir ev."

"Declan, bir yıllık anlaşma imzaladık diye burası benim evimmiş gibi davranmak zorunda değili–"

Başını sallayarak sözümü kesti. "Benim olan senin olacak, Everly. Sürekli diken üstünde yaşayamazsın. Carl bunu istemezdi, ben de istemem."

Carl'ın ismini duyduğum anda içimde, Declan'la o gece saunada babam hakkında konuştuğumdan beri bastırmaya çalıştığım suçluluk duygusu kabardı. "Onunla daha çok iletişim kurmam gerekirdi."

"Annenle baban boşandığında daha çocuktun ama sanki her şeyin suçlusu senmişsin gibi davranıyorsun."

Camın diğer tarafındaki su damlasını takip ederek parmağımı aşağı doğru kaydırdım. "Babamın eve dönmeyeceğini anladığımda hissettiğim öfkeyi hatırlıyorum. Gençlik yıllarımda

beni hiç ziyaret etmemesi ve bayramlarda yanına gelmemi yasaklamasıyla onunla görüşmeyi kesmiştim. Birbirimizden kopmamızda benim de payım vardı yani. O zamanlar bencil ve duygusal davranmıştım."

İç çekti. "Asıl Carl bencil ve duygusaldı, yetişkin gibi davranması gereken oydu. Sorumluluğu tamamen kendi üzerine yıkamazsın. Bir baba olarak ısrar edebilir, çabalayabilirdi."

Başımı aşağı yukarı salladım ve Declan'a bakarken herkesin neden ona hayran kaldığını anladım. Şu an kendini benim yerime koyuyordu ve zayıf bir ânımda üzerime gelmemek için yumuşak bir ifadeyle gülümsüyordu. Declan Hardy pahalı spor arabasında, cama vuran ritmik yağmur sesi eşliğinde sessizce otururken bile tehlikeli görünmeyi başarıyordu.

Sessizce otururken dünya yavaşça silikleşti, gözlerim dudaklarına kaydı, parlak gözlerinde ani bir duygu belirtisi fark ettim, o dev bedeni hep düşündüğüm gibi kolay bir sığınağa dönüşmüştü.

"Bundan kimseye bahsetmesek iyi olacak sanırım," dedim mantıklı düşünmeye çalışarak. Kurallar koymamız gerekecekti ve ben her şeyi netleştirmeye hazırdım. Ne kadar erken olursa o kadar kolay olurdu. İnsanlar cevap isteyecekti. Neden onunla kalıyordum? Nerede kalıyordum? Vasiyette ne vardı?

"Evlilik kamusal bir kayıt. Ortaya çıkacaktır. Ama vasiyetin ve güven fonunun şartlarını kimseyle konuşmamıza gerek yok. Sorduklarında neyse onu deriz."

"O da ne demek?"

Parmaklarını çıtlatırken, "HEAT imparatorluğunu sürdürmek için yapılmış bir anlaşmalı evlilik olduğunu," dedi.

"Tamam. Basınla konuşmayalım ve sorulursa her şeye muğlak cevaplar verelim." Bunu netleştirmem gerekiyordu. Kalbim başka türlüsüne dayanamazdı. Benim için mesele onların imparatorluğu değildi. "Ve bilmeni isterim ki bu evlilik annemin

yoga stüdyosu için... hayatımın geçtiği yer için." Bunu anlamasını istedim.

"Yine de bu işin sonunda belli bir ödeme alacaksın, Everly–"

"Böyle bir şeyi asla para için yapmazdım."

Sanki pek de emin olamıyormuş gibi gözlerime baktı. "Yani bu, eski hayatına devam edebilmek için mi?"

Boğazımı temizleyerek geçmişimin açığa çıkmasından duyduğum korkuyu bastırmaya çalıştım. Florida'nın yeni başlangıcım olması gerekiyordu. Daha dik oturdum. "Belki bunu da bir başka kural olarak belirleyebiliriz. Ayrı hayatlarımız olacak. Öyle kalmasını isterim. Benim geçmişim geçmişte kaldı. Seninki de öyle. Gelecekte ne yaparsan yap, sorun değil. Önemli olmadıkça ve medyayla alakalı değilse konuşmamıza gerek yok."

"Cobra'nla ilişkini medyaya açıklamayı mı planlıyorsun?" diye mırıldandı.

"Ben..." Şimdi benden Wes'le görüşmeyi kesmemi mi bekliyordu? Her şeye hemen şu an cevap vermemi mi istiyordu? "Babam mantıksız bir vasiyet bıraktı diye görüştüğüm insanları değiştirecek değilim."

"Sadece medeni durumun değişecek, değil mi?" diye sordu neredeyse tekdüze bir sesle.

"Gerçekten umurunda mı ki? İnsanlar açık evlilik yaşayabiliyor."

"Evet, formalite evlilikler daima olur," dedi yumuşak bir sesle ve yeşil gözlerini bana dikti. Hiç de benimle hemfikirmiş gibi görünmüyordu. Normalde hissettiklerini yüzüne yansıtır, duygularını bastıramazdı. Genelde gözlerinde yanan alevi saklayamazdı ama şu an saklıyordu. "Bir yolunu buluruz. Carl seninle ilgilenilmesi gerektiğini düşünüyordu. Ben de ilgileneceğim."

Omuz silktim. "Ya da bildiğini okuyordu."

"Eh, bir yıllığına bildiğini okuyabilir." Sesi, o gün yapılması gereken sıradan bir işi daha halletmiş gibi gayet sakindi.

Başımı onaylarcasına salladım ve onun sakinliğini taklit etmeye çalıştım. "Peki, basın açıklaması mı yapsak? Şöyle bir–"

"Biri gerçeği öğrenene kadar sessiz kalalım. Hayatımıza aynı şekilde devam ederiz. Böylesi daha huzurlu görünüyor," dedi.

Aynı fikirde değildim. Daha fazla kural belirlemeli, daha fazla söz vermeli ve daha fazla sınır koymalıydık. "Sonuçta bir yıl boyunca senin mülkünde ve senin yaşam alanında olacağım. Bu da bazı zorluklara yol açabilir," diye üsteledim.

"Evimi mi dert ediyorsun, Damla?" Yüzünde aniden küçük bir gülümseme belirdi.

"Hayır. Sadece rahatsızlık vermek istemem ve her şeyi baştan netleştirdiğimizden emin olmak isterim."

"Kural yok. Ben kişisel alanım konusunda rahat biriyim." Beni baştan aşağı süzünce karnımın alt kısmında, orada olmaması gereken yerde kelebekler uçuşmaya başladı. "Hem senin orada olman benim için sorun değil."

Ânında başımı sallayarak itiraz ettim. "Hayır. Bu... bu evliliğe şehvet karıştırmak kötü bir fikir. Ne seks ne de gerçek bir ilişki istiyorum. İlgi odağı olmayı sevmiyorum ve sen sürekli göz önündesin. Böyle bir hayatı kesinlikle kabul edemem."

Gözlerini kıstıktan sonra, "Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun. Bunu biliyor musun?" diye itiraf etti.

"Bence buradaki herkes egolarıyla hareket ediyor. Ben egomu çoktan geride bıraktım. Sadece huzur istiyorum."

Başını sallayarak onayladı. "Peki, sence ben neyle hareket ediyorum?" diye sordu usulca.

Gözlerinde acı belirdi, sanki onun da sakladığı sırlar vardı. Kalbi, o poz verdiği dergilerde dünya âleme sergilediği gibi tamamen açık değildi. Ama beni bu sözleri söylemeye iten şey tam olarak o dergilerdi. "Bilmiyorum, Declan. Bence sen ve babam taht oyunları oynamayı seviyordunuz. Ayrıca sen, benim parçası olmak istemediğim bir imparatorluğun hükümdarı olmak istiyorsun." Ona duyduğum çekime direnmeye çalışarak

omuz silktim. "Yani bu evliliğin sınırlarını belirlemeliyiz. Ben konuk evinde kalırım, sen üst katta yaşarsın ve kapıyı çaldığın sürece ben de kişisel alan meselesinde rahat biriyimdir."

Teklifimi kabul etmesini ve beraber geçireceğimiz lanet olasıca yıla başlamayı beklerken yağmur daha da hızlanarak kalbimin ritmine ayak uydurdu.

"İhtiyaçların için asistanımı görevlendiririm," dedi ters ters. Demek ki söylediklerimin mantıklı olduğunu o da kabulleniyordu. "Taşınmayla ilgili de nakliyecilere mesaj attım."

Annem de mesaj atıp vasiyetin ona ait kısmının öğleden sonra okunduğunu haber vermişti. Yani Declan ve ben şirketin varlıklarını güvenceye aldıktan, medeni hâlimi annemin hayatı ve geçimi için takas ettikten sonra.

Annem büyük ihtimalle sesli mesaj bırakıp hâlimi hatırımı sormuştu ama çocuğunun nikâhına davet bile edilmediğini fark etmemişti. Bırakın onu nikâhıma davet etmeyi, evlendiğimi söyleyecek vakti bile bulamamıştım. Yeminler edip hayatımı bir adama bağladığımdan henüz haberi yoktu.

Sadece bir yıl sürecekti.

Derin bir nefes aldım ama yetmedi. Sonra bir daha aldım. Sayısız nefesin ardından arabanın kapısını açıp kendimi yola attım ve yağmurun altında sendeleyerek nefes almaya çalıştım ama ciğerlerime yeterince oksijen dolmuyor gibiydi.

"Tanrım," dedim soluk soluğa, kendimi kontrol altına almaya çalışarak. Ama önce duygularımın beni ele geçirmesini engellemeliydim.

Ben eğilirken Declan tam karşımda belirdi. O pahalı, aptal deri ayakkabılarını gördüm; toplantıdan hemen önce parlatılmış gibi üzerlerinden su damlaları süzülüyordu. Etrafımdaki hava gitgide ağırlaştı, nefes almaya çalıştıkça daha da yoğunlaştı.

Bir futbolcudan milyarder iş insanına dönüşen bu adam, herkesin hayali ama benim kâbusumdu. O devasa evi üstüme

çöküyormuş, içine adım atsam beni canlı canlı yutacakmış gibi hissediyordum.

"Everly, nefes al."

Nefes almakta zorlanıyordum. "Alamıyorum. Ben... seninle evlendim ve bu büyük bir hata. Bunu istemiyorum. Seni de. Ya da şu pahalı ayakkabılarını."

Omzumu kavrayıp beni tekrar ayağa kaldırdı. Sonra çenemi tutup ona bakmamı sağladı. "Nefes al, Damla."

Başımı iki yana salladım çünkü nefes alamıyordum.

"Şimdi aniden her şey seni rahatsız etmeye mi başladı?" diye kükredi. "Derhâl toparlanman gerek. Böyle dağılamazsın. Karşımda çökemezsin."

Bu bir emir gibiydi. Kesin ve doğrudan verilmiş bir emir, sanki neden her zaman güçlü durmaya çalıştığımı biliyormuş gibi.

Oysa hiçbir fikri yoktu.

Sırılsıklam hâlde yağmurun altında dikilip ona öfkeyle baktım. Siyah elbisem tamamen suya doymuştu. "Şu anda zor anlar yaşıyor olmam belden aşağı vurabileceğin anlamına gelmiyor."

"Tam olarak bu anlama geliyor," dedi. "Bu imparatorluk böyle kuruldu. NFL'de böyle oynadım, hayatımı da bu şekilde yapılandırdım. Herkes zayıf olanı hedef alır ve elini çabuk tutar." Sonra hafifçe gülümsedi. "Zayıf olup olmadığını da ancak böyle anlayabilirsin. Görünüşe göre senin omurgan sağlam."

Şu anda gayet düzgün nefes almaya başlamamı vurguluyordu. Evet, beni panik atağın pençesinden kurtarmıştı ama aynı zamanda sinirimi de bozmuştu. "Zayıf noktamı hedef aldığın için gurur mu duyuyorsun yani? Seni şu tepedeki güzel eve, herkesin umursuyormuş gibi *davrandığı* ama aslında sadece parçası olmak istediği o imparatorluğa ulaştıran şey bu muydu? İtibar mı?"

"Üzgünüm ama sen de o imparatorluk için çalışmıyor musun?" diye sordu.

Utanarak, "Evet," dedim. "Benimkisi bir gurur meselesinden çok bir iş. Ayrıcalık dedikleri şeyse–"

"Lüks," diye düzeltti ellerini kaldırarak. "Sen de orada çalıştığına göre bunu gayet iyi biliyorsundur."

"Evet. Declan Hardy, ülkenin en seçkin lüks otel markasının milyarder CEO'su, bize de o lüksten pay veren adam." Çocuk gibi söylendim, öfkemi artık daha fazla tutamayacak noktaya gelmiştim. "Ve aynı zamanda gözde bekâr... Artık değil tabii çünkü yasal olarak evliyiz."

Onunla alay ettiğimi anlamıştı. Tıpkı onun yaptığı gibi ben de iğneleyici konuşmuştum. "Şu Cobra sevgilini arayıp haberi vermeyi unutma sakın," dedi.

Bu belden aşağı vurmaktı. Burada bir sonuca varmaya çalışırken ve bir panik atağın eşiğinden dönmüşken bunu yüzüme vurması sinir bozucuydu.

"Onunla olmak isteyip istemediğimi ona söylememe gerek yok. Ya da bir başkasına. Bunu defalarca söyledim. İstediğim her erkeğe gidebilirim... Kocamın hoşuna gitsin ya da gitmesin." Başımı kaldırdım ve soğuk yağmur damlalarının yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. Karşıma dikilip benimle göğüs göğüse durduğunda bile geri adım atmadım.

"Kocan, *Bayan Hardy*, başka bir erkeğe gitmenin ne demek olduğunu sana hatırlatacaktır."

"Göreceğiz. Sırf insanlara lüks bir vitrin sunuyorsun diye, Bay Hardy, bu o vitrini doldurabildiğin anlamına gelmez." Kelimelerim fısıltı gibi çıkmıştı.

Belki yağmur yüzündendi, belki ıslak toprak kokusu, belki bulutlarla dolu gökyüzü ya da şimşeğin gökyüzünü yaran sesi, bilmiyordum ama ona çekildiğimi hissediyordum.

Ona bakarken fırtına üzerimizde şiddetle patlıyordu; gözlerindeyse bundan sonra nasıl ilerleyeceğimizi, ona boyun eğmemi nasıl sağlayacağını düşünüyormuş gibi bir ifade vardı. Birden eli çıplak koluma uzandı, omzuma, sonra da köprücük

kemiğimden boynuma kadar yağmur damlalarını izledi. Yağmur soğuk olmasına rağmen tenim sanki alev almış gibi yanıyordu. Dokunuşuyla bedenimin her zerresine sıcaklık yayıldı.

Benim için çok şey ifade eden altın kolyeyi yakamın altından çıkardı, ardından ucunda gazoz kapakları asılı olan ip kolyeyi ve örme kolyeyi eline aldı. "Bunlar senin için ne ifade ediyor?"

"Dostluk kolyesi." Bileğimdeki ip bilezikleri göstermek için kolumu kaldırdım. "Yaptığım bileziklerle takım bunlar. Gazoz kapaklarını annemle toplamıştım–"

"Para için mi?" diyerek güldü, gözlerimi aniden ona çevirince şaşkın bakışlarıyla buluştum. "Kardeşlerimle birlikte onlardan binlerce toplayıp satarsak bir gün zengin olacağımızı sanıyorduk."

"Sen de mi yaptın?"

"Tabii." Omuz silkti. "Hangi çocuk milyoner olmak istemez ki?"

Kaşlarımdan biri kalktı. "Sanırım hayallerini gerçekleştirmişsin."

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Sence ben sadece bir milyoner miyim?"

Tam o anda bu adamın banka hesabında milyarları olduğu kafama dank etti. "Aman Tanrım. Kendini beğenmişliğe bak!" diyerek omzuna vurdum, o da elimi yakaladı ve gülerken elimi tuttu. İlk defa aramızdaki gerginliğin azaldığını hissettim.

"Olmam gereken kişiyim, Damla." Elimi bırakmadı, diğer eliyle kolyeleri çevirirken geri çekilmedim. Şimdi gözlerindeki açlığı hissediyordum, dudaklarını yalayışı sanki beni yiyecekmiş gibi bir izlenim veriyordu.

Karşımda dünyayı fethetmiş, artık ne isterse almaya hazır bir adam duruyordu.

Beni bile. Tüm ihtimallere rağmen Declan tereddüt etmiyordu, sonuçlarını umursamıyordu. Olanları ya da olabilecekleri düşünmüyordu bile.

"Altın baykuş kolyen ne anlama geliyor?" diye sordu sessizce.

"Değişimi ve büyümeyi sembolize ediyor sanırım. Bir zamanlar benim için anlamı büyüktü." Onunla aramızdaki mesafeye bakarken ne kadar yakın olduğumuzu, nefesini dudaklarımda hissettiğimi fark edip dudağımı ısırdım. "Bana kurtarılmanın sembolü gibi gelmişti," dedim

"Hımm. Peki, şimdi kurtarılmak istiyor musun?"

"Neyden?"

Cevap vermem için zaman tanımadı. Beni Bugatti'nin önüne itip dudaklarımı yutarcasına öptü. Başımıza gelenlere duyduğu nefretin, öfkesinin, içindeki merakın tadını aldım. Aynı şekilde karşılık verdim. Dişe diş. Dokunuşa karşılık dokunuş. Parmaklarımı saçlarına dolayarak hırsla çekiştirdim.

Parmaklarını uyluklarıma bastırarak beni kaputun üstüne kaldırdı ve bacaklarımın arasına girerek boynuma kapandı. Bacaklarımı etrafına doladım, bedenim ziyafete kavuşmuş aç bir hayvan gibi ona tutunuyordu.

Declan benim için iyi değildi. Biliyordum. Lüks içinde yaşamasından, kendini hak sahibi görmesinden bunu anlayabiliyordum. Ondan önce hayatımda olan adam da böyleydi ve az kalsın beni mahvediyordu.

Ama yine de duramıyordum. Şimşek çakıp ardından malikânesinin üzerinde gök gürlediğinde bile duramadım. Evim dediği o devasa malikânenin.

Dudaklarını dudaklarımdan koparıp boynuma doğru kaydı, hassas tenimi öperken sanki orası artık ona aitmiş gibi emdi. "Hayır. Benden ya da bundan kurtulmak istemiyorsun. Bunu istiyorsun, Everly. Hepsini."

Başımı iki yana sallayıp onu kendime iyice yaklaştırdım, bacaklarımın arasında aletinin ne kadar uzun olduğunu hissettiğimde yüksek sesle inledim.

Ondan bu tepkiyi almak istiyor, arzunun çağrısına karşı koyamıyordum.

Vücudum, normalde böyle şeylerden kaçındığım hâlde kontrolü ele geçiren bir adamın dokunuşundan hoşlanıyordu. "Burada olmamın sebebi zorunluluk, değil mi? İstemediğim hâlde sizlerle yaşamak zorundayım."

"İstemiyorsun, ha?" Kaşını kaldırdı. Ardından eli elbisemin altından külotuma uzandı. "Seni bu kadar ıslatan şey yağmur mu yoksa ben miyim?" diye fısıldadı kulağıma. Derin bir nefes alarak yağmurla karışık Declan kokusunu içime çektim. Soğuk, saf ve güçlü bir kokuydu.

"Ortağımın kızı neye cevap vereceğini bile bilmiyor... Karımsa onu neyin bu kadar ıslattığını anlamıyor."

Parmakları kıvrımlarımda gezindi ve sözleri ne kadar acımasız, ne kadar sert olursa olsun, kalçam ona cevap verdi. Artık umurumda değildi. Onu şimdi, hemen istiyordum. Sonrasında tekrar nefret edecek bir yol bulurdum nasılsa. "Kapa çeneni ve sadece hissetmeme izin ver," dedim neredeyse kendi kendime.

"Tüm kontrol sende olsun istiyorsun, değil mi güzelim?" diye mırıldandı, dizlerinin üzerine çökerken. Yere değdiği an pantolonunun dizleri ıslandı. Ellerini uzatıp külotumu kenara çekti, beni soğuk havaya maruz bıraktıktan sonra dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeye başladı.

Saçlarından kavradım ve kasıklarımı ağzına doğru ittim. Dili bana kendimi iyi hissettirmek için tam olarak ne yapacağını biliyormuş gibi kadınlığımın üzerinde dolanırken daha fazla kendimi tutamadım.

Tam doruğa ulaşacakken bileklerimi tutup başını geri çekince onu eski pozisyonuna getirmeye çalıştım ama direndi. "Lütfen, durma," diye inledim.

"Bunu isterken kocanın adını söylersen neden olmasın?" dedi ve ayağa kalkarken bir parmağını içime kaydırdı. Ne verirse ona razı gelerek inledim. "Tanrım, bir şeyi bu kadar çok istediğinde tadın ne güzel oluyor, Damla. Kontrolünü kaybettiğinde hep böyle tatlı mı oluyorsun? Sanki sana hayat veriyormuşum gibi

parmaklarımın etrafında kasılman hele. Hayat mı istiyorsun, Everly? O zaman adımı söylemen gerekecek."

"Lütfen, Bay Hardy." Bunun onu delirteceğini biliyordum ama o da beni delirtmekle meşguldü zaten. Kendini tuttuğunu hissedebiliyordum; başparmağını klitorisimin üzerinde nazikçe, sertlikten uzak bir dokunuşla gezdiriyordu. Kalçam her temasıyla buluşurken sanki tüm kontrol ondaymış gibi gülümsüyordu.

Şu anda sahiden de ondaydı. Üstelik onu böyle görmek hoşuma gitmişti. Sanki bedenim derin bir nefes alıp tüm kaygılarından kurtuluyor, ikimizin ne istediğini çok iyi bilen bu adamın ellerine teslim oluyordu. Bu noktadan sonra bu işin nereye varacağını ben bile bilmiyordum.

"Bay Hardy mi?" Kasvetli bir kahkaha attıktan sonra parmağını yavaşça içimden çıkardı. "Adımı böyle küçümseyerek söylediğin her seferinde kıçına bir şaplak atmak istiyorum."

İznimi bile almadan beni ters çevirdi. Popom artık rüzgâra ve yağmura açık hâldeydi. Ardından külotumu sertçe çekip kopardı.

"Hey! O benim en güzel külotumdu!" Sinirlenmiş gibi davranıp arabanın kaputundan doğrulmaya çalıştım ama beni sertçe bastırdı.

"Sen iste, sana iç çamaşırı mağazası satın alırım," diye homurdandı. "Sadece şimdilik olduğun yerde kal. Benim için arabamın üzerine domalmış hâlde durmanı istiyorum. Yağmurun altında bir tablo gibisin."

Omzumun üzerinden ona baktım ama yerimden kıpırdamadım. Birbirimizi inceledik, bir adım geriye çekilip ceketini çıkardı. Gömleği ânında yağmurla sırılsıklam oldu, kaslarının hatlarını, göğsündeki siyah dövmelerin izlerini ve güçlü pazularını ortaya çıkardı. İşte o zaman her kadının arzuladığı o adamı gördüm.

Bir yıl boyunca bana ait olacak adamı.

Pantolonunu indirip aletini dışarı çıkardı ve sıvazlamaya başladı. Onu öyle görünce iç geçirdim; su damlaları yüzünün belirgin hatlarında, keskin kemiklerinde birikmişti.

Farklı dünyalardan geliyorduk. O kontrolü ve hükmetmeyi seviyordu, bense göze batmadan sessizce yaşayıp gitmeyi. O duyguları yoğun biriydi, hayata sığamıyordu, bense sakindim ve sessizliği seviyordum.

Her yönümüzle birbirimize tamamen zıttık. Ama yine de kendimi onun adını söylemekten alıkoyamadım. "Declan."

Hemen yaklaşıp üzerime abandı, öyle ki aletini popomda hissettim. Kalçamı ona doğru iyice yaklaştırdım, bir elini kadınlığımda gezdirirken diğer eliyle eteğimi belime, oradan da memelerime kadar çıkardı. Meme uçlarım arabanın soğuk metaline değince irkildim. "Adımı ağzından duymayı seviyorum, Everly."

Beni ödüllendireceğini sanmıştım, parmaklarını tekrar içime sokacağını. Bunun yerine eli benden ayrıldı, sonra şaplağın indiğini hissettim.

Şaplak sert, yüksek sesli, hızlı ve hissettirdiği acıysa çakan şimşek kadar keskindi.

Popomdaki hisle çığlık attım ama acının titreşimi hemen ardından nabız gibi atarak beni zevkle doldurdu. "Tanrım, Declan."

"Adımı söylediğinde ve beni istediğinde *lütfen* diyeceksin, Everly. Bu sefer isteğini düzgünce dile getir."

Vücudum titredi. Soğuktan değil, ona duyduğum arzudandı. Bu adamı bedenimin merkezinde, uzun zamandır tatmadığım duygularla birlikte içimde hissetme arzusundan. Zevkimi, adrenalinimi, arzumu yeniden uyandırmıştı.

"Lütfen, Declan. Lütfen becer beni."

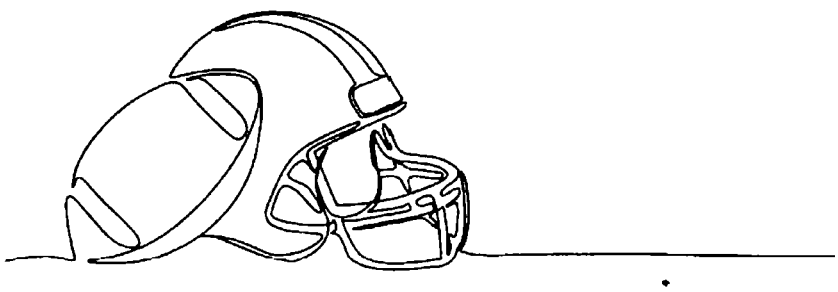
"Demek artık bunu istiyorsun. Elde etmek için yalvaracak kadar istiyorsun. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Yağmurun serinliği tenimi yatıştırırken az önce şaplak attığı

popomu ovuşturdu. Parmakları sürekli deliğimin yakınında gezinerek beni hiç beklemediğim şekilde tahrik etti.

Başımı hızla aşağı yukarı salladım. "Evet, ben..." Çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım demek istemiyordum. "Evet. Lütfen, lütfen, lütfen becer beni."

11

DECLAN

"İşte bu." Ellerimi kalçasına yerleştirip aletimi kasıklarına hizaladım. "İşte tam olarak duymak istediğim bu, Damla. Bu aleti istediğinde işte böyle konuşmanı istiyorum. Sana verdiklerimi gerçekten istediğini belli et. Artık seni başka hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde sahiplenen, kendine ait kılan adamım ben. Benimle evlendin. Bunu sen istedin, değil mi?"

Siktir.

Siktir, duramıyordum.

Onu ilk gördüğümde bile istediğimi anlamıştım ama bu bambaşkaydı; ham, vahşi, dizginlenemez ve daha önce hiç hissetmediğim bir arzuydu.

Aletim içine girmek için âdeta ağlıyordu ama ben aletimi sıkıca tutup ucundaki sıvıyı klitorisine sürttüm. Everly'nin orgazma ulaşmasına ihtiyacım vardı. Kendini bırakmasına, o zirveyi çıkmasına ve içini tamamen doldurmama izin vermesine. Biliyordum, o andan itibaren ben de daha fazla kendimi tutamayacaktım.

Aletimin ucundaki soğuk metal *piercing*i hissettiğinde nefesi kesildi. Sanki daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış gibi dönmeye çalıştı.

Umarım yaşamamıştır. Onun başkalarıyla olduğunu düşünmek bile beni deli ediyordu.

Saçını sertçe kavradım, artık onun her şeyine sahip olmak, bedeninde bir iz bırakmak istiyordum. Son haftalarda bana doğru düzgün vakit ayırmamış olsa bile. Onu arabamın üzerine yatırıp, "Şu anda sadece o güzel kıçını oynatma iznin var, güzelim. Ve bunu sadece aletimi hissedebilmek için yapacaksın. Seni arabama yaslanmış hâlde, kıçın havadayken boşaltacağım," dedim dişlerimi sıkarak.

Daha sonra pişman olacağımızı bilsek de dediğimi yaptı. Pişman olacağımızdan emindim. Geri dönülmez bir çizgiyi geçiyorduk. İkimizin de istemediği bu sikik evlilik hızla sarpa saracaktı. Ama yine de *piercing*imi klitorisine dokundurduğumda hızlı hareketlerle kendini bana sürttü. Hatta aletim için mücadele etmeyi bırakmasın diye bedenimi biraz uzaklaştırarak çabalamasını sağladım. Kalçasının her hareketinde kulağına edepsiz şeyler fısıldadım. Dizginleyemediğim bir arzunun içinde kaybolmuştum.

"Ne kadar harika hissettiriyorsun. *Karım* aletimin üzerine oturmak için ne güzel mücadele ediyor."

"Bana öyle deme," diye mırıldandığını duyduğumda klitorisine baskı yaptım. "Ah, Tanrım."

"Tanrı değilim," diyerek güldüm. "Kocanım. Bugün evlendiğin adamım. Karım dememi sevmiyorsun belki ama bacaklarının arasına yerleşen aletimi bayağı seviyorsun, değil mi?"

"Sus da doruğa ulaşayım," diye homurdandı ama aletime doğru daha hızla hareket etmeye başladı. Aletimi, içine bile sokmadan yarığında ileri geri, yukarı aşağı kaydırmaya devam ederek onu zirveye sürükledim.

"Boşalırken şu eski sevgilinin adı yerine benim adımı söylediğin sürece neden olmasın, Everly." O gün, o herifin formasıyla elimin üzerine boşalması hafızama kazınmıştı, kıskançlıkla tutunabileceğim bir anı olarak sonsuza dek orada kalacaktı.

"Yüksek sesle söyle de herkes kocanın sana istediğin her şeyi verdiğini duysun. Boşalmak için başka bir adamdan medet umma, hiç kimse seni benim gibi boşaltamaz."

Bir anlığına sadece yağmur sesi duyuldu. Damla damla üzerimize yağıyor ve tıpkı benim Yağmur Damlam gibi dünyamı yatıştırıyordu. Derken altımda kaslarının gerildiğini hissettim, mavi gözlerinin kapandığını, başının geriye yattığını gördüm ve adımı haykırıp elini kaportaya vurarak boşaldı.

"İşte bu, güzelim." Kalçasını okşarken onun ıslaklığını hissettim. O kadar ıslaktı ki yağmurla bütünleşmişti. İçine hemen girmeye hazırdım ama önce onu motive etmem gerekiyordu. Bilmesi gerekiyordu. "Kendini bıraktığında ve istediğini vermem için bana karşı koymadığında ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" Parmağımı klitorisine bastırdım. "Ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun?" Titredi, parmağım en hassas yerine değdiğinde daha yeni orgazm olmasına rağmen yine tahrik oldu. Parmağımı ağzına götürdüm. "Tadına bak."

Gözleri birden açıldı, omzunun üzerinden bana baktı, deniz mavisi gözleri canlı ve merak doluydu.

"Sana bir şey yapmanı söylediğimde hiç tereddüt etmeyeceksin, Everly. Şimdi aç ağzını." Aramızdaki fark buydu. O hep tereddüt ediyordu. Ben etmiyordum. Dinamiğimizi böyle test edecek ve hoşumuza gidip gitmediğine bir bakacaktık.

Ağzını yavaşça açtı, dudaklarını parmağımın etrafına sardı, gözleri kapandı ve o an ilişkimizin berbat olacağını anladım.

Karımın keyfini çıkarmaktan, ona bunu yapmanın keyfini çıkarmaktan nasıl vazgeçerdim? Vazgeçemezdim. Dahası bu, anlaşmamızın şartlarını bozacaktı.

"Kendi tadına nasıl da bakıyorsun." Parmağımı geri çektim çünkü dilinin o şekilde kıvrılmasına daha fazla dayanamazdım. Sonra tekrar bacaklarının arasına döndüm ve onu neyin yeniden doruğa ulaştırdığını izledim. Bir sonraki sefer için zihnimde notlar aldım.

Çünkü bir dahaki sefer olsun istiyor, bunun için can atıyordum.

Küçük ellerini arabamın kapkara kaportasına bastırdı ve sonra sanki daha çok zevk almak istiyormuş gibi memelerine doğru kaydırdı.

"Declan, çabuk ol. Şu an buna ihtiyacım var. Kontrol mü istiyorsun? O zaman kontrolü ele al ve becer beni." Sinirleniyordu, arzudan deliye dönmüştü ama hâlâ temkinliydi. Beni tartıyor, tanımaya çalışıyordu. Spor salonunda çalışırken de bunu yaptığını fark etmiştim. İnsanların verdiği mesajları anlıyor ve onları kendi lehine kullanıyordu.

O sessiz özgüveni, beni izleyişi aklımı başımdan alıyordu. Onu becererek direncini kırmak, sakinliğini bozup ondan bir tepki koparmak istiyordum. Yavaş yavaş çözülmesini sağlamak çok hoşuma gidiyordu. Bana izin vermesi çok hoşuma gidiyordu.

Böyle olmamalıydı. Onu becerirken kim olduğunu ya da ne istediğimi düşünmemeliydim. Kendime bunun sadece tek seferlik bir şey olduğunu hatırlatmalıydım.

Ama ondan uzaklaşırken acele etmeden, "Lütfen de," diye emrettim.

Elini kaportaya vurarak haykırdı.

Ancak bunu adımı söylemeden yaptı. Gülümsedim. Bunun için onu cezalandırmalıydım.

Aletimi içine iterken onu esnetiyormuşum gibi, sanki uyumumuz fazla iyiymiş de daha fazlasını istiyormuş gibi poposunu bana doğru kaldırdı. Poposuna sertçe şaplak atarak cezasını uyguladım. Vajinasının kasıldığını hissetmek, o da benim kadar haz alıyor mu görmek istiyordum.

"Declan," diye inlediğinde kasları aletimi öyle bir sardı ki neredeyse boşalıyordum.

"Bir daha söyle," dedim.

"Declan, lütfen kıpırda. Lütfen, ne olur, lütfen."

"İşte bu. Yüksek sesle. O çığlıkların hepsini duymak istiyorum. Benim için boşal. Sen istemesen bile dünya benim karım olduğunu öğrenecek." Yağmur damlaları ikimizi de ıslatırken dediğimi yaptı. Onu arabaya dayayıp öyle bir becerdim ki uzun zamandır hiçbir kadınla bu kadar sert sevişmemiştim.

Ben içine boşalırken o da doruğa ulaştı. Aynı anda sarsılırken gökyüzünde çakan şimşeklerle birlikte neredeyse bayılacak gibi oldum. Birkaç saniye boyunca yalnızca nefes alışlarımız ve fırtınanın sesi vardı. Bu ânın bitmesini istemediğimi anladım, onu sanki yıllardır istediğim şey buymuş gibi tutuyordum. Kımıldamak dahi istemiyordum. Ama o elini elbisesine götürünce bedeninden uzaklaştım.

Doğrulup elbisesini çekiştirerek üzerini örttü. "Declan, ben–"

Pantolonumun cebinden gelen titreşimle Anastasia'nın aradığını anladım. Everly'nin yüzü –bir saniye önceki o savunmasız ifadesi– bir anda değişti, tüm duygularını sakladı, gözlerindeki o parlak mavilik bile soldu.

"Bana bir saniye ver."

"Gerek yok." Elini kaldırıp dalgalı saçlarını geriye attı. "Arabada bekleyebilirim ya da konuk evin açıksa oraya geçerim?.."

Ağaçlar ve gardenyalarla çevrili küçük taş eve döndü.

"Açık ama aramaya cevap vermeyeceğim." Telefona bakmadan sessize aldım.

"Vermelisin. Muhtemelen vasiyetin bir kısmında onun da adı geçiyor. Belki konuşmak istiyordur." Çoktan aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak geri çekilmeye başlamıştı. "Anastasia'ya selamımı ilet. Eğer onlara evliliğimizden bahsedeceksen ona ne söylemem gerektiğini konuşmalıyız."

"Bahsedecek olursam önce seninle konuşacağımı söylemiştim, Everly."

"Peki. Yani tüm kurallar hâlâ geçerli."

"Peki ya kuralların arasındaki boşluklar, Damla?" diye üsteledim. Zaten suları bulandırmıştık, geçilmemesi gereken sınırları çoktan geçmiştik.

"Kurallar siyah ya da beyaz kadar nettir."

"İlişkiler öyle değildir. Kurallar değişebilir. Değişim seni bir şeyden kurtarmadı mı?" Parmak uçlarıyla oynadığı kolyesini işaret ettim. Gerçeğini bana fısıldadığı ânı hatırladım. Everly'nin içinde çok derinlere sakladığı, ruhunun karanlık köşelerinde gizlediği sırlar vardı. Onların hepsini görmek istiyordum.

"Evet ama değişim insanı kurtarabildiği gibi mahvedebilir de." Gözleri bir an uzaklara daldı, sonra yeniden bana baktı. "Zaten bu bir ilişki değil. Sadece profesyonel bir anlaşma." Eli çoktan konuk evinin kapı koluna uzanmıştı. Onu köşeye sıkıştırıp bu konuda daha çok konuşturmak istedim. Ama ayrı dünyaların insanları olduğumuzu kabullenmek zorundaydım.

"Daha iki dakika önce hiç de profesyonel davranmıyorduk." Bu soğukkanlı tavrına sinirlenmemeye çalışarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. Az önce içindeydim ama şimdi benden uzaklaşıp gidiyordu.

Hiçbir kadın bunu bu kadar kolay yapamazdı.

Ama hiçbir kadın Everly değildi.

"O zaman bundan sonra mesafemizi koruyalım," dedi.

Ona baktığımda ne kadar güzel olduğunu gördüm. Sessiz ama güçlüydü. Babası ona oyun oynadığında bile sarsılmayan bir duruşu vardı. Ama o, ortağımın kızıydı. "Carl aramızda ne olmasını bekliyordu bilmiyorum," dedim alçak sesle.

"Elimizden geleni yapıyoruz," diye fısıldadı. "Ona bunu bile borçlu olduğumu sanmıyorum."

"Carl seni seviyordu, Everly." Ama onun bunu anladığını sanmıyordum.

"Bunu bilemezsin," dedi. Elleri önünde birbirine kenetlenmişti ama bana yaklaştığını, daha fazlasını öğrenmek istediğini görebiliyordum.

"Senden bahsederken gülümsüyordu. Sporcuların sana bu kadar çabuk ısınmasından gurur duyuyordu. Tabii Wes yüzünden sinirliydi, orası ayrı ama senin yerinde Anastasia ya da Clara olsa umursamazdı. Onun gözünde sen ekibinin bir parçasıydın."

Hızlıca başıyla onayladı ve "Onunla çok yakın olduğunuzu biliyorum," diye mırıldandı. "Kaybın için gerçekten üzgünüm. Cenazede de söyledim ama tekrar içtenlikle söylüyorum. Birini kaybetmek çok zor," diye fısıldadıktan sonra bir an durdu. "Ben de birini kaybettim... Çoğu zaman onu hâlâ özlüyorum. Umarım bu yas süreciyle yüzleşir ve durumu sindirebilirsin. Yoksa ruhunu kemirir."

"Ben–" Konuşursam ağlayacağıma emindim. Boğazımı temizledim. "Onu hep özleyeceğim."

Yanağının içini ısırdı, sonra birkaç adım yaklaşıp yüzümdeki yağmur damlalarını sildi. Dokunuşu beni yatıştırdı, rahatlattı ve içimi daha önce hiç kimsenin ısıtmadığı gibi ısıttı.

Telefonum yine çaldı.

Everly elini çekip bir adım geri sıçradı. Mavi gözleri aramıza koymak istediği mesafeye odaklandı. Boğazını temizledi. "İstersen biri müsait olduğunda bana etrafı gezdirsin. Gezdiremezse bile ben zamanla öğrenirim. Konuk evinden öteye adımımı atmam, bir şeye ihtiyacım olursa ararım."

"*Biri* mi? Sana şimdi etrafı gösterebilirim!" Tanrım, bu kadının kendini böyle çabuk toplamaya ne hakkı vardı?

"Anastasia'yı ara lütfen. Seninle konuşsa daha iyi olur. Zaten istiyor da. Hem Piper'ın da arkadaşı, değil mi?"

Konuk evine doğru bir adım attığını görünce dişlerimi sıktım. "Eee, ne olmuş yani?"

"Piper'la yakınsınız diye biliyorum." Başını eğdi. "Bana bir keresinde halka ilişkiler işlerinle onun ilgilendiğini söylemiştin. Onlarla birlikte hareket etmen senin için de iyi olur. Hem ben biraz toparlanıp duş almak istiyorum."

Yıkanarak benden kurtulmaya ihtiyacı vardı. *Kahretsin.* "Peki. Konuk evi senindir. Asistanım buzdolabını dolduracak. İstediklerinin listesini yaparsın, sana birazdan mesaj atar. Bu gece ya da yarın sabah eşyalarını taşımak için bir ekip gelecek. Önümüzdeki iki gün içinde her şeyi yerleştirirler."

Burnunu buruşturdu. "Hımm."

"Bir de özel şefimiz var, istediğin şeyleri hazırlar–"

"Kendi işimi kendim hallederim," diyerek sözümü kesti. "Markete de giderim, yemeğimi de yaparım. Buna gerek yok–"

"Biliyorum, Everly," dedim garaj yolumda ileri geri yürüyerek. Yağmur durmuştu ama kıyafetlerim vücudumun tamamen yanlış yerlerine yapışmıştı, onun umursamazlığının üzerine bir de bu sinirlerimi bozuyordu. "Bunu başkalarının yapması bizim için kolaylık olur. Üstelik ne zaman vaktimiz olursa akşam yemeğinde ya da kahvaltıda buluşabiliriz. Aşçı sana benim evde yemek hazırlayacakları zaman mesaj atıp haber verir."

"Benim için kolaylık olmaz. Hem kendi eşyalarımı yerleştirmekten de keyif alırım. Kapının önüne bırakmaları yeterli olur." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ayrıca Declan..."

Adımı söylemesi durup ona bakmama yetti. Kıvırcık saçları yağmurla ağırlaşmıştı, yüzü makyajsızdı ve üzerinde abartısız bir siyah elbise vardı, zaten abartıya da ihtiyacı yoktu. Odak, Everly'nin kendisiydi. Mavi gözleri, burnunun üzerine yayılan çilleri, boynunun zarif kıvrımı.

Saf bir güzellikti bu.

"Durumu benim adıma kolaylaştırmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Kolay olmayacak ama çabalamak bile önemli. Bir gün bitti, geriye 364 gün kaldı, değil mi?"

"Hı hı," dedim. Neden kendimi çocuk gibi hissetmiştim? Sanki biri hayatımı yargılıyordu da ona verecek bir cevap bulamıyordum.

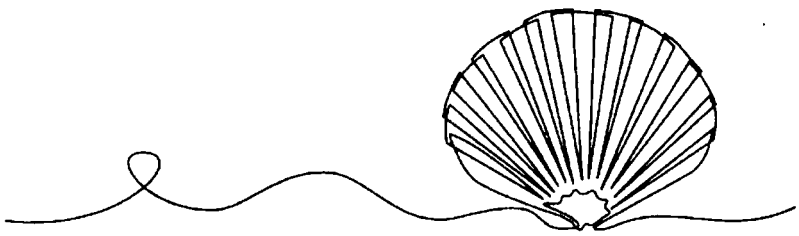
Kendi araba yolumda tek başıma kalakalıp arkasından aptal gibi baktım.

Onu işe bırakmayı teklif bile edemeyen bir aptal.

Evet, Carl'ı özlüyordum ama mezardayken bile hâlâ başıma bela olması canımı sıkmaya başlamıştı.

12

EVERLY

Evli bir kadın olarak uyandığım ilk sabah hissettiklerim başka herhangi bir günden pek farklı değildi, ta ki kapım çalana kadar. Kalın siyah çerçeveli gözlüğü ve parlak kırmızı rujuyla bir kadın kapıda belirdi. "Ben Maggie. Eşyalarınızı dairenize taşımaya geldik, siz bize aldırmayın. Bay Milton'ın yedek anahtarı vardı. Arabanız yok, değil mi?"

"Hayır ama ben–" Saat sabahın beşi değil miydi?

"Harika. O hâlde bu konuda endişelenmemize gerek yok. Declan, garajındaki arabalardan birini kullanabileceğinizi söyledi."

Başımı sallayarak ayılmaya çalıştım.

"Eşyaları yerleştirmek için bir ekibim var. Dışarıda dilediğiniz gibi takılabilirsiniz. Ayrıca Declan iç çamaşırı ve iş kıyafetleri istemişti." Parmağını şıklattı, hemen arkasından spor kıyafetleri ve altın rengi metal askılardan sarkan rengârenk iç çamaşırları taşıyan insanlar içeri doluştu.

"Yeni kıyafetlere ihtiyacım yok," dedim onu durdurmaya çalışarak ama sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gitti.

Sabahın bu saatinde kimseyle tartışacak değildim, bu yüzden telefon çaldığında yatak odama kaçtım. Can havliyle telefona sarıldım ve inleyerek cevap verdim. "Anne, daha çok erken, dışarısı hâlâ zifiri karanlık," dedim boğuk bir sesle.

"Alışırsın, Evie. Benim sabah insanı olduğumu biliyorsun. Benimle biraz konuştuktan sonra yatmaya dönersin." Son saniyeye kadar uyuyacağımı bilecek kadar beni tanıyordu. "Bana neler olup bittiğini anlat."

"Her şey yolunda. Daha önce de söyledim." Bunu mesajla yazmıştım aslında çünkü onunla yüz yüze konuşmaktan kaçıyordum. Ki bu normaldi. Annem kendi hayatını yaşardı, önemli bir şey olmadıkça konuşmazdık. Yataktan kalkarken esneyip gerindim. "Vasiyetin detaylarını netleştirene kadar Declan'la kalıyorum."

"Hımm. Onunla mı çıkıyorsun? Bana anlatmadığın neler var?" Aynı soruyu asıl ben ona sormak istiyordum. Babamın yoga stüdyosunun ya da evimizin sahibi olduğunu bana hiç söylememişti.

"Çıkmıyoruz." Bu yalan değildi. "Bir şey yok. Vasiyetteki bazı koşullar belirsiz sadece, ben de emin olmak istiyorum–"

"Belki de eve dönmelisin?" dedi annem kararsız bir sesle, sanki bu fikri sunmanın bile doğru olup olmadığından emin değildi.

Aslında ben de aynı şeyi merak ediyordum. Gerçi memlekete dönmek şu an hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Hem oradan ayrılmamın iyi bir nedeni vardı.

"Bunun akıllıca olacağından emin değilim."

"Ben de değilim," diye iç geçirdi. "Ama *o* dışarı çıktığında bazı şeyleri–"

"Mahkemeye gitme. Hiçbir şey yapma. Andy'nin her yerde bağlantıları var. Hâkim zaten cezasını verdi." Konuk evinde gezinip perdeyi açarak dışarıdaki gardenyalara baktım ama kokusu odaya dolmasın diye pencereyi açmadım. "Sürekli *hak ettiği cezayı almadı* diye düşünüp duramayız. Kabullenmeliyiz. Hatırlasana, bunu bana sen söylemiştin."

Yine de geçmişi geride bırakmak bazen o kadar kolay olmuyordu. Geçmiş bugünümü zehirliyor, geleceğimi gölgeliyordu.

"Evet, haklısın," diye söylendi annem. "*Sana* söylemiştim. Ben senin annenim. Seni inciten kişiyi paramparça etmeden önce sana benim yaptığım hataları yapmamayı öğretirim."

İşte bizim sorunumuz da buydu. Annem bir keresinde basına kötü bir tepki vermiş, kameralar önünde öfkesine yenik düşmüş, beni yalancı ilan ettiklerinde gazetecilere saldırmıştı. Avukatıma göre insanlar bunu asla affetmeyecekti.

O andan itibaren avukatım annemin göz önünden uzak durmasının daha iyi olacağını söylemişti. Kameralar ne zaman üzerime çevrilse ya da kamuoyunun karşısına çıksam rolümü oynamıştım. Acılarımı, öfkemi, korkumu ve duygularımı bastırmıştım. Dik duruşum elimdeki tek silahtı.

Derin bir iç çektim. "Seni bu yüzden seviyorum, anne."

"Oysa ben bunun için kendime çok kızıyorum," diye homurdandı o günü hatırlamış gibi, "ama cehennemi yaşadık ve atlattık, değil mi?"

"Öyle."

"Peki," dedi çekinerek, telefonun diğer ucunda saç örgüleriyle oynarken boncukları şıngırdadı. "Nasılsın?"

Omuz silktim, ne diyeceğimi bilmiyordum. Ama beni göremediğini biliyordum.

Yine de annemin sezgileri hep güçlüydü. "O senin babandı, Evie. Onu kaybettiğin için üzgün olman çok normal. Üzerinden sadece iki hafta geçti. Cenaze seni çok sarstı."

Kilisedeki sıralarda oturup Melinda ve kızlarının, Declan ve kardeşlerinin yaptığı veda konuşmalarını dinlemiştik.

Carl'ın sevdiği, sıfırdan var ettiği ve çevresine topladığı aile buydu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Bunu anlayabiliyordum. Ben de annem için aynısını yapardım. Annem ölürse bedeninin yakılacağını ve küllerinin tıpkı istediği gibi memleketine döküleceğini kararlaştırmıştık. Malları hakkında da konuşmuştuk. Stüdyoyu ve evi bana bırakacağını söylemişti.

Artık tüm bunları sorguluyordum. Yine de annemi sorgulamak istemiyordum. Onu suçluluk duygusu altında ezmenin kimseye bir faydası olmazdı.

"İyiyim ben."

"Her zaman iyi olmak zorunda değilsin, Evie," dedi usulca. Ama annem hep iyi olmuştu. Hiçbir zaman boşandığı ya da bekâr bir anne olduğu için sızlanmamıştı. Sabah kalkmış, yoga stüdyosunu açmış, bana her şeyi kendi başıma yapmayı öğretmişti.

"Bu olanları sindirmek zor," dedim sessizce. "Benimle bağ kurmaya çalışıyordu. Şimdiyse... artık yok."

"Bebeğim, onun varlığını özleyebilirsin. Gelecekte ne olacağını bilmiyorduysan bile özlem duymak ve acı çekmek normaldir. Belki de umutlarını özlüyorsundur. Hisler gerçektir, onları asla küçümsememelisin, tamam mı?"

Bir nefes daha alıp evin içine göz gezdirdim. "Biliyorum, haklısın. Sadece değişimden pek hoşlanmıyorum ve her zaman bir adım önde olmayı seviyorum."

"Ya da bir milyon adım," dedi kıkırdayarak. "Kendini biraz bırakmak, nefes almak, hissetmek iyidir."

Başımı onaylarcasına salladım. "Yatmaya gidiyorum, anne. Sen benim gün ışığımsın."

"Sen benim tek gün ışığımsın," diye karşılık verdi. Bu, kötü geçen bir günde bana söylediği şarkının sözleriydi; aramızda "Seni seviyorum" demenin yerine geçmişti. Telefonu kapayıp ağlamamak için kendimi zor tutarak yatağa kıvrıldım ve hayatımı organize etmeye çalışan insanları görmezden gelmeye çabaladım.

Çok geçmeden taşımacılarla asistan gitmişti, şimdi Declan meşe kapıyı tıklatıyordu. Krem rengi halının üzerinden geçerek kapıyı araladım. "Merhaba?" dedim uykuyu gözlerimi ovuştururken, burada ne işi olduğunu tam anlamamıştım.

"Hâlâ uyuyor muydun?" Sanki bu ihtimal çok saçmaymış gibi gözlerini kısıp yüzüme baktı.

Üzerimdeki kapüşonluyu düzeltip karşımdaki adamı inceledim, sabah güneşi kadar parlak ve ayık görünüyordu. "Pek sabah insanı değilimdir. Asistanın uğradı bu arada."

Başını onaylarcasına salladı. "Tüm eşyaların geldi mi?"

İç çamaşırlarına ve kıyafet askılarına baktım. "Gereğinden fazlası geldi."

Mırıldandı. "İstediğini giy. Beğenmediklerini iade edersin. Sana iç çamaşırı dükkânı sözüm vardı."

Bu rahat açıklamasına gönlümü kaptırmamak için alt dudağımı ısırdım. "Gerçekten ihtiyacım yoktu–"

"Yine de sözümü tutmak istedim ve bu yüzden de onları gönderdim," dedi umursamaz bir ifadeyle. "Neyse, işe gittiğin zamanlarda hep bu saate kadar uyuyor musun?"

Omuz silkip başımla onayladım.

Güldü. "Bu şaşırtıcı aslında." Enerjik tavrı yüzünden kapıyı suratına çarpmak istedim. Böyle enerjik görünebilmek için büyük bir doz kafeine ihtiyacım vardı. "Normalde spora geldiğinde çoktan hazır oluyorsun."

"Sabahları beni fark etmediğini ya da benden bir selamı bile esirgediğini düşünürsek bunu biliyor olman şaşırtıcı."

Kapı pervazına yaslanarak, "Seni her zaman fark ediyorum, Damla. Ne kadar çabalarsam çabalayayım seni görmezden gelemiyorum," dedi.

Bu itirafıyla kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

"Normalde sabahları koca bir kupa kahve içerim. Yani işe gidene kadar ayılmış oluyorum." Esnememi bastırmaya çalışırken başımla kapıyı işaret ettim. "Bu bir uyandırma ziyareti miydi yoksa konuk evinden bir şey mi lazımdı?"

O an onu baştan aşağı süzdüm. Declan normalde spor salonunda şort ve tişörtle –hatta bazen üstsüz– gezerdi. Ama şimdi üzerinde lacivert bir takım, altın kol düğmeleri ve yakasında HEAT rozetiyle beyaz mermer eşikte duruyordu. Takımı

tertemizdi, özel dikim ve tam ona göreydi. "İşe mi gidiyorsun yoksa bu şekilde giyinmen gereken başka bir yere mi?"

Yakasını düzeltti. "Bugün bir dizi toplantım var. Kardeşlerim uğrayacak, hissedarlarla görüşeceğiz, yeni tasarımları tartışacağız, spor salonları, *spa*lar ve tatil köyleriyle ilgili önümüzdeki yıl neler yapılacak onları planlayacağız."

"Haa." O an Carl'ın mirasının bana bırakılmadığını fark ettim, sadece Declan ve kardeşleri davet edilmişti. "Sanırım mantıklı."

"Sanıyor musun?" Kaşını kaldırdı.

"Artık şirket büyük ölçüde senin, değil mi? Tüm dinamikleri değerlendirmen senin yararına olur."

"Bunu zaten yapmadığımızı mı düşünüyorsun?"

"Melinda *spa*yı yönetiyor, belki o şey yapmak isteyebilir–"

"O kadın hiçbir şeyi yönetmeyecek," diyerek sözümü kesti. "Dün gece onunla ve Anastasia'yla konuştum. Sırf *spinnig* dersleri olduğu için bana oy hakkı verdiler."

Tanrım, bu insanlar HEAT'teki gösterişli hayat tarzı dışında hiçbir şeyi umursamıyorlar mıydı? "Peki. Biliyorum, orası belli kişilere özel erişim sağlıyor ama gelen çocuklar orayı gerçekten seviyor. HEAT, onlar için biraz daha sosyal sorumluluk projelerine yönelse faydalı olur diye düşünmüştüm ama–" Burada kendimi durdurdum. "Ama sen bunu zaten biliyorsundur."

Gözlerini kıstı. "Not alırım."

Yani unutacaktı. "Peki, başka bir şey var mıydı?"

"Yarım saate işe gidiyoruz. Şoförüm gelip bizi alacak."

"Arabaya ihtiyacım yok. Koşarak gitmeyi seviyorum–"

"Evie, orası buradan altı yedi kilometre uzakta."

"Ne güzel işte. Birazını yürür, birazını koşarım–"

"İş yerindeki pistte koş. Önümüzdeki bir yıl boyunca birlikte nasıl bir hayat süreceğimizi konuşmamız gerekiyor. Sen farkında olmasan da basın burada kaldığını öğrendiği anda

hayatın tamamen değişecek. Artık dışarıda tek başına koşuya çıkamazsın."

Cevap verecekken yutkundum. "Paparazziler," diye fısıldadım. Muhtemelen haklıydı ama bu beni sinirlendirdi. "Henüz bilmiyorlar ama."

"Ben de tam olarak öyle kalmasını istiyorum. Her şeyi olabildiğince uzun süre gizli tutmayı planlıyorum."

Başımı onaylarcasına sallayıp pencereye göz attım. "Kahve ister misin?"

"Hayır. Zaten yeterince enerjiğim."

Son aylarda onunla ilgili haberleri mümkün olduğunca görmezden gelsem de manşetler gözümden kaçmamıştı. Declan Hardy, insanların hayranlıkla izlediği yüksek tempolu ve yoğun bir hayat yaşıyordu. Bedenini sınırlarına kadar zorluyordu. Boş gününde *bungee jumping* yapıyor ya da Juna'nın bir keresinde fısıldadığı gibi tartışmalı bir iş insanı olan ama aynı zamanda ülkenin siber güvenliğinden sorumlu enişteşiyle birlikte elektrikli arabalarla hız testi yaparken fotoğraflanıyordu. Denilene göre o araçların kalibrasyonunu enişteşi yapıyordu.

"Bu durumda sanırım teklifini kabul ediyorum. Yirmi dakikaya hazır olurum."

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Giyinmem gerek."

Kaşını kaldırıp güldü ve sonra kapı pervazından ayrılıp içeri girdi. "Seni çıplak gördüm zaten, Damla. Açıkçası burada durup bir kez daha görmeyi tercih ederim."

"Sabahları hep böyle misin?"

"Nasıl yani?"

"Sınırları zorlayan biri."

"Elbette. İnsanlar yorgunken daha savunmasız olur. Hem belli mi olur, belki karımla ilgili yeni bir şey öğrenirim." Omuz silkerek hafifçe gülümsedi. Sanki birden arkadaş olmuştuk.

"Ben... şu an bu konuşmalar için çok erken. Bana o şekilde hitap etme."

"Peki o zaman nasıl hitap edeyim? Merhum iş ortağımın kızı mı?"

Ona dik dik baktım. "Muhtemelen daha iyi olur."

"Seni ilk gördüğümde konferans masasının üstünde becerdiğimi hayal ettiğimi düşünürsek daha iyi olmaz."

"Tanrım." Gözlerimi devirdim ama yanaklarıma yayılan kızarıklığı engelleyemedim.

"Kendimi savunacak olursam bizimle çalışacağını ya da onun kızı olduğunu bilmiyordum."

"Buna alınmalı mıyım yoksa–"

"Yoksa tahrik mi olmalısın? Buna odaklan istersen." Yok artık. Sabahları neşe saçan bir Declan kafein olmadan baş edebileceğim bir şey değildi.

"Bence sen malikânene dönmelisin, Bay Hardy." Onu ittim ama geri çekilmek yerine bileğimi yakalayıp beni kendine çektiğinde kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasından nefret ettim.

"Konuk evinde tadı kadar kokusu da güzel olan sen varken o koca malikâne bana bomboş geliyor."

"Eğer kurallara uymazsak başımız belaya girecek," dedim o boynuma sokulurken.

"Evet. Ama flört etmenin ya da birkaç öpücük çalmanın kurallara dâhil olduğunu sanmıyorum. Bütün gece senin burada olduğunu düşünmekten gözüme uyku girmedi."

"Seks olmayacak demiştik," diye hatırlattım.

"Sonra da seviştik," diye karşılık verdi. "Hem bu birlikte uyumak değil. Ama istersen o durumu da değiştirebilirim." Sanki aklından bazı fikirler geçiyormuş gibi mutfak tezgâhına baktı.

"Yeter. Artık gitmen gerekiyor. Şu anda uzaylı yaşam formlarıyla aynı evrende yaşıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Omzundan tutup çevirerek onu kapıya doğru ittim ama tüm

ağırlığını bana verince güldüm. "Hadi ama. Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu haksızlık."

"Ne demek istiyorsun? İlk karşılaştığımızda beni neredeyse yere seren sendin."

"Yere sermek mi? Gerçekçi ol. Değerli bileğini kıracağımı sandığın için dizi kanayan bir çocuk gibi kendini yere attın."

"Ah, Damla'mın o soğukkanlı tavrının altında laf sokmak gibi huyları da varmış."

Bu adam kimdi ve benim somurtkan patronuma ne olmuştu? "Kes artık," dedim hızla ondan uzaklaşarak ama dengesini öyle bir kaybetti ki neredeyse onu itmeden bile yere kapaklanacaktı.

"Güzel. Ama yine de yeterince iyi değil." Dengesini bulmaya çalıştı. "Senin tarzını öğreniyorum."

"Öğrenmek mi? Nasıl yani?"

"Sporda ya da müşterilerle kapışırken nasıl kıvrak hareket ettiğini görüyorum. Genelde onların ağırlığını lehine kullanıyorsun."

Beni izlediğini söylemesi hiç olmaması gereken yerlerimi ateşe vermişti.

Omuz silktim ve sonra arkamı dönüp giyinmeye gittim. Declan'ın asistanının getirdiği kıyafet çantasında Wes'in formasını görünce gülümsedim ve hemen elime aldım.

Madem sabah sabah beni kızdırmak istiyordu, ben de aynı şekilde karşılık verecektim. Onunla bir dakikalığına bile olsa eğlenceli bir şekilde atışmak yeni ve doğal gelmişti.

Formayı üzerime geçirip Declan'a koridordan bir bakış attım. "SUV'nin geldiğini gördüm. Arabada buluşuruz."

"Tamam," dedi sanki bozulmuş gibi kelimeyi uzatarak. Sonra kapının açıldığını duydum. Biraz parlatıcı sürüp saçlarımın ucuna krem yedirdim ve çantama yedek kıyafet koyup Escalade'e yöneldim.

Araç hareket ettiğinde Declan telefondaydı. "Öyleyse başka bir yol bul. O belgenin her satırını görmek istiyorum."

Bana döndü, hâlâ telefondaki kişiyi dinliyordu ama gözlerindeki neşenin yavaşça silindiğini, çenesinin kasıldığını gördüm.

"Doğru. Yasal konuları anlıyorum. Sadece umursamıyorum... Yani senin de umursamaman gerekiyor. Bir yolunu bul."

İşte bu, iş modundaki Declan'dı. O anda karşımda takımı için her şeyi yapmaya hazır NFL oyuncusu vardı. Sonra acımasız iş adamı belirdi; hiç gülümsemeyen, haftaya halletmek yerine işi hemen bitirmeni isteyen adam. Her şeyin hemen ve istediği gibi olmasını bekleyen.

"Ne yapabilirsin bir bak," dedi ve telefonu kulağından indirdi.

Şu an karşımdaki Declan... hangisi olduğunu bilmiyordum. Futbolcu mu yoksa acımasız, öfkeli, her istediğini elde eden iş adamı mı?

"Peter, geri dön."

"Efendim?"

"Peter, yapma. İşe geç kalacağız," dedim beklenmedik bir kararlılıkla.

"Hanımefendi."

Declan bir tuşa bastı ve aniden şoförle aramızdaki siyah panel devreye girdi. Şoför gözden kayboldukça kalbim fena hâlde çarpma başladı.

Bir yanım bunu istiyordu.

Bir yanımsa hiç istememeliydi.

"Çantanda giyebileceğin başka bir üst var mı?"

"Şu an giymek isteyeceğim bir şey yok. Kıyafetler antrenman sonrası için."

"O zaman seni eve geri götürüp üstünü değiştireceğiz, Evie."

"Bay Hardy," adını uzatarak söyledim, "bu sadece bir tişört. Bir kumaş parçası için sinir krizine girmene gerek yok."

Gözlerini kıstı. "Beni bilerek mi sinirlendiriyorsun?"

Gülmemek için dudaklarımı büktüm. Spor salonuna vardığımızda HEAT spor sütyenimi giyeceğimi biliyordu. "Ger-

çekten bu kadar kolay mı sinirleniyorsun? Spor sütyenimi orada giyeceğim, Declan."

Göz temasını kesip suratına gülmemek için başımı çevirdim.

"Carl şu an seni görse midesi bulanırdı." Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Vasiyette açıkça sen benimle evliyken Wes'i düşünmemen gerektiği–"

"Ben seninle gerçek bir evlilik yapmadım." Artık kahkahama engel olamıyordum. "Tüm bunlar saçmalık."

"Siktir," diye inledi. "Asıl saçmalık bir Cobra'nın senin her gece benim evimde kalmana göz yumacağını sanman."

"Konuk evinde."

"Seni arabamın kaputunun üstünde kendinden geçirene kadar becerdiğimi öğrendiğinde Wes'in bundan zevk alacağını mı sanıyorsun?"

Vücudumun alev alev yanmasına engel olamadım. "Kimseye bundan söz etmeyeceğiz. Vakti geldiğinde dürüst olup ona bunun HEAT şirketinin çıkarı için yapılmış bir anlaşmalı evlilik olduğunu açıklayacağım. Bunun babamın isteği olduğunu. Fazlası değil."

"Fazlası değil mi? Tadının nasıl olduğunu bilirken mi, Everly?"

"Declan, o şey... tekrar olmayacak."

"Önümüzde koca bir yıl var ve yollarımız sürekli kesişecek, tekrar etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Neden etsin ki? Eğlendik, geçti gitti." Dik oturup ona bakmamaya çalıştım. Bakarsam içten içe nasıl hissettiğimi, nasıl kendimi onu düşünmekten alamadığımı anlayacaktı. "Artık bir yükümlülüğümüz var. Bu işi düzgünce, çizgileri bulandırmadan halledelim."

"İşte mesele de bu, güzelim, ben çizgileri bulandırmaya bayılırım."

"Ben bayılmam. Ayrıca ilişkiler konusunda iyi değilim."

"Nedenmiş?" Kaşını kaldırdı.

Geçmişimi ona anlatmak için memleketimdeki insanlar gibi bana önyargıyla bakmayacağına güvenmem gerekiyordu. Ama şu an kimseye o kadar güvenmiyordum. "Geçmiş, geçmişte kaldı," dedim.

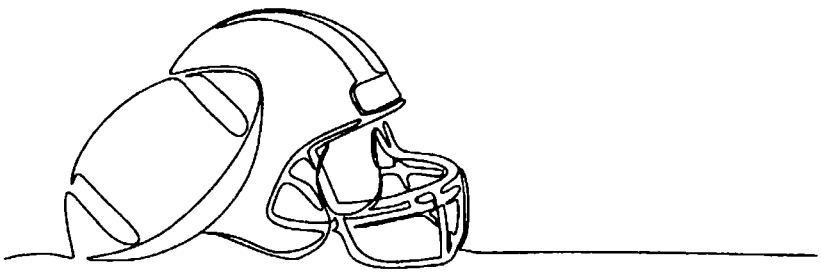
Söylediğime inanmak için kendimi zorladım.

İç geçirdiğini, başını sallayıp dişlerini sıktığını gördüm. Güzel, o da kendini korumaya devam etmeliydi. "Peki, vergi durumumuz dışında hayatlarımız aynı kalacak. Başka hiçbir şey değişmedi. Bu kadar basit."

Meşhur son sözler.

13

DECLAN

İlk bir buçuk ay boyunca çıkan dedikodular dışında kimsenin dikkatini çekmeden yaşamayı başardık.

Everly sessizdi, inanılmaz derecede düzenliydi ve alışkanlıklarının esiri biriydi. Spor salonunda çalışmaya başladığından beri bunu sayısız kez görmüştüm.

Her sabah kahve bardağını aynı çöp kutusuna atar, saatini hep aynı bileğine takar, haftanın neredeyse her günü için ayrı ayrı belirlediği renklerde kıyafetler giyerdi. Pazartesileri kırmızı, salıları beyaz, çarşambalarıysa kraliyet mavisi giyerdi; gözlerini ön plana çıkardığı için bu benim favorimdi. Ona gönderdiğim spor kıyafetlerin bazılarını bu döngüye eklemiş olması da hoşuma gitmişti, gerçi iç çamaşırları konusunda pek emin değildim.

Ama benim salak kafam hâlâ onları da giyiyor mu acaba diye düşünmeden edemiyordu.

Her gün onu spor salonuna ben götürüyordum, tabii işe gitmediğim ya da şehir dışına çıktığım zamanlar hariç. O zaman onu Peter götürüyordu. Kahvaltıyı asla benim evde yapmak istemiyordu, davet etsem bile gelmiyordu. Bu yüzden o hazır olana kadar evinin önünde arabada bekliyorduk.

Her gün birbirimize karşı gayet nazik ve dostane davranıyorduk.

Bir aydır bizi birbirimize bağlayan tek şey vergi durumumuzdu. Ta ki bir çarşamba günü –kraliyet mavisi giydiği gün– ben telefonla konuşurken ofisime dalıverene kadar. Ne yaptığını fark edince ellerini nereye koyacağını bilemedi. Kaşımı kaldırıp telefondaki kişiye beklemesini söyledim. "Bir sorun mu var, Damla?"

"Çocuklara metal içecek kapağı toplamaları için bir hedef verdin. Onlara uğruna çalışacak bir şey sundun," diye fısıldadı. "Telefondasın. Bölmek istememiştim, kusura bakma..."

"Toplantımı erteleyin," dedim telefona, gözlerimi parlayan gözlerinden alamayarak.

"Hayır, gerek yok. Ben sadece–" Boynundaki kolyelerle oynamaya başladı, tüm dikkatimi ona verdiğimi fark edince daha da tedirgin olmuştu.

"Everly," dedim parmaklarımı masama vurup ona gülümseyerek. "Biliyorsun, evlilikte eş önceliklidir. Teknik olarak *karım* benim önceliğimdir. Konuşmamız gereken bir şey varsa toplantıyı ertelerim."

"Declan," diye fısıldadı ve sonra hızlıca arkasını kontrol edip kapıyı kapadı. "Bu şaka değil. İş yerinde ya da başkalarının yanında böyle şeyler söyleme."

"Şaka yapmıyordum. Sen benim karımsın." Şu an konuşmak istediğim tek kişi oydu. O bunu istese de istemese de dikkatimi ona verecektim.

İç çekip karamel ve kestane rengi buklelerini savurarak konuşmaya devam etti. "Çocuklar gerçekten çok heyecanlı. Müşterileri bağış yapmaya teşvik edecek afişler de işimizi çok kolaylaştıracak."

Onun tavsiyelerini dinleyip kardeşlerimle birlikte yardım yapılacak kurumları araştırmıştık. Everly'nin yoga kursları düzenlediği birkaç okulu incelemiştik, bazı okulların ne iyi bir spor programı ne de yeterli maddi kaynağı vardı. Bu yüzden

hem finansal yardım sağlamak hem de çocuklara destek olmak için projeye dâhil olmuştuk.

Bunun için bana teşekkür etmesine gerek yoktu. "Zaten daha fazlasını yapmamız gerekiyordu. Carl bazı finansal düzenlemeleri yapmamış, bundan haberim yoktu."

Bir eliyle saçlarını geriye itti, sonra bileğini yokladı, lastik tokasının olmadığını fark edince hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Genelde unuttuğu tek şey buydu. "Yine de yapılan işi küçümseme. Onlar... Onların gününü güzelleştirdin. Benimkini de." Masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

Lisede falan mıyız?

Boynundan kavrayıp dudaklarına yapıştım. Okyanus, ter ve Hindistan cevizinin tatlı kokusunu taşıyordu. Bacaklarımı açtım, ellerimi boynundan kalçasına, oradan beline kaydırdım. Ellerini saçlarıma daldırıp bana açmış gibi kendine çekti. Ama başparmağım üst bacağına değer değmez aniden geri çekildi, nefes nefese kalmıştı. "Buraya bunun için gelmedim." Safir gözlerini bedenimde gezdirip dudaklarını yaladı. "Sadece teşekkür etmek istemiştim."

"O zaman şu lanet masanın üzerine yatarak teşekkür et, Damla," dedim boğuk bir sesle.

*Cık cık*layarak arkasını dönse de yüzünde beliren o küçük gülümsemeyi görmüştüm.

Sahte karımı mutlu etmek istediğimi fark etmek ciddi bir sorundu. Çünkü günün geri kalanında yüzümde salak bir sırıtışla dolandım durdum.

Son toplantıda Dom beni dirseğiyle dürttü. "Kafanda her ne dönüyorsa bırak da şu toplantıya odaklan. Yeni sponsorluğumuzun basının dikkatini çekmesini istiyorsan bu toplantıyı düzgün yönet. Yoksa yine başka saçmalıklarla ilgilenecekler."

Söyledikleri moralimi bozmaya yetti.

Basın, sıradaki hedefini akbabalar gibi bekliyordu. Evliliğimizin onların hedefi olmasını istemiyordum. Hele ki her şey yolunda giderken.

* * *

Ertesi hafta evinin önünde bekliyordum. Peter izinli olduğundan Bugatti'yi almaya karar vermiştim.

Her salı giydiği beyaz kıyafetiyle tam vaktinde dışarı çıktı.

Arabada giderken tek kelime etmedik. Belki de söylenecek çok şey vardı da nereden başlayacağımızı bilmiyorduk.

Ama havadan sudan konuşmalar kolaydı. "Kahvaltıda ne yedin?" diye sordum. Kahvesini yudumlarken bir şeyler homurdandı. Kahvesini bitirmeden tek kelime konuşmayı sevmezdi.

"Ne?" diye sordum.

"Sabahları kahvaltı yapmam." Sanki sessizliğin tadını çıkarmak için benim ortadan kaybolmamı istiyormuş gibi koltuğuna iyice gömüldü.

Doğrudan işe gitmek yerine direksiyonu çevirip otoyola girdim.

"Ne yapıyorsun?" diye söylendi.

Cevap vermedim, sadece ilk çıkıştan sapıp küçük bir *al götür* kahve dükkânının önüne çektim. "Ne yemek istersin?"

Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi, "Hiçbir şey," diye tersledi.

Harika. Menüdeki her şeyi sipariş ettim.

"Bu kadar mı açsın?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Evde yemek yemiyor musun?"

"Yiyorum," diyerek parayı ödemek ve siparişi almak için arabadan uzandım.

"Ah, Bay Hardy! Kameradan siz olduğunuzu tahmin etmiştik." Genç bir adam camdan bakarken etrafındaki birkaç kişi kafasını uzattı. "Hesap bizden olsun. Geçen yıl Super Bowl'u

izledim. Büyük hayranınızım. Bileğiniz nasıl? Diğer oyunculara ceza verilmemesine hâlâ inanamıyorum–"

"Gayet iyi," dedim bileğimi havaya kaldırıp sallayarak. "Eskisi gibi sapasağlam."

Birileri fotoğraf çekti. "Bir imza alabilir miyim?"

İç geçirmemeye çalıştım. Kalemini alıp yanında taşıdığı kitaba imza attım. Sonra biri telefonunu uzattı. "Arkasına imza atar mısınız, lütfen?"

Beş ayrı şeye imza attıktan sonra spor salonunun olduğu tarafı işaret ettim. "İşe gitmem lazım."

El sallayarak bizi yolculadılar ve arabayla çabucak oradan uzaklaştım.

"Al." Yemek torbasını ona uzattım.

"Benim için mi?" diye fısıldadı. Dönüp baktığımda endişeli görünüyordu.

"Çok çalışıyorsun. İşe başlamadan önce bir şeyler ye."

"Gittiğin yerlerde sana hep böyle mi davranıyorlar?" diye sordu torbanın içine bakarken.

"HEAT'e ait olmayan çoğu yerde evet."

Söylediklerim onu düşündürmüş gibi, "Sanırım bugün ilk kez gerçekten... Bileğine ne olduğunu öğrenmek istiyorum," demekle yetindi.

"İzlemediğin o maçlardan birinde oldu," diye mırıldandım. Bu konuda konuşmak istemiyordum.

"Anlatmak ister misin?" Torbadan kruvasan benzeri bir çörek çıkarırken detayları öğrenmeye çalıştı.

Ona neden geçmiş geçmişte kalmalı dediğini sormalıydım belki ama sormadım. Bir gün soracak, çizdiği sınırları aşacak, kuralları çiğneyecektim. Bunu zaten biliyordum.

Bileğimle ilgili kimseyle konuşmazdım. HEAT çatısı altında bu konudan söz etmek neredeyse yasaktı. Herkes bunun üzerinde durmak istemediğimi bilir, bu yüzden hiç olmamış gibi davranırdı. "Sezon öncesi hazırlık maçında ters hamle yedim."

"Birden fazla kişiden mi?"

Başımı onaylarcasına salladım ama daha fazla detay vermemek için dişlerimi sıktım.

"Rehabilitasyon görmelisin." Bir lokma aldıktan sonra iç geçirdi. "Sana yardımcı olabilirim."

"Futbol benim için bitti, Everly. Bileğim iyileştikten sonra sezonun geri kalanında oynayabildim ama yine de futbol bitti."

"Yani düzgünce iyileşmesi için zaman tanımadın?" diye çıkıştı.

"Bileğim yüzde doksan işlev görmeye başlamıştı, ameliyat olmak istemedim."

"Esneme egzersizleriyle seni yüzde yüze çıkarabilirim," dedi. Gözleri bir saniye öncesine göre daha parlaktı.

"Şu kruvasan kafana mı vurdu senin? Bu ne enerji?"

"Gerçekten güzelmiş. Sen de ister misin?" Torbadan bir tane daha çıkardı.

"Yok. Ben kahvaltı yaptım."

"Ne olmuş? Bütün torba benim için miydi?" Torbayı salladığında kahverengi kâğıt hafifçe hışırdadı. "Hepsini yiyecek değilim."

"Ne istediğini söylemedin ki. Ben nereden bileyim? Bir dahaki sefere baştan söyle de tüm menüyü sipariş etmek zorunda kalmayayım."

"O zaman tahmin edip bir şey seçersin."

"Everly, ben karım ne isterse onu alırım. Eğer ne istediğini bilmiyorsa hepsini alırım."

Bu sözüm üzerine gözleri kocaman açıldı. Ne cevap vereceğini bilemedi. Yanaklarının kızardığını ve deri koltukta kıpırdadığını gördüm.

Onu utandırmak önümüzdeki yıl boyunca yapmaktan en çok keyif alacağım şey olacaktı. Bunu şimdiden biliyordum.

"Şu karım muhabbetine bir son ver artık. Şaka bile olsa." Burnunu kırıştırdı. "Herkes gibi sen de bana *Evie* de." Sanki bilmiyormuşum gibi ismini heceledi.

"Ben sana öyle diyemem," derken dikiz aynasından arkamızdaki SUV'yi fark ettim.

"Herkes öyle diyor ama."

"Evet ama kocan demiyor," diye lafı yapıştırdım. Onun için herkes olmak istemiyordum. Şerit değiştirdim, arkadaki araç da aynısını yaptı.

Derin bir nefes alırken uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düştü. "Declan, şu an beni sinirlendirmeye çalışıyorsun. Bu işin yeterince zor olacağını ikimiz de biliyoruz. Bari *karım* ve *kocam* laflarını kullanma." Sonra arkamıza baktı. "Bizi takip eden biri mi var?"

"Paparazziler sanırım."

Aniden gerildi, vücudu taş kesildi. "Dürüst olmak gerekirse Uber varken neden seninle işe gidiyorum onu da bilmiyorum. Bu ikimiz için de iyi değil."

"İyi aslında," dedim. "Konuşmak için zamanımız oluyor."

"İnsanlara da *hakkımızda* konuşacak malzeme çıkıyor."

Başımı iki yana salladım çünkü kurmaya çalıştığımız bu kırılgan ilişkiyi kimsenin bozmasını istemiyordum. "İnsanlar zaten bunu bekliyor. Magazin bile yakınlaştığımızı yazmaya başladı. Hiç mi okumadın–"

"Hayır." Bunu sert ve kararlı bir şekilde söyledi. Sonra bana baktı, safir gözleri kırılgandı. "Ben basın konusunda pek iyi değilim. Hatta nefret ediyorum. Sana söylemiştim. Hakkımızda bir şey yazacaklarsa bilmemeyi tercih ederim."

"Er ya da geç yazacaklar, Everly."

"İyi o zaman." Belli ki bunun gerçek olmasını istemiyordu.

Bu teklifi yapmak istemesem de mecburdum. "İstersen Piper'la da konuşabilirsin."

"İstemem." Kâğıt torbanın kenarıyla oynamaya başladı.

Derin bir nefes aldım, onunla daha fazla vakit geçirmem gerektiğini biliyordum. Yakınlaşmak için bahaneye ihtiyacımız vardı. "Bak, seni bileğimle ilgilenmen için görevlendireceğim."

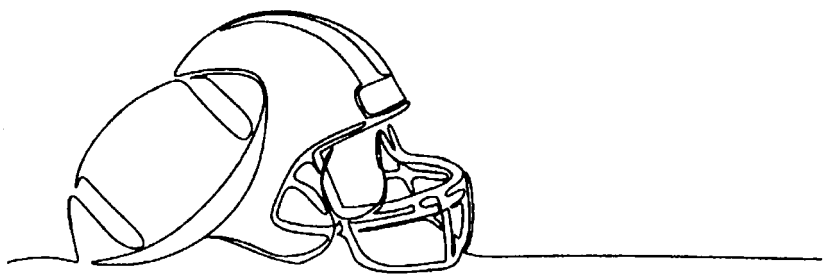
"Cidden mi?" Işıldayan gözlerle bana döndü.

"Aslında bileğimin yardıma ihtiyacı yok," diye homurdandım. "Ama bu sayede insanların yakın arkadaş olduğumuzu düşünmesi kolaylaşır. İş çıkışı seni eve bırakmam da daha az dikkat çeker. Gününün son randevusunu bana ayır, tamam mı?"

"Hımm." Suratını buruşturdu, kahvesinden büyük bir yudum aldı ve ardından kruvasanını ısırdı. "Bana uyar."

14

DECLAN

Ben eve döndükten sonraki bir ay boyunca Everly her gece bileğimi esnetti.

Onu ağırlıkların yanında bulur, o gün için nasıl gerekiyorsa o şekilde bileğimi esnetmesini isterdim. Sanki dokunuşu sihirliymiş gibi uyguladığı bir aylık rehabilitasyonun ardından kolumdaki gerginlik ve rahatsızlığın iyileşmeye başladığını hissettim.

Belki de tavrından kaynaklanıyordu. Bileğimi esnetmek dışında hiçbir şeyi umursamıyor olmasındandı. Futbolla ilgili hiçbir şey sormadı, sakatlığın nasıl olduğunu merak bile etmedi. Sahaya bir daha adım atıp atmayacağımı da zerre kadar umursamadığını biliyordum. Şimdiye dek tedavimde yer alan her terapist ve antrenörün aksine iyileşme sürecimi sorgulamıyordu.

Spor salonumda çalışan tüm sporcuların neden ona yöneldiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Everly insanların işleriyle ya da statüleriyle ilgilenmiyordu, tek derdi iyileştirmek ve onları ileri taşımaktı.

Üst kattaki başka bir toplantı için giymek zorunda kaldığım aptal takım elbisenin yakasını düzeltirken bileğimi ovuşturup Everly'yi düşündüm.

Koridorda yürüdüğümü gören Dom alaycı bir sırıtışla yanıma sokuldu. "Karına bakıcılık etmek nasıl gidiyor?"

"Siktir git," diye homurdandım.

Abim bir an duraksadı. "Carl öyle ya da böyle hepimiz için en iyisini istedi. Ama bunun *gerçekten* en iyisi olduğunu sanmıyorum."

"Bilmiyorum. Carl'ın kâbusu hayale çevirmek gibi tuhaf bir yeteneği vardı."

"Ne? HEAT imparatorluğu gibi mi?" diye burnundan güldü. "Carl'ı severdim, Declan ama bu şirketi canlandırmak için kıçımızı yırttık. Zaten Carl bu yüzden bizi yatırım yapmaya zorladı."

"Harika fikirleri vardı," diye karşı çıktım.

Başını onaylarcasına sallayıp bana dikkatle baktı, sanki gerçekten endişelenmiş gibiydi. Asansöre doğru yürürken kaşları çatılmıştı. "İyi misin? Ona en yakın olan sendin, gerçi zaman zaman tam bir pislik gibi davranırdı ama."

Başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. Birini kaybetmek zordu, hele de o kişi dünyadaki en iyi insan değilse. İnsan, olduğu için değil, olabileceği kişi için yas tutuyordu. "İhtiyarı özleyeceğim ama mezarından bile bizimle kafa bulduğu için onu hep böyle hatırlayacağım."

"Haklısın," dedi kelimeyi uzatarak. "Peki ömrünün sonuna dek Everly'ye bakıcılık mı yapacaksın?"

Herifin işi gücü hayatımı didiklemekti. "Onda gözün mü var yoksa?" Ona döndüm. "Sen, Dimitri ve Dex yırttınız işte."

"Gerçekten mi? Orada ne halt ediyordunuz siz? Sanki kızın konuk evinde kalması çok kötü bir olaymış gibi davranıyorsun. Açık konuşayım, bu sahte evlilik işi yansıttığınız kadar da fena görünmüyor."

Asansöre ulaştığımızda dişlerimi sıkıp düğmeye bastım. "Everly'yle hâlâ çözmemiz gereken şeyler var. Zaten bu gidişle miras işleri bütün yıl sürecek."

"Avukatlar ellerini çabuk tutmalı. Onlar bu işi çözmediği sürece Pasifik Kıyısı'ndaki şu lanet tesisteki işlere devam edemiyorum." Birkaç küfür savururken asansör kapıları kapandı. "Carl'ın vasiyeti tam bir saçmalık. Bu arada o lanet pastaneyi plana dâhil etmenin bir yolu da yok."

"Clara'nın pastanesi mi?" Gülmeden edemedim. Dominic, Carl'ın Clara'nın pastanesi de dâhil olması şartıyla Pasifik Kıyısı Tatil Köyü'nün tasarımı ve tadilatında kendisine yetki verdiğini söylemişti.

"Siktir git," diye söylendi omzumdan iterek.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim. "Hadi ama, çikolataları gayet iyiydi." Bu sefer laf sokma sırası bendeydi.

"Kimin umurunda? Kız koca dükkânı envaiçeşit renkli cam eşyayla doldurmuş, Declan. Biz burada dünya çapında bir tesis kuruyoruz. Bu proje, o pastanenin tuhaf dekorasyonunu kaldıramaz."

Asansörden inip toplantı odasına geçtik ve ilk görüşme için oturduk. Bugün şirket hisseleriyle ilgili arka arkaya toplantılarımız vardı.

"Her birimiz kendi cehennemimizde mücadele veriyoruz," dedim. Ofisin penceresinden ağırlık salonuna bakarken Everly'yi gördüm, Noah'ya esneme teknikleri gösteriyordu.

Öne eğildiğinde ben de yerimde kıpırdanıp pantolonumu düzelttim. Tam o sırada telefon çaldı. Cevaplama tuşuna gereğinden sert basıp avukatlara konuşmalarını işaret ettim.

İlk saat. Noah, Everly eşliğinde sakatladığını iddia ettiği bileğini ve bacaklarını esnetti. Oysa ciddi bir sakatlığı bile yoktu.

İkinci saat. Wes, onu bir şeyler içmeye götürdü. O puştu sahada yakalarsam kıçını yere serecektim.

Üçüncü saat. Artık canıma tak etmişti.

"Başka bir toplantıya geçmem gerekiyor," deyip avukatın konuşmasını bölüm.

Dom bir kaşını kaldırıp gülerek benimle birlikte koridora çıktı. "Toplantı mı yoksa kadın mı?"

"Siktir git. Aşağıda aletini kontrol edemeyen bir grup herifle birlikte çalışıyor."

"Belki o aletlerden birini istiyordur?"

"Carl buradaki herifleri dizginlememizi isterdi," dedim aklıma gelen en makul bahaneyi uydurarak.

"Öyle mi?" Asansörün düğmesine basıp cevap vermemi bekledi.

"Bu vasiyette çözmemiz gereken bir sürü ayrıntı var, Dom."

"Eminim öyledir. O zaman sen en iyisi onun bacaklarının arasındakiyle değil de bu ayrıntılarla ilgilen, olur mu?"

"Sözlerine dikkat et, kardeşim," diye uyardım.

Söylediklerimi bir anlığına düşündükten sonra pes edip iç çekti. "Kızın içinde bir şeyler var, Declan. Ne olduğunu bilmiyorum ama onunla konuşurken ya da ara sıra birlikte dövüş antrenmanı yaptığımızda görüyorum."

"Sen onunla dövüşerek ne halt ediyorsun ki zaten?"

Kahkaha attı. "Ne var? Yasak mı?"

"Yürü oteline git, göt herif," diye homurdandım o uzaklaşırken.

Beni delirten kadının yanına gidip hesap sormak yerine resepsiyona uğrayıp bir telefon görüşmesi daha yaptım ve içimde birikip duran o deli kıskançlığı bastırmaya çalıştım. Tabii tam o sırada telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

Dom

Sadece bilginiz olsun diye söylüyorum; Declan, Hardy İmparatorluğu'nun sonunu getirmek üzere.

Izzy

Ne oluyor yine? Hamileyim, beni bu işe karıştırmayın.

Dex

Daha bir günlük hamilesin. Söylenmeye hakkın yok.

Ben

Dom durduk yere saçmalıyor.

Izzy hemen beni aramaya çalıştı ama cevaplamadım. Kardeşlerimin –beşinin de– öfkeden kudurmamı beklediğini biliyordum. Bunun farkındaydım.

Lilah

Onu rahat bırakın artık. Hâlâ emeklilik sonrası sıkıcı, sıradan hayata alışmaya çalışıyor.

Lilah

Bu biraz sert oldu. Özür dilerim, Declan. Harika gidiyorsun. Bizi takma sen.

Izzy

Yalaka.

Lilah

Yalakalık yapmam lazım. Sen gidip evlenme teklifi alır almaz ikizlere hamile kaldın. Artık herkesin favorisi sensin, ne yaparsan yap paçayı sıyırabilirsin, gizlice evlenip düğüne bizi çağırmadığın hâlde kimse sana darılmadı bile.

Izzy

Hadi ama. Bir düğün daha yapacağız zaten. Kendimizi tutamadık işte. Vegas insanda gizlice evlenme isteği yaratan bir yer. Doğum başladığında seni hastaneye davet edeceğim ama üzülme.

Izzy

...Ya bebekler tıpkı Cade ve bana benzerlerse?

Siktir. Şu anda konuşabileceğim tek kişi küçük kız kardeşimdi ama bunun tek sebebi aklının karışık olduğunu bilmemdi. O yüzden hemen aramasına döndüm.

"Sen aramama mı döndün? Ne oldu?"

"Bebekler tam bir bela olacak ama Cade tam bir şeytan olduğundan onları hizaya sokar, endişe etme," diye onu yatıştırdım.

"Ah, yani abim benim için endişeleniyor. Anladım." İç çekti ve ardından güldü. "İyiyim. Ayrıca Cade, bana nazik olmanız gerektiğini söyledi."

"Ona *siktir git* de."

"Vasiyetten sona nasıl olduğunu ve yardıma ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek istiyor."

Adam ne yapıp edip bir yolunu bularak asla bilmemesi gereken şeyleri öğreniyordu. Her şeyi hacklediği için bildiği şeylerden biraz endişe etmiyor da değildim.

"Ona işime burnunu sokmamasını söyle. Bana bulaşmaması gerektiğini iyi bilir."

"Tabii ki bilir," dedi melodik bir sesle.

"İyi misin?"

"Evet evet, sabah bulantısı falan yok. Ama eminim yakında başlar." Güldü. "İkiz beklediğime hâlâ inanamıyorum. Bir kan testinden bu kadar çok genetik bilgi elde edebilmeleri ne kadar çılgınca, değil mi? İkisini de test ettiler ve sağlık durumları şimdiden gayet iyi görünüyor."

"Tek istediğimiz de bu zaten," diye onu rahatlattım. "Sen iyi ol, bebekler iyi olsun. Cade'e de sana iyi bakmasını tembihle."

"Anlaşıldı, Dec. Vasiyet işini çözdüğünde ve işin içindeki o kadınla neler olacağını anladığında ona çok yüklenme, olur

mu? Bana iyi biri gibi geldi. Üstelik *evli* olduğunuza göre babamız annemize nasıl davranıyorsa ona öyle davranmalısın."

İrkildim. Demek öğrenmişti. "Izzy–" dedim uyarır gibi.

"Ne? Annemle babama söylemeyeceğim. Ya da Lilah'ya. Ama oğlanlar biliyordu ve bunu benden uzun süre gizli tutamayacaklarını anlamalıydın. Ayrıca öğrenmek için mahkeme sistemine sızdım zaten. Neyse, dediğimi unutma, o artık senin karın. Ona göre davran."

Sonra kapadı.

Siktir.

Elbette biliyorlardı. Ailemizde haberler virüs gibi yayılırdı ama şu anda bunu dert edecek hâlim kalmamıştı çünkü karım spor salonunun öbür ucunda o göt kafalı erkek arkadaşının söylediği bir şeye gülüyordu.

Everly, diğer herkes onun kıçına bakarken o kadar dikkatli bir şekilde ağırlıkları diziyordu ki...

İnce yoga taytı, bronz teni ve vücut hatlarını ortaya seren spor sütyeniyle hiç istemediğim şekilde etkileyici görünüyordu. Keşke Wes'in formasını giyseydi de millet poposuna bakmasaydı diye düşündüm. Bana izin verdiği an kıpkırmızı yapacağım o popoya.

Her şeyi dörder set yapıyordu. Kaldırırken, esneme yaparken, terini soğuturken yaptığı hafif hareketler esnasında bile hep çok düzenliydi.

Âdeta bir peri gibiydi ama yine de işini iyi yapıyordu. Bu gece spor salonundaki çoğu kadından daha fazla deadlift yapmayı başarmıştı. Bacak, kol, sırt, göğüs ve karın arasında dönüşümlü çalışarak bedenini sonuna kadar zorlamıştı. *Bench press*ten sonra *trap pull* egzersizine geçeceğini ve hiç kimseden destek istemeyeceğini adım gibi biliyordum.

Ama yine de yanında hep biri oluyordu.

Po, Noah ya da o lanet Wes, şekerin etrafına üşüşen karıncalar gibi hep yanı başındaydı.

Üstelik sadece onlar da değildi.

Kadınlar da erkekler de ona bayılıyordu. Hatta Clara'nın bile ona yaklaştığını görmüştüm. Belli ki pastaneyi erken kapayıp Everly'nin yanına uğramıştı. Anastasia etrafta olmadığında Clara böyle tatlı biri olurdu.

Ya da belki o da bizim gibi Everly'nin büyüsüne kapılmıştı. Everly'nin insanları kendine çeken sessiz bir cazibesi vardı. Herkese yardım ederdi. Juna bile Everly spor salonundayken resepsiyon bankosuna neredeyse hiç uğramazdı çünkü Everly boşluk bulduğu her an onun yerine bakardı. Böylece Juna da telefonunda son dedikoduları okuyabilirdi.

"İki tane daha yaparsan yirmiyi tamamlıyorsun," dedi Po, onun üstünde dururken. Everly ağırlığı öncekine göre biraz daha titreterek kaldırdı.

Biraz daha az gururlu olsaydım şu anda onları izlemek yerine ona destek olurdum.

Bunun yerine, yasal olarak evli olduğum kadının, saygı duyduğum ama zerre kadar umursamadığım bir adamdan destek istemesini izliyordum.

"Po! Yanında değilim diye hatunumla ilgilenebileceğini mi sandın?" diye bağırdı Wes, salonun diğer ucunda barfiks çekmeyi tamamlamıştı. Bana ait bir şeyi sahiplenmeye kalkışırken sırıtıyordu.

O benim *karımdı.*

Kimse bilmese bile.

Spor salonunda ağırlıkların takırtısını, müziği ve ekranlardaki görüntüleri bastıran bir tonda, "Everly," diye seslendim. Kadınlar ve erkekler dönüp bize baktı. Wes'le göz göze geldik, sonra o da Everly'nin yanına yaklaştı.

Po tepesinde dururken Everly son tekrarı yaptı, ağırlığı bırakıp indi ve hepimize parlayan gözlerle baktı. "Yaptım!"

Önce ağırlığa sonra ona baktım, bir set daha tamamlamış olmanın enerjisiyle orada oturuyordu.

"Bugüne kadarki en yüksek tekrar." Ellerini çırptı, bankın üstünde daha önce hiç görmediğim bir heyecanla zıpladı.

Po başını okşayıp buklelerini karıştırdı. "Harikaydın, Evie."

"Belki de iyi bir destekçim olduğu içindir."

"Benim kadar iyi olamaz," diye homurdandı Wes.

"Wes," dedi Clara, sanki biz aptalları hizaya sokmaya çalışan bir anneymiş gibi. Muhtemelen grubun en aklı başında olanıydı ama bu çok da bir şey ifade etmiyordu. "Harika iş çıkardın, Evie."

"İyi oldu, herkes birlikte tekrar yapabildi." Sesimdeki öfke belli oluyordu. "Şimdi, Everly, günü kapamadan önce bileğimi esnetmeye başlayabilir miyiz?"

Clara gözlerini kısarak baktı. "Everly'yi konuk evinde ağırlamak nasıl bir duygu?"

"Harika." Sözcüğü fazla hızlı ve vurgulu söylemiştim, kimseye fırsat vermek istemiyordum.

"Dec'in evinde mi kalıyorsun?" diye sordu Po kafasını kaşıyarak. Sanki anlam veremiyordu. "Bu konuda bir şeyler okumuştum ama pek inanmamıştım doğrusu."

"Evet onda kalıyor," dedi Clara. Mor elbisesinin eteğini düzeltip, "Ama istersen bizim konuk evinde de kalabilirsin, Evie. Ne zaman istersen. Her zaman bekleriz," dedi.

Everly'nin masmavi gözleri aramızda gidip geliyordu. Zihninde düşüncelerin dört döndüğünü görebiliyordum, öyle ki bir an kulaklarından duman çıkacak sandım. Her şeyin planlı olmasına alışkındı, bu tür ani tekliflerden hiç hoşlanmazdı.

"Benim konuk evimde kalıyor. Miras süreci netleşene kadar onun için en uygun yer olur diye düşündük."

"Vay be," dedi Po alçak sesle. "Carl herhâlde sağlam bir vasiyet bırakmış."

Everly'nin bakışları bana kaydı. Onaylamamı mı istiyordu, yalanlayıp yalanlamayacağımı mı merak ediyordu bilmiyordum. Ama ona söz vermiştim.

Wes homurdandı. "Evie'nin benim evimde değil de başka bir yerde yaşadığını bilmek gece uykularımı kaçırıyor."

Burası benim sığınağım olmalıydı, spor salonum, kendimi en rahat hissettiğim yer. Ama Wes'in bu sözleri içimde iğrenç bir kıskançlık yaratmıştı.

Everly *cık cık*ladı. "Wes, çoğu akşam yoğunsun zaten."

Demek onunla kalmayı düşünmüştü.

Siktir.

"Everly, bileğimi esneteceksek hemen yapabilir miyiz?"

Boğazını temizledi. "Bir setim daha kaldı."

Clara gerilimi hissetmiş olmalı ki devreye girip, "Yarın pastaneye gel, Evie. Seni özledim. Sana kurabiye yaparım," dedi.

Everly başıyla onayladı ve uzaklaşan Clara'ya el salladı. Sonra benim isteğimi tamamen hiçe sayarak Wes'le birlikte barfiks çubuğuna geçti.

"Bileğimi esnettikten sonrası ben sana destek olurum, Everly."

Bana dönüp baktı, başını hafifçe yana eğdi. Bakışlarımız kilitlendi. Geri çekilmemi istiyor gibiydi ama inadım inattı. Saatlerce onu izledikten sonra artık geri adım atacak hâlde değildim.

Po yanına gidip araya girmeye çalıştı. "Şu son seti bitirelim. Evie haftalardır on barfiks denemeye çalışıyor. Bu sefer başarabilirsin, küçük hanım."

"Po," diye mırıldandım yumuşak ama net bir tonda. Ama tüm salon duymuş gibiydi. "Evine git."

Sanki kavgaya tutuşacakmış gibi parmaklarını çıtlattı fakat sonra vazgeçti ve Noah'yı dürttü. "Evie, bir şeye ihtiyacın olursa seslen," dedi.

Wes ona doğru bir adım daha attı. "Kızımın bir desteğe ihtiyacı varsa desteği ben veririm, Declan."

"Senin kızın, ha?"

"Declan," dedi Everly aramıza girerek. "Ne konuşmuştuk?"

Dönüp ona bakmadım bile. Nerede olduğunu hatırlaması için gözlerimi o göt kafalı erkek arkadaşına dikip bekledim. Bu imparatorluğun bana ait olduğunu anlaması gerekiyordu. "Wes, *kızın* bir süreliğine benim. Bileğimle ilgileniyor."

Bileğime baktı ve o günü hatırlamış gibi sırıttı. "O gün Benson seni fena haklamıştı."

"Kesinlikle." Öfkemi bastırmaya çalışarak omuz silktim. "Ama o sezon yine de şampiyon olup bir yüzükle eve dönen ben oldum, değil mi?"

"Siktir git, Declan," diye homurdandı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

"Şaka mısın sen ya?" Everly, kollarını bakmamam gereken memelerinin üzerinde kavuşturdu. Ardından öfkeyle, "Sizin derdiniz ne böyle?" diye fısıldadı.

"Onunla aranızdaki şeyi bitirmen gerek," diye patladım hiçbir açıklama yapmadan.

"Wes'le sevgili bile değiliz. Bitirecek bir şey yok." Ellerini iki yana savurdu. "Açıkçası bu konuyu seninle tartışacak değilim çünkü sınırları baştan koymuştuk."

"Koyduk mu gerçekten?" Arabamın kaputunun üstünde onu becerdiğimden, kâğıt üstünde karım olduğundan ve aletimin kadınlığına mükemmel uyduğunu fark ettiğimden beri iki ay geçmişti. Sular o kadar bulanmıştı ki bahsettiği sınırın nerede olduğunu net bir şekilde göremiyordum artık.

Bungee jumping yaptığım uçuruma çıkan basamakları tırmanır gibi bir şeye doğru yükseliyorduk. Düşüşü dört gözle bekliyordum çünkü o adrenalin patlaması Everly Belafonte'nin ta kendisiydi.

O da bunu hissediyor olmalıydı.

Direnç bantlarının olduğu yere gidip bileğimi işaret etti. "Bu gece konuşacağımız tek şey bu."

Gözlerimi kıstım ama çoktan spor salonunun programını açmış, kapanış saatini bir saat erkene çekmiştim bile. Güncellemeyi yaptığımda salonda mırıldanmalar ve homurtular duyuldu.

"Vay be, Dec. Komple kapatıyor musun?" diye sordu biri.

Omuz silktim. Everly hemen HEAT saatine baktı. "Neden kapatıyorsun? Daha senin esneme egzersizlerini yapacağız, hem gececiler de hâlâ salondalar."

"Spor salonu bir saatliğine sadece bana özel olsun istiyorum," dedim nedenini açıklamadan. Erkenden kapama huyum olmadığını herkes bilirdi.

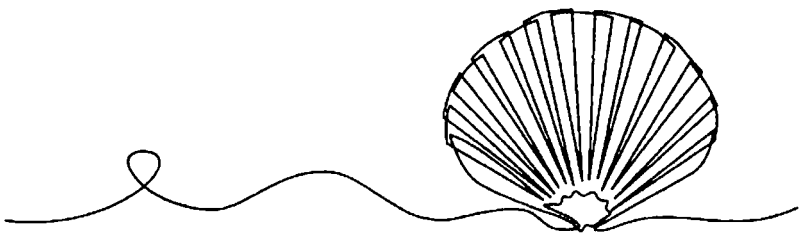
Ama artık bütün kuralları sikip atmaya hazırdım.

Kapanış saati geldiğinde çalışanlar hızlıca toparlandı. "Gidelim mi?" diye sordu Everly, bileğime baskı yaparken. Ayağımla sabitlediğim elastik bandı yukarı çekerken bileğimi bana doğru büktü.

"Hayır," dediğimde artık sırılsıklam ter içindeydim. "Diğerleri çıkıyor. Biz kalıyoruz."

15

EVERLY

Declan asansörden çıkar çıkmaz yayılan enerji elektrik gibi, içgüdüsel ve neredeyse elle tutulurdu.

Bakışlarının baştan aşağı bedenimde gezindiğini hissettiğimde Wes yanımdayken bile tepkilerime engel olamamıştım. Hiçbir adam beni Declan'ın etkilediği gibi etkileyemiyordu. Aramızdaki bu iniş çıkışlar, bileğiyle ilgilenirken teninin tenime değmesi, beni bu kadar kolayca sahiplenmesi...

Bana kahvaltı ve kahve almış, beni işe bırakmıştı. Hatta öğrencilerim için bir yardım fonu bile ayarlamıştı.

Hem de bunları hiç düşünmeden yapmıştı. Sonucu umursamadan. Sırf ben istedim diye. Hiç fark etmeden şimdiye kadar hayatımdaki herkesten daha iyi biri olduğunu göstermişti. Bu düşünce aklımdan çıkmıyordu. Annem aradığında bana haberlere konu olduğumuzdan bahsetmişti.

"Bugün gazeteye çıkmışsın, Everly. Declan sana kahvaltı mı getirmiş? Konuk evinde kaldığını sanıyordum."

"Orada kalıyorum."

Sesinden gülümsediğini duymuştum. "Eğer seni mutlu ediyorsa ben başka ne–"

Sözünü yarıda kesip, "Sadece arkadaşız, tamam mı? Hepsi bu," demiştim, umutlanmasını istemiyordum.

"Ona Andy'den bahsettin mi?" diye sorduğunda hayır demek istemiştim. Bahsetmediğimi ve hiçbir zaman da bahsetmeyeceğimi söylemek istemiştim.

"Kapamam gerek, anne. Sen benim gün ışığımsın."

İç çekmişti. "Sen benim tek gün ışığımsın," diye mırıldanmıştı kapatırken.

Ama sorusu uzun süre aklımda dönüp durmuştu. Eski sevgilim daima zihnimin bir köşesini meşgul ediyordu. Declan bana karşı iyi bir şey yaptığında, aklıma ilk gelen Andy'nin hiçbir zaman öyle bir şey yapmadığı oluyordu. Bana hep toplumdaki yerini hatırlatır, onunla olduğum için şanslı hissetmem gerektiğini söylerdi.

Ama Declan, Andy'den katbekat daha nüfuzluydu. Üstelik bu serveti dişiyle tırnağıyla kazıyarak elde etmişti. Zengin oldu diye bir köşeye çekilmemişti. Ününü de yüzüme vurmamıştı.

Şimdi bile elini esnetmek için canla başla çalışıyordu. Bileğini tamamen iyileştirmek için bütün olasılıkları gözden geçirmiş, hiçbir detayı atlamamıştım. Hem ona yetkin olduğumu göstermek istiyordum hem de o, bunu gerçekten hak ediyordu. Ne kadar emek verdiğinin farkındaydım, onun içindeki sporcuyu görebiliyordum. Acıya rağmen ilerlemesine hayran kalmıştım ve biliyordum, daha büyük ve güçlü kasların arasında kalan o küçücük kas grubunu çalıştırmak hem sinir bozucu hem de can yakıcıydı. Ama pes etmemişti. Aksine daha da hırslanmıştı, sanki bedeninde hiçbir şeyin kırılamayacağını kanıtlamak istiyordu.

"Son tekrar, elinden gelenin en iyisini yap," diye sessizce teşvik ettim. Televizyonlar, müzik ve ışıkların çoğu kapanmıştı; Declan her şeyi kapamıştı. Uber çağırmayı planladım çünkü anlaşılan antrenmana yalnız devam etmek istiyordu. Genelde spor salonunu böyle kapamazdı ama tüm gün yukarıda avukatlarla ve hissedarlarla toplantı yapmıştı, muhtemelen kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı.

"Bitti," dedim ama bileğini bırakmadım, masaj yaparak egzersiz sonrası nedbe dokusunu dağıtmak istiyordum, bu doğru şekilde iyileşmesini sağlayacaktı. "Hemen Uber çağıracağım. Duşumu evde alırım, sen de biraz kendine zaman ayırmış olursun." Ondan biraz uzaklaşmak, defalarca bunu yapamayacağımızı söylememe rağmen içimde büyüyen o arzuyu bastırmak istiyordum.

"Kalıyorsun," dedi doğrudan. "On tane barfiks çekmeyecek miydin sen?"

"Yarın çekerim." Bakışlarını üzerime diktiğinde neden kalbim bu kadar hızlı atmaya başlamıştı?

"Şimdi yapacaksın." Ellerini kalçama koyup beni barfikse doğru çevirdi. Tepki veremeden beni öne doğru itti, ardından arkamdan yürüyerek tam demirin altına geçene kadar beni yönlendirdi.

"Declan, ben–"

Tüy kadar hafifmişim gibi beni havaya kaldırdı ve ben de normalde ancak bir basamakla erişebildiğim bara tutundum. Karşımdaki aynadan arkamdaki yansımasına baktım. Gözleri önünde asılı kalan bedenimdeydi.

"On tane, Everly. Elinden gelenin en iyisini yap." Benim ona söylediğim sözleri tekrarladı, ardından gülümsedi ve "Kendini ada," dedi.

O gülümseme... tehditkârdı, meydan okuyan bir hâli vardı ve arzuyla doluydu. O arzu, şu anda demir çubuğa asılı vaziyette ölü gibi duruyor olsam da usul usul içime yayılıyordu. Bu, uzun süredir başarmaya çalıştığım kapalı zincir egzersizlerinden biriydi. Elin ya da ayağın sabit olduğu bu tür hareketlerde kaslar çok daha iyi esniyordu. Bedenimizin sınırlarını bu şekilde zorluyor, kasları bu şekilde geliştirebiliyorduk.

Çenemi metal bara ulaştırmak için tüm kaslarımı sıktım. Yavaşça. Kontrollü bir şekilde.

"Bir," diye saydı. Ya da benimle alay ediyordu, tam emin olamıyordum. Her yükselişimde saymaya devam etti ama bunu ne bir övgü ne de teşvik izledi.

Kendimi daha çok zorladım.

"Sekiz, Everly." Vücut ağırlığım beni zorlar olmuş, daha yükselmeden kollarım titremeye başlamıştı. Yaklaşıp kulağıma eğildi ve "Gerçekten kendini adayabilir misin, Damla?" diye fısıldadı.

Ona sert bir bakış attığımda deniz yeşili gözlerini kısıp bir kolunu yukarı kaldırdı ve birden elimin diğer yanından demir çubuğu kavradığını hissettim.

Sonra sırtıma yaslandı. Diğer eliyle tutunup yukarı sıçrayarak bedenimi âdeta sarmaladı.

Vücutlarımız birbirine tamamen yapışmıştı, baldırlarını kaval kemiklerimin altına geçirip beni yukarı doğru kaldırdı.

Sanki bir tüy kadar hafiftim.

Kaslarımdaki titreme geçmişti.

Dokuzuncu tekrarın gerginliği yok olmuştu.

"Dokuz, Damla," diye fısıldadı enseme doğru ve tüm bedenim bu kez başka bir sebepten ötürü ürperdi.

Aynada beni yukarı kaldırıp sonra tekrar indirişini izledim. "On."

Dili boynumdan yukarı kaydı, dişleri kulağıma temas ettiğinde dudaklarımı ısırdım. Sertleşen aletini arkamda hissettiğimde nefesim kesildi.

"Devam edelim mi?" diye sordu. "Yoksa senin için yeterince kendimizi adadık mı?"

Adamak.

O aptal kelime. Tehlikeyle flört etmemiz ve kalbimin bunu kaldıramayacağını bilmem demir çubuğu hızla bırakmama yetmişti. O da benimle birlikte aşağı indi. Sanki bedeni benimkini zaten tanıyordu da beynimiz uyum içinde çalışmasa bile kaslarımız senkronize hareket ediyordu.

"Sistemi kandırmak adanmışlık sayılmaz," diye fısıldadım nefes nefese. "Barfiks için destek bile gerekmiyor. Yardım etmemeliydin."

"Antrenman boyunca sistemi kandırmıyor musun zaten?" Aynada kaşını kaldırdı, bana bakarken sırtım hâlâ göğsüne dayalıydı. Beni iyice kendine çekip kolunu belime doladı. Tutunmak için hemen kollarına uzandım. Sonra boynuma eğilip, "Her köşede bir adam sana yardım ediyor," diye fısıldadı.

"Kibarca yardım ediyorlar, Declan."

"Gözlerini senden alamıyorlar." Eliyle belimi sıkıca kavradı, parmakları yavaş yavaş aşağı kayarken başını iki yana salladı. "Ben bile alamıyorum. Ama ben seninle seviştim ve sana karım diyorum."

Teninin tenime değmesi, mırıldanarak söylediği sözler, iliklerimde yankılanan sesi başımı döndürmüştü. Kontrol bende değildi.

"Ben... ben eş olacak biri değilim, Declan. Wes'e resmî olarak çıkamayız derken şaka yapmıyordum. Bir ilişki içinde olmayı hayal dahi edemiyorum." Andy'nin beni bu hâle getirdiğini ona nasıl anlatabilirdim ki?

"Biz zaten evliyiz." Sanki bu tartışmaya kapalı bir gerçekmiş gibi söylemişti. Ona göre bunu sorgulamam bile gereksizdi. Ardından beni geri geri yürütmeye başladı, birlikte *lat pulldown* makinesine kadar ilerledik. Her iki yanında, ellerimi uzattığımda erişebileceğim demir çubuklar vardı. Rehabilitasyonu için kullandığımız lastik bandı alıp bileklerime sıkıca sardı, sonra o elastik bandı, tıpkı izci düğümü gibi bileğimdeki bileziklerin yanından geçirip bağladı. Onun beni bağladığını fark ettiğimde ellerim çoktan başımın üzerindeki demir çubuğa sabitlenmişti. Ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim makinenin ağırlığı beni tekrar aşağı çekiyordu.

Declan yaptığı işle gurur duyarak gülümsedi. "Ne kadar çekebiliyorsun, güzelim?"

"Cidden mi?"

"Peki." Omuz silkti, pimi çekip doğrudan yüz otuz kiloluk ağırlığa taktı.

Lanet olsun. Damarlarımda dolaşan adrenalin, durmam gerektiğini söylüyordu ama onunlayken bedenim buna hiç yanaşmıyordu.

"Güvenli kelimen neydi, Damla?" Dokunmadan, sınırı zorlamadan önce soruyordu.

İşte bu yüzden tereddüt etmedim. Onun daha önce hayatıma giren herkesten çok daha güvenilir olduğunu biliyordum. "Gardenya."

"Neden?"

"Kokusuna katlanamıyorum."

Bir an durdu. "Konuk evinin etrafı onlarla dolu."

Omuz silktim. "Biliyorum. Güzel göründüklerinin farkındayım. Eskiden ben de çok severdim." Daha fazla açıklama yapmadım. O koku içime işlemişti. Bir keresinde Andy bana o çiçeklerden almıştı.

"Peki," diye mırıldandı ve parmağını çene hattımda gezdirdi. Dokunuşu hafif ve yumuşaktı, sanki tenime düşen tek bir yağmur damlası gibi. "Bana güveniyor musun?"

Sadece üç kelimeydi ama ona güvenmeyi o kadar çok istiyordum ki o an aramızdaki şeye teslim olarak başımı usulca aşağı yukarı salladım. Declan da her zamanki gibi hiç tereddüt etmeden harekete geçti.

Geri çekildiğinde gözlerinin yeşili artık daha parlak, canlı, aç ve kontrollüydü. Şu anda gücün tamamen onun elinde olduğunu biliyordu. Bedenim emrine amadeydi. Etrafımda bir tur attı. "O heriflerin gösterdiği ilgi yüzünden seni cezalandırmak istememeliyim, Damla. Ama çok istiyorum."

İtirafı karşısında ürperdim. "Cezalandır o zaman," diye fısıldadım.

"Sanki söz hakkı varmış gibi bir de komut veriyor. Bilmiyor musun, Damla, artık benim merhametime kaldın. Ve bu gece tek bir amacım var."

"Ne?" diye sordum kendime engel olamayarak. Tekrar etrafımda dolaşmaya başladığında gözlerimi ondan ayırmamaya çalıştım, kasları akışkan bir biçimde hareket ediyordu. Başını hafifçe yana eğdi, sanki yapacağı şeye hazırlanıyormuş gibi boynunu çıtlattı.

"Bir dahaki sefere spor salonuma adım attığında, buradaki her şeyin kime ait olduğunu hatırlayacaksın..." Aynada birbirimize bakacak şekilde arkamda durdu. "Sen de dâhil."

"Sana ait olmadığımı biliyorsun," dedim ama bu düşünce bile bacaklarımı birbirine bastırmama neden olmuştu.

Başımı çevirmememem için çenemi kavradı, böylece sadece ikimize bakabilecek, onun çevremde nasıl dolaştığını, göğsüne yaslanan bedenimin onunkinin yanında ne kadar ufak kaldığını görebilecektim. Aletini bana sürterek sertliğini hissetmemi sağladı. "Aletimi arkanda hissederken kendine bak."

Ereksiyonunu hissetmemek imkânsızdı. Aletinin şu anda nabız gibi attığını, beni hemen burada, şu anda istediğini, benim yüzümden arzusuna hâkim olamadığını biliyordum. Declan'ın merhametine kalmak, bedenimi onun için yalvaracak hâle getirmişti. İçimde olsun istiyordum. Kendimi ona doğru itmek istedim ama o geri çekildi.

"Benimle oyun oynama artık, Declan," dedim bileklerimi bağlayan lastikleri çekiştirerek.

Kahkaha attı. "Bu gece o bağlardan kurtulamazsın, Damla. Bu gece benimsin." Elini yavaşça karnımdan aşağı kaydırdı ve yoga taytımın üstünden parmaklarıyla beni uyardı. Dokunuşu o kadar yoğundu ki vücudumun verdiği tepkiler belirginleşti ve bacaklarımın arasının ıslandığını hissettim. "Benim için nasıl ıslanıyorsun, görüyorsun değil mi?"

Diğer eli spor sütyenimin fermuarına kaydığında titredim. "Evet." Daha açmadan bile meme uçlarımın gerildiğini hissetmiştim.

"Ne kadar sabırsızsın, Damla. Hani o soğukkanlı kız nerede?"

Dudaklarımı ısırdım. Kalçam eliyle uyum içinde hareket ediyordu. Sütyenimi yavaşça açıp memelerimi kavradığında artık dayanamayacağımı biliyordum.

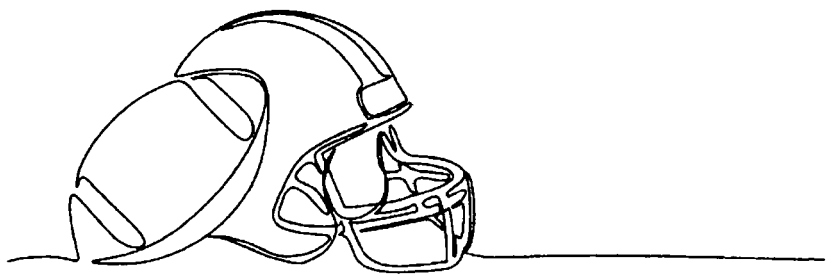
Bütün bedenimi uçurumun ucuna sürükleyip ilk orgazma doğru yükseltirken kontrolümü kaybedip adını haykırdım. Onun karşısında her şeyimi kaybediyordum. Aklımı da kalbimi de.

Sonra övgü dolu sözlerini duydum.

İşte o an, kalbimi de ona kaybetmek üzere olduğumu anladım.

16

DECLAN

Everly'yi övmekten geri duramıyor, onu istemekten vazgeçemiyordum. Bedeni benimkine dayanmıştı, kadınlığı sırılsıklamdı ve sanki ona zevk vererek işkence ediyormuşum gibi dudaklarından boğuk iniltiler dökülüyordu.

Adımı haykırdığında neredeyse kontrolümü kaybettim.

"Aferin kızıma... aferin, işte böyle. Görüyor musun, sanki orgazm olmadan yaşayamıyormuşsun gibi tepki veriyorsun," diye fısıldadım kulağına. Dudaklarını ısırdı. Elim memesine kaydı, sertleşen ucuna dokunurken teninin ürperişini izledim. "Aynaya bak. Karım, onunla oynarken nasıl da güzel görünüyor, değil mi?"

Cevap vermesine izin vermeden onu çevirdim, bilekleri hâlâ yukarıya bağlıydı. İki elimle poposunu saran kumaşı kavrayıp onu kendime bastırdım.

"Yavaş ol, Declan," dedi nefes nefese. "Bu en pahalı taytım."

Ama o çizgiyi çoktan geçmiş olduğumuzu fark etmiyor muydu? Dikkatli olmayı çoktan bırakmıştım. Kumaşı daha sıkı kavrayıp eğilerek dudaklarına yumuldum ve sabah onu ilk gördüğüm andan beri istediğim şeyi aldım. Aynı tutkuyla bana karşılık verdi.

Ellerimi kumaşın altına daldırıp poposunu avuçladım ama o anda fark ettim ki taytın altında hiçbir şey yoktu – bugün çoğu erkeğin tek hayali buydu belki de.

"Lanet olsun," diye inledim. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun, Damla? Altına hiçbir şey giymeden bu taytla ortalıkta dolaşılır mı?"

"Declan, yoga taytında iç çamaşırı çizgileri belli ol–"

Artık dayanacak hâlim kalmamıştı. O taytla, başka adamların –özellikle Wes'in– ona nasıl baktığını düşününce kumaşı kavrayıp dikişinden yırttım.

Şok içinde, "Declan!" diye haykırdı.

Özür dilemedim, bunun yerine yere diz çöküp taytı üzerinden sıyırırken burnumu kasıklarına sürttüm. "Zaten bu tayttan kurtulmak istiyormuşsun gibi kokuyorsun. Ya da belki kumaş çok ince diye bu kadar ıslanmışsın."

"Vücuduma oturması ve hava alması için öyle olmak zorunda, Declan. Mahvettin!"

"Güzel. Bir daha asla böyle bir şey giyme."

Gözlerini kıstı. "Yani şimdi giydiklerime de mi karışacaksın?"

Sesindeki tereddüdü fark etmiştim. Everly, bunu kabul etmese bile birinin onun için düşünüp karar vermesinden hoşlanıyordu.

"Gerekirse evet. Pazartesi kırmızı günü, değil mi? Sonuçta anlaşmalı bir evlilik yürütüyoruz, gün boyu dikkatimi dağıtmanı göze alamam."

"Hiç sanmam," dedi nefes nefese, ardından kadınlığını kavradığımda iç çekti.

"Kuralları sen mi koyuyorsun?" diye sordum. Öyle olmadığını gayet biliyordu. Geçen sefer sırf bu yüzden poposuna bir şaplak yemişti. "Yoksa bu gece de seni cezalandırmamı mı istiyorsun, Damla?"

Parmaklarımdan birini içine kaydırırken kelimelerimin etki ettiğini ve kaslarının gerildiğini hissettim. O sırada inlemesini

fırsat bilip poposuna bir şaplak indirdim ve onu kendime çekip klitorisini emebilmek için dudaklarımı yaklaştırdım.

Ellerini bağlardan kurtarmaya çalıştı ve tekrar adımı haykırdı. Bacaklarından birini omzuma atıp ardından bir parmağımı daha içine soktum. Sonra hafifçe geri çekilip onunla göz göze geldim. "Şimdi dilimi kullanacağım, Damla. Bacaklarını boynuma dolamanı, dilimin üzerinde hareket etmeni istiyorum. Anladın mı?"

"Çöz beni. Sana dokunmak istiyorum, Declan. Lütfen."

"Böyle yalvarmana bayılıyorum, güzelim." Parmaklarımı hızlandırıp başparmağımı klitorisine dokundurdum. "Yalvarmak sana istediğin şeyi vermemi sağlamaz ama sana söylemem gereken bir şey daha var."

Neredeyse ağlamaya başlamıştı. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

"Son sefer seni ağzımla becerdiğimde neler olduğunu hatırlıyor musun, Everly?"

Dudaklarını ısırıp başını hızla aşağı yukarı salladı. "Arabanda... Evet, hatırlıyorum. Saçlarınla oynamaya da bayılıyorum, Declan."

"Hep *aceleye* getiriyorsun, Damla. Şu an kontrol bende. Oral seks konusunda yardımına ya da yönlendirmene ihtiyacım yok. Hızı ben belirleyeceğim, sen de uslu bir kız olup ne gerekiyorsa onu yapacaksın, tamam mı?"

Everly her zaman on adım önden gitmek isterdi. Titizdi ve alışkanlıklarının esiriydi ama bu sefer öyle olmayacaktı. Bu sefer kontrolü bırakacak, âna teslim olacak ve hayatının en unutulmaz seksi konusunda bana güvenecekti.

"Lütfen, ne olur çabuk ol," diye yalvardı.

"Yavaş ve sakince gideceğiz." Dilimin tek bir dokunuşuyla tir tir titredi ve bacaklarını etrafıma sımsıkı sardı. Öylece orada asılı dururken spor salonumun ortasında, memeleri ve poposu açık hâlde onu yiyip bitiriyordum. Sanki yeni bir mabet, yeni bir din, yepyeni bir dua keşfetmiştim.

Everly Belafonte –Yağmur Damlam– bir spor aletine bağlıydı ve ben de önünde diz çökmüş, onu bildiğim her şekilde övüyordum.

Titrek nefeslerini, ağzından dökülen her mırıltıyı, bacaklarının her kasılışını aklıma kazımak istercesine yavaşça ve özenle tatmaya devam ettim. Poposunu avuçlayıp parmağımı anüsünün etrafında gezdirdim. "Sanırım vücudunun her parçasını sahiplenmeye ve kontrol etmeye doyamayacağım, güzelim."

"Bu mümkün değil," diye fısıldadı ama Everly'yle aramızda bir denge kuruyorduk ve başta sandığımızın aksine bu işi yürütebileceğimize dair inancım kuvvetleniyordu.

Tadına bayılıyor, gözlerimi ondan ayıramıyor, kendini yüzüme doğru ittikçe çıkan seslere hayran kalıyordum. Klitorisini emerken orgazma yaklaştığını hissettim. Çok yaklaşmıştı. Bilekleri bağlı olduğundan ağırlıkların çıkardığı sesi duydum, zincirlere asılı hâlde kıvranıyordu.

"Uslu ol, Everly ve benim için öyle yüksek sesle boşal ki sesin yarın bile bu spor salonunda yankılanıyor olsun."

Bir kadının vücudunun orgazm ânında kasılışı her zaman büyüleyiciydi. Ama Everly fırtınadan önceki okyanus gibi sakindi. Ta ki şimşek çakıp bulutları, yağmuru, duygusal dalgaları göğe yükseltene kadar. Onun içindeki bu fırtınayı, sakin bir denizin üzerinde patlak veren o yıldırımı ben uyandırmıştım ve bu, bana kendimi tanrı gibi hissettiriyordu.

Başımın üzerinde kıvrandığını görünce bağları gevşetmek için ayağa kalktım. Bacakları hâlâ boynuma kenetlenmişti, onu kendime bastırıp lastikleri çözdüm.

Benim kadınımdı. Sadece benim.

Ellerini hemen saçlarıma uzatıp yüzümü karnına bastırdı. Sanki sarsıntıların ardından onu yatıştıracağıma güveniyormuş gibi bana sıkıca sarıldı.

Sırtından kavrayıp onu *bench press*in üzerine yatırdım. Ona bakabilmek için biraz uzaklaştım ve ellerimi kollarından yukarı

kaydırdım. "Sanırım bu spor salonuna bir daha asla aynı gözle bakamayacağım."

"Elbette bakacaksın. Burası senin salonun. Muhtemelen daha önce de burada böyle şeyler yapmışsındır." Burada başka kadınlarla da olmuş olmam umurunda değilmiş gibi dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı.

"Hayatının çoğunu spor salonlarında çalışarak geçirdin, Everly. Yani gittiğin her salonda biriyle seviştiğini mi söylüyorsun?" Tepesinde dikilip pantolonumu çözdüm. *Bench*in üzerine yayılan kıvırcık saçları iki yana düşmüş, dik memeleri tüm çıplaklığıyla önümdeyken daha fazla bekleyemezdim. Bakışlarım üzerinde gezindikçe nefesinin kesildiğini fark ettim, sanki bakışlarım bile dokunuşum kadar onu etkiliyordu.

"Hayır. *Ben* hayatta öyle bir şey yapmam," dedi doğrulup kollarını göğsünde kavuştururken. "Ama *sen* yapmışsındır."

"Ne kadar farklıyız, değil mi?" Kaşımı kaldırıp aslında ne düşündüğünü anlamaya çalıştım.

"Kesinlikle. Hırslısın, sonuçta NFL'e girdin. Hatta Super Bowl oynayan bir takıma seçildin... Bu milyonda bir olur, değil mi?"

Omuz silktim ve elimi baksırımın içine sokup aletimi çıkarırken, "Eee, ne olmuş?" diye sordum.

"Ben yüksek lisanstan atıldım. Ve muhtemelen fark etmişsindir, senin konuk evinde yaşıyorum..."

"Orası senin evin," diye düzelttim aletimi sıvazlayarak. Gözleri bedenimde dolaşmaya başladığında yanaklarının kızardığını, nefesinin hızlandığını ve dudaklarını yaladığını gördüm.

"Peki, tamam. Ama her gece evdeyim. Çalışıyorum, kendi hâlimde yaşıyorum. Değişimden ya da kontrolü kaybetmekten hoşlanmam."

"Tamam işte, ben de sana kontrolü bırakmanın nasıl bir haz olduğunu göstereceğim. Benimleyken kontrolü bırakmayı ne kadar sevdiğini öğreneceksin, güzelim." Yanına yaklaşıp

bileğini kavradım ve kısık sesle, "Dediğimi yap ve aletimi al, Damla," diye fısıldadım.

Parmaklarını hemen etrafıma sarıp başparmağını *piercing*in üzerinde gezdirdi. Hafifçe öne eğildi, dudakları metale yaklaşınca nefesinin serinliğini hissettim.

"Bunu yaptırmak acıttı mı?" diye sordu.

"Az sonra yaşatacağı hazla kıyaslayınca mı? Hayır."

Güldü. "Yani konu taşakların olduğunda bayağı taşaklısın?"

Söylediği arsız sözlerden sonra o ağzı doldurmak istedim. "Damla, seni kontrol eden adamın maharetlerini sorgulamaman gerektiğini bilmeliydin. Şimdi aç o ağzını."

Yutkundu. "Hepsini alamam."

Parmaklarımı saçlarına dolayıp buklelerini sıkıca kavrayarak onu sertçe kendime doğru çektim ve aletimin ucunu dudaklarına bastırdım. "Artık neyi alıp neyi alamayacağına ben karar veririm. Aç ağzını, Everly," dedim dişlerimi sıkarak.

Öne doğru kayıp söylediklerimi harfiyen uyguladı. Teslimiyet onun suçlu zevklerinden biriydi, kuralları koymaksa benim işimdi. Everly kontrolü sevdiğini, değişimden nefret ettiğini sanıyordu ama ben birazdan bu fikrini altüst edecektim.

Aletimi ağzında ileri geri hareket ettirdim, gırtlağına kadar ulaşmam için yeterince ıslatmıştı. Hoşlandığını belli eden bir ses çıkarıp elleriyle kalçamı tutarak beni kendine çekti.

Çok hevesliydi, çok aceleciydi ve belki de haklıydı; onun için biraz fazla iri olabilirdim. Öğürünce mavi gözlerinde yaşlar birikti ama aletim onu bu şekilde görmekten hoşlanmış olacak ki onu becermek için iyice sertleşip kalınlaştı.

Saçını tutarak geri çekildim ve dilini yeniden üzerimde gezdirmesini engelledim.

"Arkanı dönüp dizlerinin üzerine çök," diye emrettim.

"Ama seni doruğa ulaştırmak istiyor–"

"Everly, Tanrı aşkına, diz çök ve *bench*in üzerine eğil."

"Sen spor salonuna bir daha aynı gözle bakamayabilirsin ama şunu biliyorum ki ben de bu *bench*e bir daha asla aynı gözle bakamayacağım," dedi sırıtarak.

Sözleri oyunbaz olsa da içimde bir şeyleri uyandırmıştı. Bugün dört bir yanını saran erkekleri görmüştüm. Onunla nasıl flört ettiklerini, onu nasıl gözlediklerini, onu ne kadar istediklerini. "Sen bu ağırlıklara bakarken ben seni tam burada becereceğim, güzelim. Böylece bir dahaki sefere tek başına spor yaptığında diğer adamların yerinde benim olmamın nasıl hissettireceğini bileceksin."

"Ne?" diye mırıldandı ama dediğimi yaptı. Arkasına diz çöküp karnını *bench*in deri kaplı yüzeyine bastırdım. Hayranlıkla izlenesi kıçı tam karşımdaydı.

"Ben o lanet ofiste oturmuş seni hayal ederken sen bütün gün burada dikilip sana yardım eden erkekleri mi istiyorsun? Her eğilişinde seninle ilgili fanteziler kuran erkekleri. Bu *bench*in üstüne uzandığında, senin üstüne çıkmak isteyen erkekleri. Aşağı eğildiğinde bile kıçını kavradıklarını hayal ediyorlar."

"Declan, bu benim işim," diye inledi ben onu yeniden okşarken. Kıskançlığıma yenik düşmüştüm.

Kıçına bir şaplak attım. "Benim işim de sana bu spor salonunun bana ait olduğunu, burada olan biten her şeyi gördüğümü, hangi adamların karımı kestiğini bildiğimi hatırlatmak."

"Beni kesmelerini niye sorun ediyorsun ki? Bu bir formalite evliliği sonuçta–"

Bir şaplak daha attım. "Senin kıçına göz diken adamları izlemek hiç de formalite gibi gelmiyor, Damla. Seni bu *bench*in üstünde becermeyi hayal etmek de öyle. Ama bak buradayız işte." Göğsünü *bench*e daha da bastırıp saçından kavrayarak yüzüne eğildim. "Bu sana formalite gibi geliyor mu?" Aklını başından alıp mantığını kapı dışarı etmek istiyordum.

"Bunu da aşarız," diye mırıldandı ama mantığını çoktan bir kenara bırakmıştı.

Homurdanarak onu çevirip sırtüstü *bench*e yatırdım. Aletim kadınlığıyla buluşana dek kalçasını kendime doğru çektim. Başparmağımla klitorisini okşadığımda başını sallayarak, "Tekrar yapamam, Declan," dedi.

Onun sınırlarını ondan iyi bildiğimin farkında değil miydi? Artık kuralları ben koyuyordum, hangi sınırları aşabileceğini ona ben söylüyordum. Artık kontrol onda olmayacaktı. Teslim olmayı öğrenecekti. Artık kontrol bendeydi. "Güvenli kelimen var ama kullanmadın. Bu da demek oluyor ki sınırı ben çizerim, güzelim. Tekrar orgazm olacak ve bunun keyfini çıkaracaksın."

İki parmağımı içine kaydırdığımda sırtı yay gibi gerildi ve tırnaklarını bileğime geçirerek çığlık attı. İşte istediğim tam olarak buydu. Neyi istediğini ya da neye karşı geleceğini bilememesi.

"Boşalırken adımı söyle, Everly."

Söyledi. Defalarca. Haykırarak.

Ona sadece bir saniye verdim ve sonra tek hamlede içine girdim. O an kadınlığının beni sarmasını istedim, o yumuşak duvarlarıyla beni sarmalamasını, bırakmak istemiyormuşçasına sıkmasını.

Benim onu istediğim kadar beni istemesine ihtiyacım vardı.

Uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Hem tehlikeli hem de çekiciydi. Ama aynı zamanda bana aitti. Asla geri adım atamazdım.

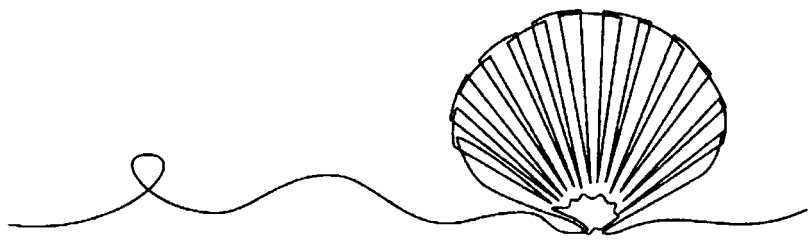
Onu nasıl elimde tutacağımı henüz bilmiyor olsam bile.

O yeminleri edeli iki ay olmuştu.

Ve artık anlaşmanın sona ermesine kaç gün kaldığını saymayı bırakmıştım.

17

EVERLY

Zevk patlamalarımın etkisi yarına kadar sürer sanmıştım. Bu hissi unutmamın ya da iliklerimden söküp atmamın imkânı yoktu.

Declan kendi varlığını damarlarıma âdeta bir uyuşturucu gibi enjekte ederek beni bağımlı hâle getirmişti. Beni *bench press*ten kaldırıp soyunma odasına taşırken onu bırakmak istemediğim için sımsıkı sarıldım.

"Seni temizleyeceğim, Damla," dedi yumuşak bir sesle. Az önce popoma şaplak atan elleri artık narinleşmişti; sanki ben kıymetli bir şeymişim gibi, sanki biraz önce spor salonunun ortasında beni becermemiş gibi.

"Kendim temizlenebilirim, Declan."

Kafasını boynuma yaslayıp beni tıpkı bir bebek gibi taşıyarak duşlara götürdü. Soyunma odası, göğe yükselen devasa beyaz sütunlarıyla bir Yunan katedralini andırıyordu. Altın musluklu lavabolar, rustik ahşap kirişler, her köşede katlanmış pofuduk havlular ve bornozlar, duvarları mozaik karolarla kaplı özel duş kabinleri. Loş ışıklı büyük bir jakuzi de bu mahrem köşede yerini almıştı.

Declan oraya yaklaşınca durakladı, sonra homurdanarak yürümeye devam etti. "Seni orada da becerirsem yarın yürümekte zorlanırsın diye düşünüyorum."

Gömleğinin yakasını kavrayarak, "Yürümekte zorlanmak hoşuma gidebilir," diye mırıldandım.

"Beni kışkırtma, Damla."

İç geçirdim. "Biliyorum. Kendimi bile kışkırtmamalıyım aslında." Sınırlarımız iyice bulanmış, hatta yeniden çizilmişti.

Beni duşun hemen önündeki bir banka oturttu ve ben onu izlerken soyunmak için hiç acele etmedi.

Declan'ın vücudu kusursuzdu. Uzun kolları, şişkin pazuları ve belirgin karın kasları neredeyse gerçek dışıydı. "Dövmelerinin anlamı ne?" diye sordum.

Yaklaştı, o kadar yaklaştı ki artık hiçbirini tam olarak seçemiyordum. "Hepsi ailem için. Beş kardeşim, bir yeğenim, annem ve babam. Yakında kız kardeşimin ikizleriyle iki kişi daha eklenecek."

Ellerini üzerimde gezdirirken başımı kaldırıp ona baktım. "Oldukça büyük bir aile," dedim.

Başını onaylarcasına salladı. "Eve gittiğimde genelde curcuna olur."

"Çok sık gider misin?"

Sabunluktan biraz sabun alıp beni yanına çekti, sabunu sırtıma sürerken özellikle kalçama geldiğinde daha özenli davrandı. "Daha sık gitmeliyim. Birbirine yakın bir aileyiz aslında ama ancak tatillerde gidebiliyorum."

Parmakları vajinama dokunduğunda nefesim kesildi. "Kendim yıkanabilirim, Declan."

Ama beni sabunlamayı bırakmadı. Elleri ve parmaklarıyla titizce, özenle her bir noktayı temizledi, hatta önümde diz çöküp ayaklarımı ve baldırlarımı bile ovaladı. "Artık seninle ilgilenmek benim görevim, Everly. Biz birlikteyken hep böyle olacak."

"Bakıcıya ihtiyacım yok." Ellerim omuzlarına indiğinde onunkiler uyluğumdan yukarı kaydı.

"Biliyorum." Dudakları klitorisime öyle yakındı ki neredeyse tenimde hissedebiliyordum. Elini usul usul yukarı çıkarıp parmaklarını içime daldırırken gözlerimi gözlerinden alamadım. Omuzlarını sıkıca kavradım. "İhtiyacın yok ama hoşuna gidiyor. Vajinan benim için resmen ağlıyor, güzelim."

"Declan, yorgunum."

"Benim için bir kez daha boşal, bebeğim." Bacağımı omzuna doladı. "Soyunma odasında inlediğini duymaya bayılıyorum."

Bunun felaketle sonuçlanacağını biliyordum. Daha önce bedenimi, cinselliğimi Andy'ye vermiş, kontrolü ellerine bırakmış, aptal yerine konmuş ve memleketimden kaçmam gerekmişti. "O zaman buna değsin, Declan. Çünkü bu son sefer olacak."

Güldü ve başını iki yana salladı. "Bu sadece başlangıç, Bayan Belafonte. Önümüzde daha on ay var."

Klitorisimde daireler çizen dilini içime sokarken tırnaklarımı etine geçirdim. Duş başlığından üstümüze sular akarken kadınlığımı yüzüne sürttüm.

Adını milyonuncu kez bağırdıktan sonra kollarına yığılmama izin verdi ve beni yıkamaya devam etti.

"Bu gece çok iyiydin, güzelim," diye mırıldandı. "Çok iyiydin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Övgülerini, daha önce hiç güzel şeyler duymamış bir biri gibi kabul ettim. Eski sevgilimden hiç takdir görmemiştim, babamdan zaten hiç övgü almamıştım. Tek çocuk olmak bazen övgüye aç kalmak demekti.

Declan beni uzun uzun kuruladıktan sonra dolabından aldığı losyonu tenime yedirip kalçama dikkatle masaj yaptı. Dolabımda yedek kıyafetler olduğunu fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Bunu giyeceksin."

Üzerime kocaman bir tişört geçirdikten sonra geri çekilip bana sırıtarak baktı. Aşağı baktığımda hayret dolu bir ses

çıkardım ve yüzündeki kendini beğenmiş bakışı görünce kaşlarımı çattım.

"Benim formam daha iyi," dedi.

"O kadar da emin değilim," dedim. "Henüz ikinizi de sahada görmedim."

"Doğru. Sen futbol izlemiyordun," diye homurdandı deliymişim gibi.

* * *

Eve dönerken yol sessizdi. Ta ki telefonuma bir mesaj gelene kadar.

Ekrana uzun uzun baktım.

Tonya

Duruşması yaklaşıyor. Gitmeli miyiz?

Üzerinden bir yıl geçmişti, hatta saysam neredeyse iki. Ama saymayı, olduğum kişiyi kaybettiğim geceyi düşünmeyi, Tonya'nın en yakın arkadaşını kaybettiği, benimse neredeyse ölüp bambaşka birine dönüştüğüm günü hatırlamaktan nefret ediyordum.

Düşünmek istemediğim için memleketimden ayrılmıştım. Ama Tonya kalmıştı.

Tonya, benim için artık ölü olan bir kızın en yakın arkadaşıydı. Ben artık başka biriydim. O hayatı basın, acılar ve yaralar peşimi bırakır umuduyla ardımda bırakmıştım.

"Everly?" diye mırıldandı Declan.

İrkilince elini koluma koyup beni yatıştırdı.

"Affedersin," deyip telefonumu kapadım.

"Mesaj atan kimdi?"

"Kimse," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

Homurdandı. "Berbat bir yalancısın."

"Artık hayatımda önemi olamayan bir şey."

Parmaklarını koyu renk saçlarından geçirişini izlerken söylediğim şeye inanmak istedim. Burada yeni bir hayatım vardı. Bu, beni daha iyi bir yaşama götürecek bir basamaktı. Ama Declan'la aramızda olup bitenler pek yardımcı olmuyordu. Hele ki o hâlâ bu kadar ünlüyken ve ben geçmişimi geçmişte bırakmak isterken.

Arzularımıza boyun eğmemiz sadece felakete yol açabilirdi. Basın gerçek bir çiftmişiz gibi ilişkimizi mercek altına alır, didik didik ederdi. Bu yüzden ilk plana sadık kalmalıydık. Bu evlilik yalnızca bir formalite olmalıydı. Oysa biz çoktan bağlılık yemini ettiğimiz anlaşmanın ve sınırların ötesine geçmiştik.

Üstelik kalbim hâlen daha fazlasını istiyordu. Bana emirler vermesini ve bu değişimi, hayatımda uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum. Ama istemek demek umut etmek demekti ve umut etmek de korkmak demekti. Ben umudun nasıl bir anda ellerimden alınabildiğini görmüştüm.

Babamla gerçek bir ilişki kurma umudumu kaybetmiştim.

Eski sevgilimle geleceğe dair umudumu kaybetmiştim.

Olduğum kişiye ve dönüştüğüm kişiye dair umudumu kaybetmiştim.

Declan arabayı konuk evinin önünde durdurduğunda, bunun bizim için bir son olduğunu biliyordum.

"Yarın için plan yaptım bile. Sabah ilk iş Clara'nın pastanesine gideceğim. Yürümek iyi gelecek, merak etme."

Gözlerini kısıp beni dikkatle süzdü. "Hep planladığın şeyleri yapıyorsun, değil mi?"

"Kaygımı azaltıyor." Omuz silktim.

"Her şeyi planlayamazsın." Sesi alçaldı. Declan, canı istediği zaman fikrini değiştirip planlarını bozan, arzuladığı her şeye bodoslama dalan ve asla yaşayamayacağım bir hayatı yaşayan biriydi.

"Biliyorum," dedim. Geçmiştekinden daha temkinli olmam gerektiğini biliyordum. Yerimde kıpırdandım. "Ama deneyebilirim."

Geceyi bölen bir sessizlik oluştu, kelimelerden daha gürültülüydü. "Bu artık sadece dostça bir bağlılıkla yürümüyor, Everly. İnkâr edemezsin. Bu ilişki değişiyor."

Sırt çantamın sapını sıkıca kavradım. "Ya bir gün bu ilişkiyi istemezsek ne olacak? Ya da daha kötüsü, herkes öğrendiğinde ne olacak?"

"Daha öğrenmediler ama, değil mi? Hadi sadece bugünü düşünelim."

"Ben on adım sonrasım planlamayı severim," dedim dürüstçe.

"Her şeyi önceden planlayarak yaşayamazsın. Her senaryoyu kafada kurarsan hayatın güzelliklerinin yarısını kaçırırsın. O kadar planlarına bağlı yaşıyorsun ki seni çözmek için yanıp tutuşuyorum."

Gerçekten bu kadar mı belli ediyordum? "Bunu bilemezs–"

"Güne başlamadan yirmi dakika önce kahve içmen, her zaman her yere vaktinde gitmen, kahvaltı etmemen, hafta içlerinin renk kodlu olması; kırmızı, beyaz, mavi, yeşil, siyah. Sana en çok mavi yakışıyor ama haftada bir kereden fazla giymiyorsun. Işıkların genelde akşam ondan önce kapanmış oluyor. Bu düzen karakterini ele veriyor."

Sıkıcı olsa bile bu program beni dengede tutuyordu; hayat önüme ne çıkarırsa çıkarsın her şeye, her sonuca hazırlıklı oluyordum. "Kusura bakma. Pek sürprizlerle dolu biri sayılmam."

Kasvetli bir edayla güldü. "Gerçekten sürprizlerle dolusun, Everly. Özellikle de öne doğru eğildiği–"

"Declan!" diye kestim sözünü. "Sakın! Aman Tanrım."

Gözlerini kıstı. "Yarın benimle gel."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Durmamız gerekiyor–"

"Bir randevum var," diye mırıldandı, sonra başını onaylarcasına salladı. "Sen de geliyorsun."

"Yarın çalışıyorum, Declan."

"Çalışmayı boş ver şimdi. Yine de maaşını alırsın. Programı değiştiririm."

Bu kadar kolaydı işte. Ücretimi karşılar, programımı ayarlardı. Hayatları böyle hızlıca düzenlerdi. Devasa evine bakarken başımı iki yana salladım. "Hayır. Spor salonunda takılıp sevişmek... Bunun anlaşmalı evlilik olması gerekiyordu, Declan, seks evliliği değil.

"Neden olmasın?"

Bakışlarımı takip etti ama arabasını kendi evine yanaştırmadı. Benim evimin önüne park etmişti çünkü onunkine gitmeyi hiç istememiştim, davet ettiğinde de hep geri çevirmiştim.

Belki de sebebi sevişmemiş, sadece birbirimizi becermiş olmamızdı. Belki de bu, adını koymasak da aramızdaki sınırdı. Öyle olmalıydı, değil mi? Onun dünyasında yaşayamazdım, geçmişim buna izin vermezdi. O da benim dünyama ait olamazdı. Ben buraya aittim, onun yeriyse yukarıdaki evdi.

Evet, değişmemi, ona ait olmamı, yanında durmamı isteyebilirdi ama ben artık değişimi sevmiyordum, değişime güvenmiyordum.

"İyi geceler, Declan." Kapı kolunu tuttum ve o beni durduramadan dışarı fırladım.

Hızlı adımlarla uzaklaşırken camının indiğini ve ardımdan seslendiğini duydum. "Everly?"

Geri dönüp pahalı arabasına kötü kötü baktığımda sırıttı ve başını onaylarcasına salladı. "Benim adım sırtında daha güzel duruyor."

Ardından iyi geceler bile dilemeden büyük garaj yolundan yukarıya doğru gözden kayboldu.

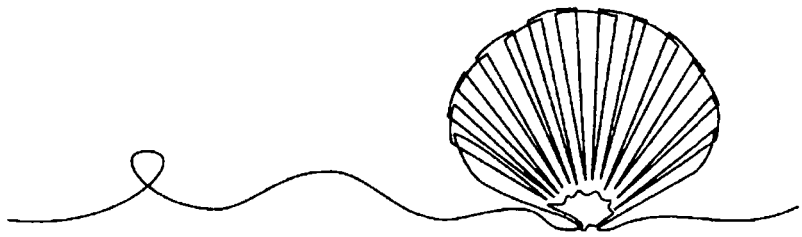
O akşam evde sessizce oturup zihnimde düşünceler dört dönerken başka bir bileklik ördüm.

Telefonuma Wes'ten bir mesaj geldi ama cevap veremedim. Hele ki o anda lanet olasıca kocamın bana dokunuşlarını zihnimden atmaya, hissettirdiklerini unutmaya ve kendimi böyle bir adamla asla gerçek anlamda mutlu olamayacağıma inandırmaya çalışırken cevap veremezdim. Küçük bir kasabada yaşadığım hâlde eski sevgilimin hakkımda yaydığı dedikodular yüzünden orada kalmam imkânsız hâle gelmişti.

Peki ya şimdi bu ünlü mü ünlü sporcuların dünyasında nasıl tutunacaktım? Haberler büyür, hızla yayılır, acısı daha da yıkıcı olurdu.

18

EVERLY

Ertesi sabah güneş doğarken kapım çaldı.

Yataktan homurdanarak kalktığım sırada telefonum da çalmaya başladı. Apar topar uzanıp yeşil tuşa bastım. "Anne, daha çok erken."

"Biliyorum," diyerek güldü ve ardından derin bir iç geçirdi. "Dün Tonya uğradı, haber vereyim dedim. Pek kendinde değil gibiydi."

Kapıya doğru ayak sürüyerek yürürken gözlerimi kısa bir süreliğine kapayıp bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. "Aramak isterdim ama büyük ihtimalle açmaz."

"Onu da biliyorum," dedi *cık cık*layarak. "En yakın arkadaşındı. Andy onu senden koparmamalıydı. Bu adil değildi."

Ama zaten hayat da adil değildi. Andy her şeyimi elimden almıştı. Erkeklere olan güvenimi, kalbimi, ruhumu, güvenliğimi... Hepsini alıp yerle bir etmişti.

Yalnızca tek bir hikâyeyle.

Üstelik aynı şeyi benim ona yaptığımı iddia etmişti.

Kasabalılar da ona inanmıştı. Evde eğitim görmüş bir kıza karşı kasabanın altın çocuğu. Basın karşısında kendimi aklamak gibi bir şansım hiç yoktu ama denemiştim.

Onun kardeşlik partisinde yaşadığım taciz ve şiddetle ilgili anlattıklarım hasıraltı edilmişti. Daha önce zarar verdiği kadınlar bile ona karşı ifade vermemişti. Ailesi, bambaşka bir hikâye anlatarak farklı bir imaj yaratmıştı.

Söylentiler yayılmış, dostluklar bozulmuş, yuvam dediğim ev elimden kayıp gitmiş, hayatım sonsuza dek değişmişti.

Eskiden Tonya'ya ait olan kolyeye dokundum. Onun kendininkini artık takmadığını biliyordum. "Kapı çalıyor. Sonra konuşuruz."

"Sen benim gün ışığımsın, Evie," diye mırıldandı annem.

"Sen benim tek gün ışığımsın, anne," dedim ve telefonu kapayıp Declan'a kapıyı açmaya gittim.

"Hazır görünmüyorsun." Gözleri güneş kadar parlaktı ve şafakta çalan bir alarm kadar sinir bozucuydu.

"Bugün seninle hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemiştim. Clara'ya uğrayacağım, sonra da işe gideceğim."

"Hepsi iptal edildi."

"Ama plan yapmış–"

"Planlar değişti." Omuz silkip içeri girdi. Elinde kahve vardı ve sırf onu bana uzattığı için içeri girmesine izin verdim.

Oturma odasını ve mutfağı es geçip doğruca yatak odama yöneldi.

"N-ne yapıyorsun?" diye kekeledim, kahveyi tezgâha bırakıp arkasından giderken.

Hafta boyunca giyeceklerimi koordineli şekilde yerleştirdiğim çekmeceyi açtı ve o gün asla giymeyeceğim mavi bir kazak çıkardı. Mavi, çarşambalar içindi.

"Bunu giyeceksin," diye mırıldandı, kot pantolonla birlikte iç çamaşırı bile çıkardı.

"Bunların hiçbirini giymiyorum," diye söylendim ve kazağı çekmeceye geri ittim.

Bileğimi tutup beni kendine çekti. "Kıyafet yüzünden benimle tartışacak mısın, Damla? Bütün kıyafetlerini severek aldın, değil mi?"

"Elbette severek aldım." Bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı.

"O zaman birlikte bir yere giderken seni içinde görmek istediğim kıyafeti seçmem o kadar da önemli değil demektir."

"Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum, o yüzden sanmı–"

"O konuyla ben ilgileniyorum." Lafımı kesti. "Şunları giyecek misin yoksa ben mi giydireyim?"

Gözlerim kocaman açıldı. Küstah tavrı karşısında tepki vermeden edemedim. "Her istediğini elde edemezsin, Declan. Sana bugün seninle gelmeyeceğimi söylemiştim–"

"Tamam." Sanki bu konuşma onu çok yoruyormuş gibi iç geçirdi. Sonra yatarken giydiğim tişörtümü eteğinden tutup başımın üzerine kaldırdı. "Bu sabah seni çocuk gibi giydirmeyi planlamamıştım ama çıplak gezmene razı değilim."

"Kafayı mı yedin sen?" Kıpırdanıp durdum fakat Declan tam bir beden ustasıydı, sütyen mütyen düşünmeden kazağı üzerime geçirdiğinde fazla direnmediğimi fark ettim. "Peki, tamam. Giyeceğim."

Kollarımı kazağa geçirirken, "Bana bir dakika ver," diye mırıldandım.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılırken gamzesi ortaya çıktı. "Giyinmene devam et, güzelim. Ben burada bekleyeceğim."

"Ne yani, seni kandıracağımı mı düşündün?" Gözlerimi kısıp parmağımla iri omzunu dürttüm. Yakasına güneş gözlüğü astığı beyaz V yaka tişörtü göğüs kaslarını sarmalamıştı. Tişörtü siyah bir şort ve keten ayakkabılarla tamamlamıştı.

İş adamı Declan seksiydi ama Gündelik Declan tam anlamıyla muazzamdı.

"Kıymetli vaktinin tadını çıkara çıkara giyineceğini düşündüm. Belki de tüm günü kafanda planlar, başına gelebilecek

her ihtimali sıraya dizersin." Parmaklarını çıtlattı. "Ben o kadar sabırlı değilim. Ayrıca bir günlüğüne bile olsa düşünmeden yaşaman gerekiyor."

Ona bakarken, acaba bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi tahmin edebiliyor mu diye düşündüm. Aklımın, annemin telefonuyla ilgili her olasılıkla dolup taştığını fark etmiş miydi? Acaba onun sayesinde bunları unutabilir miydim? Kararları ona bırakmak düşünmeden bir gün geçirmeme yardımcı olur muydu? Güvende hissettiğim bir gün...

Ellerim uyluklarımdan iç çamaşırıma doğru ilerledi ve başparmaklarımı yavaşça bel lastiğine geçirdim.

Declan arkasını dönmedi. Bunun yerine yumuşak yatak örtüsünün üzerine oturup beni izlemeye başladı.

"Arkanı dönmeyecek misin?"

"Neden dönecekmişim? İnsanlar başyapıtlara sırf seyretmek için, evlerinde sergilemek için servet döküyor. Senin çıplak hâlin de benim için bir başyapıt, güzelim. Böyle bir şeyi seyretme fırsatını asla kaçıramam."

İç çamaşırımın yere düşmesine izin verdim, tenimden aşağı kayan dantel kumaş tüylerimi diken diken etti. Bedenim Declan'a öyle hızlı tepki veriyordu ki çoktan ıslandığımı anlamıştım. Hiçbir erkeğin elde etmesini istemediğim bir şeyi ele geçirmişti.

Ona karşı arzumu.

Şehvetimi.

Ona gitgide daha çok güveniyordum. Beklenmedik ve tehlikeli şekilde.

Declan bana karşı sabırlı davranıyor, tatlı dille ikna ediyor, adım adım cesaretlendiriyordu. Emirler veriyor ama aynı zamanda beni övüyordu, bana güvenli kelime kullanma fırsatı tanıyor ve eğer istersem bunu sonlandırmam için açık kapı bırakıyordu.

Seçtiği pantolonu bana uzattığında önünde yavaşça giydim.

Tek kelime konuşmadık. İhtiyacımız da yoktu zaten. Bana bakışları, istediği noktaları izlemesi ve oralarda takılı kalması bile yeterliydi.

Giyinir giyinmez yeniden soyunmak istedim.

"Hazır mısın?" Sanki sıradan bir güne başlıyormuşuz gibi ellerini birbirine kenetledi.

Çığlık atmak istedim çünkü daha hiçbir şey yapamamıştık.

"Nereye gidiyoruz?" Aynanın karşısına geçip saçlarıma şekil verdim.

Odamın içinde dolanarak her bir detayı inceledi. "Yirmi dakika uzaklıkta küçük bir yere," dedi ve şifonyerimdeki kavanozdan birkaç saç lastiği alıp birer birer bileğine geçirdi.

Rimelin ardından dudak parlatıcımı sürdüm ama sonra durup parlatıcı tüpüyle bileğini işaret ettim. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bunları hep unutuyorsun." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama kalbim o anda deli gibi çarpmaya başladı.

"Ben kendi bileğime takabilirim, Declan."

"Takabilirsin ama ben takacağım," dedi ve makyajımı işaret etti. "Hiçbirine ihtiyacın yok. Yüzün zaten yeterince güzel."

"Yüzüm güzel mi?" diye güldüm ve bir kat daha parlatıcı sürmek için döndüm.

"Sen çok güzelsin." Aniden dibimde bitmiş, gözlerini gözlerime kilitlemişti. Eğilip boynuma yaklaşarak, "Hiçbir makyaj gözlerinin denizlere rakip rengini geçemez, Damla. Ya da dudaklarım tarafından öpülmek için yaratılan dudaklarını," diye fısıldadı.

Neden bu sözleri duyunca dizlerim titremişti? Yutkundum. "Pekâlâ. Bu sabah acele ettirdiğin için sadece bu kadarıyla idare edeceksin."

Hiç tereddüt etmeden kolunu belime doladı ve buklelerimi kenara itip dilini kulağımın altına değdirdi. "Bu parlatıcı... yeni uyanmış gibi görünmen... seni yeniden yatağa atma isteği uyandırıyor."

"Ben–"

Dudakları bir yıldırım gibi hareket etti, sanki sonuçlarını hiç düşünmüyordu. Sertliğini karnıma bastırarak aletinin büyüklüğünü yeniden hatırlamamı sağladı. Bu öpücüğe karşı koymak imkânsızdı, her ne kadar ileriye taşıyamayacak olsak da. Ellerini kalçama götürüp beni kaldırdı, bacaklarımı beline sardım ve beni makyaj masasına oturttuğunda tırnaklarımı sırtına geçirip onu bacaklarımın arasına çekerek dilimi diline doladım.

"Siktir," diye mırıldandı dudaklarını benden ayırdığında. "Planları boş verip burada kalalım."

Sonunda kendimi geri çekecek iradeyi buldum. "Sırf seninle gitmem için ısrar ettiğinden işimi asıp planlarımı değiştirmişken son anda iptal edip yatakta kalmana izin veremem." Masadan atladım. "Hadi."

Söylene söylene peşimden geldi ve yol boyunca da pantolonunu düzelterek ereksiyonunu fark etmemi sağladı. Bense tezgâhtan kahvemi kapıp Peter'la gideceğim SUV yerine onun Bugatti'sine geçtim. "Bugün sen mi kullanıyorsun?"

"Fırsat buldukça kendim kullanmayı seviyorum." Omuz silkti. "Paparazziler için daha çok erken. Bari biraz eğlenelim."

Başımı onaylarcasına sallayıp derin bir nefes aldım. İşte bu Declan'dı. Ani kararlar alan, içgüdüleriyle hareket eden adam. Bense her olasılığı en baştan düşünmeyi seviyordum. Paparazziler bizi görürse ne yapacağımızı. "Everly" –arabasının önünde hareketsiz durunca şakağıma dokundu– "artık düşünmeyi bırak."

"Benim için bu çok zor. Zihnim dört dönmeye programlı."

"Nedenini anlatmak ister misin?" diye sordu, devasa araba yolunun ortasında yan yana dururken.

Ne diyebilirdim ki? Ona şöyle bir baktım ve çene hattını inceledim. Fazla didiklememesi gerektiğini bildiğinden başka bir şey söylemedi. Ne zaman nazik olması ya da ne zaman sert davranması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

"Sana anlatmalıyım," diye fısıldadım ellerimle oynayarak. "Anlatacağım. Çünkü geçmişimi kurcalamaya başlarlarsa bilmen gerekir–"

Kaşları aniden çatıldı ve sözümü kesti. "Hazır olduğunda anlatırsın. Basının bizi hazır olmadığımız şeyleri paylaşmaya itmesine izin vermiyorum. Bunu daha önce de pek çok kez yaşadım. O gün gelene kadar burada kalmanı istiyorum," dedi eliyle yeri işaret ederek. "Benimle birlikte bugünde kalmanı istiyorum. Bugün seninle ben ilgileneceğim."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadım.

Bana iyice yaklaşıp elini boynuma uzattı ve başparmağını tenimde gezdirdi. "Bugün seninle ilgilenmeme izin ver. O kaygıyı ben üstleneyim, Damla. Sözümü dinlemediğinde seni cezalandırmama, dinlediğinde övgüler yağdırmama izin ver, olur mu?" Yutkundum, boğazım elinin altında hafifçe kıpırdandı. "Biri güvenini sarsmış belli. Ama o güveni bugün yeniden kazanacağım. Elime bir fırsat geçti. Bugün kontrolü ben ele alıyorum, senin hiçbir şeyi dert etmene gerek yok. Beni dinleyeceksin. Anladın mı?"

Onunla on ay daha geçirmemiz gerekiyordu. On ay. Beraber çalışmamız, birlikte görünmemiz, pek çok şeye göğüs germemiz gerekiyordu. Ona güvenmek zorundaydım.

Böylesi en iyisiydi.

"Tamam," diyerek başımla onayladım. "O kadarını yapabilirim."

Çenesi seğirdi. "Göreceğiz."

Kapımı açarken kendimi tutamayarak, "En azından nereye gittiğimize dair küçük bir ipucu vermez misin?" diye sordum.

Eğilmek için bir elini kalçama koyup arabanın güneşlikleri arasındaki kapı açma düğmesine uzanırken gülümsedi. Parmaklarıyla yırtık kotumun çıplak kısmında daireler çizdi. "Tabii ki sana küçük bir ipucu verebilirim, güzelim."

Sonra kapıyı suratıma kapadı ve arabanın etrafından dolanırken parmağını kaputun üzerinde gezdirdi. Ağzının bir köşesi şeytani bir sırıtışla kıvrılmıştı. Yüzüm kızardı ama o içeri girip arabayı çalıştırdığında, "Utanmak sana çok yakışıyor, Everly," diye mırıldandı.

Ben daha cevap veremeden vitesi değiştirdi ve garaj yolunda ilerledi. Kapıdan geçerken gaza basıp hemen sonra ayağını pedaldan çektiğinde şok içinde çığlık atıp ön panele tutundum. "İpucunu aldın."

Gözlerimi kıstım ama yanıt verememe fırsat olmadı çünkü Clara'dan mesaj gelmişti.

Clara

Sadece senin için geliyorum... Declan senin için gelmemi istedi. Ayrıca Declan, Anastasia'ya söylemememi tembih etti, ona oda olmadığını söylemiş.

"Clara'yı da mı davet ettin?" diye sordum telefonuma bakarak. Başını onaylarcasına sallayıp güneş gözlüğünü taktı. "Peki neden?"

"Neden olmasın?" Omuz silkti. "Pastaneye gitmek istiyordun. Bu daha iyi bir seçenek gibi geldi."

"İkimizin işe gitmesinden daha mı iyi yani?" diye homurdandım. "Ayrıca oraya birlikte gitmemizle ilgili ne düşünecek?"

"Carl'ın kızına hoşluk yapmak istediğimi. Baban öldüğünden beri tedirginsin, yalnız takılıyorsun."

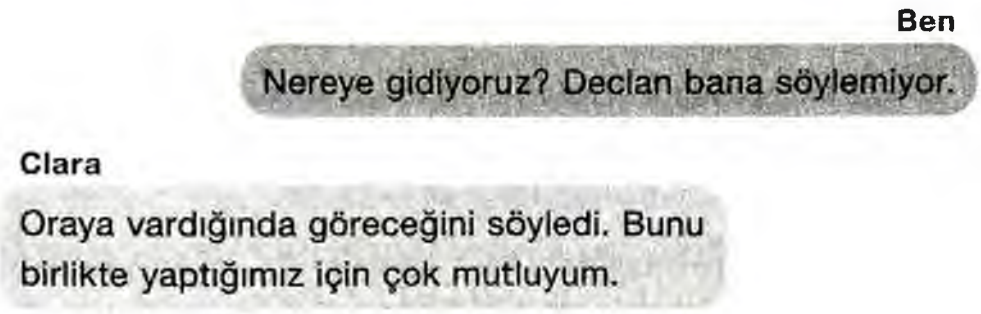
"Ona da böyle mi söyledin?" Tırnağımı kemirdim, ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum; alınmalı mıydım yoksa rahatlamalı mıydım? "Böyle söylediğin iyi olmuş. Konuk evinde kalıyor olmam dışında insanlara başka bir şey söylememeliyiz zaten. Diyalog hâlinde olduğumuzu söylemek bile mantıklı gelmiyor."

Omuz silkti ve o yeşil gözlerini üzerime dikti. "Bu senin için böylesine büyük bir mesele mi, Damla? Her gün seni işe götürüyorum. Konuştuğumuzu biliyorlar." Aslında arabada o kadar da konuşmuyorduk. "Seninle yattığımı bilmiyor ama istersen söyleyebilirim."

"Hayır," diye çıkıştım. "Tabii ki hayır."

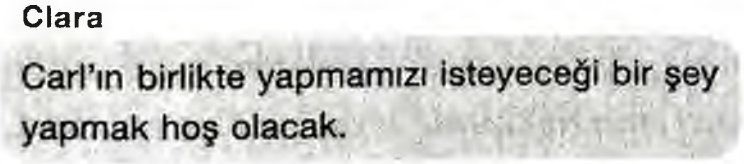
Mırıldanarak bir dönüş daha yaptı, direksiyonu sımsıkı kavramıştı.

Clara'ya mesaj attım.

"Benimle ilgili bir plan yapıyorsun ve ona bana söylememesini tembihliyorsun ama rahatlayıp akışına bırakmamı istiyorsun, öyle mi?" diyerek ofladım.

Güldü ve iki dönüş daha yaptı.

Ama pisti görünce başımı hızla iki yana salladım.

"Declan, ben ne o yarış arabalarına binerim ne de yarışırım," dedim ânında. "Şu anda hız sınırını zar zor geçtiğin hâlde ben–"

Tüm sebeplerimi sıralamamı engellemek için, "Damla," dedi lakabımı kullanarak ve elini bacağıma koydu. "Bugün seninle ben ilgileniyorum. Endişelenmeni istemiyorum."

Arabayı pistin girişine çekerken derin bir nefes verdim. Orada sadece beş araba vardı, Clara'nınkini hemen tanıdım; alev kırmızısı rengiyle diğer siyah arabaların yanında göze çarpıyordu. Arabadan atladı, tulumundaki kırmızı güllerle uyumlu kırmızı bir topuklu giymişti.

Bize heyecanla el salladığında Declan daha kapımı açamadan aceleyle arabadan çıktım. Declan bana kötü kötü bakıp, "Bir," diye mırıldandı.

Ne demek istediğini tam anlamadım, pek umurumda da değildim. Clara'ya dönüp, "Sen de mi bu işin içindesin?" diye sordum.

Clara heyecanla kıkırdadı. "Babam Declan'ın arabaları test etmesini hep çok severdi. Kız kardeşinle kocası da gelmiyor mu, Dec?"

Declan başını onaylarcasına salladı. "Çoktan geldiler."

Clara heyecandan zıplayarak, "Cade Armanelli'ye resmen âşığım. Yani, kız kardeşine saygısızlık ediyormuşum gibi olmasın ama–"

"Bekle." Clara'yı durdurdum. "Cade Armanelli'yi tanıyor musun?" Bu ağzımdan bir fısıltı gibi çıktı çünkü kalbim deli gibi atmaya başlamıştı ve avuçlarım terliyordu. Armanelliler çağımızın mafya ailesi gibi bir şeydi.

"Onu tanımıyorum demiştin?" Declan'ın yüzü asıldı.

"Tanımıyorum ama hakkında birkaç haber okudum. Armanelliler bir şekilde yasadan yırtıp sonra da yasayı kendilerine silah etmişler. Tüm dünyaya nam salmışlar ve Cade–" Cümlemi yarıda kestim.

"Seksi mi?" diye çığlık attı Clara. "Ve bir de dâhi. Aman Tanrım. Yanında böyle davranırsam beni kendime getirmek için tokatla olur mu?"

"Muhtemelen ben de senin gibi davranacağım. Onunla mı buluşacağız? Onunla ilgili şeyler duydum... K-kimse onu

bizzat görmemiş," diye kekeledim girişe doğru yürürken. "Akraba mısınız?"

"Test edeceğimiz arabanın kalibrasyonunu o yaptı ve kız kardeşimle evli," diye homurdandı Declan, bu fikri pek sevmediği belliydi. "Her neyse, marka sponsorlarının huzuruna çıkmadan önce aracın saatte iki yüzü görebildiğinden emin olmam gerek."

Clara artık yerinde zıplayacak noktaya gelmişti, gerçi onu suçlayamazdım. Ama bir başka siyah arabanın yanaştığını görünce neredeyse sendeleyerek olduğu yerde kaldı. Bu araba da Declan'ınki kadar pahalıydı ve içinden çıkan adam Declan kadar yakışıklıydı.

Dom'un güneş gözlüğü, gözlerindeki ifadeyi gizlemişti. Yanımıza gelip, "Kadınları sen mi getirdin? Ne diye?" diye homurdandı. Clara'nın gözleri büyürken Dom bize öfkeyle bakıyordu.

"Ay ne bilelim. Eğlenmek için olabilir mi acaba?" diye alay etti Clara. Sanki Dom'un eğlenmenin ne olduğuna dair örneğe ihtiyacı varmış gibi kelimeyi üstüne basa basa söylemişti.

Declan, Dom'un suratına yumruk atmak istiyormuş gibi dişlerini sıktı. "Evet, Dom. Eğlenmek için olabilir mi?"

Sonra kolunu koluma geçirdi ve içeri geçtik. Clara'nın Dom'a cehenneme gitmesini söylediğini duydum ama neden bu kadar gerildiklerini anlamamıştım. Belli ki bir mazileri vardı.

Dikkatimi her şeyin daha parlak, daha hızlı, daha yoğun göründüğü piste çevirdim. Yeni nesil bir elektrikli araca benzeyen beyaz bir araba pistte turluyordu. Lastik ve motor yağı kokusunu içime çektikten sonra Declan'a döndüm. "Bunu sık sık yapıyor musun?"

"Yeterince sık." Başıyla onayladı ve ışıl ışıl gözlerle arabayı izlemeye devam etti.

Bir soru daha sormadan önce dikkatimi şık görünen parlak bir arabanın yanında tartışan çift çekti. Aralarındaki gerilim,

nefret ve hararet güneşe rakip olacak cinstendi. Biz onlara yaklaşırken tartışmaya devam ettiler.

Cade ve karısıydı. Kadın haberlere pek düşmemişti, gördüğüm kadarıyla basında bu ikisi yerine genelde Cade'in kardeşi Sebastian Armanelli öne çıkıyordu.

"Cade, o lanet olası arabayı pistte istediğim kadar süreceğim yoksa–"

"Yoksa ne yaparsın?" diye karşılık verdi Cade bir adım yaklaşarak. Kadının kişisel alanını ele geçiriyordu, boynundaki dövmeler kim olduğunun korkutucu bir hatırlatıcısıydı.

"Yoksa hamileliğim boyunca elime bile dokunamazsın!" dedi kadın, sonra bize el sallayarak yanlarına çağırdı.

Kadın cesurdu, vücut dili bunu açıkça gösteriyordu. Adamın karşısında en ufak bir çekincesi bile yoktu. Cade'in gözleriyse kadına karşı bir şeyler hissettiğini belli ediyordu ama tehditkâr tavrından da ödün vermiyordu. "Bakalım dayanabilecek misin?"

"Siz ikiniz şaka mısınız?" diye sordu Declan, sonra kollarını açıp kadını kucakladı. "Kardeşimi yatağa atmaktan söz etmeyi keser misin, Cade. Izzy, bu Everly."

Izzy beni baştan aşağı süzdükten sonra kucakladı. Fısıltıyla, "Abimle evlenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Umarım her zaman öküz gibi davranmıyordur. Cade'le sistemi hackleyip babanın vasiyetini okuduk. Basından nefret ederiz o yüzden o konuyu dert etme," dedi. Sonra yüzünde büyük bir gülümsemeyle geri çekildi.

Muhteşem. Azıcık bile mahcup görünmüyordu ve o kadar dürüsttü ki ona kızamadım.

Bugünün harika geçeceği belliydi.

"Declan?" diye fısıldadım, gözlerim panikle büyümüştü.

"Onlardan yana sorun yok, Everly." Declan kolunu belime dolayıp hafifçe sıktı.

"Ne için sorun yok?" diye sordu Dom arkamızdan.

Izzy'nin bakışları Dom'dan Clara'ya kaydı. Clara'nın omuzları kasıldı, sanki öfkeden patlayacak gibiydi.

"Sakın, Izzy," diye uyardı Declan ve bakışlarını Clara'ya çevirdi.

Izzy hemen ne ima ettiğini anladı. "Ah, peki, tamam. Ah, siktir, Declan, Dom'la seni asla kafalayamıyoruz."

Declan elimi tuttu. "Piste önce Everly'yi çıkaracağım."

"Ben de sürmek istiyorum!" diye mızmızlandı Izzy.

"Izzy, o arabaya binmeyeceksin. Hamilesin," dedi Declan sinirle, o sırada Cade de, "Hayır," dedi.

Hamileliğinin ilk aylarında olmalıydı çünkü henüz karnı yoktu.

"Hamileyim diye ne olmuş yani? Dom, Declan'la Cade'e birer ahmak olduklarını söyler misin? Daha ilk trimesterdayım."

"Izzy," diye iç geçirdi Dom, sanki ailenin tek aklı başında kişisi oymuş gibi ama bakışı sertti. "Hiçbiriniz o arabaya binmemelisiniz. Tehlikeli. Ve sanırım hiçbiriniz araba kullanmayı da doğru dürüst bilmiyorsunuz?"

Clara boğazını temizledi. "Ben biliyorum."

"Pekâlâ o zaman," dedi Cade gülerek. "O kullanabilir. Ama sen, bebeğim, o arabayı kesinlikle kullanamazsın."

"Eğer bu pistte bana olabildiğince hızlı bir tur attırmazsan, Cade, çok sinirlenirim bilesin. Zaten böyle el üstünde tutulmaktan nefret ediyorum."

Cade, karısına sanki dünyada sadece o varmış gibi bakarken elini yumruk yaptı ve ardından dişlerini sıkarak, "Sadece bir tur," dedi.

Karısı üstüne atladığında sanki her hareketini tahmin ediyormuş gibi onu tek koluyla yakaladı. Izzy âdeta bir mengene gibi bacaklarını etrafına doladı.

"Size nasıl katlanıyorum, hiç anlamıyorum," diye homurdandı Dom. Declan gözlerini devirdi. Belli ki ikisi de Cade'in

hareketlerini tasvip etmiyordu ama Clara ve ben onun arkasındaydık.

Clara beni dirseğiyle dürttü, ona döndüğümde gözleri doluydu. "Bir adam beni böyle sevmeyecekse eğer benden uzak dursun."

Başımla onayladım, aynı fikirdeydim. "Bu gerçekten özel bir şey."

"Ve nadir," diye ekledi Clara, kızıl saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Gözlerindeki o hüzün beni o kadar etkiledi ki uzanıp omzunu okşadım.

"Ama imkânsız değil," diye tamamladım sözünü. Normalde umuttan uzak dururdum. Normalde umut tohumu ekmenin hata olduğunu bilirdim. Ama bugün... sanırım Clara'yla aynı hisleri paylaşıyorduk. Hep istediğim gibi kardeş olamayabilirdik ama arkadaş olabilirdik.

Bize araç içinde ne yapmamız gerektiği anlatıldıktan sonra üzerimizi değiştirmeye gittik.

Cade, Declan'la birlikte arabanın lansman sürecinde gerekli olan bazı önemli kilometre noktalarını konuştu.

Tek kelimesini bile anlamadım.

Yine de Declan ona güvenmem gerektiğini söyledi ve araca oturduğumda bana öyle bir baktı ki bütün ülkenin onu neden sevdiğini anladım. Korkusuzdu. Geniş bir gülümsemeyle, "Yolculuğa hazır mısın, Damla?" diye sordu.

Ağzım kurumuştu, ellerim titriyor, ayak parmaklarım karıncalanıyordu ama başımı aşağı yukarı salladım.

"Senin ellerindeyim, Declan," dedim, o da gaza bastı.

Araba sıfırdan yüze bir buçuk saniyede ulaştı, Declan'ın aracı sonuna kadar zorladığını biliyordum. Düz lastikler takılmıştı, normal sokak lastikleri değil, bu da virajlarda daha iyi yol tutuşu ve yüksek hıza ulaşma imkânı sağlıyordu.

Bilimsel açıklamaları dinlemeye çalıştım ama nafileydi, baş döndürücü hızlara ulaştığımızdan kalbim ağzımdan fırla-

yacak gibiydi. Sanki fizik kurallarına aykırı, kontrol edilemez bir hızda ilerliyorduk.

Declan kulaklıklarımızdan, "Bunu kontrol edemezsin, Damla. Sadece tadını çıkar," dedi.

Viraja yaklaşırken can havliyle bacaklarımı kavradım.

Declan lanet bir NASCAR pilotuymuş gibi bana göz kırptı. Belki de gerçekten NASCAR'da yarışmıştı.

Güvenliğimiz umurunda bile değildi ve onun özgüveni sayesinde yoldan çok ona bakıyordum. Bu adamın dünyaya hükmetmesi şaşırtıcı değildi. Her sınırı zorlamak, konfor alanının ötesine geçmek istiyordu çünkü kontrol tamamen onda olmalıydı ve bunu yapacak kadar kendine güveniyordu.

Kulaklığından ona neler söylediklerini tam duyamadım, söylenenleri doğru anlayıp anlamadığımı da bilemiyordum. Kendimi Declan'a öyle bir kaptırmıştım ki... Bütün kaygılarımı, korkularımı rafa kaldırıp sadece bir anlığına bile olsa bir şeyden gerçekten keyif almam için bana imkân vermişti. Ailesiyle yarış pistine gelirken beni de yanına almıştı; sanki ben de onun için önemliymişim gibi.

Peki neden?

Son viraja geldiğimizde gülümsedim ve dönüşü biraz daha sert alırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama sonra küt diye yerine oturdu. Kalbimi yerinden hoplatan adama duyduğum bağ artık çok daha kuvvetliydi.

Arabadan indiğimizde Cade sanki yıkım yaratmış bir kötü adam gibi sırıtıyordu. "Kalibrasyonum kusursuz çalışıyor."

"Senin kalibrasyonun mu?" diye gözlerini devirdi Izzy. "Planın neredeyse tamamını ben yaptım."

"Bu haberi basına da söylemek ister misin?" diye homurdandı Cade, onu arabaya doğru çekerek.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Basında yer almak istemiyorum," dedi Izzy burnunu kırıştırarak. Sonra bize gülümsedi. "Zaten yakında çıkacak daha büyük bir haber var."

"Ne oluyor?" diye sordu Clara gözlerini kısarak.

"Gitmemiz lazım," dedi Declan ve parmaklarını benimkilere geçirdi. "Clara, sen Dom'la sürebilirsin değil mi?"

"Ben... Ah. Yolcu koltuğunu istiyorsa sorun yok."

Dom onu baştan aşağı süzerken Clara'nın yanaklarının kızardığını fark ettim. "Bakalım nasıl araba kullanıyorsun, Clara. Bir saniyesinden bile keyif almayacağıma eminim."

Clara gözlerini kıstı.

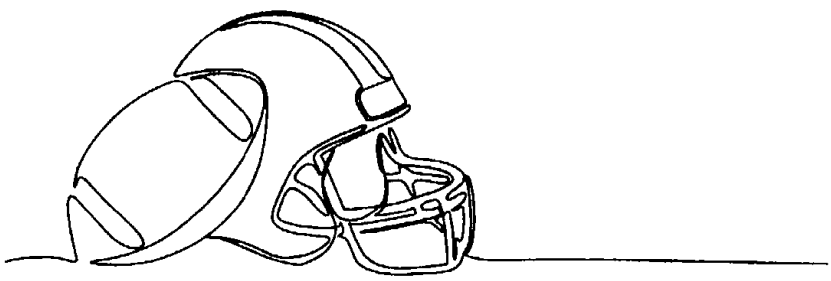
"Pekâlâ, madem gidiyorsunuz, tanıştığımıza memnun oldum," diye bağırdı Izzy arabaya binerken. "Ayrıca Declan, *karına* iyi davran."

Ağzım açık kaldı. Cade arabanın içinde, "İşte benim kızım," diye mırıldandı, tam o sırada Declan, "Siktir," diye homurdandı ve Clara da, "Ne?" diye bağırdı.

Evliliğimizi sır gibi saklamak buraya kadardı.

19

DECLAN

Clara, ağzını bir iki kez açıp söyleyecek söz bulmaya çalıştıktan sonra, "Annemle Anastasia'nın bundan haberi var mı, Declan?" diye çıkıştı. "Ya Piper'ın? Biliyorum aylardır beraber değilsiniz ama siz zaten yıllardır bir ayrılıp bir barışıyorsunuz." Everly'ye baktı. "Alınma sakın."

Everly yüzüne yerleştirdiği maskesiyle dimdik duruyordu. Neredeyse içimi görüyormuş gibi bakarken, "Alınmadım," dedi. "Ben de başkalarıyla görüşüyorum. Wes var ve–"

Tanrı aşkına, o adamın adına bile katlanamazken şimdi bir de başkaları mı çıkmıştı. Buna izin veremezdim. Sözünü keserek, "Bizim için de çok ani oldu, ilişkimizi çözmeye çalışıyoruz. Kardeşlerim dışında kimseye söylemedik ve basına sızmadığı ya da gerekmediği sürece söylemeyi de düşünmüyoruz," dedim.

"Ya da yürüyen bomba olan kardeşimiz sırf eğlencesine ortalığı havaya uçurana kadar," diye homurdandı Dom.

"Dedim ya, akışına bıraktık, zamanla çözeceğiz."

Dom bir ileri bir geri volta atarken, "Carl bu vasiyetle hepimizin hayatının içine sıçtı, değil mi?" dedi.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Clara, başını hızla Dom'a çevirerek.

Dom durdu, gözlerini Clara'ya dikti. "Sen ciddi misin? Pastanen *benim* tatil köyümün içinde, unuttun mu?"

"*Senin* tatil köyün müymüş?" diye karşılık verdi Clara, kollarını kavuşturup topuklularıyla karşısına dikilerek. Çiçekli tulumuyla Mary Poppins kadar caydırıcı görünüyordu.

"İkinizi daha sonra ararım," dedim ve Everly'ye arabaya geçmesini işaret ettim. "O zamana kadar ağzınızı sıkı tutun."

"Declan, bu iyi bir fikir değil," dedi Clara beni durdurmaya çalışarak. "Anastasia öğrenecek. Zaten burnunu her şeye sokmaya çalışıyor ve annem de yarın sana gelmek istiyor. En iyisi–"

"Gidiyoruz, Clara," dedim lafını bölerek, evliliğimizin huzurlu günlerinin bittiğini biliyordum.

Dönüş yolunda Everly tek kelime etmedi.

"Her şey yoluna girecek," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım.

Başıyla onayladı ve dudaklarını ısırıp pencereden dışarı bakmaya başladı.

Malikânenin kapısına vardığımızda, "Akşam yemeğine bana gel," diye teklifte bulundum.

Gözleri benimkilere kilitlendi, bakışlarında acı gördüm. Saçlarını eliyle toparladı ve bileğinde olmayan lastik tokayı aradı. Kendi bileğimdekini çıkarıp uzattım. "Al bakalım."

Kaşlarının düştüğünü, dudaklarını ısırdığını ve onunla ilgilendiğimi fark ettiğini gördüm ama yine de başını iki yana salladı. "Bunun için teşekkür ederim," dedi lastiği alarak ve kıvırcık saçlarını topladı.

"Seninle ilgileneceğim dediğimde ciddiydim."

İç çekti. "Bu senin görevin değil. Ve akşam yemeği davetin için de teşekkür ederim ama gelmesem daha iyi."

Bir yanım ona emir vermek, ipleri elimde tuttuğumu ona göstermek istiyordu ama diğer yanım bunun işe yaramayacağını çok iyi biliyordu.

Aramıza bir duvar örüyordu ve bunu yapmasına engel olamıyordum. Basın bizi yıkmak üzereydi, biliyordum. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Arabanın kapısını açmıştım ki koluma dokunarak beni durdurdu.

"Bilmeni istiyorum..." Boğazını temizledi. "Buraya taşındığımda karmaşık bir ilişkiden çıkmıştım. Bunun hayatımı yönetmesini istemiyorum ama basın öğrenirse senin de bilmen gerek."

Eski sevgilisi ona kötü mü davranmıştı? Onun başka biriyle olduğunu düşünmek bile canımı sıktı. "Eğer o adam sana zarar verdiyse–"

"Bazı insanlar öyle olduğunu söylüyor." Omuz silkti, gözlerini kapadı ve düşünceleri aklından uzaklaştırdı. "Yaşadığım kasabada insanların geneli yalancı olduğumu düşündü. Bu yüzden senin adını da lekelersem şimdiden özür dilerim."

Sözleri pencereye vuran yağmur damlaları kadar yumuşaktı ama fırtınanın ağırlığını taşıyordu.

"Bu halkla ilişkiler ekibimin yardım edebileceği bir konu mu?" diye sordum. Eski sorunları yeniden yaşamak zorunda kalması ihtimali bile öfkeden titrememe yetmişti. Çünkü o artık benim karımdı.

Nikâh belgelerimiz basına sızdığında onun isminin yanında benimki yer alacaktı. Ünüm Everly'nin karanlıkta saklamak istediği şeylerin üzerine spot ışığını tutacaktı.

Omuz silkip kapısını açtı. "Açıkçası basının ne yazacağı umurumda değil. Ben göreceğimi gördüm zaten. Cidden. Ama senin isminin kirlenmesini istemem. Bu yüzden Piper'la ne yapman gerekiyorsa yapmanı öneririm."

"Piper mı? Everly, bu ikimizle ilgili, Piper'la değil–"

"İyi geceler, Declan." Sözümü keserek arabanın kapısını sertçe kapadı ve ön kapıya yöneldi.

Araba çalışır hâlde uzun bir süre konuk evinin önünde durdum ve içeri girme hakkım var mı diye düşündüm. Orası bana aitti, girebileceğimi biliyordum ama yine de mahremiyetine saygısızlık edermişim gibi hissediyordum.

Evindeki loş ışık her zamanki gibi yanıyordu. İç çekip arabayı garaja çektim. Yatmaya hazırlanırken daha küçük bir ışığın yandığını gördüm. Gece boyunca çoğunlukla açık kaldı.

Rakamlarla uğraşıp anlaşmalara imza attım ve sözleşmeleri gözden geçirdim ama vaktimin çoğunda o lanet ışıkları izledim.

Kafamı dağıtmak için havuza girmeyi bile düşündüm ama aklım hep o ışıklardaydı.

Abimi arayıp daha fazla iş konuştum. Ama ayağa kalktığım anda yine o lanet ışıkları izledim.

* * *

Ertesi sabah da konuşmadık. Ta ki kapıdan kepçeler girene kadar. Gardenya çalılarını tek tek sökmeye başladıklarında Everly dışarı çıkıp olan bitene ağzı açık bakakaldı. Kendime engel olamayarak gülümsedim.

Ama evime gelmedi.

Taytının cebinden telefonunu çıkarıp mesaj attı.

Everly

Konuk evinin çevresini mahvediyorsun.

Ben

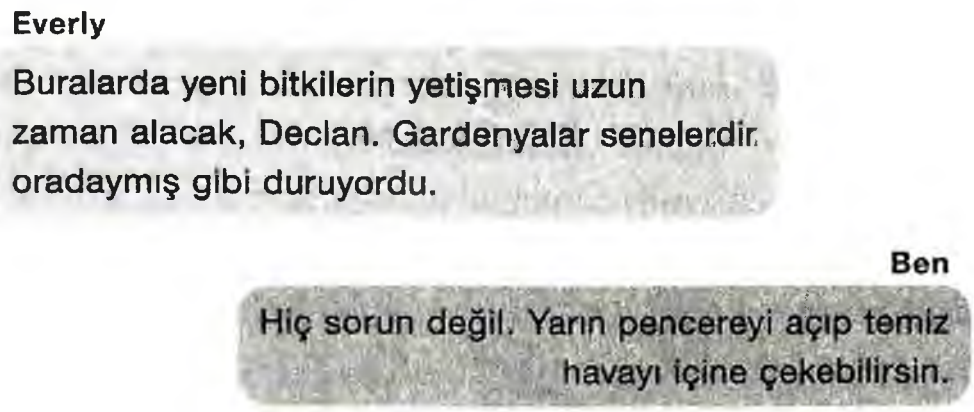
Mahvetmek mi? Daha iyi hâle getiriyorum.

Everly

İnsanlar gardenyaları sever.

Ben

Evet ama güvenli kelimesine bakacak olursak karım onlardan nefret ediyor.

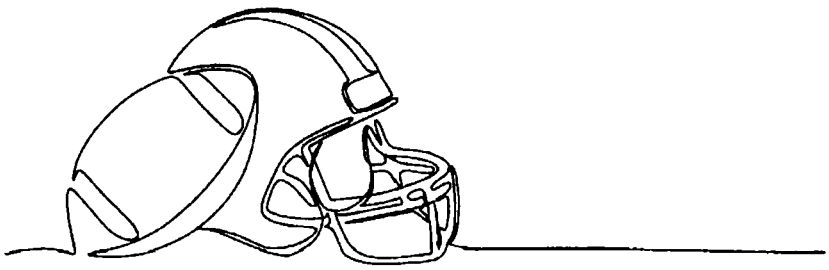
Ondan başka bir mesaj beklemedim. Bunun yerine, yanma gidip kolumu omzuna doladım ve birlikte izledik. Sessizce bekledik. Belki zamanımızın sınırlı olduğunu, basının birazdan bizi tarumar edeceğini ikimiz de hissediyorduk, tıpkı benim şu anda konuk evinin bahçesini tarumar ettiğim gibi. Ama yaşadığımız bu an kutsaldı.

Bahçeye bakarken yanağından bir damla yaş süzüldü. Göğsüme hafifçe dokunup ardından uzaklaştı. "Temiz hava iyi gelecek, Declan. Epey zamandır eksikliğini hissediyordum."

Evine doğru yürüyüp içeri girmesini izledim. Ne demek istediğinden emin değildim ama geçmişiyle ilgisi olduğunu biliyordum. Onu internette aratmamak için kendimi zor tuttum, memleketinde neler yaşadığını araştırmadım. Bu onun mahremiyetini ihlal etmek olurdu, hem de Everly'nin bana yapmadığı bir şeyi ben ona yapmış olurdum. Bileğime ne olduğunu öğrenmek istediğini biliyordum. Hikâyeyi benim ağzımdan duymak istediğini.

20

DECLAN

Öğleden sonranın geri kalanında ve gece boyunca, önceki gece ne yaptıysam aynısını yaptım.

Everly'nin ışıklarını izledim.

Çalışmayı denedim.

Ama başaramadım.

Spor salonunda kendimi planladığımdan daha fazla zorladım.

Ertesi sabah onunla işe giderken konuşmayı dört gözle bekliyordum. Ama sabahın köründe Anastasia ve Melinda beni pusuya düşürdü, tam da Clara'nın söylediği şeyi yapmışlardı.

Hayatımı kurcalıyorlardı.

Yanlarında pastaneden aldıkları hamur işleriyle sanki kendileri pişirmiş gibi çıkagelmişlerdi. Everly'yle aramda olup bitenleri öğrenmek için resmen kuduruyorlardı.

"Declan, onu konuk evinde tutmak zorunda değilsin. Evine gönder gitsin. Carl'ın umurunda bile olmazdı. Onun için yeterince şey yaptı zaten. Baksana, ona bir daire alması için para bile bırakmamış." Melinda, bunu sorgular gibi söylemişti, vasiyetin şartlarını öğrenmeye çalışıyordu. "Carl'ın en çok sana ve kardeşlerine güvendiğini biliyorum. Bizimle ilgileneceğinden emindi. Ama," diye iç geçirdi, "o bizden biri değil, Declan. O bir Milton bile değil. Hepimiz Carl'ın soyadını aldık ama o almadı."

Melinda, HEAT zincirindeki *spa*larla ilgilenmekten ve yönetim işlerini bize bırakmaktan memnundu. Sosyal statüsü dışında hiçbir şeyi umursamıyordu.

"Anastasia ya da Clara ne kadar Carl'ın kızıysa o da o kadar onun kızı, Bayan Milton. Ona sırt çeviremem, hatta o..."

"Hayır. Onu Carl yetiştirmedi," diyerek araya girdi. Güldü ve saç spreyi boca ettiği saçlarını düzeltti. "Öyle olmaması için elimden geleni yaptım. Tatillerde onunla görüşmeye gitmedi çünkü tatilleri bize ayırdı ve annesi de Carl'dan hiç nafaka almadı. Apayrı hayatlar yaşıyorlardı, o kız bu hayatı anlayamaz. Ömrü boyunca yoksulluk içinde yaşadı, Declan."

Anastasia, yanında getirdiği turtayı buzdolabına koyduktan sonra bardak aramak için dolaplarımı karıştırmaya başladı. "Tanrım, o kızın burada nasıl hissettiğini düşünebiliyor musunuz?"

Annesi kıkırdadı. "Piyangoyu vurmuş gibi hissediyordur sanırım." Sonra Anastasia'nın bardağını işaret etti. "Bana da biraz su verir misin, tatlım?"

Anastasia, dikkat çekmek için giydiği ve üzerinde fazla zoraki duran çiçek desenli pembe elbisesiyle mutfak dolabına uzanıp bir bardak buldu. "Declan, sen de ister misin?"

"Hayır." Boğazımı temizledim. "Bakın, Everly burada kaldığı sürece–"

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum çünkü bir iki gazeteci bu konuda bir şeyler yazmış. Henüz çok büyük bir haber değil ama artık o kızı evine göndermemiz gerekiyor, Declan. Bu hiçbirimiz için hoş bir imaj değil. Yani annesinin ziyarete geldiğini düşünsene."

Gelse ne olurdu ki? Tanrım. Carl olmadan ailesiyle baş etmek düşündüğümden çok daha zordu.

"Bu arada, Piper akşam yemeği için buluşalım diyor." Everly'nin annesi Anastasia'nın umurunda bile değildi. "Basının yediği boklar yüzünden buraya daha sık gelmesi gerekecekmiş."

"Bok falan ne biçim konuşuyorsun, Anastasia." Melinda kızını azarlamış gibi konuşsa da yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Bu kızın çevremizde dolanması başımıza iş açtı. Onu itibarımızı zedelemeden HEAT Sağlık ve Spor Merkezi'nden nasıl çıkarırız diye düşünüyorum. Burası yalnızca üyelere özel bir kulüp ve o–"

"O mükemmel bir çalışandır, hanımlar." Onların saçmalıklarını bastırmak ve tartışmaya girmeden buradan postalamak istiyordum.

"Declan." O yumuşak sesi... Uykumda bile hayalini kurduğum tondaydı. Yine de duyduğum anda kalbim dondu.

Everly daha önce hiç evime gelmemişti. "Everly?"

"Üzgünüm." Boğazını temizledi. Omzunda çantasıyla ayakta dikiliyordu, yüzünü çevreleyen saçlarıyla âdeta bir sanat eseri gibiydi.

Ona duyduğum arzuyla savaşı resmen kaybettim. Dudaklarına, gözlerine, o kızaran yanaklarına öylece bakakalarak hepsini tek tek ezberlemeye çalıştım.

"Telefonuna cevap vermedin, kapın açıktı. Juna erken gelemeyeceği için yerine ben gidiyorum. O yüzden beni bırakmana gerek yok. İşe koşarak gideceğim."

"Bekle." Tezgâhın etrafından dolandım. "Seni bırakabilirim–"

"Tanrım. Bırak koşsun, Declan. Misafirin var. Tanrı aşkına, Everly, onu suçlu hissettirmeye mi çalışıyorsun?" Anastasia hemen suçlarcasına konuşmaya başlamıştı.

"Elbette hayır." Everly gözlerini kıstı. "Her gün beni işe bırakıyor, bu yüzden birazdan işe giderken neden *çalışanının* kapıda olmadığını merak eder diye haber veriyorum."

"Her neyse," diye homurdandı Anastasia. "Anlar zaten. O kadar da umurunda değil."

Lanet olsun. Hiçbir zaman kadınlara bağıran bir adam olmamıştım ama şu an sikerler kibarlığı demeyi düşünüyordum.

Ama Everly daha hızlı davrandı. Çoktan kapıya yönelmişti bile. "Tabii ki umurunda değil. Ben de onun umurunda olmasını istemiyorum zaten. Sadece beni mükemmel çalışanı olarak görmeye devam etmesini istiyorum."

Bunu dedikten sonra arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Ön kapının çarptığını duyana dek sorun yaratacağını bildiğim şeyi dile getirmedim.

"Carl'ın sağken gelecekte de Everly'yle ilgilenme niyeti olduğunu hepiniz biliyorsunuz, değil mi?"

Belki de sesim fazla öfkeli, fazla hayal kırıklığıyla doluydu ya da genelde bastırdığım bir nefretle. İnsanları etkileyecek şekilde gülümsemek, pozlar verip sahte fotoğraflar çektirmekle geçirdiğim bunca yıl bana duygularımı maskelemeyi öğretmişti.

Zaten hep bu yüzden kaçacak yer arıyordum. Sadece adrenalinle rahatlıyordum, duygularımı dışarı atmanın tek yolu buydu. Sonra yeniden insanların ilgi odağı olmaya dönüyordum.

Futbolu bu yüzden seviyordum. Carl'ın tüm saçmalıklarına katlanmıştım çünkü onun sayesinde sporcuların evinde gibi hissedeceği küresel bir marka yaratmış, aynı zamanda kardeşlerim ve benim için de bir imparatorluk kurmuştum. Geri kalan hiçbir şey umurumda bile değildi.

Bazen nereden geldiğimi unuttuklarını düşünüyordum. Zengin doğmadığımı, hâlâ küçük şeylerden keyif aldığımı...

"Ah, evet, bu kızla bir şekilde ilgilenmemiz gerektiği kesin." Melinda eliyle geçiştirip sonra kızına dirsek attı. Gözleri bir bana bir birbirlerine kaydı, sanki odada neyin değiştiğinden emin değil gibiydiler.

Bendim.

Ahlaki pusulamdı. Para ve şöhret karşısında ahlaki pusulamı kullanmıştım. Zalim ailesine katlanmak zorunda olduğum için değil, Carl bana iyi davrandığı, onu gururlandırmak istediğim için.

"Hayır. Sizden böyle bir şey beklemiyorum. Zaten böyle bir şeyi yapabileceğinizden de emin değilim, Bayan Milton," dedim doğrudan. Tezgâhın etrafından dolandım ve bardaklarını yavaşça alıp lavaboya yerleştirdim. Bu ziyaretlerinin bittiğini açıkça gösteriyordu. "Ancak konuğuma saygı göstermenizi bekliyorum. Bu ev artık onun. Ne kadar isterse burada kalabilir. Bir daha ona saygısızlık ederseniz hem buraya hem de onun uğrayabileceği hiçbir yere –buna lanet spor salonlarım dâhil– bir daha ayak basamazsınız, anladınız mı? Şimdi müsaadenizle, onu gücendirmediğimizden emin olmak için peşinden gitmem gerekiyor."

Anastasia, "Declan!" diye cıyakladı. "Cidden mi? Carl asla böyle bir şeyi tasvip etmezdi. Hep kızlarından birinin seninle daha fazla zaman geçirmesini temenni ederdi. İkimizden bahsediyordu, biliyorsun değil mi?" Gülümseyerek koluma girdi.

Geri çekildim. "Anastasia, Piper'la iyi arkadaşsın. O seninle fazla vakit geçirmemden mutlu olmazdı, bu yüzden–"

"Sizin ciddi olmadığınızı söylemişti!" dedi hemen. "Değil mi, anne? Sen de oradaydın!"

Melinda mesajı çoktan almıştı. Çantasını kaptı ama gözleri kısıktı, göz makyajının keskinliği onu daha da yırtıcı gösteriyordu. "Evet, Anastasia. Ben de oradaydım. Ama görünen o ki Declan'ın başka planları var. Ona biraz zaman tanıyalım. Piper ve Declan'la yemekte konuşursunuz."

Onlar gider gitmez garaja yürüdüm, arabamı asıl amacı için kullanacaktım. Sitenin kapısından olabildiğince hızlı çıktım. Everly'ye yetişmem bir dakikamı bile almadı.

Kıvırcık saçları rüzgârda savruluyordu, sırtındaki spor çantası neredeyse kendi boyundaydı.

Yavaşladım ve ortalıkta paparazzi olmamasını umarak kaldırıma yanaştım. Şapka takacak kadar akıllı davranmıştı ama arabam kimliğini kabak gibi açık ederdi. "Arabaya bin, Damla."

"Koşmak istediğimi söyledim, Bay Hardy."

"Sikerler. Bana Bay Hardy falan deme sakın. Bu ismi sadece seni dizlerinin üstüne çökertip cezalandırdığım zaman kullanmanı istiyorum."

Arabayla iyice ona yaklaştığımda hırsla dönüp bana baktı. "Bu şakanın komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunun şaka olmadığını söylersem tartışmayı kaybederdim. O yüzden dilimi tuttum. "Baştan başlayalım mı?"

"Neye baştan başlayalım mı?"

"Güne?" dedim.

"İstemem. Sabahlardan hoşlanmıyorum."

İç çektim ve iki dakika boyunca arabayla yanında ilerledim. "Eğer binmezsen seni iş yerine kadar takip edeceğim" –hız göstergesine göz attım– "hem de bu kağnı hızıyla."

"Keyfin bilir." Omuz silkti.

"Eve dönerken de koşmayı mı planlıyorsun?"

"Evet." Başıyla onayladı.

Koşmaya devam etti ve ben de onu takip ettim. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama bir şey demem gerektiğini biliyordum. Gerçekten evli değildik fakat ikimiz de birbirimize bağlıydık ve Tanrı şahidim olsun, şu an onu, kendisini aşağılayan insanlara karşı korumak istiyordum.

"Melinda ve Anastasia bu sabah evimizde olmamalıydı."

"Orası senin evin," diye düzeltti.

"Önümüzdeki bir yıl boyunca bu ev ikimizin. İstediğin zaman gidip gelebilmelisin. Lanet olsun," diye homurdandım sinirden dişlerimi sıkarak. "Rahatsız hissetmeni istemedim ve belli ki rahatsız oldun."

"Kapıyı çalmalıydım."

"Hayır." Başkalarının hatası için bahane yaratmamalıydı. "Bu senin hatan değil."

"Eh, kapıyı çalıp bekleseydim–"

Bahanesinin geri kalanını duymayı beklemedim. Öne geçip arabayı yolun kenarına çektim ve dışarı çıkarak önünde durdum.

Birden durdu, normalden daha hızlı nefes alıyor, yanaklarından süzülen ter damlaları gün ışığında parlıyor ve saçları rüzgârda savruluyordu.

Safir mavisi gözlerini bana dikti. O gözlerde öfke yerine acı, hiddet yerine hüzün vardı. Elim içgüdüsel olarak boynuna gitti ve onu kendime çektim. Sıcaklığını hissettim, içinde bir şeyleri yatıştırmayı umarak başparmağımla yanağını okşadım. "Kendi evine girerken kapı çalmaz ve kocan başka bir kadınla konuşurken sözünü bitirmesini beklemezsin."

"Declan," diye fısıldadı. Gökyüzüne baktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla dolmuştu. "Ben sadece bir çalışanım artık. Carl öldü ve Melinda'yla Anastasia başlarına bela olduğumu düşünüyorlar. Oysa bir zamanlar onlar için çok daha fazlası olmak istemiştim."

"Sen sadece lanet bir çalışan değilsin." O sözleri geri almak için neler vermezdim. "Bak, şimdi Anastasia ve Piper'la görüşmeye gidiyorum. Onlara diyeceğim ki–"

Yanağının içini çiğneyerek yüzümü inceledi, hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyordu. Gözyaşları uzun kirpiklerinde kalmıştı. Sonra geri çekildi; ulaşılamayacak kadar uzağa. "Piper'la mı buluşacaksın?"

Sırtını dikleştirirken gözlerimi kısıp yüzüne baktım. Çantasına yapışmıştı, sanki ona tutunarak ayakta kalıyordu. "O bizim halkla ilişkiler sorumlumuz. Yakında güzel bir hikâyeye ihtiyacımız olacak."

Başını yana eğdi. "Hep halkla ilişkiler sorumlun muydu?"

İçimde bir umut ışığı yandı, bu sorusu umursadığını gösteriyordu, hatta biraz kıskandığını. "Anastasia ve Carl sayesinde Piper hep çevremdeydi zaten. Anastasia'nın en yakın arkadaşıdır. Onunla bu konuyu konuşurken gelip yanımda olmak istiyorsan–"

"Kesinlikle istemiyorum," diyerek sözümü kesti. "Profesyonel hayatına ya da özeline burnumu sokmak gibi bir derdim yok."

Ne? Oysa ben onun hem hayatına hem bedenine girmeye hazırdım. Cidden.

"Halkla ilişkiler ekibin ne zaman gönderileceğime karar verirse bana da haber ver de hazırlıklı olayım." Boğazını temizledi. "En azından halkla ilişkiler konusunda alacağın desteğin bir kısmını ödemek için mesaiye kalmak istiyorum."

"Ödeme falan yapmayacaksın, Everly. Ciddi misin sen? Uydurma hikâyelerle seni çamura çekmem söz konusu değil."

"Bu toplulukta bir statün var ve bunu mahvetmek istemiyorum. Zaten en baştan böyle olmalıydı. Bu şekilde sonuçlanacağını biliyordum. Sadece kendimi bazı şeylerde kaybe..." İlişkimizi eliyle geçiştirip yürümeye başladı. "Yapman gerekeni yap sadece."

Uzanıp dirseğinden yakaladım. "Yapmam gereken şey seni arabaya atmak, Damla. Güvenilmez biriymişim gibi davranıyorsun, sanki aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi." Bu düşünceyle duraksadım, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı, ona sandığımdan çok daha fazla değer veriyordum. "Sanki senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davranıyorsun."

Bana dik dik baktı ve sonra kolunu hızla elimden kurtardı. "Biz bir imzadan ibaretiz, Bay Hardy. Yasal bir anlaşma yaptık, hepsi bu kadar. Şimdi, o anlaşmaya sadık kalıp bu süreci atlatalım, olur mu?"

"Sadece bir imza mı?" Geçmişte daha kötü durumlarda bile öfkemi kontrol edebilmiştim ama Everly damarıma basmayı başarmış, beni tam da patlamamam gereken bir anda köşeye sıkıştırmıştı. "Damla, sen konuk evindeyken seni düşünmeden uyuyamıyorum, sen bir üyemizle ilgilenirken gözlerim sürekli sana kayıyor ve dürüst olayım, seni düşündüğümde hâlâ dilimde tadını alıyor, dilini aletimin üzerinde gezdirdiğini hayal ediyorum. Belki aramızda geçen her şeyi aklından silip unutabileceğini düşünüyorsun ama boşalmadan önce adımı nasıl fısıldadığını unutma."

Gözleri irileşti. Bir adım geri çekildi, sonra spor salonuna doğru bir adım attı, sonra bir adım daha; benden, biz fikrinden uzağa. "Eh, unuttum bile, Bay Hardy. Senin de dediğin gibi, ben sadece bir çalışanım, hepsi bu." Bunları dedikten sonra arkasını dönüp tekrar koşmaya başladı.

Öfkeden kuduracak gibiydim, onu oracıkta bırakmalıydım ama bunun yerine Bugatti'yi yanında sürerek yol boyunca peşinden gittim.

Dönüp omzunun üzerinden sertçe baktı. "Cidden hâlâ beni mi takip ediyorsun?"

"Delirmiş olabilirim ama bana anlattığın o taciz hikâyelerinden sonra karımın bir başına koşmasına izin vermem."

"Burası tamamen güvenli bir mahalle!" diye çıkıştı.

"Arabamla arkandan gelirken daha da güvenli," diye lafı yapıştırdım.

"Problem çıkarıyorsun." Arkamdaki arabaları işaret etti.

"Öyleyse bin arabaya."

Everly genellikle soğukkanlı, sakin ve kendine hâkim olurdu ama gözlerini kısıp, "Hayır," dediğinde istemsizce gülümsedim.

Soğukkanlı, sakin, dediğim dedik ve inatçıydı. Kararını vermişti ve caymayacaktı.

Ben de öfkeyle kalkıp düşünmeden hareket etmeye alışkındım. Direksiyonu aniden kırdım ve arabayı *tekrar* yol kenarına çekip aşağı indim. "Damla, sana kuralları kimin koyduğunu ve neden uyman gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bu işlerin o şekilde daha iyi yürüdüğünü."

Başını iki yana salladı, ben yaklaşırken gözleri açıldı. "Sakın cüret edeyim deme, Declan."

Edeceğimi biliyordu. Kaçmaya ya da direnmeye yeltenmedi bile çünkü benim yöntemimin daha iyi olduğunu o da biliyordu.

Eğilip onu kalçasından yakaladım ve omzumun üstüne attım. Bacaklarına sarılıp onu rahatça arabaya taşıdım.

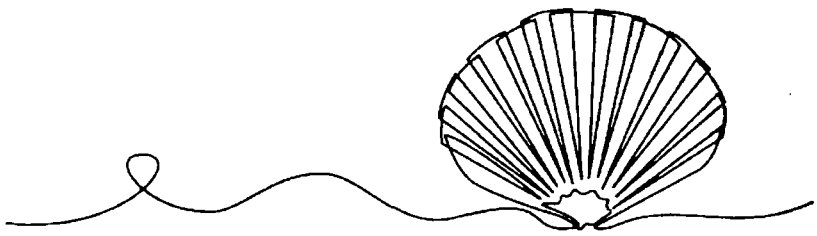
Direnmedi.

Sadece, "Gazetelerde harika görünecek. Patronu çalışanını zorla işe götürüyor," diye mırıldandı.

"Belki de o sikik gazeteleri düzeltip onlara karım olduğunu söylerim."

21

EVELYN

Beni neredeyse arabanın yolcu koltuğuna fırlattı ve sanki ben yapamazmışım gibi kemerimi kendi elleriyle takacak kadar ileri gitti.

"Kemerimi kendim takabilirim," dedim sertçe, o bunu yaparken. Melinda ve Anastasia'yla konuştuklarını duymaktan incindiğim için kendime sinirlenmiştim, bunu umursadığım ve işe koşarak gitmenin sonuçlarını önceden düşünmediğim için de.

Duygular bastırılmalı ve dizginlenmeliydi.

Soğukkanlı ol. Toparlan. Başka bir şey belli etme.

Bunu biliyordum. Evde öyle yapmıştım. Burada da yapabilmeliydim. Ama Declan içime daha iyisi olabileceğine dair bir umut serpmişti ve aptal gibi buna kanmıştım.

"Şu an bunu yapabileceğini sanmıyorum," diye homurdandı. "Güvenlik söz konusu olunca nedense her şeyi boş vermiş gibi davranıyorsun."

Bu saçma lafına alayla güldüm ama kapımı sertçe kapayıp sürücü koltuğuna geçerek bana cevap verme fırsatı tanımadı.

Spor salonuna giden yolun kalanını çantamla uğraşarak ve biri bizi gizlice çekiyor mu diye arkamızı kolaçan ederek geçirdim. "Bu gerçekten magazinde çıkarsa–"

"Piper ve Anastasia'yla akşam yemeğine gidiyorum. Onu bu konuda bilgilendiririm," dedi.

"Tabii," dedim ters ters, bileğimdeki boncuk bileziklerle oynarken. Onlarla yemeğe gittiği için ona sinirlenmemem gerekiyordu ama içten içe gıcık oluyordum. Yapması gereken şeyi yapıyor diye ona bağırıp çağırmak istiyordum. Ve Declan patronlara özel yere park ettiğinde –kendisini diğerlerinden ayıran o yere– aramızdaki uçurumu bir kez daha hissettim. Ben bir çalışandım, o ise patrondu.

Kapıyı açmasına fırsat bırakmadan arabadan indim.

"Bunu ikidir yapıyorsun."

"Neyi?"

Peşimden geldi. "Senin için kapıyı açmama bile izin vermeden arabadan iniyorsun."

"Birinin kapımı açmasına ihtiyacım yok, Declan. Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Döner kapıya yöneldim ve Declan'ın benimle aynı anda adım atmayacağını umdum.

Ama attı.

Sonra arkamızdaki cama elini sertçe vurup kapının dönüşünü durdurdu. Döndüğümde bana yönelttiği bakışla irkildim.

"Bu kapıyla ilgili yardıma ihtiyacın var mı peki, Everly?" dedi, sesi uyarı doluydu, sanki onu aklını kaçırmanın eşiğine getirmişim gibi. Hem de ben. Birkaç gün önce birlikte olduğu ama sonra arkadaşlarına sadece bir çalışan olduğunu söylediği kadın. Elini camdan çekmeyerek döner kapının hareket etmesini engelledi.

"Sen ciddi misin?" Resepsiyona göz attım, Juna gözlerini kocaman açmış bizi izliyordu.

"Hem de çok ciddiyim." Bakışları benimkilere kilitlenmişti, gözleri etkileyici bir enerjiyle titreşiyordu.

"Herkesin gözü önünce böyle bir tepki verecek kadar neye sinirlenmiş olabilirsin ki?"

"Sence insanlar ya da onların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda mı? Karımla kavga ederken beni görüntülemek istiyorlarsa buyursunlar. Ama senin kendini tehlikeye atıp işe ya da eve koşarak gittiğini bir daha görmeyecekler. Bir daha böyle bir şey yaparsan peşine güvenlik takarım."

"Buna cüret edemezsi–"

"Ayrıca nihayet evime adım attığına göre artık her akşam yemeğinde ve sabahları kahvaltıda bana eşlik edebilirsin."

"Başka?" dedim öfkem içimde kabarırken. Bana bu kadar kolay boyun eğdirebileceğini mi sanıyordu?

"Sana kapıları ben açarım, Damla ya da izin verdiğin sürece kapatırım."

"Bu çok çocukça, Declan." Çocuk gibi hırçın davranıyordu. "Duygularını böyle mi bastırıyorsun?"

"İstersen seni soyunma odasına götürüp duygularımı gerçekte nasıl bastırdığımı göstereyim."

Spor sütyenimin yakasını çekiştirip vücuduma yayılan hararetı dizginlemeye çalıştım. "Söylediğini kulakların duyuyor mu senin?"

"Evet. Kontrolün bende olmamasından bıktım artık. İşle ilgili konularda birçok kararı babanın almasına izin verdim ama o artık yok. Şimdi kontrol edebileceği tek şey evliliğimiz. Medyanın beni istemediğim bir yöne itmesine de göz yumdum. Eskiden böyle değildim, ta ki bu imparatorluğun sorumluluğu üzerime yüklenmeye başlayana kadar. Artık basının hayatımı yönlendirmesine izin vermeyeceğim."

"Toplum önünde soğukkanlılığımızı korumalı ve buna mantıklı bir şekilde yaklaşmalıyız–"

"Soğukkanlı olmamı istiyorsan, Everly, o zaman dinle." Cevap vermemi beklemedi; gözleri koyu mu koyu bir yeşildi, sanki ruh hâline göre renk değiştirmişti. "Basın, yol kenarında tartıştığımız için ilişkimizi didik didik etmeye hazırlanıyor. Bu yüzden belki de haberi açıklamanın tam zamanıdır."

"Evliliğimizi mi?" Sesim neden bu kadar korkmuş çıkıyordu ki?

Savaşa gidiyormuş gibi ciddi bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı ve derin bir nefes aldı. "Kontrolü elimize alma vakti geldi. Piper'a ben haber veririm. Sen de kime söylemen gerekiyorsa söyle."

Kimseye söylemek istemiyordum. Bunun yerine yutkundum.

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Şimdi, kibarca kapıyı açmamı iste."

Ayağımı yere vurarak etrafa bakındım; içeriye girip çıkmak isteyen müşteriler bekliyordu. İnsanlar telefonlarıyla onu çekiyor, bense tam bir aptal gibi öylece duruyordum. "Lütfen şu lanet kapıyı aç da işe gidelim, Declan," diye homurdandım. O, döner kapıdan elini çekince dişlerimi sıkarak, "Ayrıca bir daha bana kaldırımdaki gibi davranırsan seni yere sererim, haberin olsun," diye fısıldadım.

"Umarım bu boş bir tehdit değil, bir sözdür. Sen de benimle yere düşeceksen seve seve yere serilirim."

"Artık bayağı bayağı saçmalamaya başladın sen. Bunu tüm ihtimalleri değerlendirip başka bir sonuca varamayacağımı gördüğüm için söylüyorum. Çünkü belli ki burada mantıklı olmak zorunda kalan kişi benim." Ona baktığımda, arkamdan yürürken sanki bir kere daha Super Bowl'u kazanmış gibi gülüyordu. "Altıda rehabilitasyonun için görüşürüz."

Yanımdan geçerken, "Dört gözle bekliyorum, Damla," dedi yüksek sesle ve Juna'ya başıyla selam verdi.

"Damla mı?" diye fısıldadı Juna.

"Sadece aptalca bir lakap," dedim saatime bakarken.

"Az önce olanları bana anlatacak mısın?" Kapıyı işaret etti. "Çünkü Declan'ı sahada ve magazinde öfkeli gördüm ama burada hiç görmedim. Buradayken neredeyse dünyanın en nazik adamıdır!"

"Bilmiyorum. Kötü bir gün geçiriyor sanırım." Omuz silkip onu geçiştirdim. "Şimdi eve git ve izin gününün tadını çıkar."

"Eve gidersem bir şeyleri kaçıracakmışım gibi hissediyorum," dedi gözleri kocaman açılmış bana bakarken.

"Ne kaçıracakmışsın?" diye sordu Clara, sohbete bodoslama dalarak. Üzerinde lale desenli bir elbise, saçındaysa gerçek bir çiçek vardı. Acaba işe gelirken yoldan mı koparmıştı yoksa kıyafetini tamamlamak için butik bir çiçekçiye mi uğramıştı? Söz konusu Clara olunca ikisi de gayet mümkündü.

"Declan'ın Evie'ye bağırmasını. Ona *Damla* diye bir lakap takmış ve sabah sabah döner kapıda onu rehin aldı. Gün ilerledikçe dramın iyice tırmanacağına şüphem yok."

Clara başını hızla çevirip omzunun üzerinden sanki birini kolluyormuş gibi etrafına baktı, sonra aynı hızla bize döndü. "Tuhaf. Neyse, sonra görüşürüz, Juna." Juna, Clara'nın onu umursamamasına pek alınmadı çünkü spor salonundan çıkmak için epey acele ediyordu. Ama o duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Clara kaşlarını çatıp bana doğru eğildi. "Bu sırrı saklamaktan aklımı kaçıracağım, Evie. Ablamla annem, söz konusu siz ikiniz olduğunuzda resmen birer şahin gibi etrafı gözlüyor."

"Bunun zor olduğunu bili–"

"Ayrıca Piper kuduracak. Her ne kadar Declan'la bir ilişkisi varmış gibi davranmasa da eğer biri onun yerini alacaksa bunun Anastasia olacağını düşünüyordu. Ama şimdi o kişi sen olunca..." Saçını neredeyse koparırcasına çekiştirdi. "Üzgünüm ama çılgına dönecek."

"Üstesinden gelirim." Bir müşteriyi elimle resepsiyona çağırdım ve saatini tarattım. Ardından programı son bir kez gözden geçirdim. "Önce bir saat resepsiyon görevi, sonra bire bir derslerim var. Bence her şey normalmiş gibi günümüze devam edebiliri–"

Genç, sarı saçlı ve ela gözlü bir müşteri, "Oceanside Caddesi'nde koşarken arkandan gelen Declan Hardy miydi?" diye sordu heyecanla.

"Affedersin?"

Telefonunu çıkarıp bana gösterdi. "Bu sensin, değil mi? Everly Belafonte?"

Paparazziler hızlı çıkmıştı. O kadar hızlı ki videonun izlenme sayısı gözümün önünde artıyordu. Biri bizi çekmişti. Zaten Declan'ın şöhreti göz önüne alındığında bu an meselesiydi.

Resepsiyonda geçireceğim bir saat her zamankinden daha uzun geldi. Üzerimde hâlâ o videodaki kıyafetler vardı ve *herkesin* izlediği bir video olduğu için insanlar beni hemen tanıyordu.

Resepsiyondan çıkar çıkmaz programıma aralıksız devam ettim. İki tane başlangıç seviye yoga dersi verdim; onlarca kadın ve erkek birbirine karşı gayet saygılıydı, mükemmel pozlara ulaşmak ve o pozlarda kalmaları için birbirlerine yardım ediyorlardı. Nefes almayı, hareketlerini kontrol etmeyi ve zihni dengelemeyi öğrenmenin herkese faydası vardı, bugün özellikle de bana.

"Harika bir dersti," dedi bir adam ve çıkarken kapının yanındaki kutuya birkaç içecek kapağı attı. "Bu yılki bağış kampanyasının Florida'daki okullar için olduğunu duymak beni mutlu etti."

Kapakların yanındaki tabelaya göz atınca birkaç ay içinde bir gala düzenleneceğini gördüm ve iç çektim. Bunu muhtemelen Declan'ın ayarladığını biliyordum.

Böyle bir şey yapıyorken ona nasıl kızabilirdim ki? Bahçedeki gardenyaları sökmesi, güvenliğim için peşimden işe kadar gelmesi, kasabadaki çocuklar için koca bir bağış kampanyası başlatması... Kendime *Burası onun evi, onun hayatı, onun arkadaşları ve burada olmamla ilgili hesap vermek zorunda kalan da o* diye hatırlattım. Bir yıl dolduğunda ben taşınabilirdim ama o burada kalacak, şöhreti onu her yerde takip edecekti.

Bir havlu kapıp kollarımdaki teri kuruturken Wes'in yoga stüdyosuna girdiğini gördüm. Parmak eklemlerini çıtlatıp başıyla bana selam verdi. "NFL'in altın çocuğuyla yaşamak nasıl?"

Mesajlarını görmezden gelmiştim ama er ya da geç bu konuyu açacağını biliyordum. Kapı pervazına yaslanıp, "Onunla yaşamıyorum. Sadece konuk evinde kalıyorum. Bunu biliyorsun," dedim.

"Biliyorum." Saçını hafifçe çekiştirdi. "Ama videonuzu gördüm."

Muhtemelen mesajlar ve aramalarla dolan telefonumun olduğu spor çantama göz attım. "Bir videonun burada kuru bir ormandaki yangın gibi yayılabileceğini kim tahmin ederdi. Neyse, canımı sıkmasına izin vermemeye çalışıyorum."

"Sen gerçekten özel bir kadınsın, Evie. Viral olduğun için heyecanlanmak yerine bundan rahatsız olman seni eşsiz yapıyor. Cidden." Wes, bana daha önce hiç olmadığı kadar ilgiyle bakıyordu. Sanki birdenbire onun için egzotik bir kuşa dönüşmüştüm.

"İlgi çekmekten hoşlanmam." Omuz silktim.

"İşte bu yanına bayılıyorum," dedi, sonra bana doğru bir adım attı. "Seni özledim." Bu mümkün değildi. Sadece birkaç kez buluşmuştuk ve ben Declan'ın evine taşındığımdan beri aramıza iyice mesafe girmişti. Görüşmelerimiz spor salonundaki sohbetlerle sınırlıydı; herhangi bir davette bulunmamıştı. Gerçi bulunmadığına memnundum.

"Bir süredir seni evimde ağırlamayı ya da mesajlarıma cevap almayı başaramıyorum. Neredeyse iki aydır doğru düzgün hiçbir şey yapmadık."

"Yoğundum... Carl'ın ölümü falan." Bahane dilimden kolayca döküldü. Zor olan kısım, onu özlememiş olmamdı. Kötü biri değildi ama bana göre de değildi. Hatta öylesine takılmak için bile bana göre değildi. Onu görünce içimde ne kelebekler

uçuşuyordu ne kıvılcımlar çakıyordu ne de herhangi bir his duyuyordum.

"Bu akşam yemeğe çıksak?"

"Yanıma uygun kıyafet almadım..." Bu bahane yeterli olur muydu?

"Göz önünde olmayan bir yere gideriz."

Arkamızda Po'nun ağırlıkları şangırdadı, yanımıza geldiği sırada saatlerimiz aynı anda öttü. "Evie'yi oyalamayı kes artık, Wes. Onunla bire bir dersim var, malum videonun tüm detaylarını konuşmam lazım."

"Tanrım," dedim burnumun köprüsünü sıkarak. Po'nun yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve hemen beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Şaka yapıyorum, kadın. Biliyorsun, ben öyle saçmalıkları umursamam." Muhtemelen doğruydu. Buradaki herkes fazla egoluydu, internette bir dakikalığına şöhret olanlara ilgi göstermek umurlarında bile değildi

"İstersen küçük bir yoga dersi yapabiliriz, esnemeye yardımcı olur," diye önerdim Po'ya.

Gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. "İyi olur, sana da iyi gelir. Biraz enerji atmaya ihtiyacın var gibi. Sıcak yoga?"

"Gerçekten yapmak mı istiyorsun yoksa benim için mi yapıyorsun?" diye sordum. "Çünkü bence gerçekten sıcak yoga, hokeyden sonra kaslarını gevşetmene yardımcı olur."

"Bu herifin dengesini sağlamasına yardımı olacaksa seve seve," dedi Noah, yanına gelip onu iterek. Ama Po yerinden kıpırdamadı.

Bir kaşını kaldırdı. "Bence Noah'yla Wes'i de yanımıza alalım; bu salak Noah öne eğilirken düşüp duruyor. Dün akşam *pak*a vurmaya çalışırken düşmedin mi sen?"

Noah bunu gülerek geçiştirse de boynunun kasıldığını, duruşunun sertleştiğini gördüm. Hepsi yaptıkları sporu önem-

siyor, kaybetmek istemiyordu. "Siktir git. Johnny bana çarptığı için düştüğümü gayet iyi biliyorsun."

Elimle onları geçiştirdim. "Birinin gururu incinmeden gidelim hadi."

"Po bilir ki dengem gayet iyidir. Önümüzdeki sezon canına okuyacağım," diye surat astı Noah. Bunun bahar ve yaz tatili boyunca dinlemek zorunda kalacağım bir muhabbetin başlangıcı olduğunu anladım.

Wes bana bakıp gülümsedi ve parmağını yanağına bastırıp, "Bunlar tam bir bebek," diye fısıldadı. Ama Noah duymuştu.

"Sanki bir oyun kurucu ikimizden birini alt edebilirmiş gibi, değil mi?"

"İkinizden birini mi? Ben ikinizi birden alt ederim," diye kabardı Wes. Ama Po ve Noah ona kendini savunma fırsatı bile vermeden kahkahalar atıp birbirlerini dirsekledi.

Odaya girmeden önce saatimi okuttum, termostatın derecesini yükselttim ve stüdyoyu kullandığımızı sisteme kaydettim. Kimin içeride olacağını ve saati yazdım.

Tam bitirmek üzereyken Gianni, spor salonunun ortasındaki ringden bana el salladı. "Sıcak yoga dersi mi var?"

Omuz silktim. "Hızlı bir antrenman isteyenler için."

Ringden atlayıp elini koyu saçlarının arasından geçirdi. 1.88 boyunda, sırım gibi bir futbolcuydu; duyduğuma göre oyunda oldukça çevikti ve çoğundan iyiydi.

Onu içeri buyur edecekken soyunma odasının kapısı açıldı ve Declan çıktı. Okyanusa bakan, zeminden tavana camların önünde bize doğru yaklaşırken gözlerimi ondan ayırmakta zorlandım. "Sıcak yoga, ha?"

"Ne?"

Saatini gösterdi. "Antrenmana hazırım."

"Declan, bu–"

"*İsteyen herkes için*, programda öyle yazıyor." Yanımdan geçip hızla odaya girdiğinde gözlerimi kapadım.

Harika.

Odayı ısıtmak ve esneme hareketlerine başlamak on dakikamızı aldı. Yirmi dakika sonra herkes ter içinde pozisyona geçmişti.

"Gianni, yoga öğrenmeye geldiysen bana bakmayı bırak da aşağı bakan köpek pozuna geç." Açıkça popoma bakıyorsun demedim ama o kadar belli ediyordu ki daha fazla görmezden gelemezdim.

"Evie, elimde değil," diye sızlandı. "Popon sanki ömrün boyunca yoga yapmışsın gibi görünüyor." Onu savunacak olursam hayatta sadece libidosuyla hareket eden biriydi ama yine de iyi bir kalbi vardı. Onunla ilk tanıştığımda bana asılmış, ben reddedince de saygıda kusur etmemiş ve arkadaş olabileceğimizi söylemişti. Ardından iki dakika içinde birini aramıştı, telefondaki kız da belli ki aynı gün bir kaçamak yapmaya hazırdı.

Başkaları aynı şeyi yaptığında hemen bağırıp azarlamakta da çok iyiydi. "Wes, sen de onun poposuna bakmayı kes artık."

"Siktir git, dostum. Evie'yle bizim farklı bir ilişkimiz var," dedi Wes.

"Peki, neymiş o ilişkiniz, Wes?" Declan bütün ders boyunca tek kelime etmemişti ama gözlerini üzerimde hissetmiştim. Kaslarındaki gerginliğin farkındaydım ve yemin ederim damarlarındaki kanın şu anda kaynadığını hissedebiliyordum.

"Dostum, şu saçmalığı bir kenara bırakabilir miyiz? Siz ikiniz arkadaşsınız, anladık, tamam mı? Ama şunu bil ki bir gün bu kız benim olacak." Bana yavru köpek bakışları attı. "Bu akşam dışarı çıkalım mı? Çok zaman oldu, hayatım. Ve sonra da–"

"Bir saattir sapık gibi popona baktığı için kendini yoksun hissediyor," diye araya girdi Noah çünkü Wes'le dalga geçmeyi çok severdi.

Ama kimse ona cevap vermedi çünkü hepimizin saati aynı anda titreşti. Bu uyarıları görmezden gelemezdik; programda

değişiklik olmuştu ya da... büyük bir haber vardı. HEAT'le ilgili büyük haber hem de. Ama bu seferki destansı, yıkıcı, felaket bir haberdi.

HEAT'in Vârisi Everly Belafonte, Declan Hardy ile Evlendi

HEAT'in halkla ilişkiler ekibi bugün öğleden sonra şu açıklamayı yaptı: "Declan Hardy artık resmen evli. Carl Milton'ın vefatının hemen ardından Everly Belafonte'yle yeri açıklanmayan bir mekânda küçük bir törenle evlendiler. Çiftin evliliklerine bağlı oldukları ve balayında vakit geçirirken mahremiyet talep ettikleri bildirildi."

Bu durum, Declan'ın neden Everly'yi işe bıraktığını ve neden bu kadar sık birlikte görüldüklerini açıklıyor. Ancak herkesin aklındaki en büyük soru ne zamandır birlikte oldukları ve Everly'nin, hiçbirimiz fark etmeden Declan'ı nasıl elimizden kaptığı. Ayrıntılar yakında...

Gözlerim Declan'a kilitlendi. O anda odadaki bütün adamlar da ona dönmüştü. Hatta Wes bile diğerleri gibi bir adım gerilemişti. Sanki sürünün alfa erkeği gelmişti de birden bütün betalar sinmişti.

Declan hiçbir şey söylemedi. Hatta saatine baktığından bile emin değildim. Onun yerine kollarını göğsünde kavuşturdu ve orada, stüdyonun, spor salonunun ve başında mutlak bir güven ve güçle durduğu bu imparatorluğun tek hâkimiymiş gibi öylece dikildi.

"Karının poposu hakkında yorum yaptığım için kusura bakma," diye homurdandı Gianni, kapıya doğru geri geri giderken. "Sana ve mesleğine saygı duyuyorum. Ülkedeki bütün profesyonel spor ligleri için harika şeyler yaptın ve bilmeni iste-

rim ki saygısızlık etmek gibi niyetim yoktu." Sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpek gibi hızla dışarı çıktı.

Po ve Noah da gitmeye yeltendi ama onların tavrı daha korumacıydı. Birdenbire küçük kız kardeşleri olmuştum. "Gerçekten evli misiniz?" diye sordu Po.

"Yalan söyleyeceğimizi mi sanıyorsun?" diye karşılık verdi Declan. "Hem senin için ne fark eder ki?"

"Yani, bilmiyorum," diye devam etti Po. "Evie harika biri ve bize çok güzel antrenman yaptırıyor. Eğer bu Carl'ın vasiyetiyle ilgili bir şeyse... Onun incinmesini istemem, hepsi bu–"

"Everly kararlarını kendi başına verebilecek bir kadın," diye sözünü kesti. "Evliliğimiz bizim meselemiz."

Başka da bir şey demedi. Benimle evlenmek istediğini söylemedi, aramızdaki şeyin bir gösteri değil, gerçek bir ilişki olduğunu da.

Canımın acımaması gerekirdi. Plan buydu. Ama kalbim söz dinlemiyordu. *Sakin ol. Toparlan. Başka bir şey belli etme.*

Declan Po'yu düzeltmedi, bunun yerine kapıyı işaret etti. "Haber yayıldığına göre Everly'yle konuşmak istediğim birkaç şey var."

Noah ve Po hemen stüdyodan çıkarken Wes bana doğru eğilip, "Bu akşam yine de görüşmek isterim. Bana mesaj at, olur mu?" diye mırıldandı. Cevap vermemi beklemedi; Declan'ın ağzını açmasına kalmadan kapıdan çıkıp gitmişti bile.

"Bu akşam onunla görüşmeyeceksin."

"*Görüşmeliyim* çünkü aramızdaki ilişkiyle ilgili bazı şeyleri netleştirmem gerekiyor."

"Hepimizin gerekmiyor mu?" diye sordu Declan. Ellerini havaya savurup stüdyoda volta atmaya başladı. "Bence bu akşam Piper ve Anastasia'yla yapacağımız toplantıya senin de gelmen en iyisi olur."

"Hayır," diye kestirdim. "Bunun benim yararıma olmayacağını biliyorsun. Cenazeden bu sabaha kadar Anastasia'yla tek

kelime konuşmadım, Piper da onun en yakın arkadaşı. Ben o grubun parçası değilim–"

"Ben bir parçasıysam sen de öylesin." Üzerime doğru yürüdü.

Başımı sallayıp güldüm. "Herkes için işi kolaylaştırmak isterdim, Declan ama ikimiz de biliyoruz ki bu mümkün değil. Hatta yemeğe gelmem onları rahatsız bile edebilir."

"Senin kendini eksik hissetmene izin vermem–"

"Sen vermezsin," diye düzelttim, "onlar verir. Ama sorun değil. Zaten sözleşmedeki on iki ay dolana kadar onlarla aynı ortama girmeyeceğim. O yüzden sen ne yapman gerekiyorsa öyle yap."

Bir şey daha söylemek üzere ağzını açtı.

"Bensiz, Declan."

"Sensiz," diye mırıldandı ve burnu burnuma değecek kadar yaklaştı. Başımı kaldırdığımda bana tepeden bakıyordu. "Farkında mısın, son birkaç gündür aklımdan geçen her düşüncenin içinde sen varsın. Sen olmadan doğru düzgün düşünemiyorum. Rüyalarım, kâbuslarım, bilinçaltım, bilincim... son zamanlarda hiçbirinin *sensiz* işlemediğini fark ettim."

Boğazım düğümlendi, gözlerim doldu, kalbim göğsümden çıkıp Declan'ın ellerine atlayacak gibiydi. Onu dikkatle tutacağına güvenmek zorundaydım... İşin kötüsü, buna inanmaya başlamıştım.

Yine de kendimi herkese açmış olacaktım ve bu, yapmak istediğim son şeydi.

"Seninle geçirdiğim her gün, benim de sensiz olmak istemediğimi öğrenmem kötü mü?" Titrek bir nefes aldım. "Kötü çünkü çok yakında birbirimiz olmadan yaşamak zorunda kalacağız, Declan. Bunu biliyorsun. Peki, ne yapmamı istersin? O yemeğe katılıp halkla ilişkiler müdürünü iyice sinirlendirerek bize hiç yardım etmek istememesine neden olmamı mı?"

Boğazının derinliklerinden boğuk bir ses yükseldi, yüzünü ovuştururken yaşadığı ikilemi gördüm. "Onu kovup yerine yeni birini almalıyım belki de?"

"Bence buna zamanımız yok. Hem sen onun işinde iyi olduğunu söylemiştin. Sadece hikâyeye sadık kalması gerekiyor. Evliyiz," dedim, evliyiz kelimesini tırnak işaretiyle vurgulayarak.

Gözlerini kıstı. Yanımdan geçip bir havlu aldı ve saatindeki düğmeye basarak kapının camını kararttı. O anda aklıma birkaç gece önce bu spor salonunun duvarları arasında yaptığımız şeyler geldi.

Geri dönüp ensemi kavrayarak beni kendine çekti ve havluyu köprücük kemiğimden aşağı indirdi. İnlememek için dudağımı ısırdım. "Evet, evliyiz. Birbirimize tamamen bağlıyız, değil mi?"

"Şey..." Gözlerindeki ateşi hissederken tereddüt ettim. "Biz... anlaşmalı evlilikle birbirimize bağlıyız."

Sakalının sertliğini yanaklarımda hissedeceğim kadar yaklaştı. "Bu evlilikte belirli bir zaman çizelgesine uymak zorunda olabiliriz ama ben aynı zamanda sen yoga yaparken sana bakan müşterilerimin suratına yumruk atmak zorundayım. Bunu da ekleyelim mi, Everly?"

Bir cevap beklemedi; beni sıkıca tutup göğsümdeki ve ardından memelerimin arasındaki teri sildi. Cevabı ikimiz de biliyorduk ama nefesim hızlandı. Orada, önünde meme uçlarım sertleşmiş hâlde duruyordum. Umutla. Arzuyla. Onun için yanıp tutuşarak.

Ensemdeki eli yer değiştirdi, parmakları buklelerimin arasına dalarak başımı ona doğru eğmem için beni yönlendirdi; yüzümü yukarı kaldırıp dudaklarımla buluştu. Declan'ın öpücüğü sahipleniciydi, vahşiydi ve tamamen hâkimiyet doluydu.

Artık her şeyi istiyordu ve ben, onu dünya çapında bir sporcu ve başarılı bir iş adamı yapan şeyin ne olduğunu görüyordum. Bütün tereddütlerimi ve sınırlarımı yıkıp geçmişti. Saçımı sımsıkı tutuşuyla, dilinin ağzımın içinde dolaşmasıyla,

dudaklarının dudaklarımı sahiplenmesiyle verdiği haz, bütün çekincelerimi yok etti.

İnleyerek ona yaslandım, titrer hâlde sıkıca tutundum. Kısa bir süre sonra böyle olamayacağımızı biliyordum; bu evlilik ve aramızdaki sır çok yakında devasa bir hataya dönüşecekti. Bu düşünceyle onu itip elimle ağzımı kapadım, gözlerimi kapayarak derin nefesler alıp kendimi daha fazla kaptırmamaya çalıştım. Kendime bunun gerçekçi olmadığını söyledim. "Bunu yapamayız. Sırf benimle yattığın için bu salondaki adamlara karşı güç gösterisi yapıyorsun, Declan. Üstelik ne için? Aramızdaki hiçbir şey gerçek anlamda yürümez ki." Bana öfkeyle baktı. "Gerçekçi ol, Declan. Daha birkaç ay önce beni deneyimsiz, başına dert açan biri olarak görüyordun. Babama bile benimle uğraşmak istemediğini, spor salonundaki işleyişi bozduğumu söyledin."

"Çünkü bozuyordun." Başını onaylarcasına salladı ama bakışları sanki beni çıplak hayal ediyormuş gibi hâlâ vücudumda geziniyordu.

"Aynen öyle. Ve geçmişim yüzünden basın itibarını mahvedebilir."

"Basını umursamıyorum."

"Ben umursuyorum." Devam etmeye çalıştım. "Dahası, hayat tarzlarımız çok farklı. Asla uyumlu olamayız."

"İsmimi haykırırken gayet uyumlu görünüyordun."

"Şu an bambaşka bir kafadasın, farkındasın değil mi?" Başımı iki yana salladım. "Hadi, asıl plana odaklanalım. Basın sorarsa birlikteyiz ve evliyiz. Yakın çevremizeyse bunun bir anlaşmalı evlilik olduğunu söyleyebiliriz."

Ben duraksarken gözlerini üzerimden ayırmadı. Neden durduğumu bilmiyordum. Belki de bu evliliğin bundan fazlası olduğunu, bizim bundan fazlası olabileceğimizi iddia etmesini istiyordum. Ama sadece, "Böyle olmasını mı istiyorsun?" diye sormakla yetindi.

Aklımda dönüp duran o aptalca küçük umudun peşinden gitmek yerine mantığıma tutunmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Evet, en mantıklısı bu. Sen Anastasia ve Piper'la konuşup nasıl ilerlemek istediklerini öğrenirsin. Ben de Wes'e bunu açıklarım."

"Yani ona bu kadar yakınsın?"

"Bir açıklamayı hak ediyor, Declan. Bu bilgiyi kimseyle paylaşmayacağına güveniyorum. Kamuoyuna gelince, bence ötesini bilmelerine gerek yok."

Düşünceli bir ses çıkardı ve gözleri cevap arar gibi üzerimde gezindi ama aradığını bulamayacağını biliyordum. Basın dedikodu kırıntılarının peşine düşmeden önce her şeyi sandığa kaldırıp kilitlemiştim.

İlerleyip kapıyı açtım. "Bizim için böylesi daha iyi olacak, Declan."

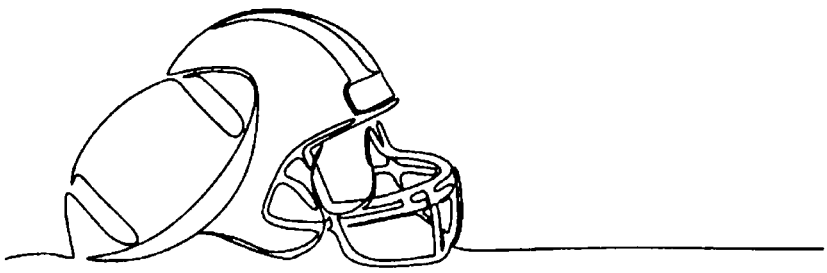
On saniye kadar orada durdu; sanki gerginlikle dolup taşan bir sütun gibiydi ve nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. "Makul bir saatte evde ol, Everly yoksa seni bulmaya gelirim." Sonra yanımdan geçip kapıdan çıktı ve üç parmağını kaldırdı. "Üçtür benim yerime kapıyı açıyorsun."

Onun böyle sayması neden içimin ürpermesine neden oluyordu?

Duzenleme
Ny.ozlem

22

DECLAN

Piper ve Anastasia'yla yediğimiz akşam yemeği, planladığımdan daha uzun sürmüştü. Oysa sırf uzun uzun kalmak istemesinler diye HEAT'in düşük profilli restoranlarından birine, spor salonunun karşısındaki Vibe'a gitmeyi göze almıştım.

Buna rağmen ikisi de içki söyleyip sanki benim başka işim yokmuş gibi konuşup durmuşlardı. Sanki eve gidip Everly'nin Wes'le olan buluşmasından dönüp dönmediğini kontrol etmeme gerek yokmuş gibi. Bunun yerine masada oturmayan bir kız için yanıp tutuştuğumu belli etmemeye çalıştım.

"Yani bu evlilik tam bir sürpriz ama ben oyuna ayak uydururum." Piper bu sözleri söylerken gözünü benden ayırmamıştı. "Evlenmiş olman dışında bir şeyler daha açıklasak harika olurdu. Mesela çift olarak özel bir röportaj verebilirsiniz ya da dürüst olup Carl'ın vasiyetinden bahsedebilirsiniz..."

Tüm detayları öğrenmek istiyordu. Gerçeğe ulaşmaya çalışsa da sustu ve beni bekledi.

"Bu konuda açıklayacak bir şey yok. HEAT imparatorluğu güvende."

"Mirasla ilgili herhangi bir yasal süreç başladı mı yoksa–"

"Piper, sen benim halka ilişkiler ekibimdensin." Bardağımı sertçe masaya bıraktım. "Benimle örtüşmeyen haberleri

engeller, istediğim haberleri yayımlarsın. Bu yüzden bu işte en iyisisin, değil mi?"

"Declan, neyle karşı karşıya olduğumu bilmek işimi kolaylaştırır."

"Bu sefer işin biraz daha zor olabilir. Ya halledersin ya da yerine başkasını bulurum."

Anastasia dudak büktü ama ona dik dik bakınca hemen gözlerini kaçırıp telefonuna döndü. "Carl beni büyük hayal kırıklığına uğrattı sadece."

"Beni de," dedi Piper somurtarak. "Son zamanlarda pek görüşmüyoruz, Declan ama Anastasia yerine Everly'yi tercih etmen? Anastasia'yla yıllardır yakın arkadaşsınız. Senin bizim çevremiz dışından biriyle evlendiğini görmek beni şok etti."

Anastasia onaylarcasına başını sallarken kıvırcık saçları dalgalandı. O an ikisinin de ne kadar itici olduğunu fark ettim. Kendilerinden başka hiç kimseyi önemsemiyorlardı. Şımarık, kibirli ve cahildiler.

"Aman Tanrım." Piper şaşkınlıkla arkama baktı. "Hâlâ Wes'le mi çıkıyor?"

Hışımla döndüğümde onu gördüm. Spor salonundakinden daha parlak bir ruj sürmüştü, kirpikleri daha hacimliydi. Yüzünde gülümsemeyle Wes'in kolunda salına salına içeri giriyordu.

Çoğu erkek o anda kıskanırdı muhtemelen, hatta bazıları öfkeye kapılırdı. Benim içinse bu tam bir meydan okumaydı.

Hemen kendimi toparlayıp yerimden kalktım, meşe sandalyelerin ve özenle yerleştirilmiş saksıların arasından geçip yanlarına gittim. "Everly, Wes. Bir içkiye var mısınız?"

Everly sesimi duyunca dudağını ısırıp kaşlarını çattı. Üzerini değiştirmiş olmalıydı, cevap vermeden önce eteğini düzeltti. Evet, bu olayın iyi sonuçlanmayacağını anlamıştı. "Bence bu–"

"Tanrım," diye inledi Wes gözlerini devirerek. "Onunla bir daha baş başa kalamayacağım, değil mi?"

Mesele de buydu. "Piper ve Anastasia burada. Clara da uğrayabilir. Biliyorsun, gelip yanımıza oturmazsan sana rahat vermeyecekler."

Wes dişlerini sıktı, kaslarını esnetti ve topuzunu eliyle yokladı. Seçeneklerini tartarken Everly'ye fikrini sormadı bile. Omuz silkti. "Birkaç içkiden zarar gelmez. Noah'yla Po da uğrar muhtemelen."

"Harika." Ben başımla onaylarken Wes onu yanlarına çağıran Piper ve Anastasia'ya yöneldi. Everly yanımdan geçerken kulağına eğildim. "Görünüşe bakılırsa bu geceyi birlikte geçireceğiz."

Gözlerini devirdi, sanki artık sabrı tükenmiş gibiydi. Oyuna daha yeni başladığımı biliyor muydu acaba? Beline dokunduğumda kollarındaki tüyler diken diken oldu. Piper daha büyük bir masaya geçmeyi önerdiğinde hemen Everly'nin yanına oturup masanın altında bacağımı onunkine yasladım. Bana kötü kötü baktı ve dudaklarını büzüp geri çekilmem için işaret verircesine başını hafifçe salladı.

Ama umurunda değildi, kalkıp gidemeyecek kadar inatçıydı ya da merakına yenilmişti. Siparişleri verdikten sonra elimi bacağına koyduğumda gözlerini kısıp bana meydan okurcasına baktı. Bunu sorun etmiyordum elbette. Başparmağımla çıplak teninde daireler çizdim. Wes'in kulağına eğilip bir şeyler fısıldadığında Wes kolunu onun omzuna attı.

"Bir tekilaya ihtiyacım var," dedi Anastasia onlara bakıp burnunu kırıştırarak.

Ben de aynı fikirdeydim. Üstüne herkese birer shot da ben söyledim.

Everly kendininkini alıp kadeh tokuşturmadan önce yanağının içini ısırdı.

İçkisini yuvarladıktan sonra titredi. Yanına eğilip, "Sevmediysen içme, Damla," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Bence hepimize birer tane daha lazım," dedi.

Gözleriyle meydan okuyordu. Bacağındaki elimi biraz daha yukarı kaydırdım. Dudakları aralandı ama başka hiçbir tepki vermedi.

Tam o sırada Clara geldi. Üzerinde çiçekli bir elbise vardı, sanki bir bahçeden fırlamış gibi görünüyordu. Everly'yi görünce gülümsedi ama gülümsemesini kız kardeşinden gizlemeye çalıştı. "Haberi duydum," dedi.

"İnanamıyorum," diye homurdandı Anastasia.

Wes, Everly'nin omzunun okşadı. Sanki evliliğimize hiç saygısı yokmuş gibi, sanki karıma dokunduğu için bileklerini kırmazmışım gibi. Sonra, "Carl'ın sizi böyle bir duruma sokması ne acı. Everly bunun uzun sürmeyeceğini söyledi," dedi.

"Öyle mi dedi?" dedim bakışlarımı Everly'ye dikerek. Demek yolda ona her şeyi anlatmıştı. Peki, neden hâlâ bu herifin suratını dağıtmak istiyordum? Derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalışarak elimi Everly'nin bacağında yukarı aşağı gezdirdim. "Eh, bir yıl bazıları için çok da uzun sayılmaz, değil mi Everly?"

Lanet olsun, o anda gözlerindeki ateş nefesimi kesti.

Piper ve Anastasia aynı anda, "Bir yıl mı?" diye sordu.

"Şimdiden iki buçuk ay geçti bile," dedim omuz silkerek ve masanın altından bacağını sıktım. Şaşırtıcı şekilde beni itmedi fakat attığı bakış bütün restoranı ateşe verebilirdi.

"Şey... ama başkalarıyla takılabilirsiniz, değil mi? Tabii ki kimselere belli etmeden," dedi Piper, önce Wes'in koluna, sonra da Anastasia'ya bakarak. "İkinizin hâlâ bir şansı olabilir."

"Anastasia ve Declan'ın mı?" Clara alayla homurdandı. "Hayatlarında bir kez olsun randevuya bile çıkmadılar, Piper. Declan'la birlikte olduğun hâlde bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Çünkü Anastasia ve Declan birbirlerine ait, Clara. Bunu herkes bilir. Ben sadece gelip geçici bir hevestim." Bana gülüm-

sedi. Everly'nin bacağının elimin altında kıpırdadığını hissettim. Ama yerinden oynamadı, aksine bacaklarını daha da açtı.

Ona baktığımda kıskançlığını benim gibi bastırdığını fark ettim. Onlara karşı soğukkanlı, sakin ve kendinden emin şekilde gülümsüyordu. "Şey," dedi, "Duyduğuma göre Piper insanların görmek istedikleri konusunda bir uzman. Hepiniz burada gayet güzel bir grup oluşturmuşsunuz."

Başparmağımı iç çamaşırının üzerinde gezdirdiğimde dirseğini masaya dayayıp çenesini avucuna yerleştirdi.

"Aynen öyle. Aramızdaki bağ güçlüdür," diye ekledi Piper içkisini çalkalayarak. "Henüz dinamikleri anlayacak kadar ortamlara girmedin."

Oysa dinamik dediği şey çok basit ve önemsizdi. Ben her koşulda yine Everly'yi seçerdim.

Wes araya girerek, "Ben de Everly'ye bunu anlatmaya çalışıyorum. Yakında bizden biri olacak çünkü o benim kızım. Carl'ın hatırı için bu son çılgın şeyi yapıp bu adamla evlenmiş olsa bile. Değil mi, Evie?" dedi.

Everly ona döndü, elim sırılsıklam olmuş iç çamaşırının üzerinde gezinirken dudaklarını ısırdı. Wes'in gözlerine baktığında, o bunun sebebinin kendisi olduğunu sandı, sanki onun yüzünden nefes almakta zorlanıyor, sanki yaptığı şeyin her saniyesinden zevk alıyordu.

"Benim kızım değil misin?" diye fısıldadı Wes, eğilip onu alnından öptü. "Şanslıyım ki o bu gruba dâhil değil çünkü hepiniz başlı başına birer belasınız."

İşte o an ona kim yüzünden ıslandığını, kontrolü kimin ele aldığını hatırlatmak için iç çamaşırını kenara çektim. Gözleri kocaman açıldı, Wes'ten uzaklaşıp doğruldu ve ellerini meşgul etmek için peçeteyi lime lime etti.

Clara'nın Wes'le aynı fikirde olması Anastasia'yı sinirlendirince tartışmaya başlayıp bir anlığına Everly'yi unuttular. O an, parmağımı içine kaydırmak için yeterliydi. Klitorisini

bulup hassas noktasını uyarana kadar başparmağımı hareket ettirdim. Safir gözlerini kapadı ve bir eliyle masanın altından bileğimi kavradı.

Başını geriye yaslayıp sanki söylediklerimi dinliyormuş gibi yapabilmesi için ona doğru eğildim. Umarım söylediklerimi iyice aklına kazırdı. "Neyse ki seni masanın altından bile nasıl tatmin edeceğimi biliyorum yoksa o herifin omzundaki kolunu koparırdım."

Nefesi çok düzensizdi, orgazma ulaşana kadar parmağım içinde hareket etti. Doruğa ulaştığında elimi çekip iç çamaşırını ve eteğini düzelttim, sonra da parmağımı viski bardağıma daldırdım.

Ben viskiyi parmağımla karıştırırken gözleri üzerimdeydi, viski ve onun tatlı tadını parmağımdan emerken yanakları kızardı. "Viski bu gece iyiymiş. Bir yudum al, Damla."

Hiç tereddüt etmedi. İnsanlar bunu bilmese de karımın bedeni bana aitti, onu bırakmaya da niyetim yoktu. Aralarındaki tartışma yüzünden kimse bizim ne yaptığımızı fark etmedi – kolunu omzuna dolayan o herif bile. "Everly'yle gidip birer içki daha alsak mı?" diye sordum.

Tek müttefikimiz Clara bu önerimi hemen kabul etti. Ben de masadan kalkıp Everly'yi beraberimde bara sürükledim.

Anastasia ve Piper da kalktı ama Anastasia cesurca davranıp göğsüme doğru yaslanarak, "Declan, hadi dans edelim," diye mızmızlandı.

Sadece üç tekila shot onu yapışkan birine dönüştürmeye yetmişti. İşe yarayacağını sandığı o ceylan bakışlarını takınmıştı. Geçmişte, Anastasia ve Piper ne isterse karşı çıkmazdım; onlarla uğraşmaya değmeyeceğini düşünürdüm. Ama Everly'nin elinin avucumdan kaydığını hissettiğimde onu daha sıkı tuttum.

"Belki birazdan size katılırım."

Everly'yi yanlarından çekip kalabalığın arasından ilerledim. Restoranın ışıkları çoktan kısılmıştı.

"Declan, bence gidip onunla dans etmelisin."

"Bence dans etmemeliyim," diye karşılık verdim. Bara ulaştığımızda onu tezgâha doğru çektim ve kollarımı iki yanına koyarak oraya hapsettim. "Bu gece biriyle dans edeceksem o sensin."

"Sanmıyorum. Buraya Wes'le geldim." Çenesini kaldırıp karşıya baktı. "Senin meslektaşlarına ve şirketine karşı bir sorumluluğun var. Bu iş bittiğinde hayatında ben değil, o kalacak, Declan."

"Öyle mi? Peki, senin Wes'e karşı sorumluluğun var mı? Bu yüzden mi bu akşam onunla yemeğe geldin?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ne gibi bir sorumluluk olabilir ki bu, Declan?"

Alçak sesle inledim. "Onun için etek giyecek... ve çilek tadında olduğunu bildiğim bir parlatıcı sürecek bir sorumluluk." Ona biraz daha yaklaştım. Kasıklarım kalçasına değdi, kollarım tenine hafifçe sürtündü. Vibe hızla doluyordu ve bu da bana kimse sorgulamadan onunla yakınlaşma imkânı veriyordu.

"Bunun bir tenis eteği olduğunu ve dolabımdaki tek yedek kıyafet olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Peki ya seninle yemeğe çıktığımda?" Aynı ilgiyi görmek istiyordum. "Benim için de böyle giyinecek misin?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti ve sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi tekrar bara döndü. "Henüz yemeğe çıkmadık."

"Seni yemeğe davet ettim."

"Evimiz olduğunu iddia ettiğin yerde mi? Orası benim evim de sayılır ve ben evde yenecek bir yemek için süslenmem," diye karşılık verdi.

Dudaklarında beliren o küçük gülümseme, beni kışkırtmaya çalıştığını gösteriyordu. Yine de oltaya geldim. "Yani sevgilin için hazırlanıyorsun da kocan için hazırlanmıyorsun, öyle mi?"

"Declan," diye sertçe fısıldadı, gözleri öfkeyle parlıyordu, "o konuyu açma."

Alkol. Kıskançlık. Her şeyden çok kontrol etmek istediğim küçücük bir yağmur damlası. Ne derseniz deyin. "Onun yanında oturup kulağına fısıldaman beni delirtiyor," diye itiraf ettim.

"Saçmalama. Sen de Anastasia ve Piper'la yemeğe geldin ki ikinizin..."

"Devam et. Cümleni bitir."

"Piper'la yattığını biliyorum," dedi ve ardından küçücük yumruğunu sıktı; sanki böyle kıskançça bir tepki verdiği için kendine kızıyordu. "Ama bunun bir önemi yok. Gerçekten. Çünkü biz ayrı dünyaların insanıyız. Bu iş bittiğinde muhtemelen üvey kız kardeşimle çıkmak zorunda kalacaksın."

"Bu seni rahatsız eder mi?" diye fısıldadım kulağına.

Boynundaki tüylerin diken diken olduğunu gördüm. "Ederse ne yaparsın?"

"O zaman bu evlilikle ilgili yaptığımız anlaşmaları yeniden düşünmemiz gerektiğini söylerim."

Başını iki yana salladı, çoktan baş koyduğu bir yolu değiştirmekten endişelenmişti.

"Hayır, rahatsız olmam. Birkaç güne aşarım."

Tam o sırada barmen siparişimizi almak üzere yanımıza geldi. Telefonum çaldığında Everly kollarımdan sıyrılıp uzaklaştı, numarayı görünce uzaklaşmasına izin verdim.

"Bayan Johnson?" diye cevapladım, Everly'nin birkaç adamın arasından geçip Noah ve Po'ya yaklaşmasını izleyerek.

Bayan Johnson'ın vasiyetle ilgili bize söylemediği şeyleri bulması için birini tutmuştum ve aramasının sebebinin bu olduğunu tahmin ediyordum.

"Evet, Declan, bu saatte aradığım için üzgünüm ama sana şartlarla ilgili toplantıyı hatırlatmak istedim. İki haftamız kaldı ve seninle Everly'nin iyi geçindiğinizden emin olmak istiyorum." Boğazını temizledi. "Çok büyük bir engel çıkacağını sanmıyorum ama araştırma yaptığını duydum."

İnkâr etmedim. "En kısa zamanda vasiyetle ilgili her şeyi öğrenmek isterim."

"Üç ayın sonunda, Bayan Belafonte ve sen ya evliliğinizi bitirecek ya da ileriye taşıyacak bir karar almak zorunda kalacaksınız. Ben ikinci ihtimali tercih edeceğinizi umuyorum. İkiniz birlikte çok iyi görünüyorsunuz."

Nabzım hızlandı, bar tezgâhının kenarını sıkıca kavradım. "Vasiyetle ilgili böyle bir şartı bu kadar uzun süre gizlemek yasal olarak–"

"Yakında görüşürüz, Declan. Lütfen karına iyi davran."

Telefonu kapadım ve bardan çıkarken dişlerimi sıkarak yardım edebileceğini düşündüğüm tek kişiyi aradım.

İkinci çalışta açtı. "Ne istiyorsun, kayınço?"

"Sen ve Izzy, vasiyetin üç aylık şartlarını biliyor musunuz?"

"Tabii," dedi sesinde zerre kadar duygu olmadan.

"Nasıl ya? Bize de söylesenize o zaman."

"Söylemesem daha iyi."

"Bu şartlar yasal bile değil," diye tersledim.

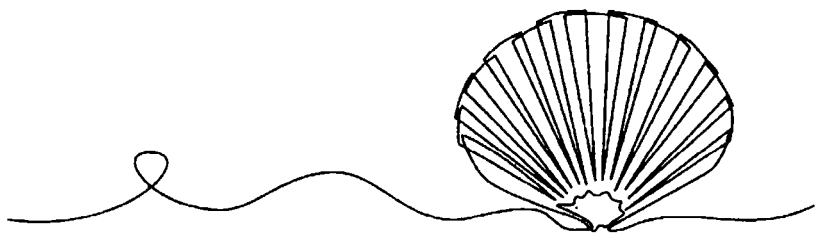
"Elbette. Ama yasa dışı bir güven fonu ve vasiyetname oluşturduğunda, onu geçersiz kılmak için de yasa dışı yollar gerekir. Dünya böyle işte, hem nazik hem de boktan bir yer."

"Siktir git, Cade."

Telefonu kapadım ve içeri dönüp Everly'yi aramaya başladım. Şartlara uyup uymayacağımıza karar vermek için iki haftamız vardı ve ne olursa olsun onu kaybetmeyeceğimi biliyordum. Ne yapacağımızdan emin değildim ama onun benimle birlikte bu işe kendini adamasını istiyordum.

23

EVERLY

Arzu, tutku ve ihtişam kulübün her yerine yayılmıştı. Mekân, asma borulardan sarkan sarmaşık ve güllerle iç içe geçmiş kristal ve elmaslarla dekore edilmişti; kadife koltuklar lacivertten mora kadar kraliyet renkleriyle donatılmıştı, her müşteri burada kendini âdeta soylu gibi hissediyordu. Saçlarında çiçekler olan ve baştan ayağa siyah giymiş garsonlar, herkesin en pahalı içkilerden içmesini sağlamakla meşguldü. Yiyeceklerse bir saatin okutulmasıyla ya da müdavimlerin hesabına yazılarak ikram ediliyordu; kimsenin cebinden beş kuruş çıkarmasına gerek yoktu.

Declan arka arkaya shot söyleyip duruyor, barmen de asla kredi kartı istemiyordu. Ona göre bu normaldi. Bana göreyse tam bir delilikti, aramızdaki uyuşmazlığın başka bir göstergesiydi. Ama Anastasia ve Piper'ın bir büyüteçle tüm farklılıklarımızı irdelediğini duyduğumda, ortak bir yanımız olduğunu onlara kanıtlamak istemiştim.

Declan bana kendimi iyi hissettirmeyi biliyordu ve bu, ikimizin de hoşuma gidiyordu. Gizli kapaklı kocam olsa da aramızdaki çekim gözle görülür düzeydeydi. En azından bize öyle geliyordu.

Ya da bana öyle geliyordu. Telefonunu kapayıp nereye gittiğime bakmadan beni ortada bırakarak masaya döndü ve üvey kız kardeşim de bunu fırsat bilip onu kolundan tutarak yanına çekti. Çenesini kavrayıp ona sevgiyle baktı. Piper da sanki arkadaşını eski sevgilisiyle birlikte olmaya teşvik eder gibi onlara gülümsüyordu. Benden çok daha yüce gönüllü bir kadındı.

Gerçekten birlikte olsaydık Declan'ın yakın bir arkadaşımla olmasını asla kabullenemezdim. Declan orada durmuş, Anastasia'ya gülümseyerek bakıyordu; vücudu kalabalıktaki çoğu adamdan daha iri, daha güçlü, daha sertti. Bana yaslandığında bedeninin verdiği hissi, Anastasia'yı yüzünden uzaklaştırmak için bileklerini tutan o ellerin tenimde yarattığı hissi biliyordum. Güneşli havalarda bile sandal ağacı ve yağmur koktuğunu biliyordum. Gerçekten benim olmamasına rağmen ona karşı derin bir özlem duyuyordum.

İç çekerek bara yöneldim ve bir içki daha istedim. "Bu seferkini daha sert yap," dedim. Barmen başını sallayıp sessizce işe koyuldu. Koyu renkli bir şişeye uzanırken, "Patronun tarafından iş yerine kadar takip edilmek zor, ha?" dedi.

İç çektim. "Demek herkes o videoyu izledi?"

"Aşağı yukarı herkes," dedi. Shot bardağının kenarını şekerle kaplayıp üstünü bir saniye kadar ateşe gösterdi, ardından alevi eliyle söndürdü. "Kendini daha iyi hissedeceksin. Bu favori içkimdir. Adı HEAT'in Şekeri. Tatlı ve baharatlı."

Omuz silktim. "Fondip." İçki boğazımdan aşağı yanarak inerken ağzımda tatlı bir tat bıraktı. Titrediğimde barmen hâlime güldü.

"Ben Corbin, bu arada. Seni birkaç kez spor salonunda çalışırken gördüm. Carl iyi bir adamdı. Başın sağ olsun."

Başımla onayladım ve içkimi yudumlarken sözlerinin içimde bıraktığı hissi sindirmeye çalıştım. Son zamanlarda birçok insan bana başsağlığı dilemişti. "Onu o kadar da iyi tanımıyordum."

"Doğrudur. Buraya daha birkaç ay önce taşındın, değil mi?" Yanımda oturan kadından siparişini almak için eğildi. Sonra tezgâhın altından bir başka şişe kapıp bana sakince gülümsedi. "Buradaki herkes kadar senin de üzgün olma hakkın var. Muhtemelen sen Carl'ı buradaki herkesten daha çok görmüşsündür." Corbin gülüp arkama baktı. Söyledikleri içimdeki duygularla öylesine örtüşüyordu ki o anda bir darbe gibi inen bu sözlerini tam kalbimde hissettim.

Kalabalığa tekrar göz gezdirdiğimde Anastasia'nın hâlâ masanın yanında dikilen Declan'ın dibinde gezindiğini fark ettim. İçimde uzun zamandır baş etmek zorunda kalmadığım bazı duygular kabardı. İnsanlar herkesin ortasında ağlamamalıydı ya da parçalandıklarını kimseye göstermemeliydi.

Declan ona baktığımı hissetmiş gibi başını bana çevirdi. O koyu yeşil gözleri, karanlık bir ormanda keşfedilmeyi bekleyen patikaya çekiliyormuşum hissi uyandırdı. Ama bakışlarında yargı yoktu, sorgu vardı. Gözleriyle bana anlatmam gereken bir şey olup olmadığını sorgular gibi bakıyordu. Daha fazla bilgi vermek istemediğim için başımı çevirip tekrar barmene döndüm ve tam da o sırada Declan'ın yanıma yaklaştığını gördüm.

"Saatimi okutmaya gerek var mı?" diye sordum Corbin'e.

"Sen buradayken hesabın bizden," dedi. Boş shot bardağını alıp bana göz kırptı ve başka bir müşteriyle ilgilenmeye koyuldu.

"Gitme vakti," diye homurdandı Declan arkamdan.

Bedeninin sıcaklığı beni ona çekiyordu ama bu kez direndim. "Aa, herkes gidiyor mu?"

Eğilip kulağıma, "Hayır. *Karımla* ben gidiyoruz. Arabada konuşmamız gereken bir şey var," diye fısıldadı.

"Wes'le geldim, Declan. Sen de kızlarla gelmiştin. Onlarla birlikte dönmeliyiz."

"Şimdi konu Wes mi oldu? Mesele evliliğimizin onun gözünde nasıl göründüğünden çıktı mı?" Başını iki yana sallayıp çenesini ovuşturdu. "Bu arada evliliğimizi ona nasıl açıkladın?

Masanın altından seni ne kadar iyi becerebildiğimi de söyledin mi? Ya da o yanı başımızda oturup sevgilinmiş gibi davranırken benim için nasıl sırılsıklam olduğunu?"

"Tanrım, Declan." Öfke ve arzuyla yüzüm yanmaya başladı.

Derin bir nefes aldı, sanki içindeki duyguları bastırmaya çalışıyordu. "Damla, modumda değilim. Biliyorum, sen de değilsin. Az önce bana öyle bir baktın ki sanki her an gözyaşlarına boğulacak gibiydin. Bu mekân senin sinirlerinle oynuyor. Beni de aynı şekilde mahvediyor."

"Ben kolay kolay yıkılmam, Declan." Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Yaşadıklarımdan sonra hâlâ neleri kaldırabileceğimi, daha neleri göğüsleyebileceğimi bilmiyordu. "Yıkılamam. Bir daha olmaz. Ama bunu sürdürmeye devam edersek yıkılabilirim. Wes'le döneceğim. Sen gidebilirsin."

İnledi. "*Gidiyoruz*, Damla."

Alkol duygularımla –özellikle de en cüretkâr olanlarla– birlikte içimde dönüp duruyordu; bu tehlikeli bir kombinasyondu. "Gidip dans edeceğim," dedim.

Yanından geçtim; sert yapısına karşı benim narin hatlarım, heybetli vücuduna karşı benim minyon bedenim, dominant tavrına karşı ise alışılmış teslimiyetim. Ama bu gece çatışıyorduk çünkü kızların gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Üvey kız kardeşim –babamın bir gün anlaşmamız için dua ettiği kız– resmen kocamı istiyordu. Ne benimle konuşmuş ne bana bakmış ne de varlığımı kabul etmişti. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum ve bu his, tıpkı memleketteki herkesin eski sevgilimle aramızda yaşananları öğrendiğinde hissettiğim ihanet kadar ağırdı.

Bu yüzden alkolün damarlarımda akmasına izin verdim; sadece bir kişinin değil, bütün bir ailenin kaybının acısını boğmak için. Ailesinin beni kabul etme umudu, Carl'ın duran kalbiyle birlikte ölmüştü. Olmayacak işlerin peşini bırakmam gerektiğini biliyordum.

Müzik gürültüyle çalarken kalçamı sağa sola salladım ve bir anlığına sadece şarkının ruhunu hissetmeye odaklandım. Declan dönüp beni izlese de peşimden gelmedi; bakışları öyle yoğundu ki Wes ve Noah dans pistine çıkıp önümde kendi figürlerini sergilemeye başladığında bile hissettiğim tek şeyin bu olduğunu muhtemelen biliyordu.

Noah break-dance yapmaya çalıştığında Clara gülerek geri çekildi ama Noah elini yakalayıp sanki salsa dansçısıymış gibi onu piste çekti. Noah uzun boylu ve atletikti –ki bunu çoğu kişi hemen fark ediyordu– ama Clara'yı tutuşuna bakılırsa belli ki profesyonel bir dans eğitimi de vardı.

Annem her zaman zarafetle dans eden biri olmuştu ve ben evde eğitim aldığım için bana da zarif görünmenin yollarını öğretmişti. Noah Clara'yı döndürmeyi bırakıp elimi yakaladığında küçük bir reveransla kendimi kollarına bıraktım. Basit iki adımlık bir dönüşle başlayıp bana uygun tempoyu yakalayınca birden *sashay* adımına geçti, ardından o parlak beyaz gülümsemesi, gamzeleri ve gözlerindeki ışıltıyla bana bakıp bedenimi kendine çekti. "Dans da mı ediyorsun?"

"Eskiden ederdim," dedim kalçamla müziğe eşlik ederek.

Belime koyduğu eli beni dengede tutuyordu. "O zaman hadi, sevgiline ve kocana neler yapabildiğini göster. Kalplerini fethettiğine eminim ama bu iş bittiğinde Declan kanaya kanaya yine ayaklarına kapanacak."

"Ciddi ol, Noah," dedim gülerek. Beni her daim bir dost gibi gören bu çocukla dans ederken bu gece ilk kez kendimi rahat hissettim.

"Gayet ciddiyim, Evie. Onu sahada hiç izlemedin mi? O topu kapmak için neler yapardı gördün mü hiç?" Başımı iki yana salladıktan sonra beni etrafımda döndürüp tekrar kendine çekti ve belimden tutarak sırtüstü yatırdı.

"Sezgileriyle hareket ederdi. Çoğu insan sahada kalbiyle oynar... ama o resmen hayvani içgüdülerle hareket ediyordu.

Bir şeyi isteyip de elde edemediğinde onun yanında dikkatli olmalısın. Bunu sakın unutma."

İki dönüş ve bir kaldırış sonrası –ki o sırada neredeyse tüm dans pisti bizi alkışlamıştı– şarkı bittiğinde Noah'ya gülümsedim. "Peki spor kanallarında senin için ne diyorlar, Noah?"

"Düşüncesiz olduğumu." Omuz silkti. "Bir kemiği ânında kırabilirim, Evie ve bundan en ufak bir pişmanlık duymam."

İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Ona sarılıp ardından arkadaşlarımıza baktım. Clara alkışlıyordu; Dom da çıkagelmiş, Wes'in köpek yavrusu gibi yanımıza gelip Noah'ya somurtmasını meraklı bakışlarla izliyordu. "Kızımı geri ver."

Noah bana göz kırptı ve başıyla arkamızdaki barı işaret etti. Hâlâ orada oturduğunu bildiğim o güçlü adam muhtemelen bizi izliyor, bakışları gittikçe daha da ağırlaşıyor, sanki beni ele geçirerek düşüncelerimi istila ediyor ve onları karanlık, içinden çıkamayacağım bir yağ tabakasıyla kaplıyormuş gibi hissediyordum.

Yine de arkamı dönüp bakmadım. Dom'a el salladım. Noah, Clara'ya, "Benimle tekrar dans eder misin, çiçek kız?" diye sordu.

Clara gülümsedi ama cevap veremeden Dom araya girdi. "Clara, yarın bana göstereceğin pastane prototipini hazırlaman gerekmiyor mu?"

Clara'nın gülümsemesi bir anda söndü, kaşlarını çatıp Noah'nın elini tuttu. "Prototip mi? Pastanenin tasarımı hazır bile, hem de büyülü mü büyülü."

Dom ona sert bir bakış atsa da Clara neşe içinde Noah'yla birlikte uzaklaştı. Wes kolunu belime doladı. Bu, kimseyi kışkırtmak için yapılmış bir hareket değildi ama tutuşu aksini söylüyordu.

Declan'ın bakışları dikkatimi çekti; beni yeniden ona bakmaya zorluyordu. Dünyaya hâkim olan bir adam, küçücük bir hareketle ayaklarımın altındaki yeri oynatıyordu – bu gece benim dünyam Declan'dı. Beni, dengede durmaya çalıştığımı

bildiği bir uçurumun kenarında tutuyordu. Dudakları, "Dört," dediğinde ne demek istediğini anladım. Az önce onunla gitmemiş, ona dördüncü kez karşı çıkmıştım.

Yanımıza geldi, koyu renk kot pantolonu ve tişörtü, kaslı göğsünün ve kollarının çekiciliğini asla gizleyemiyordu. Kaslarını saran damarlar, sanki bedenine sığmayan bir kudreti taşımaya çalışıyordu.

"Everly, artık gidelim," dedi sert bir tonda.

"Bebeğim, bu akşam bana geliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Wes ve kolunu belime sarıp kendine çekerek dans etmeye devam etti.

Declan cevap vermem için bana fırsat bile tanımadı. "*Karım* benimle geliyor."

Bu vurgudaki sertlik ve hiddet, Noah'nın Clara'yla dansını yarıda kesmesine sebep oldu; Anastasia ve Piper da masalarından başlarını çevirip neler olduğunu anlamaya çalıştılar.

Herkes olduğu yerde donakaldı, müzik bile bir anlığına susmuş gibiydi, damarlarımdaki kan çekilerek yerini buz gibi bir ürperti aldı.

Ne yapması gerektiğini bilen tek kişi Clara'ydı. Çiçekli elbisesiyle ve parlak kırmızı topuklularıyla taş gibi donup kalmamıştı. Genişçe gülümsedi, omzuma hafifçe dokunup beni Wes'ten uzaklaştırarak koluma girdi. "Tabii artık hepimizin eve gitme vakti geldi. Evie, erkenden uğrayıp pastane maketlerine göz atmanda sakınca yok, değil mi? Yeni açılacak tatil köyünün tasarımı için gerçekten yardıma ihtiyacım var."

Bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştık ama bulunduğum ortama ayak uydurmayı iyi öğrenmiştim. "Tabii." Sonra Wes'e döndüm. "Beni kendi evime götürür müsün? Şoförün var mı?"

Fazla içmiş biriyle asla bir yere gitmezdim.

Noah bile bir Declan'a bir Wes'e bakıyordu. Declan'ın burada "lider" olduğunu herkes bu bakışlardan anlayabilirdi.

Wes göğsünü şişirdi, sanki kavgaya hazırmış gibi duruyordu ama, "Elbette," demekle yetindi.

Declan ileri doğru tehditkâr bir adım attı fakat Dom önüne geçerek onu durdurdu. "Restoranımızda olay çıkarmak yok, Dec."

Piper bir anda yanımızda belirerek elini Declan'ın göğsüne koydu. "Bir içki daha iç, Declan. Bu turu Anastasia'yla ben alırız."

Arkamı döndüm ve bütün kalbimle Wes'in arkamdan gelmesini umdum.

Declan'ın ait olduğu ortamdan uzaklaşmalıydım, burası bana ait olmayan, zenginlik ve şöhret dolu bir dünyaydı.

Ama kapıya vardığımda arkamdan seslendiğini duydum. "Everly, bu beş oldu."

O titreme –yalnızca Declan söz konusu olduğunda bedenimi saran o titreme– beni yine ele geçirmişti.

24

DECLAN

Dom kolumdan tutup beni Piper'dan ve diğer herkesten uzaklaştırırken, "O lanet aklını iyice kaçırdın sen!" diye bağırdı. Omzumun üzerinden bakıp Everly'nin Wes'le yan yana yürüyüşünü izledim. Aletim artık tamamen kontrolümü ele geçirmiş olacak ki bu gece her zamankinden daha seksi yürüyor gibi geliyordu.

Kolumu Dom'un elinden kurtardım. "Ben eve gidiyorum."

"Neden? Kızın eve döndüğünü görüp içini rahatlatmak için mi?" diye sordu. Damarıma basmak için söylemiyordu bunu, kaşları kalkmıştı ve gerçekten endişeliydi, bunu anlayabiliyordum.

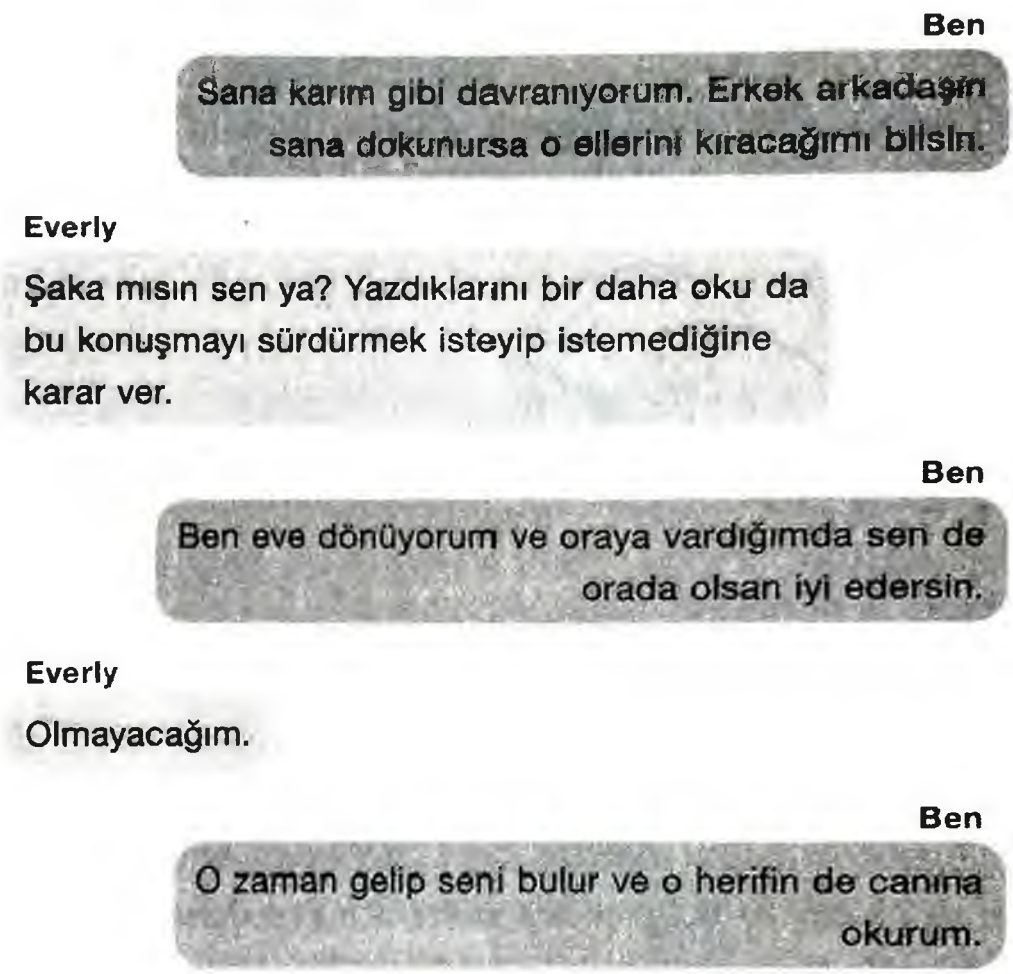
"O herif sanki bu gece onu yatağa atacakmış gibi kızımı abasına aldı," diye kükredim, cebimden telefonumu çıkarıp ona mesaj yazarken.

Ben

Doğruca eve gitsen iyi edersin, Everly.

Everly

Ben bir yetişkinim. Bana çocukmuşum gibi davranma.

"Şu anda kendini daha iyi hissediyor musun?" Dom gülünce ona kötü kötü baktım. "Kıza öfke dolu mesajlar atmak sana hiçbir şey kazandırmaz."

"Bir kadınla nasıl diyalog kurduğumdan sana ne?"

"Evie'nin sessiz olduğunu biliyorum ama aynı zamanda ne kadar zeki olduğunu da biliyorum. Üstelik geçmişiyle ilgili haberler ortaya dökülmek üzere. Piper seni bilgilendirmedi mi?"

"Ne konuda bilgilendirmesi gerekiyordu?"

"Evie daha önce basına konu olmuş, Declan." Cümlesini bitirirken ensesini ovuşturdu. "Sana tavsiyem, önce onunla konuşman ve sonra bu haberin yayılmasıyla ilgili bir önlem düşünmen. Basın bu işi çirkinleştirecek."

Vasiyetle ilgili haberler yetmezmiş gibi. "Yani şimdi bir skandal daha mı patlayacak?"

"Asrın bekârısın sen. Carl'ın seni neden onunla evlendirmek istediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Belki de bunun eninde sonunda patlayacağını biliyordu. Git kızla konuş ve artık sürtmeyi de bırak. Bu ciddi bir şey."

Kimseye veda bile etmedim. Dom'un uyarısı kendime gelmeme yetmişti. Yaz gecesi çok nemliydi, sanki yaklaşan fırtınanın habercisi gibiydi. Gazı köklediğim gibi plaj yolunda eğlenenleri geride bırakarak eve Wes'ten önce vardım.

Diğer beş arabamın dizildiği büyük garaja park ettim. Hepsi siyah, hepsi şıktı. Üstelik Everly hepsine binmeyi reddetmişti.

İnatçı kadın bunun yerine sırf beni gıcık etmek için işe yürüyerek gitmeyi tercih ediyordu. Ve dönüşte o lanet sevgilisinden onu eve bırakmasını istiyordu. Tam o anda araba homurtusunu duydum. Bir tuşa bastım ve kapıyı açma yetkisini devre dışı bıraktım. Bunun yerine yaya kapısına yöneldim.

"Declan" –camını indirerek seslendi– "kapı çalışmıyor."

"Çalışıyor," diye karşılık verdim ve sonra Wes'i işaret ettim, "ama onun bu mülke girmesi yasak."

Safir gözlerinde öfke kıvılcımları dans ediyordu. "Bu ne kadar çocukça bir davranış, farkındasın değil mi?"

Sözleri öyle yoğundu ki içinden sökülüyormuş gibiydi. Taş sütuna yaslandım ve bu gece ne kadar içki içtiğini düşünerek, "İyi geceler de, Everly," dedim.

Wes, onu benimle tek başına idare edebileceğine inandırmak istiyor olabilirdi ama o herif arkasında bir grup adam olmadan hiçbir şeydi. Ofans hattının ardına saklanan beceriksiz bir oyun kurucuydu ve rakipleri savunma bloklarını aşınca da zırlayıp dururdu. Şimdi bile arabadan inip Everly'nin kapısını açma ya da benimle yüzleşme cesaretini göstermedi. Ona bir şeyler fısıldayıp şakağına bir öpücük kondurdu.

Ama bu bile kanımı fokurdatmaya yetmişti. Bu geceden sonra biliyordum ki dudakları Everly'nin tenine bir daha asla değmeyecekti.

Bundan emin olacaktım.

Everly arabadan indi, Wes'in şoförü sokakta dönerken yanımdan geçmeye çalıştı ama sendeledi ve alkolün yarım saat öncesine göre daha çok etki göstermeye başladığını anladım.

"Barda ne içtin?"

"Sana ne bundan?" Çenesini dikleştirip dirseğini kurtarmaya çalıştı.

Gülümsedim. "Kaçamazsın, Damla. Kolunu bırakırım ama bu kez seni sırtıma atıp götürmek zorunda kalırım."

"Dene de görelim." Bana dönüp meydan okur gibi karşıma dikildiğinde gözlerimi devirip omzumu karnına dayadım. Cesaret edemem sanmıştı ama yanılıyordu. Hem de fena hâlde yanılıyordu.

Tam onu omzuma almak üzereyken boynuma atıldı ve bacaklarını belime sararak beni yere devirdi. Parke taşlı garaj yolunun çimenli tarafına sırtüstü düşüp birlikte yere serildik.

"Hasiktir, Everly."

Üzerime çıkıp oturdu, gökyüzündeki koyu bulutları arkasına alarak zafer kazanmış gibi sırıttı. "Sana bir daha beni yaka paça omzuna atarsan seni yere sereceğimi söylemiştim. Tekrar denemek ister misin?"

Tepemizde fırtına patlak verip bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladığında gördüğüm tek şey gözlerindeki parıltıydı. Üstümde nefes nefeseydi. Bense sertleştiğimi hissetim. Kalçasını hareket ettirdiğinde oyunun başladığını anlamıştım. Oynamak istiyordu, bunu reddedemezdim.

Bu sefer ben onu altıma aldım. Yuvarlanıp pozisyon değiştirdik. Bileklerinden tuttum ama o öyle bir açıyla kolunu çevirdi ki bileğimin zayıf olduğunu bildiği yerden darbe indirmeyi başardı. Belinden kavradım ama bacaklarını bükerek boğazıma sarıldı.

Tekrar tekrar yuvarlandık, tıpkı gladyatörler gibi güreşiyorduk. Ama ben ondan iki kat daha iri, daha ayık ve daha dayanıklıydım. Gerçi bunu asla kabul etmezdi.

Son hamlesi başarısız oldu fakat kaçarken iyi bir başlangıç yakalamıştı. Peşinden konuk evine doğru koşarken ayağını yakaladım. O kadar minyondu ki onu geri çekmek çok kolay oldu. Çığlık atıp kendini savunmaya çalıştı ama onu zapt etmeyi başardım. İçimdeki adrenalin onu kontrol altına alma, sahip olma, tamamen tüketme ihtiyacıyla coşuyordu.

Tekrar üzerine kapanıp bileklerini başının üzerinde çimenlere bastırdım; karşı koyamayacak kadar yorgundu. "Güvenli kelimeni kullan, Everly. Pes et."

Başını yavaşça iki yana salladı. "Ya istemiyorsam?" diye fısıldadı, gözlerini gözlerimden ayırmadan. "İstemem gerek ama istemiyorum. Hadi, ne istiyorsan al, Dec. Karını gecenin bu saatinde çimenlerin üstünde mi istiyorsun? Senindir."

Hırıltıyla nefesimi verdim, tam ayağa kalkmak üzereydim ki inleyip dudağını ısırdı ve kasıklarını bana bastırdı. "Sarhoşsun, Everly."

"Evet ama aynı zamanda senin için sırılsıklamım. Wes yanımda otururken beni doyuma ulaştırdığın andan beri beni aletinle becerdiğini düşünüyorum."

Cüretkârdı. Üstüne alkol eklenince daha tehlikeli hâle gelmişti. "Ah, demek gizli saklı oynaşmamız hoşuna gidiyor?"

Kalçasını oynattığında aletim ânında zonklamaya başladı. "Sen bana masa altından bunları yaparken bile üvey kız kardeşim ve arkadaşı seni istiyor."

Öne eğildim, bir elim hâlâ bileklerini tutuyordu, diğer elimse kalçasını kavramıştı. Mantıklı bir adam tam şu anda dururdu, neyle karşılaşacağımızı bilmeden duygularımızı kontrol altında tutmamız gerektiğini bilirdi. Ama yine de duramadım.

Toplantıda karşımıza çıkacak şey bir felaket olursa onu bırakır mıydım? Yoksa ondan vazgeçmek zaten felaketim mi olurdu?

Kıvırcık saçları yüzüne yayılmış, evimizden gelen loş ışıkla aydınlanmış hâline bakarken o son soruyla midem düğümlendi.

Evet evimiz.

Üstelik o hâlâ benimle aynı yatakta uyumamıştı.

"Declan," diye inledi, mavi gözleri ihtirasla yanıp tutuşuyordu. "Lütfen, buna ihtiyacım var."

Hırıltıyla inledim ve yalvarışlarını geri çevirmeyerek pantolonumun düğmesini çözüp aletimi çıkardım. "O zaman al bakalım, Damla. Aletime istediğin gibi sürtün."

Bedenini bana dolayıp bacaklarını kalçama kenetledi. Bileklerini hâlâ başının üzerinde tutarken klitorisini parmaklarımın arasına kıstırdım. Bu gece onu becermeyecektim ama fantezisinden de mahrum bırakmayacaktım.

"Belki böyle yalvarman için seni daha sık köşeye sıkıştırmalıyım."

"Ah..." Artık konuşmaya katılabilecek durumda değildi. Kalçasını yukarı aşağı aletime sürtüyor, ben de kontrolü ele alıp onu istediğim gibi sertçe becermemek için kendimi zor tutuyordum. "Çok iyi hissettiriyorsun. Lütfen."

Boynunu emmek için eğilip kasıklarımı ona doğru ittiğimde, aletim tam olması gerektiği gibi içine girdi. Ne kadar dar olduğunu hissedince inledim, içi sanki beni özlemiş gibi aletimi sıkı sıkı sardı.

Orgazma ulaşmakta tereddüt etmedi; gözleri sıkıca kapanırken yağmur damlaları bulutlardan süzülüp pürüzsüz tenine düşüyordu. Kasıkları benimkine karşı aşağı yukarı hareket ediyor, daha da coşuyordu. Bu anı hayranlıkla izlerken onunla birlikte hareket etmemek için olabildiğince gayret ettim. Yoksa evin önündeki ıslak çimlerde onu sabaha kadar becerirdim.

Bunun yerine elimden kurtulmaya çalışırken nefesi hızlandı. Başparmağımı klitorisinin üzerinde hızlıca ileri geri hareket ettirdiğimde kalçası daha hızlı sallanmaya başladı. "Aynen böyle. Devam et, güzelim."

"Declan," diye sızlandı, çenesinin kasıldığını gördüm ve sözlerinin ardındaki öfkeyi hissettim. "Benimle dalga mı geçiyorsun? *Hareket etsene.*"

Kıs kıs gülüp başımı iki yana salladım ve eğilerek kulağına, "Hayır. İstiyor musun? O zaman çeneni kapa ve uslu bir kız gibi aletimi al, güzelim. Tam da istediğin gibi," dedim.

Homurdanarak tek elimle tuttuğum bileğini kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. Klitorisini sıktığımda bacaklarını belime iyice doladı ve ben de aletimi daha derinine ittim. Temposuna uyarak tekrar tekrar aynı şeyi yaptım; hareketleri giderek daha da düzensizleşti, sonunda belini geriye bükerek, memelerini göğsüme bastırarak inledi. Ben dişlerimi sıkıp kendimi kontrol etmeye çalışırken o, aletimin etrafına boşaldı.

Her hareketini, yavaş yavaş gözlerindeki ateşin yerini alan o haz ve tatmin kıvılcımlarını hafızama kazıdım. Gözlerini açtığında hâlâ yanmaya devam ediyorlardı. "Lanet olsun, Everly, aletim ıslaklığınla kaplanırken inanılmaz görünüyorsun."

"Şimdi becer beni, Declan. Sana yalvarıyorum," diye fısıldadı ama gözleri yarı kapalı, bedeniyse neredeyse gevşemişti.

"Önce şu alkolü kanından atmamız lazım, Damla." İtiraz etmesini beklemeden hızlıca içinden çıktım çünkü bir saniye daha bu şekilde kalırsam pes edeceğimi biliyordum. O sızlanırken alnına bir öpücük kondurdum. Dudaklarını sarkıtarak surat astı. "Söz veriyorum, yarın seni öyle güzel becereceğim ki durmam için yalvaracaksın."

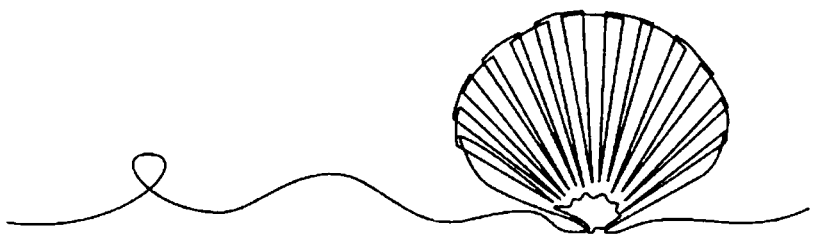
Cevap vermedi ama dolgun dudaklarının kenarında beliren o küçük, sinsi gülümsemeyi gördüm. Onu kollarıma alıp doğrudan evime taşıdım.

Buraya yalnızca bir kez gelmişti. O da Anastasia ve Melinda onu parçalamak için uğradığında. Bu sefer farklı olacaktı. Bu sefer, ona bu evliliğin geri kalanına gözü kapalı devam edip edemeyeceğini sormadan önce dünyayı ardımızda bırakıp kısacık bir ânın tadını çıkaracaktım.

Onu yatağıma yatırmadan önce soydum. Hiç yardım etmedi; üzerimi çıkarıp yanına uzandığımda çoktan uyumuştu. Onu kendime çekip gece boyunca aletimi içine sokmamak için kendime engel olmaya çalıştım.

25

EVERLY

Baş ağrısıyla ya da vücudum sızlayarak uyanmadım. Bunun yerine rüyamda Declan'ın ellerini bedenimde gezdirdiğini, yağmurda beni güzelce becerdiğini gördüm. Sonra bacaklarımın arasındaki taş gibi aletine ve etrafıma doladığı koluna uyandım.

Dün gece bedenimi öyle bir ele geçirmişti ki daha önce hiçbir erkeğe kendimi böylesine teslim etmemiş, merhamet için yalvarmamıştım. Ama her saniyesini sevmiştim.

Hem de çok.

Vajinam daha fazlasını, aletinin içimde kaybolmasını istemişti ki bedenimden akan ıslaklıkla onu sırılsıklam yapabileyim. Tam doğru açıyı yakalamıştım, kalçamı hafifçe oynatıp elimin bacaklarımın arasına kaymasına izin verirsem bir kez daha boşalırdım.

Doruğa çok yakındım. Çok, çok yakındım.

Kalçamı oynatıp adını inledim, elimi aşağı kaydırıp bacaklarımın arasına götürerek bir önceki gece beni nasıl orgazma ulaştırdığını hayal ettim.

Aniden eli bileğimi yakalayarak beni durdurdu. "Sabah insanı olmadığını sanıyordum, Everly. Ama şu an aletime sürtünüyorsun. Sabahın bu saatinde benden bir orgazm mı çalıyorsun?"

Ninova

Omzumun üzerinden ona bakıp utançla, "Seni istiyorum, Declan," diye itiraf ettim.

Boğazının derinliklerinden gelen homurtu odayı doldurarak vajinamın onun için iyice kasılmasına neden oldu.

Sonra aletini içime öyle bir hızla soktu ki düşüncelerim birbirine karıştı, duygularım altüst oldu. Nefesim kesildi. "Aman Tan–"

"Kocam diyeceksin, Everly. Tanrım değil." Kolunu sıkıca etrafıma sararak beni göğsüne, çıplak ve kaslı bedenine iyice yaklaştırdı. Odaya süzülen hafif gün ışığı, dışarıda cıvıldayan kuşlar ve taş gibi sert bedeniyle bana sarılması... kendimizi bu ânın içinde kaybetmiştik. Eli göğsüme kayıp mememi yakaladı, ucunu parmaklarının arasına alıp oynadı. "İnsanların neden evlendiğini şimdi anlıyorum. Her gece seni becererek uyumalı, her sabah uyanır uyanmaz seni aletimin üstünde bulmalıyım, Damla."

Sözleriyle duyduğum şehvet ve arzu başımı döndürdü. Onu öyle çok istiyordum ki içime bir kez daha girip her santimimi doldurduğunda vajinam kasıldı. "Çok yaklaştım, Declan," diye adını inledim. Parmaklarını aşağı kaydırarak klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Sertçe sıktıktan sonra da okşadı. Bedenim bütünüyle ona karşılık verirken aleti bir kez daha içimde hareket ettiğinde çığlık attım. Aldığım haz o kadar yoğundu ki sesimi bastıramıyor, bastırmaya çalışsam da beceremiyordum.

"Aferin güzel kızıma. Karım sabahları kocasının aleti dışında hiçbir şey istemez. Onun için uyanır," dedi boynuma doğru eğilerek ve orgazmın dalgalarını yaşamam için bana izin verdi.

Bedenine doğru kıvrıldım, onun da benim kadar iyi hissetmesini, az önce yaşadığım şeyi tatmasını istedim. Declan'ın yanındayken her seferinde daha cesur hissediyordum, sanki kendimi onun merhametine bıraktığımda beni koruyacağını biliyormuş gibi. Omzumun üzerinden bakıp onunla göz göze

geldim ve aklımdan geçen fanteziyi pat diye söyledim. "Aletini ağzıma almak istiyorum."

Gözbebekleri büyüdü, yeşili daha parlak hâle geldi ve kalçamı daha sıkı kavradı. Sonra ileri doğru bir hamle yaparak iyice derinlerime daldı ve küfrederek inledi. Sonra içimden çıkıp başını iki yana salladı. "Bugün değil, güzelim. Bugün sana sabahları erken uyanmayı sevdireceğim."

Sonra bir parmağını klitorisime kaydırdı ve şu anda aşırı hassas olan bedenim titredi. "Declan, bu saatte uyanmayı çoktan sevdim bile. Şimdi sana da sevdirmek istiyorum."

"Seninle oynamaktan hoşlanmadığımı mı sanıyorsun?" diye sırıttı ve beni çevirip karın üstü yatırdı, kalçamı kaldırdı ve altıma bir yastık yerleştirdi. "Başlığa tutun, güzelim."

Şöyle bir baktığımda o koyu renkli, cilalı direklerin masif ahşap olduğunu gördüm. Yine de ona dönüp, "Neden?" diye sordum.

Kendini bacaklarımın arasına konumlandırdı. "Yüzüme otururken tutunacak bir şeye ihtiyacın olacak."

Sözleri karşısında alt dudağımı ısırdım ama aletinin ucundaki o uyarılma sıvısının sözleriyle daha da arttığını gördüm. Bunu en az benim kadar istediğini anlayınca ona itaat ettim.

Ellerimi direklere doladığım anda beni kalçamdan yakaladı. Kollarım gerildi, sırtım dümdüz oldu, kalçam ve vajinam yalnızca ona sunulmuş gibi açıktaydı.

"Ne güzel, ne tatlı bir kızsın. Şu tatlı amcığa bak, sadece benim için sırılsıklam olmuş."

Elini yavaşça uyluğumun arka kısmına kaydırdığında inledim, sanki her santimimi keşfetmek istiyormuş gibi yukarı çıkarıp sonra popoma ulaştı, her iki tarafımı da sıkıp elinde yoğurdu. "Declan, lütfen," dedim.

"Şşşt, güzelim. Bırak seninle ilgileneyim." Ses tonunda öyle bir kesinlik vardı ki sanki benim için neyin en iyisi olduğunu yalnızca o bilirmiş gibi konuşuyordu. Klitorisimden başlayıp

yavaşça vajinama doğru dilini kaydırdığında, gerçekten biliyor olabilir mi diye sorgulamaya başladım. Bir ara geri çekildi ve nefesini tenime üfledi.

Soğuk havanın ıslaklığıma çarpmasıyla irkildim, tüm bedenim arzu ve heyecanla sarsıldı.

İç çekti. "Evet, şuna bak. Benim için sırılsıklam olmuşsun, güzelim."

Sonrasında birden dilini içime daldırdı ve kıvrımlarımın arasında kaydırarak beni deli gibi yalamaya başladı. Başlığı sıkıca kavrayıp kalçamı yüzünde yukarı aşağı hareket ettirdim. Bedenim başka bir orgazm için kontrolsüzce titredi. Elleri popomu yoğurmayı sürdürdü ve artık daha fazla zevk alamam sanırken başparmağını arkama, anüsüme kaydırdı. O sırada dili içimde, başparmağı anüsümdeydi. Onun anlaşmalı kocamdan çok daha fazlası olduğunu düşünürken yeniden çığlık attım ve sıcacık zevk tüm damarlarıma yayıldı.

Orgazm sonrası kasılmaları yaşarken bana övgüler yağdırmasına izin verdim, yavaş yavaş sarsıntı geçerken keyifle, "O başlığa sıkı sıkı tutunup bırakmadığın için aferin, güzelim. Karım adımı haykırdığında buna bayılıyorum," dedi.

Bana karım demesinden hoşlanmamalıydım ama aynı zamanda şu an içimde de olmamalıydı. Ağzı hâlen vajinamda, beni yeniden doruğa ulaştırmak için yalamaya devam ederken hayvani bir arzuyla titredim. Kasılmaktan yorgun düşmüş olsam da onu içimde istiyordum. "Declan, lütfen. Yeter. Şimdi sadece seni istiyorum. Lütfen."

Bana oral seks yaparken dudaklarındaki o gülümsemeyi hissettim ve "Başlığı bırakma demiştim, güzelim. Seni durmam için yalvartacağımı söylemiştim."

Oturmaya çalıştım ama sırtıma bastırdığı eliyle beni aşağıda tutarken iki parmağını birden hızla içime soktu, onları G noktama doğru kıvırdı ve yukarı aşağı okşamaya başladı. Vücudumun her bir hücresi öylesine hassaslaşmıştı ki çığlık

attım, bedenim artık zevkin doruklarına ulaşmak için hızla elinin üzerinde hareket ediyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfen," dedim defalarca. Devam etmesini mi yoksa durmasını mı istediğimden emin değildim.

"Şimdiden durmamı mı istiyorsun, Everly?" Yavaşlamadı, aksine bunu sevmiş gibiydi. Sanki beni daha fazla yalvartmak istiyordu. "Sadece seni esnetiyorum, güzelim. Seni sikime hazırlıyorum."

Bunu derken bir elini bacağıma kaydırdı ve parmaklarını içime sokup çıkarırken bacaklarımı iyice araladı. Orgazma ulaşmak için kasıklarımı ve popomu yukarı aşağı hareket ettirip her seferinde *lütfen* diye mırıldanıyor, ona tam da istediğini veriyordum.

Beni yeniden doruğa çıkardı ve o an tüm endişelerim eriyip gitti. Kendimi öyle bir haz bulutunun içinde bulmuştum ki ilişkimizin gitgide daha da karmaşık hâle gelmesini umursamıyordum artık. Arkama doğru hareket ettiğini, girişimde o soğuk metal *piercing*ini hissettiğimde bile tek yaptığım anlaşmalı kocamın sertliğini hissetmenin verdiği coşkuyla neredeyse çığlık atmayı düşünmek oldu. Sadece, "Declan..." diye inleyebildim.

Kahkaha attı. "Bakalım aletimi ne kadar derine alabileceksin?"

"Evet." Tereddüt etmedim. "Beni becer, Declan. Sert olsun," dedim çünkü artık tamamen ona teslim olmuştum; her parçasını istiyor, onun da bana teslim olmasını ve beni istemesini bekliyordum.

Gelecekte ne yaşayacağımızı bilmiyorduk ama bu anının sonsuza dek onunla kalmasını istiyordum.

"Ne kadar sert oynayacağımıza ben karar veririm, Everly. Sen değil," dedi ve aletinin ucunu hafifçe içime itti.

"Öyle mi? Sertçe becer beni, Declan. Yoksa *kocam* sert beceremiyor mu?" Bu kez o ünvanı kullanan, onu bununla kışkırtan bendim.

Elleri çoktan kalçamdaydı, kontrolünü kaybetmiş gibi kükreyerek içime öyle sert girdi ki başlık duvara çarptı. O kadar

derinlere ulaştı ki başka bir galaksideki yıldızları gördüm. Her itişinde bembeyaz, alev alev parlayan yıldızlar hem içimde hem dışımda yanıp duruyordu; kalçamdaki tutuşu morartacak kadar sertti. İkimiz de doruğa ulaşırken çığlık attık ve ardından Declan gözleri kapalı, hızlı hızlı nefes alarak üzerime yığıldı.

"Lanet olsun. Bu yatak odası bir daha asla eskisi gibi olmayacak," diye mırıldandı yanıma devrilirken. "Asla ama asla aynı olmayacak."

Bunu duyunca istemsizce gülümsedim. Bu ânı ilerisi için şişelere doldurup saklamak istiyordum.

Beni kendine çekip boynuma bir öpücük kondurduktan sonra kalktı. "Kahvaltıda ne istersin?"

Onun bu sıradan sorusu, bana gülümseyişi, bir anda bütün büyüyü bozmuş, dünü, aramızdaki bu şeyin aslında yürümediğini hatırlatmıştı. Midem düğümlendi. "Bence insanların hakkımızda çıkan haberi nasıl karşılayacaklarını bekleyip görmek için biraz mesafe–"

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı ve Declan'ın katlanmış giysilerimin yanına bir bardak su bıraktığını gördüm.

Dudaklarımı oynatarak sessizce *teşekkürler* dedim ve telefonumu alıp ekrandaki numaraya baktım.

O hiç aramazdı. İletişim kurmak istemezdi.

"Alo?" dedim titreyen bir sesle.

Declan kaşını kaldırıp, "Kim o?" diye sessizce sordu.

Elimle onu geçiştirip giysilerimi almaya yeltendim. Ama Declan sanki fikrini değiştirmiş gibi giysilerimi elimden çekip aldı ve tamamen çıplak hâlde dolabına gidip oraya fırlattı.

"Şu haber yüzünden arıyorum. Evli olduğun yazıyor, Evie," diye mırıldandı Tonya, hırçın bir tonla. Çocukluğumda hemen sokağın aşağısında otururdu; annemin izin verdiği her yoga dersine katılmış, evde eğitim gördüğümü öğrenince benimle birlikte dans öğrenmişti.

O geceye kadar en yakın arkadaşım, âdeta gölgemdi.

Artık beni, yalnızca hakkımda büyük bir haber kapısına dayandığında arıyordu; hem mecazi hem de gerçek anlamda.

"Bu sadece zorunlu bir evlilik," diye açıkladım. Declan gardırobun kapısına yaslanmış hâlde gözlerini dikmiş bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tüm çıplaklığıyla karşımda duruyordu.

"Tabii. Ama nakliye kamyonlarının fotoğrafları var, paparazzilerin sizi spor salonuna birlikte giderken çektiği kareler."

"Aslında spor salonunda birlikte çalışıyoruz, Tonya. Sadece iş gibi bir şey." Declan *Tonya mı?* diye sorguladı ve ben elimi sallayarak onu susturdum. Dudaklarını büzdü ama yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamış olacak ki odadan çıktı. "Carl evlenmemizi istedi ama gerçek bir evlilik değil."

Bu kelimeleri söylemek bile artık garip geliyordu. Çünkü Declan'la aramızda neyin gerçek neyin rol olduğunu artık ben de bilmiyordum.

"Ama neden?" diye fısıldadı. Kimse bana bunu gerçek anlamda sormamıştı. Sanki herkes neden yaptığımı biliyor gibiydi. Sonuçta Declan Hardy ülkenin en gözde bekârıydı. Ve ben onu kapmıştım.

Dün basın bu yüzden evlendiğimizi öne sürmüştü ama Declan ve Carl'ın avukatları özel bilgileri gayet iyi gizlemişti. Yine de söylentilerin çoğu benim üstümde yoğunlaşmıştı.

"Önemi yok." Bunu söylemek kalbimi kırmıştı çünkü önemi vardı. Bunu sormuş olması beni üzmüştü çünkü zenginlik uğruna hayatımı bir kalemde teslim etmeyeceğimi biliyor olmalıydı.

"Öğrenmeleri uzun sürmez, Evie. İnsanlar senin neden orada olduğunu biliyor mu?"

İç geçirdim ve neredeyse beni yutacak kadar yumuşak olan örtünün tüylerini çekiştirdim. "Carl biliyordu. Ama onun dışında şimdilik kimse bilmiyor."

"Evie, babanı kaybettiğin için üzgünüm." Sözleri havada asılı kaldı. Eskiden yanımda olurdu. Elimi tutar, benimle bir-

likte ağlardı. Acımı hisseder, hafifletmek isterdi. Ama şimdi lafı dolandırıyordu. "Biliyorum, buradan kaçıp kurtulmak istedin ama–"

"Biliyorum. Nereye gitsem kaçamıyorum. Bunun farkındayım. Yine de babam kimsenin bilmesini istemedi. Sanırım bana yeni bir başlangıç şansı vermeye çalışıyordu."

"Ama artık hayatta değil. Vasiyetine şartlar koydu ve temiz bir başlangıç şansın kalmadı, değil mi?" diye sordu, Declan'a kimseye anlatmayacağıma söz verdiğim bilgiyi koparmaya çalışarak.

"Sadece bir yıl, Ton."

İç geçirdi. "Bunu yapmamalıydın. Hatta oraya hiç taşınmamalıydın. Bunu benim için yaptın. Biliyorum."

"Hayır, öyle değil. Ben–"

"Sen asla annenin stüdyosundan ayrılmazdın, Evie," diyerek sözümü kesti. "Yoga öğretmeyi seviyordun. İnsanların senin hakkında ne dediği hiç umurunda olmazdı. Bu kasaba zaten hep boktan bir yerdi."

Burnumun köprüsünü sıktım, baş ağrısının geldiğini hissediyordum. "Önemi yok."

"Var!" diye bağırdı. Sonra derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece ne yapıyorsan bırak ve eve dön. Burada olman artık beni rahatsız etmiyor, sırf bu kasabanın sen yokken beni affedeceğine inandığın için seni mutsuz eden bir yerde kalma. Ben iyiyim."

"Gerçekten iyi misin?" diye sordum çünkü bir yıldır yüzüme bile bakmamıştı. Basın peşimize düştüğünde birbirimizi görmezden gelmeye başlamıştık.

"İyileşiyorum," dedi kısık sesle. "Zor ama... iyileşiyorum."

"Annem uğradığını söyledi. Aradım ama açmadın."

Burnunu çektiğini duydum. "Evet." Boğazını temizledi. Bu sessizlikler... Eskiden bunları severdim. Bu sessizliklerin içi hep güvenle dolu olurdu. Ama artık acıyla, suçlulukla, piş-

manlıkla ve huzursuzlukla doluydu. "Yakında serbest kalacak. Onu aramayı düşünüyor musun?"

"Hayır." Tiksinti ve öfkeyle kafamı iki yana salladım. "Aramayacağımı söylemiştim."

"Aramalısın. Bunu da senden almasına izin verme. Onu arayıp her şeyi çözersen daha iyi olur. Ya çıktığında bile seni hâlâ affetmezse? Andy senden yeterince şey aldı."

"Seninle arkadaşlığımız gibi mi?"

Bekledi. Yine sessizlik. "Evet." İç geçirdi. "Eğer o adam senin için bir şey ifade ediyorsa ona sırrımızı anlatmalısın. Çünkü bu, yakında sır olmaktan çıkacak."

Vedalaşmadan telefonu kapadı.

Ve daha iki dakika bile geçmeden Declan elinde mavi formasıyla yatak odasının kapısında dikiliyordu. Ama telefonundaki şeyi okur okumaz forma yere düştü. HEAT saatim komodinin üstünde bipliyordu ancak onun neye baktığını anlamak için telefona bakmam gerekmedi.

Basın işini yapmıştı.

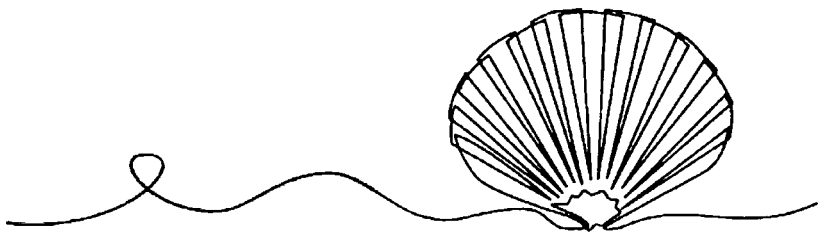
Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

"Bu doğru mu?" Telefonunu kaldırdı. Benden bahsediyordu.

Manşette şöyle yazıyordu: "Everly Belafonte'den Bir Sahtekârlık Daha."

26

EVERLY

"Haberde ne yazdığını tam olarak bilmiyorum, Declan." Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışarak olabildiğince sakin konuştum. "Yani bir şey diyemem. Henüz okumadım."

Ben başlığa tıklarken o öfkeyle yanıma geldi ve elimden telefonu kaptığı gibi okumaya başladı. Ardından telefonları komodinin üstüne bırakıp bana döndü.

"Hayır." Sesi odada yankılandı, öyle güçlüydü ki içindeki öfke ve hayal kırıklığını iliklerime kadar hissettim. Ardından birkaç adım uzaklaştı ama öfkesi duvarlarda yankılanıyordu. "Bana ne olduğunu sen anlatacaksın. Kim bu Andrew Baldeck?"

Eski sevgilimin adını onun ağzından duymak çok yanlış ve iğrenç geliyordu. Midemin çalkalandığını hissettim. "Geçmişte kalan biri. Şu anla hiçbir ilgisi yok. Biz artık geçmişten değil–"

"Everly, artık kurallar değişti. Geçmiş dediğin şey tam olarak şu anda yaşanıyor. Dürüst olalım, hep öyleydi zaten."

"Ben... Gazetede ne yazdığını tam bilmiyorum ama beni yalancı gibi gösterdiklerinin garantisini verebilirim. Sanki uydurma bir hikâye anlatmışım da terk edilen âşık rolü oynamışım gibi."

"Doğru mu?" diye tane tane sorduğunda kalbim kırıldı çünkü tam olarak ne ima ettiğini anlayamamıştım.

"Terk edilen âşık olmam mı?" Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerim yaşlarla dolmuş, artık tutamadığım duygularım taşmaya başlamıştı. "Yoksa beni yatağa kelepçeleyip önce en yakın arkadaşıma, sonra bana cinsel saldırıda bulunan eski sevgilimin yaptıkları hakkında anlattıklarımın yalan olduğunu söyledikleri kısmı mı?"

Declan yüzünü bile buruşturmadı. Ama söylediklerimden sonra gözlerindeki alev tüm odayı sarmış gibiydi.

"Hangi kısmı sorduğumu biliyorsun," dedi. "Doğru mu?"

"Üzücü olan şu ki, Declan, gerçekten bilmiyorum." Kaybolmak istedim, sormak bile istemedim ama bana destek olacağını sandığım herkes, arkadaşlarım bile bana arkasını dönmüştü. O kadar uzun süredir kendimi tutuyordum ki acıyı ve kalp kırıklığını yine yutkunarak bastırdım ve yavaşça, "Geçen yıl boyunca hikâye öylesine çarpıtıldı ki gerçekten bilmiyorum," dedim. "Söyleyebileceğim tek şey benimle ilgili genelde doğru olan hikâyelerde bu defa yalan söyledikleri. Bugün gazetede ne yazdıklarını bilmiyorum ama önemli değil. Adalet sistemi bana ne kadar imkân tanıdıysa o kadarını elde edebildim, gerisini de herkes kendi işine geldiği gibi yorumladı. Senin tanınmış biri olman da işin tuzu biberi oldu. Bu haberler itibarını kirletiyorsa bir açıklama yapabilirim–"

"Kes şunu." Başını iki yana sallayıp gözlerini kapadı ve burnunun köprüsünü sıkarak, "Lanet olsun, sadece kes," dedi.

Telefonu kaptı, derin bir nefes aldı ve kararlı adımlarla yanıma geldi. Yatak örtüsünü etrafıma sardı, sonra beni kucağına alıp sanki dış dünyadan koruyabilecekmiş gibi kollarıyla sarıp sarmaladı. Ardından telefonu önüme uzattı. "Bunu göreceksin ama sadece bir kez bakmanı istiyorum. Sonra Piper'ı arayıp bütün dedikodu dergilerinin peşine düşeceğim."

"Declan, bunu yapmamıza gerek yok–"

"Artık seninle ben ilgileniyorum, Everly." Sesi kararlı ve kontrollüydü. "Lütfen sadece sözümü dinle."

Derin bir nefes aldım ve okumaya başladım.

"Everly Belafonte'den Bir Sahtekârlık Daha"

Yine aynı taktik. Everly Belafonte, bir buçuk yıl önce Edgewood Üniversitesi'nde yüksek lisans öğrencisiyken orada cinsel saldırıya uğradığını iddia etmişti. Beyanına göre: "Andrew Baldeck beni ve bir arkadaşımı Beta Zeta Delta'daki bir partiye davet etti. Yukarı çıkmadan önce üçer kokteyl içtik. Odasına girdik, o sırada çekmeceyi açıp bir tabanca çıkarınca artık güvenebileceğim biri olmadığını anladım. Erkek arkadaşımdı, o yüzden kötü bir şey yapacağını düşünmemiştim.

"Soyunmamızı söyledi. Tekrar tekrar ona mantıklı olmasını söyledim ama çekmeceden kelepçeyi çıkarıp ellerimi yatağın baş ucuna koymamı emretti. Tereddüt ettiğimde namluyu ağlayan arkadaşıma doğrulttu. Sonra saçından tutup onu yere fırlattı ve cinsel saldırıda bulunup iş birliği yapmazsam daha fazlasını yapacağını söyledi. Ona iş birliği yapacağıma dair söz verdim, arkadaşımı serbest bırakması için yalvardım. Kapının kilidini açtı ve arkadaşıma sessiz olmasını söyledi. Ona daha fazla dayanamayacağımı söyledim ama yatağa bağladığı yerde bana tekrar tekrar cinsel saldırıda bulundu. Ben mücadeleyi kesene kadar durmadı. Nihayet durduğunda onu kelepçeyi çözmeye ikna ettim. Kelepçeyi çözer çözmez silahı almak için onunla boğuştum ve serbest kaldığım anda da polisi aradım."

Belafonte'nin anlattıkları sadece bir hikâye çünkü kaynaklara göre Belafonte'nin arkadaşı olarak tanımlanan ve daha sonra Tonya Lakeland olduğu anlaşılan kişi artık onunla konuşmuyor ve partideki hiç kimse bu hikâyeyi doğrulamıyor. Andrew Baldeck, D1 futbolcusu, onur öğrencisi ve sabıka kaydı olmayan biri. Söylediğine göre,

"Belafonte ilgi istiyordu ve daha önce arkadaşını öptüğüm için onu kıskandı ve hikâyeyi çarpıttı. Bunu arkadaşı da gayet iyi biliyor. Hatta hâlâ görüşüyor, konuşuyoruz."

Baldeck, cinsel saldırı ve tecavüz girişimi suçlamasından bir yılı aşkın süredir cezaevinde yatıyor. Gelecek ay şartlı tahliye duruşması var. Beta Zeta Delta birliği bu konuda yorum yapmayı reddetti. Kaynaklara göre olayla ilgili kardeşlik evi soruşturması tamamlandı.

Baldeck'e, Belafonte'nin NFL yıldızı Declan Hardy'yle evliliği sorulduğunda gülerek, "Elbette," diyor. "Muhtemelen baştan sona planlı bir oyundu. Babasına kendini acındırmak ve her şeyi elde edebilmek için."

Belafonte hepimizi kandırıyor olabilir mi?

"Seni aptal konumuna düşürüyorlar, Declan," dedim gözümden bir damla yaş süzülürken. Sadece bir damla. Maskenin düşmesi için gereken tek şey buydu ve herkes artık duygularımla hareket ettiğimi görebilecekti. Elimle sildim. "Tanrım, şimdi bunun için ağlamak istemiyorum. Özür dilerim–"

"Özür mü?" diye fısıldadı. Sonra, "Özür mü? Neden özür dilemen gerekiyor ki?" diye bağırdı.

Kucağında kıpırdansam da gitmeme izin vermedi. Aksine, beni kendine çevirip yüzüme baktı.

"Declan, bu konuda dik durmam gerekiyor–"

"Acını çarpıtarak seni sahtekâr gibi göstermişler, Everly. Ağlamak istiyorsan ağla, buna hakkın var," diye homurdandı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Elimi uzatıp onu sakinleştirmek istedim ama son anda bundan vazgeçtim.

"Peki yalan söylemediklerini nereden biliyorsun?" diye fısıldadım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Damla?" Yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmaklarıyla kirpiklerimi sildi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse bazen en yakın arkadaşım bile bana inanmakta tereddüt ediyor gibi geliyor. Üstelik o olay yerindeydi. Yani basın işini iyi yapıyor–"

"Gerçeği çarpıtıyorlar. Ama arkanda Carl vardı. O neden bir şey yapmadı?.." Declan gözlerini kısıp bana baktı.

"Carl başta bilmiyordu. Olay patladığında adımı hemen açıklamayarak olayı gizlemiştik. Avukatlarım ve ben böylesinin daha iyi olacağını düşündük. Ama zamanla kasabanın çoğu öğrendi. Andy okuldan atıldı, cinsel suçlu olarak bir yıl hapse çarptırıldı. Ne yazık ki başka kadınlar çıkıp konuşmaya cesaret edemedi. Oysa başka kadınlar da vardı. Eski sevgililer, çıktığı diğer kadınlar... Arayıp cesur olduğum için teşekkür edenler oldu." Omuz silktim. Adalet sistemi yozlaşmıştı. O kadınların cinsel saldırıya uğradığına dair hiçbir kanıt yoktu. Ellerinde olan kanıt da muhtemelen çoktan yok edilmişti. O zamanlar tecavüz delil kitleri saklanmıyordu. Bizim gibi mağdurların işine yarayacak bir prosedürün uygulanması yıllar aldı. Yine de toplumsal normlar hep aleyhimizeydi. "Ama benim kanıtım da sağlam değildi. O benim erkek arkadaşımdı, kendi isteğimle onun evine gitmiştim."

"Peki ya arkadaşın?"

"O da ifade vermek istemedi." İç çektim. "Tonya, Andy'nin arkadaş grubunun bir parçası olma hevesine kapıldı. Daha önce arkamdan Andy'yle öpüşmüştü. İfademe eklemek için mükemmel bir detaydı. Ben de sinirlenip bir hikâye uydurdum, o kadar."

"Hâlâ o adamla konuşuyor mu?" diye sordu yumuşak bir sesle, teselli etmek ister gibi elini kolumda gezdirdi. "Az önce telefondaki o muydu?"

Arkadaşımın Andy'yle hâlâ konuşuyor olması bazen çok zoruma gidiyordu. "Durum karmaşık. Andy çekici biridir, üstelik ailesinin parası ve itibarı var. Çoğumuzda bu yoktu."

"Ama Carl sana bir avukat ekibi ayarlayabilirdi ya da–"

"Ben baba istedim, para değil. O yüzden hayır," dedim sert bir tavırla. Haberde hâlâ dürüstlüğümün sorgulanmasına sinirlenmiştim. "Hiçbir zaman avukat istemedim, kabul de etmezdim zaten. Elimizde ne varsa onunla idare ettik."

"Yani ne oldu? Onlar herkesi susturdu, sen de tüm bu pisliğe katlanmak zorunda mı kaldın?"

"Adil olmak gerekirse ben yalnız biriydim, evde eğitim almıştım, kimse bana güvenmezdi. Erkek arkadaşımınsa düzgün not ortalaması vardı ve sabıka kaydı yoktu. Babam bana arka çıksa bile yine de mücadele etmemiz gerekirdi. Üstelik bu durum Milton-Hardy ismini de lekeleyecekti. Avukatlarım davadan vazgeçmemi ya da uzlaşmayı kabul etmemi önerdi. Ama yapamadım. İşin sonunda da memleketim dediğim yerde yalan söyleyen, terk edilmiş bir âşık damgası yedim."

Ve avukatlarıma göre buna sevinmem gerekirdi. Kazanmıştık. En azından onlar öyle söylüyordu. Ama o gecenin yarattığı travmayla baş etmek zorunda kalan bendim.

"Everly... Bunu nasıl bana söylemedin?" dedi ve küfretti, sesindeki çaresizlik tekrar gözlerimi yaşarttı.

"Çünkü kimsenin bilmesini istemedim! Babam da benimle hemfikirdi." Başımı iki yana sallayıp acıma dolu bakışlarından kaçındım. "Bedeninin bir başkası tarafından rehin alınması ve asla sana zarar vermez dediğin biri tarafından kontrol edilmesi ne demek, biliyor musun? Ona güven duyman ve onun bu güvenin arkasına saklanarak sana çok kötü şeyler yapması?"

"Everly–"

Onun acıyan bakışını da teselli sözlerini de istemiyordum. Tek istediğim ona her şeyi anlatmaktı. "O gece ben öldüm, tamam mı? Bir keresinde bana ölüme dair ne bildiğimi sormuştun... işte, bu. Olduğum ve olmak istediğim kişi o gece öldü. O herif bunu benden çaldı. O kelepçeden kurtulunca onu *öldürmeyi* düşündüm, Declan. O silahı almak için onunla boğuştum, kafasına dayadım, tetiği çekmemek için dakikalarca

titreyerek kendimi ikna etmeye çalıştım. Dakikalar boyunca onu öldürmeyi düşündüm, oysa dakikalar önce ölmeyi diliyordum." Ben hıçkırıklarla sarsılırken Declan dağılmama izin verdi. Parçalara ayrılmama. "Silahı kafasına dayadığımda ağladı. Özür diledi, sarhoş olduğunu söyledi, o kadar içmişti ki sabah hiçbir şey hatırlamayacağını iddia etti. Ama ben de sarhoştum, Declan ve *her bir ayrıntıyı* hâlâ hatırlıyorum."

Bakışlarını gözlerime dikti. "Bana onun tam adını ve adresini ver," dedi sertçe ama yüksek sesi beni korkutmadı.

"Declan." Başımı iki yana salladım. "Bu konu çoktan kapandı."

"Sana bunca şeyi yaptıktan sonra ceza almadan kurtulmamalı. Ölmesi gerekiyor."

Gözlerimden duygularımı okumaya çalıştı fakat onları saklamayacaktım zaten. Andy'nin diğer kadınlara yaptıklarını duyduktan, o kadınlar beni arayıp taşıdıkları yükten ve travmadan kurtulmak istercesine içlerini döküp ağladıktan sonra o gece tetiği çekmiş olmayı diliyordum.

"Everly, kahretsin." Duraksadı, sanki bir sonraki cümleyi nasıl kuracağını bilemiyordu. "Dün gece sana sert davrandım."

"Bunu senden ben istedim." Parmağımla göğsüne dokundum. "İçimden geleni istemeye hakkım var, Declan. Neden istemeyeyim ki? Haberi okudun. Basın istediğini aldı. Andy de istediğini aldı. Peki, ben istediğim şeyi alabiliyor muyum? Hayatıma devam edebiliyor muyum?"

Saçımı okşayarak acımı hafifletmeye çalıştı ama bunu benden başka kimse yapamazdı.

İç çektim ve kucağında hafifçe kayarak pencereden dışarı bakmayı seçtim; olmamam gereken bir anda âşık olduğum adamdan gözlerimi kaçırdım.

"Basın asla bir kurbanın olaydan sonra yaşadıklarını haber yapmaz." Üzerimdeki battaniyeyi attım ve onun yere düşürdüğü formayı almak için uzandım. Beni bıraktı, bunun benim için

önemli olduğunu biliyordu. Formayı üzerime geçirip ellerimi belime koyarak ona döndüm. "Açık konuşacağım. Evet, birkaç dakikalığına bedenimin kontrolünü ele geçirdi. Ama hepsi bu. Hayatımın en uzun dakikaları mıydı? Muhtemelen. Cinsel hayatımda o günden beri sorunlar yaşadım mı? Evet. Hep böyle mi olacak? Bilmiyorum. Ama o gece şunu öğrendim: Karşı koyabilirim. Savaşmak isteyebilirim. Hayatta kalmak isteyebilirim."

"Bu yüzden özsavunma derslerine takıntılısın," dedi Declan sanki parçaları birleştiriyormuş gibi.

"Elbette. Daha başka şeyler de var. Andy o olayın öncesinde de bana şiddet uygulamıştı. Özsavunma bana, buna karşı koymam gerektiğini hatırlatıyor. Uzun süre karşı koymadım. Şimdi saldırıya uğrama ihtimali olsa bile koşuya çıkıyorum çünkü donanımlıyım. Ne giymek istiyorsam onu giyiyorum; gerekirse bu konuda kaygımı bastırmak için önceden plan yapıyorum. Onun yarattığı bir yükle yaşamak zorunda kalmanın adil olmadığını düşünüyorum."

"Kahretsin... Ben..." Saçlarını çekiştirdi. "Sana defalarca sert davrandım." Pişmanlık duymaması gerektiğini biliyordum, bunun bütün sorumlusu eski sevgilimdi ama istismara uğramış insanların ilerleyen zamanlarda hayatlarına giren sevgililerinin de yaşamak zorunda kaldığı başka bir azaptı.

"Ne yani? Mağdur olduğum için gidip yumuşak başlı bir sevgili mi bulmam gerekiyordu? Ama istemiyorum? Sadece kendimi tutmakla kalmayıp gittiğim yerlerde dikkatli olmalı, kime âşık olduğuma özen göstermeli ve bütün bu sorumlulukları omuzlamalı mıyım? Bunların hepsini her gün düşünmek zorunda kalmak istemiyorum. Hem de hiç," dedim öfkeyle.

Yüzüne bakarken onun gözlerinin de sulanmış olmasından hoşlanmadım. Duygularıyla hareket eden Declan bile hislerini benden gizliyordu.

Yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı avuç içime geçirdim ve ona son bir şey söyleyip bu anıyı zihnimde derinlere gömmeye

hazırlandım. "Biliyor musun, avukatlarım medyaya karşı mücadele etmek için *ılımlı bir kadın* gibi görünmenin en iyi yolunun sakin kalmak olduğunu söylemişti. Ona zarar vermediğim, gücüm yettiği hâlde hayatını bağışladığım ve benden her şeyimi almasına rağmen soğukkanlı davrandığım için beni yücelttiler." Titrek bir nefes verdim. "Kameralar üzerimdeyken daima soğukkanlı olmayı başardım. Bu evlilik boyunca da böyle olacağım. O zaman ağlasaydım beni deli ilan edeceklerdi. Bağırsam ya da öfkelensem bu iş oracıkta biterdi. Annem bir keresinde tek kızını korumak için bir kameramanı itmişti. Sonrasında ne yaptılar biliyor musun? Onu pislik diye damgaladılar."

Sadece tek bir olay ikimizin de başına bir ton sorun açmıştı. Onun nasıl ağladığını, başını öne eğdiğinde saç örgülerinin nasıl omuzlarından kayıp düştüğünü hâlâ hatırlıyordum. O an, medyanın bir daha ona bulaşmasına izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

Sakin. Sessiz. Duygusuz. Mahkeme salonunda duruşum benim en güçlü silahımdı.

"Bu adaletsizliği hak etmiyorsun." Boynundaki damarların belirginleştiğini, çenesini sıktığını, dizinin öfkeyle titrediğini gördüm.

"Önemi yok. Ben hayatımı istediğim gibi yaşamak ve hissetmek istediğim şeyleri hissetmek istiyorum. Onun bana yaptıkları yüzünden korkarak ya da başka birine duyduğum arzudan utanarak yaşamayacağım."

Çenesi kasıldı. Biri sizi önemsediğinde acınız onun acısı olurdu. Hayatımda çoğu insanın sindirmeye çalıştığı bir şeyi sindirmeye çalışıyordu ama kolay değildi. Tonya bile bunu beceremişti.

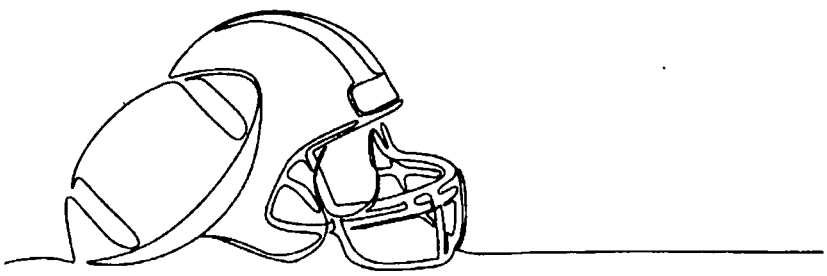
"Ben hâlâ aynı insanım, Declan," diye fısıldadım. Anlamasını umuyordum; bozulmadığımı, tüm bunlara rağmen en iyi bildiğim şekilde hayatta kalmayı başardığımı.

"Ama güzelim, sen bundan çok daha fazlasısın. Hâlâ farkında değil misin? Biri senden her şeyini aldığında bile yürümeye devam edecek kadar güçlüsün. Çoğumuz pes edecekken sen hayatta kalacak kadar iradelisin. Sen tsunami içindeki yağmur damlalarısın; cesaret ve gücün timsalisin." Ayağa kalkıp yanıma geldi ve elini yanağıma koydu. Ama daha dokunuşunun rahatlığını hissedemeden elini geri çekip yumruğunu sıktı.

İşte oradaydı. Geçmişim... Peşimi bırakmayan, çevremdeki insanları da şekillendiren geçmişim. Nereye gidersem gideyim benimle geliyordu. Hem bugünümü hem geleceğimi şekillendiriyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ondan kurtulamıyordum.

27

DECLAN

Everly cinsel saldırıya uğramıştı ve hak yerini bulmamıştı. Adalet sistemi onu yüzüstü bırakmıştı, tıpkı daha önce pek çoklarını bıraktığı gibi. Babası da öyle. Artık her şey anlam kazanıyordu. Medyanın bu bilgiyi yeniden gündeme getireceğini bile bile Carl'ın beni onunla bir araya getirmesi... Belli ki bu işi benim halletmemi bekliyordu.

O gün onu konuk evine götürdüm ve duygularımı toparlayana kadar ona dokunmamaya çalıştım. İçimde şiddetli, yıkıcı bir öfke kabarıyordu. Şu an buna ihtiyacı yoktu. Ama yine de öfkelenmeden edemiyordum. Ne dediği umurumda değildi. O, kalbiyle hissetmesine izin verilmediği için soğuk ve duygusuz biri gibi davranmak zorunda kalmıştı.

Ben tam tersiydim. Hep fevri hareket ederdim ve bu konuda da öyle yapacaktım.

Carl için değil, onun için.

O gece şirketi arayıp bu haberlerin yayılmaması için uğraştım. Piper'ı arayıp hemen işe koyulmasını söyledim. "Belki de en iyisi bu haberleri görmezden gelip imajına zarar verip vermeyeceğini beklemek–"

"Eğer bu haberler yayılırsa tüm halkla ilişkiler ekibini kovarım, Piper. Şimdi dediğimi yap."

Everly, o akşam davet etmeme rağmen yemeğe gelmedi. Ama ben havuzda tur üstüne tur atarken evindeki ışıklar yanıyordu. Saat ondan çok sonra bile ışığı hâlâ açıktı. Bunu biliyordum çünkü saat üçe kadar onu izledim.

Bir ara uyuyakaldım ama beşte kalkıp işe koyuldum.

"Declan, saat sabahın beş buçuğu," diye tersledi kız kardeşim telefonu açar açmaz.

"Cade'le konuşmam lazım."

"Eminim konuşman lazımdır. Sakın aptalca bir şey yapma," diye mırıldandı. Ailenin baş belası Izzy, bana akıl veriyordu.

"Telefonu kocana ver," dedim. Ciddi olduğumu anladı ve birkaç saniye sonra arka planda Cade'in homurdandığını duydum.

"O ve ailesi hakkında bildiğin her şeyi istiyorum," dedim öfkeyle.

"Bu bilgileri sana vermemin yasal olduğunu pek sanmıyorum," diye karşılık verdi Cade.

"Sikimde değil."

"Öyle mi? Demek iş sana gelince yasal olup olmaması fark etmiyor? Geçmişim yüzünden kız kardeşine uygun değildim hani?"

"Tanrı aşkına, Cade, Everly'yle tanıştın, bu onun için."

"Birçok insanla tanıştım," dedi umursamazca. "Dünyada çok kadın var–"

"Hayatın boyunca aileme yaklaştırdığımı göreceğin tek kadın ve o benim *karım*," diye bağırdım sabrımı yitirerek. Açıkçası aklımı kaçırmış gibiydim. "Bana karşı mı geleceksin? Bu, benimle ve kız kardeşimle uğraşmak zorunda kalacağın anlamına gelir. Izzy–"

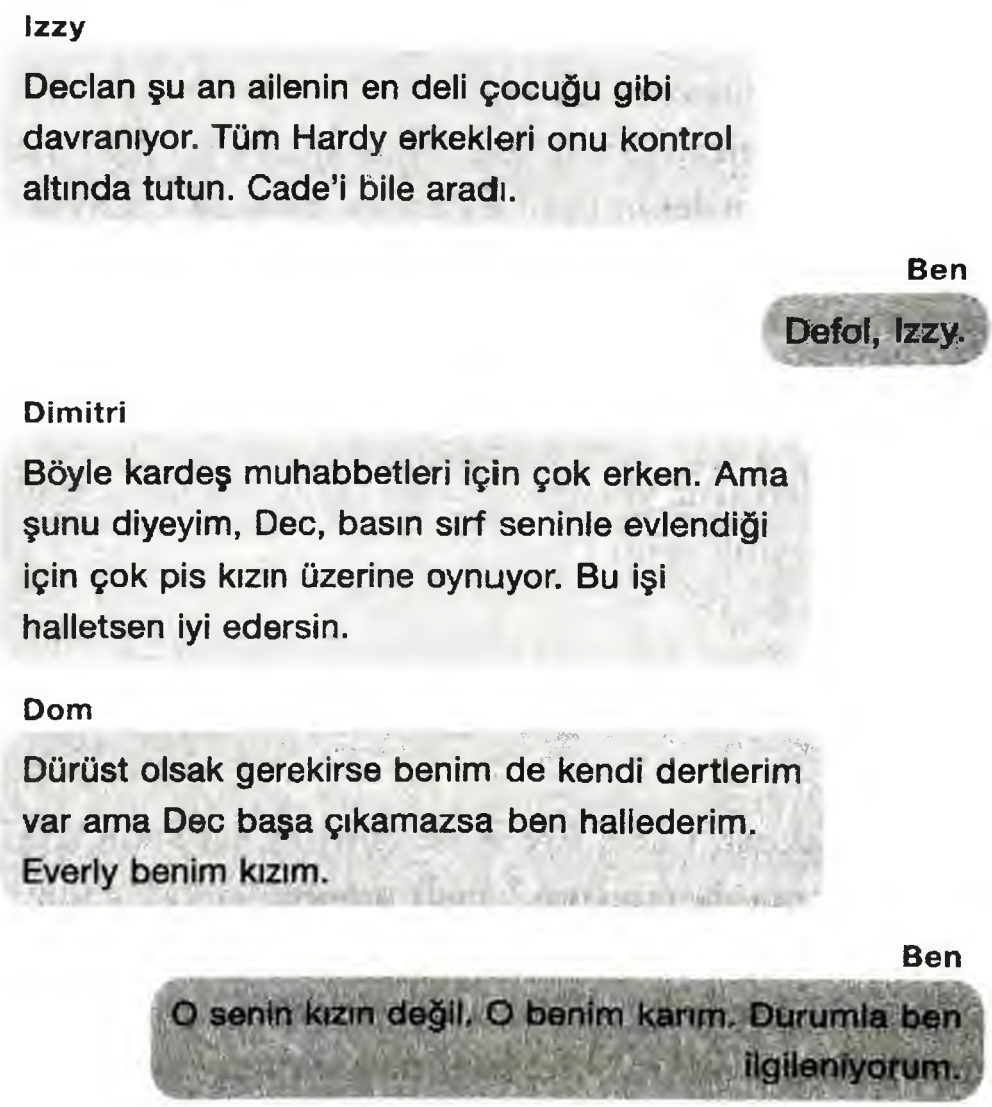
"Bilgi e-postanda, ahmak. Senin için bulmayacağımı mı sandın? Sen artık ailemin bir parçasısın."

"Ben senin ailenin bir parçası değilim, Cade–"

"Öylesin. Öyle olduğunu göreceksin."

Sonra telefonu suratıma kapadı. Ne demek istediğini didiklemekle uğraşmadım bile. Zihnim sadece Everly Belafonte'ye odaklıydı. Doğru olanı savunduğu için hayatı altüst olan kadına.

Cade'in gönderdiği e-postaya göz atarken telefonumdan bildirim sesi geldi.

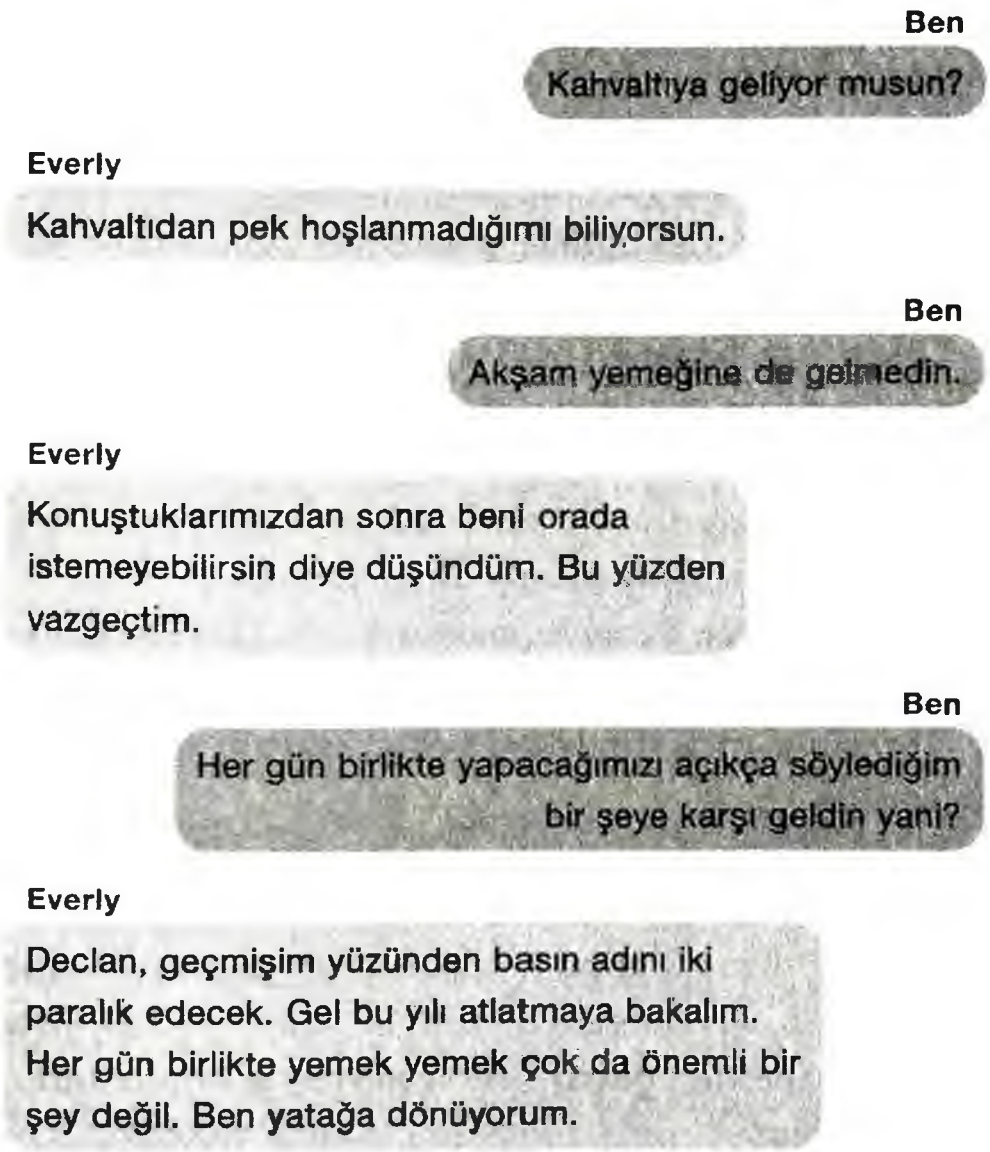
Güneşin doğuşunu izlerken kendi kendime homurdandım. Tüm günü onu aramadan, mesaj atmadan ya da çat kapı evine girmeden geçirmiştim. Şimdi kahvaltı vaktiydi. Ve saat tıkır tıkır işliyordu.

06.00

07.00

08.00

Hâlâ hiçbir şey yememiştim ama çırpılmış yumurtayla kızarmış ekmek hazırladım ve sanki gurme bir sofra hazırlıyormuşum gibi birkaç çilek bile dilimledim.

Evine gittim ve kapının kilidini açıp odasına daldım.

"Şaka mı yapıyorsun, Declan?" diye inledi perdeleri araladığımda. Hâlâ benim formamı giydiğini görünce istemsizce gülümsedim. Sonra onu omzuma attım.

"Aman Tanrım. Kes şunu." Sırtıma vurdu. "Bana sert davrandığın için kendini suçlu hissediyordun hani?"

Hayatım boyunca bu konuda pişmanlık duyacaktım ama şu an buna odaklanamazdım. "Ben hâlâ benim, sen de hâlâ sensin. Karımla ilişkimi başka bir erkeğin yönetmesine izin verirsem ne biçim bir adam olurum ben?"

Vücudunun titrediğini hissettim ve konuk evinden taş döşeli yola çıkarken güldüğünü fark ettim. "Kimsenin senin dünyanı yönetmesine izin vermezsin zaten, değil mi?"

"Niye vereyim ki? O dünyayı ben kurdum. Şimdi de kurallara uymuyorsun. Bu evliliğin geri kalanı boyunca kahvaltı ve akşam yemeklerini birlikte yeme planı yapmıştık ve sen verdiğin sözü bozdun."

Ofladı ama direnmeyi bıraktı. Onu evime götürüp beyaz granit tezgâha oturttum ve hazırladığım kahvaltıyı önüne koydum.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu kaşını kaldırarak.

"Ne yani, beğenmedin mi?" dedim. Sonra buzdolabından domuz pastırmasını çıkardım. "Biraz protein de olsun."

Gözlerini kıstı. Rengi formamın mavisinden bile daha canlıydı. Yerinden kalktı. "Yardım edebilirim."

"Tezgâhın o tarafında kal yoksa kahvaltı yerine seni yerim," dedim.

Homurdanarak yerine oturdu ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Aferin," diye göz kırptım ve pastırmayı pişirmeye başladım.

"Şartların açıklanmasına bir hafta kaldı, Declan. Basın–"

"Onu hallettim. Şimdi kahvaltının ve günün tadını çıkaralım, olur mu?"

İtiraz etmedi. Belki ikimiz de bu hengâmeden yorulmuştuk. Belki de duvarlarla çevrili evimizin bu küçük güvenli alanına sığınıyorduk. Ne olduğu önemli değildi çünkü o yanımdaydı. Kafamın içindeki duygu karmaşasının sakinleşmesini sağlıyordu.

"Aslında iyi aşçıymışsın," dedi tabağına koyduğum çıtır pastırmadan bir ısırık alırken. "Üstelik pastırmanın kayış gibi olmamasına dikkat etmişsin."

"Şaşırdın mı?" dedim. "Annem iyi bir aşçıdır. Büyüdüğüm yerde aksanlı bir göçmene kimse iş vermeyeceği için bütün gün evdeydi ve yaptığı her şeyi mükemmelleştirirdi."

"Anne ve babanın buraya göç ettiğini okumuştum. Tam bir *fakirlikten zenginliğe* hikâyesisin," dediğinde kaşımı kaldırdım çünkü Everly internete neredeyse hiç girmezdi. Bu, onda saygı duyduğum şeylerden biriydi. "Evet," dedi, "sonunda seni araştırdım."

"Peki ne buldun?"

"Egon kadar şöhretin de büyükmüş ki egon bayağı büyük. Yaptığın onca şeyle dünyayı avucunun içine almışsın. HEAT markası senin sayende yürüyor. Gerçi NFL istatistiklerine ve geçmişine gelince okumayı bıraktım."

Gözlerimi devirdim çünkü spora dair tek bir şey bile öğrenmek istemiyordu.

"Sezon öncesi maçlardan birkaçını benimle izlemeye ne dersin? Haftaya başlıyorlar."

Kıkırdadı. "Hayır." Sonra beni süzdü. "Biliyor musun, dokunduğun her şeyi altına dönüştürmen biraz korkutucu. Tıpkı Oprah gibi. Hiç düşündün mü bunu? Sanırım tipin ve tavırlarından ötürü, bu yüzden mantıklı geliyor."

"Bu ne demek şimdi?"

"Tam bir Amerikan çocuğu gibi görünüyorsun. Muhtemelen NFL'de epey maço takılmışsındır. İnsanlar böyle şeyleri sever." Sanki dünyanın beni sevmesi tamamen abartıymış gibi eliyle geçiştirdi.

"Nasıl yani?" dedim, sesim sertleşmişti. Daha önceki kadınlar gibi bana hayranlık duymaması sinirimi bozmuştu. Yine de gidip yanına oturdum, ona olabildiğince yaklaşmak istiyordum. "Bugünlere gelebilmek için çok çalıştım."

"Ayrıca güzel bir yüzün, bolca kasın, koyu saçların, renkli gözlerin, düzgün yüz hatların var. İnsanlar sana güvenir. Basın da böyle adamları sever."

"Yani bugünlere sadece tipim yüzünden mi geldim? Bütün o goller, antrenmanlar, bağlantılar, yalakalıklar hiçbir işe yaramadı mı?" Tepem atmaya başlamıştı. "Buraya gelmek için canımı dişime taktım."

"Ona hiç şüphem yok. Ama mesela ben senin kadar canımı dişime taksam da yine de senin pozisyonuna yükselemezdim."

"Ben–" Düşünüp sustum. "Haklısın."

"Bileğini sakatladığın için mi emekli oldun?" diye sordu. Bileğimi hafifçe oynattıktan sonra tabağımdan bir lokma daha aldım.

"Tam olarak değil." Başımı iki yana salladım. "Daha çok bunun medyadaki yankısından dolayı. Bir de kız kardeşim çocuk sahibi oldu. Ailem benim için daima önemli olmuştur ve ben sadece..." Omuz silkip yüzüne baktım. "Sen çocuk istiyor musun?"

"Çocuk mu?" Gözleri büyüdü, sonra tabağına baktı. "Bilmem. Belki bir gün. Ama yalnızca bir tane değil. Bir sürü."

Yemek yerken boğulacak gibi oldum. "Neden bir sürü?"

"Senin kardeşlerin var. Benim yoktu." Sanki onunla dalga geçmemem için açıklama yapıyor gibiydi. "Hepsiyle aynı evde büyümek zor muydu?"

"Kesinlikle. Tuvalete girmek istediğimde ikizlerden önce davranmam gerektiğinde epey zordu. Kız kardeşlerim tam bir beladır." Güldüm. "Hayır, değiller. Hepsinin kendi dertleri var. Dom'un etrafta nasıl gezindiğini gördün. En büyüğümüz o ve sanki dünyanın tüm yükü omuzlarındaymış gibi davranır. Annemle babam, ondan bize sahip çıkmasını isteyerek üzerinde baskı oluşturdu. Izzy'yle Lilah da o... adamlarla evlendiler zaten. Neyse, işte... Kardeşlerimi seviyorlar, o yüzden şikâyetçi değilim."

"Cade, Izzy için ölecek gibi duruyor," dedi Everly iç geçirerek. "Ben de öyle bir kocayla bir sürü çocuk istiyorum."

"Ama sessizliği seviyorsun."

"Evet, seviyorum. Ama sevdiğim insanların çıkardığı ses benim için bir tür sessizliktir. Sevdiklerimin sesinin evin içinde yankılanması gibisi yok."

İçten içe onu ailemin Noel kutlamasına götürmeye karar verdim. O karmaşayı kesin severdi. Ama şimdilik *Evde Tek Başına* izleyeceğimizi söyledim.

"Bugün işin falan yok mu? Yatırımdı, hissedarlardı, o tarz şeyler?"

"Hayır. Bugün dinlenme günü. Bir sonraki skandal patlayana kadar keyfimize bakalım."

Bana baktı. Düşünüyor, belki de sorguluyordu. Bakışları ruhuma işledi ve aradığını bulduğunda yüzünde beliren gülümseme muhteşemdi. "Gidip iplerimi alayım da sana bir bileklik yapayım."

Kapıdan fırladı ve birkaç dakika içinde elinde küçük bir kutuyla geri döndü. Kutunun içinde her renkten ip ve minik deniz kabukları vardı. Ben *Evde Tek Başına*'yı aramakla meşgulken kanepeyi es geçip yere oturdu. "O deniz kabuklarını nereden aldın?" diye sordum.

"Bazen sahilden topluyorum," dedi. Elbette sahilden topluyordu. Gözden kaçan küçük güzellikleri görebilen biri olduğunu bilmek, tüm günü ve geceyi onunla geçirmek istememe neden oldu.

Öyle de yaptım. Tüm öğleden sonrayı ve geceyi onunla film izleyerek geçirdim. Bana bileklik yapmayı ve düğümleri nasıl attığını tekrar tekrar gösterdi. Siyah ipten bir bileklik yapıp içine bir deniz kabuğu yerleştirdi. Bitirdiğinde öyle bir gururla bileğime bağladı ki onu asla çıkarmayacağımı o an anladım.

Bir ara boynundaki kolyeye dokundum. "Bu kimin için?"

"Tonya'yla arkadaşlık kolyemiz," dedi. Gözlerini kaçırdı. "Sağ bileğimdekini annem için taktım. Diğerlerini de o anki ruh hâlime göre yapıyorum. Bizimkiler takım oldu."

Sonra bileğini benimkine değdirdi. Aynı renkte iki bileklik, bizi şu an neysek ona bağlıyordu. Evli iki arkadaş. Ya da belki biri arkadaş, diğeri daha fazlasını isteyen biriydi.

Yanına doğru emekleyip usulca dudaklarını öptüm ve ağzını şimdiye kadar hiç olmadığı kadar nazikçe keşfe çıktım. Aramızdaki hava değişmişti; onun çok sevdiği o sessizlik, ona duyduğum arzu ve çekim yüzünden âdeta gürültüye dönüşmüştü. Elimi yavaşça bronz bacaklarında kaydırmama izin verdi; formamın eteğini yukarı iterek altında kadınlığını örten ıslak, dantelli külotunu gördüm. Telefonum çalınca elimi itip cevaplamamı söyledi. "Piper arıyor. Ne olduğunu öğrenmemiz gerek."

Arayanın kim olduğunu bangır bangır söyleyen o sinir bozucu özelliği kapamam gerekiyordu. Kendimi toparlayıp masadan telefonumu aldım. Açtığımda Piper, her zamanki yumuşak sesiyle her şeyin halledildiğini söyledi. Güzel haberdi. İşini yapmıştı ve bu yüzden minnettardım. Kanepeye oturdum, o da bana magazin dergilerinin listesini saymaya başladı.

"Sadece biri sorun çıkarıyor," diye iç çekti telefonda.

Everly'ye baktım, kalkmaya yeltendiğinde başımı iki yana salladım. Onu o lanet yerde, az önce bıraktığım şekilde tutmak istiyordum ve bu telefon konuşması her şeyi bozuyordu.

"Hangisi? Aslında boş ver, fark etmez. Paralarını ver gitsin."

"Onları susturmak altı haneli rakamları bulacak. En iyisi bunu akşam yemeğinde konuşmamız," dedi, beni dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

"Akşam yemeği mi?" diye sordum. Everly ayağa kalkmıştı ama ben bu soruyu sorunca hızla döndü, karamel ışıltılı bukleleri o hızla etrafa savruldu.

"Bu akşam mı?"

"Evet. Basının seni dışarıda görmesi iyi olur, Declan. Anastasia'yı da çağırayım mı?"

Everly yeniden yanıma geldi. Gözlerindeki bakışı tam olarak çözememiştim. Önümde diz çöküp aniden küçük ellerini

uyluklarıma koydu ve gözlerime kilitlendi. Telefonu kulağımdan çekip alçak bir sesle, "Everly, ne yapıyorsun?" diye uyardım.

O masum, özlem dolu saf bakışlarını takınmıştı. Elini kasıklarıma kaydırdı. "Kocam yemeğe gidebilsin diye başladığımı bitiriyorum sadece."

"Declan, orada mısın?" dedi Piper. Everly düğmesini çözdüğü pantolonumu aşağı indirirken üzerindeki formam, göğsünde büyüleyici bir şekilde dalgalandı. Elini aletime doladığında inlememek için elimle ağzımı kapamak zorunda kaldım.

"Yemeğe gelebileceğimi sanmıyorum, Piper," dedim boğuk bir sesle. Elini yukarı aşağı hareket ettirirken başını eğip dilini aletimin *piercing*li ucuna dokundurduğunda daha başlamadan patlamamak için kendimi zor tuttum.

"Anastasia dört gözle gelmeni bekliyordu."

"Anastasia'nın gelmemi neden dört gözle beklediğini bilmiyorum. Geleceğim falan demedim," dedim dişlerimi sıkarak, Everly dudaklarını aletime sarıp emdiğinde.

"Seninle takılmayı özledik, Declan. Everly'yle planların mı var yoksa?"

Everly'nin dili aletimin etrafında dönerken onu dinlemeye, aklımı toparlayıp başka bir şey düşünmeye çalışıyordum ama yapabildiğim tek şey bu kadını sonsuza kadar becermek istediğimi fark etmekti.

"Benim zaten planlarım var. Karımla. Uzun bir süreliğine. O yüzden benim adıma başka plan yapmazsanız sevinirim."

Telefonu kapadım ve sert bir homurtuyla Everly'yi üzerimden çekip yere, tepesinde durabileceğim bir pozisyona indirdim.

"Ağzını daha sık becermeliyim. Görünen o ki telefondayken yapmaya çalıştığın şey de buydu."

"Akşam yemeğine gidecek misin?" diye sordu hafif bir somurtmayla.

"Güzelim, hiçbir yere gitmiyorum." Parmağımı külotunun içine geçirdim.

"Belki gitmelisin," diye mırıldandı. Ama ses tonundan ciddi olmadığını anlamıştım. O yumuşak dudaklarını az önce aletime dolamışken ikimizden birinin herhangi bir yere gitmesi mümkün değildi.

"Belki. Ya da belki sana gerçekten istediğin şeyi vermeliyim." Danteli kenara çekip elimi üzerinde gezdirdim. "Şimdi uslu bir kız gibi bacaklarını aç."

Normalde iyice düşünüp hareket eden karım bu sefer hiç tereddüt etmedi. Bacaklarını aralayarak ıslaklığını gözlerimin önüne serdi.

"Her zamanki gibi ıslaksın, Bayan Everly Belafonte. Sence vajinan bir seçim yapabilseydi Everly Hardy olmayı seçer miydi? Çünkü görünüşe göre bana karşı koyamıyor. Hep hazır." Adını soyadımla birlikte söylemek bile sertleşmeme yetmişti.

"Planımızı düşününce bu çok saçma olur," dedi.

"Tam olarak hangi plan?" diye fısıldadım kulağına, sonra parmağımı içine kaydırdım.

Cevap vermek istediğini biliyordum; ağzını açtı ama alt dudağını dişlerimin arasına alıp klitorisini dayanılmaz bir yavaşlıkla okşadığımda *lütfen* demekten başka bir şey söyleyemez oldu.

Defalarca okşadım.

"Kocanın seni becermesini istiyor musun?" diye sordum.

Başını hızla aşağı yukarı salladı.

Onu biraz daha kışkırtmak için, "Kocanın sikini istediğini söyle, Everly. Sadece benimkini," dedim.

Safir mavisi gözlerini gözlerime dikip, "Declan..." diye inledi.

"İstediğini söyle."

"Peki. Kocamın sikini istiyorum. Tanrım, lütfen."

Ona bakan ve onu isteyen diğer heriflerden farkım yoktu. Spor salonundaki herkes; Wes, Gianni, hepsi. O, hayatımın sonuna dek sahip olmak isteyeceğim bir kadındı.

İçine sertçe girdim. O anda aletimin ait olduğu yer vajinasıydı. Sürtünmenin klitorisini uyaracağını bildiğimden kalçamı

hareket ettirip, "İçinin benimle dolması nasıl bir his, Everly?" diye sordum.

Tırnaklarını sırtıma geçirdi, muhtemelen daha önceki maceramız gibi daha fazlasını, daha hızlısını istiyordu. "Çabuk ol," diye yalvardı.

"Yağmur damlam, acele etmeyeceğim. Güzel ve yavaşça ilerleyeceğiz." Aletimi içinden yavaşça çekip birbirimizin her parçasını hissetmemize izin verdim ve sonra yeniden dayanılmaz bir güçle içine girdim. "Dünyadaki bütün zaman bizim. *Güzel ve yavaşça* ilerleyeceğiz."

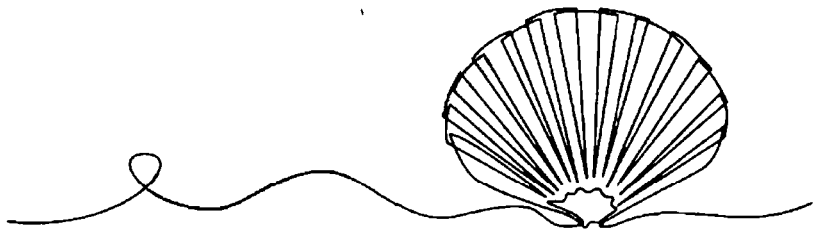
Bu kelimeleri duyunca inledi.

Onu iki kez doruğa ulaştırıp hemen peşinden boşalırken bu sözleri defalarca tekrarladım.

Doğru olmadığını bile bile.

28

EVERLY

Sonraki bir hafta boyunca Declan dikkatli, nazik ve sevecendi. Hiçbir şey olmamış gibi işe gidip geldik, sanki hayatımla ilgili detaylar ülkenin dört bir yanına yayılmamış gibiydi. Yine de paparazzi konusuyla ilgilenilmişti. Piper işinde iyi değildi, en iyisiydi.

Bu durumda her şey harika olmalıydı.

Ama değildi. Declan etrafımda sessizce dolaşıyor, yemekler hazırlıyor, bana bir şeyleri dayatmıyor, hep yaptığı gibi davranmaktan kaçınıyordu.

Her akşam yemekten sonra eve gideceğimi söylediğimde alnıma bir öpücük kondurup kapıdan çıkıp gitmeme izin veriyordu. Bazen onun yeniden evine girdiğini görüyordum ama o hafta birkaç kez arabasına binip bir yerlere gitmişti.

Her gece farlarının ışığını kolluyordum.

O ışıkları ancak çok geç saatlerde görüyordum ve başkalarıyla –büyük ihtimalle benim taşıdığım yükleri taşımayan kadınlarla– olduğunu düşünmek yüreğimi paramparça ediyordu.

Ama nereye gittiğini hiç sormamıştım. Sormaya hakkım yoktu.

Belki geçen hafta sonu bizim için bir veda olmuştu, belki de ilişkimiz buraya kadardı. Artık onun gözünde bir kurban

konumundaydım. Kendimi onun nazik tavırlarından oluşan bir kafese kapatılmış, arzularımın görmezden gelindiği bir işkenceye maruz bırakılıyormuşum gibi hissediyordum.

Vasiyetin okunacağı yere giderken ikimiz de sessizdik. Şoförü otoparka girerken o telefonunda bir şeyler yazıyordu. Ama gerginlik ikimizi de sarıp sarmalamıştı. Haftalardır birbirimizi istememize rağmen birlikte olamamıştık, üstelik evliliğin sınırlarını daha önce defalarca bulandırdığımız hâlde.

"Declan, ben–"

O da aynı anda konuşmaya başladı. "Everly, biz–"

"Sen devam et." Elimle işaret ettim.

Sol elimi tutup havaya kaldırdı. "Evlendiğimizi belli edecek bir yüzük takmıyorsun," dedi sanki kendi kendine konuşur gibi.

"Dışarı çıktığında senin bunu umursadığını sanmıyordum, ben de bu yüzden umursamadım."

"Neden olmasın?"

"Seninle birlikte olmak isteyen bir kadın–"

"Önce dikkatimi senin üzerinden çekmek zorunda kalır ki şu noktada bu neredeyse imkânsız," diye homurdandı, sonra ağzını kapayıp çenesini sıktı. Yan tarafa doğru eğilip cebinden kırmızı üzerine altın işlemeler olan küçük kadife bir kutu çıkardı. Gözlerini benden ayırmadan kutuyu açtı. Altın alyansın etrafını iri, parlak elmaslar süslüyordu. "Bunu takmanı istiyorum."

Karşı çıkmak, olumsuz bir şey söylemek, bunun doğru olmadığını anlatmak için ağzımı açtım ama elini çeneme koyup başparmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"Beni dinle. Biliyorum, gerçek anlamda karım değilsin ama dünyaya göre öylesin ve bir adam, önümüzdeki dokuz ay boyunca bana ait olan birine dokunmadan önce iki kere düşünmeli."

"Peki ya sen?" diye karşılık verdim.

Gülümsedi, bana doğru eğildi. "Bileğimdeki gibi ipten yapılma bir yüzük istiyorum. Siyah bizim rengimiz gibi görünüyor,

Ninova

değil mi?" Daha önce ona yaptığım bilekliği işaret etti. "Sana yüzük ölçülerimi verebilirim."

Cevabının kalbime yerleşip orada aşk gibi bir şeye dönüşmesine izin vermemek için yanağımın içini ısırdım. Başımı sarsakça sallarken o, yüzüğü parmağıma geçirdi.

"Şartlar biraz çılgınca olabilir, geçen ay elimden geldiğince daha fazla bilgi toplamaya çalıştım ama Bayan Johnson işi sıkı tutmuş."

"Birlikte hallederiz." Omuz silktiysem de vasiyetin okunacağı binanın önünde durmanın yarattığı kaygı içime işleyip nefesimi daraltırken dünyamın yeniden kaymaya başladığını hissettim.

SUV'den indiğimizde aracın etrafından dolaşıp kolunu koluma doladı ve homurdandı. "Kapını açmamı beklemedin."

Rüzgârda savrulan saçlarımı geriye atıp iç çektim. "Hâlâ öyle şeyler yaptığımızı düşünmemiştim."

Declan, Bayan Johnson'ın ofisinin kapısını açmak için önüme geçti. "Biz hep öyle şeyler yapacağız, Everly."

Yaşlı kadın, biz içeri girerken örgü ceketini düzelip boğazını temizledi. Boncuklu gözlüğünü hafifçe oynatarak oturmamızı işaret etti.

Diğer avukatlar baştan ayağa siyahlar içinde yine geçen seferki köşede toplanmışlardı. Kadın birkaç dosyayı karıştırdı, sonra hiç vakit kaybetmeden konuya girdi. Hayatımın bombası patlamadan bana ne birkaç dakika ne de bir uyarı verdi.

"Evliliğinize devam etmek ve dolayısıyla vasiyetin şartlarını yerine getirmek istiyorsanız bu noktada dünyaya bir vâris getirmeniz gerekiyor." Derin bir nefes aldı, resmî tavrını bir kenara bırakırken odadaki hava sanki çekilmiş gibi hissettim. "Sadece bir bebek. Teknik olarak bebek çalışmalarına devam ettiğiniz sürece bu şartları karşılamış oluyorsunuz. Carl bana bunun imparatorluk ve sizin itibarınız için en doğrusu olduğunu söyledi, Everly. Bu iş sizin için çocuk oyuncağı olmalı."

Kocaman açılmış gözlerle, "Çocuk... oyuncağı mı?" diye sordum sessiz bir çığlıkla.

"Evet, Carl bunun son şart olduğunu söyledi. Kurallara göre doktora gitmeniz, ziyaret bilgilerinizi bize göndermeniz ve çocuk yapmaya ne zaman başlayacağınıza dair güncellemeler vermeniz gerekiyor. Altı ay içinde hamile kalamazsan kalan üç aylık evlilik süresinde bir sonraki adım tüp bebek olur, sonra mirasa kavuşacaksınız."

"Ya kabul etmezsek?" diye sordu Declan kısık bir sesle. Yüzündeki kanın çekildiğini gördüm; sanki hayalet görmüş gibiydi, bu aptal vasiyet işi ortaya çıkmadan önceki hayatımızın hayaletini.

"Kabul etmezseniz evliliğinizin altıncı ayında boşanabilirsiniz ama hisselerin çoğunluğunu elinde tutmak istiyorsan Bayan Anastasia Milton'la çocuk yapmaya çalışmanız bekleniyor, Declan. Everly, annenin evini ve işini korumak istiyorsan Hardy kardeşlerden istediğini seçebilirsin. Hepsi burada" –dosyayı kaldırdı– "ama oldukça karmaşık. Anastasia bu şartı yalnızca belirtilen koşullar gerçekleştiğinde öğrenecek ve–"

Kadın, sanki az önce babamın beni *Hardy kardeşlerden istediğimle* çocuk yapan bir doğum fabrikasına çevirmek istediğini söylememiş gibi konuşmaya devam etti. Sandalyemin kenarını sımsıkı tutup derin bir nefes almaya çalıştım ve yüzümü ifadesiz tutabilmek için kan tadı alana kadar dilimi ısırdım.

Bu odada beni gerçekten anlayabilecek, bana destek olacak, güvendiğim tek kişiye döndüm. Yumruklarımı sıkıp parmağımda bana verdiği yüzüğü hissettim. Declan'sa her hareketimi izliyor, orman yeşili gözleriyle beni inceliyordu. Temkinliydi, tedbirliydi. Sanki kabul edecekmiş gibi, hiç düşünmeden o boşluğa imza atmaya hazırmış gibi.

"Declan," diye fısıldadım. "Bunu gerçekten yapamazsın–"

"Ah, Everly. Abartma, bu o kadar da büyük bir mesele değil." Bayan Johnson masanın üzerinden uzanıp kusursuz

manikürlü eliyle yumruk yaptığım elimi okşadı. Hızla geri çekilip ellerimi kucağımda birbirine kenetledim, aksi takdirde bana diktiği bakışları yüzünden silip atmak için tırnaklarımı eline geçirebilirdim.

"Everly, zaten yatıyoruz–"

"Sırf seninle yattım diye bu, çocuk yapmak istediğim anlamına gelmez." Sözler ağzımdan hızla döküldü; kaba, sert ve yaralayıcıydı. Şu an beni kim duyuyor, kim izliyor ya da yargılıyor umurumda değildi. Bu fikrin hemen üzerine atlayacağımız bir şey olduğunu düşünüyorsa onunla tartışmaya hazırdım.

"Peki," dedi Bayan Johnson, gözleri aniden açılmıştı, sanki bunun basit bir anlaşmadan çok daha derin bir şey olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. "Bu evlilik *epey* anlaşmalı görünüyor. Size konuşmanız için bir dakika verelim."

"Bayan Johnson, doktora gitmeyi kabul edebiliriz, sonrasına da bakarız," dedi Declan, sanki ben orada yokmuşum ya da bu gidişata gönüllüymüşüm gibi.

Burnumdan güldüm. "Doktora gitmeyeceğiz."

Bayan Johnson kâğıtları benim değil, Declan'ın önüne itti. "Peki, kabul ederseniz her şey burada."

Bizi o kâğıtlara bakar hâlde bırakıp odadan çıktı. Declan'a bakmadım. Bakamadım. Ayağa kalktım ve Bayan Johnson'ın o güzel meşe masasının yanına gidip altın renkli çöp kutusuna kustum.

Declan yanıma koşup saçlarımı geriye topladı, sonra bileğinde taşıdığı aptal bir lastikle bağladı. Bu hareket gözlerimi yaşarttı; öfke, acı, sevgi ve nefret dolu gözyaşlarıydı bunlar. Nefes alıp vererek parmağıma yeni taktığı yüzüğe baktım. Koyu meşe renginin üzerinde öyle parlak görünüyordu ki...

"Aramızdaki ilişki senin için birkaç hisse ve bir itibar meselesinden daha fazlasıymış gibi parmağıma yüzük takıyorsun... ama benimle konuşmadan bu saçmalığı kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Daha fazlası zaten," dedi gerçekten öyle olduğunu anlatmak ister gibi. Ama nasıl olurdu? "Bunu istesen de istemesen de anlamı aynı. Ama konuşmadan kestirip atmamalı, önce bir ne yapacağımıza bakmalıyız."

"Ya biz konuşup onlara ortak kararımızı açıklarız ya da ben şimdi kararımı söylerim. Çocuk falan istemiyorum. O yüzden hemen boşanıyoruz." Bilerek sert konuştum. "Bu evliliğin bir anlamı kalmadı."

"Bana çocuk istediğini söylemiştin, Carl da evlenmemizi bu yüzden istemişti–"

"Onun ne istediğinin ne önemi var!" diye bağırıp ellerimi havaya savurarak ona döndüm. "Aklı başında değildi. Böyle bir şeyi vasiyete koymasına bile izin vermelerine şaşırıyorum."

"Carl'ın yüksek mevkilerde dostları vardı. Bu bölgenin yargıcı–"

"Umurumda değil." Sözünü kestim. "Bunu nasıl yaptığı da *umurumda değil* çünkü yanlış."

Kaşlarını kaldırarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Spor kıyafetlerle ne kadar iyi görünüyorsa üzerindeki o aptal gömlekle de o kadar iyi görünüyordu. Ona kızmak isterken hâlâ çekici görünmesine sinir oluyordum. "Bunu seni korumak için yaptı. Artık biliyorum. Basını alt etmenin tek yolu onlara istediklerini vermek, yani yeni bir haber yaratmaktı."

"Benim basını alt etmem gerekmiyor, Declan. Benim ortadan kaybolmam gerekiyor." Sesim, artık saklayamadığım duygularla titriyordu. "Tek istediğim her şeyi ardımda bırakıp memleketimden ayrılmaktı ama şimdi yine geçmişimle yüzleşiyorum–"

"Ve tekrar tekrar yüzleşmeye devam edeceksin çünkü memleketin senin için önemli. Ondan kaçamazsın. Bu konudan bahsederken nasıl hissettiğini gördüm, Everly. Hikâyeyi değiştirmeli, kontrol altına almalı ve onunla savaşmalısın." Burnunun köprüsünü sıktıktan sonra, "Carl, bir çocuğun olursa imajının değişeceğini biliyordu," dedi.

Sözleri karşısında istemsizce irkildim. Dünyaya böyle bakmak ne kadar korkunçtu. Ne yazık ki haklıydı ve bunu bilmek de çok üzücüydü. Medya, hamile olduğumu, güzel bir aile kurmak istediğimizi ballandıra ballandıra yazardı; böylece Carl'ın mirasını sürdürecek bir torunu olurdu. "Ya da mirasını korumak istedi."

"Muhtemelen ikisini de." Başını iki yana salladıktan sonra sessizce mırıldandı. "Everly, benimle çocuk yapma fikri o kadar da kötü değildir herhâlde."

Ona öfkeyle baktım, onunla bebek yapmayı, yaşamak istediğim hayatı, Declan'ın bu hayatın bir parçası olabileceğini düşündüm. "Masallardaki mutlu sonlar böyle yaşanmıyor." Bunu fısıltıyla söylerken sesimin çatallanmasına ve gözlerimin yaşlarla dolmasına sinir oldum.

Yüzüğünü parmağımdan çıkardım. Declan hemen başını iki yana salladı, bakışları sertleşerek, "O yüzük parmağında kalacak, Everly," diye buyurdu.

"Bu yüzüğü takmayacağım. Sen de bilekliği çıkarmalısın." Bileğine uzandım ama o elini çekti.

"Bilekliğimi vermiyorum," dedi gerçekten alınmış gibi.

Neredeyse bağıracaktım ama bunun yerine ayağımı yere vurup öfkeyle yüzüne baktım ve onun inatçı bakışlarına karşılık vererek dişlerimle bileğimdeki eş bilekliği çözdüm. İkisini de ona uzattım. "Al bunları. İstemiyorum."

"Hayır. Tak onları geri." Kollarını göğsünde kavuşturdu, sesi otoriterdi.

Kaşımı kaldırdım. "Asla takmam. Beni hiçe sayıp hayatım adına karar veren bir adama ait hiçbir şeyi takmam. Eğer sen–"

"Doktora gideceğiz dedim. O kadar," diye kesti sözümü.

"Benim lanet olası onayım olmadan," diye bağırdım ve yüzükle bilekliği ona fırlattım. Nasıl olduysa ikisini de yakaladı.

"Tanrım, Everly, doktora gitmek o kadar da büyük bir mesele değil sanmıştım–"

"Umurumda değil! Söz konusu bir *bebek*, Declan! Lanet olsun, bir bebek! Hem de zar zor babam diyebildiğim bir adamın mirası için."

"Damla, baban yaptığının doğru olduğunu sanıyordu. Sen çocuk istiyordun–"

"Bu şekilde değil." Ondan uzaklaşarak geriledim, sözleri karşısında ayakta durmakta zorlandığım için masaya tutundum. "Babam öyle istiyor diye değil. Şu lanet vasiyetin şartları bunu emrediyor diye değil. Sırf bunun için çocuk yapar mıydın?"

"Hayır." Başını iki yana salladı, sonra tavana bakıp inledi. "Evet. Lanet olsun, bilmiyorum. Seninle mi? Evet, seninle çocuk yapardım. Bunu senin yaptığın gibi planlamam gerekmiyor, Damla. Ya da bütün olasılıkları düşünmem. Bana doğru geliyorsa bir dakika bile düşünmem. Hayatta hep böyle yol aldım. Engel varsa ortadan kaldırıp istediğimi elde ederim. Sen bana hep doğru geldin, güzelim–"

"Ama bir bebekten bahsediyoruz? Hem de bu şekilde? Bu *doğru* geliyor mu?" Elimi masaya vurup gözlerimi kapadım ve sözlerinin kalbime işleyip duvarlarımı çatlatmasını engellemeye çalıştım. Aklıma doğru olamayacak şeyler sokuyordu. "Çünkü şu an zorla buna itiliyormuşuz gibi geliyor; gerçek bir ilişkimiz bile yokken bir bebeği bu işe bulaştırmak için acele ediyormuşuz gibi. Hem de ne uğruna? Bir stüdyo ve birkaç hisse uğruna. Hayır. Başka bir yol bulurum."

"Bu artık sadece bir stüdyo meselesi değil. Başka yol da yok." İç çekti. "Geçen hafta her gece avukatlarla görüştüm, tamam mı? O lanet görüşmeleri yapan bendim. Gelecek şartlardan kurtulmanın bir yolunu bulmaları için hepsini seferber ettim. Ama ne yaparsak yapalım bu vasiyetin mahkemede onaylanacağını çünkü o lanet hâkimin Carl'ın tanıdığı olduğunu söylediler."

"Yani her gece gittiğin yer orası mıydı?"

"Evet," dedi temkinli bir sesle.

"Neden bana söylemedin?" diyerek gözlerimi kıstım.

"Üzerine daha fazla yük binmesine gerek yoktu–"

"Bana sanki hiçbir şeyi kaldıramazmışım gibi davranma, Declan. Hayatım boyunca yeterince bokla uğraştım." Ona doğru bir adım atıp parmağımla göğsünü dürttüm. "Birkaç kez benimle ilgilenmene izin verdim diye yükü senden daha iyi taşımadığımı, omuzlarımda kemiklerimi kıracak kadar ağır yükler taşımadığımı sanma."

Çenesi kasıldı, bakışlarında pişmanlık vardı. "Her zaman seninle ilgileneceğim, Everly. Bunu denediğim için özür dilemeyeceğim–"

"Aramızdaki şey dostça bir ortalıkmış gibi davranmıyorsun." Bileğindeki bilekliği işaret ettim. "Onu sana bir takım gibi hareket etmeye başladığımız için verdim. Evlilik sözleşmesini imzalayarak buna bağlı kaldığımızı düşünmüştüm. Takımlar birbirleri için bir şeyler yapar ve birlikte çalışır. Bu bir bağlılıktır, takım ruhudur. Aynı zamanda *evliliktir*. Ben senin eşitinim, zor durumlardan kurtardığın bir prenses değilim ve–"

"Hayır. Sen benim eşitim değilsin, Everly!" diye sözümü kesti elini havaya savurarak. "Görmüyor musun? Sen benden öylesine üstünsün ki şu an sana dokunmaya bile korkuyorum. Çok büyük acılar yaşadın ama bütün o zorluklardan ruhunda tek bir leke olmadan çıkmayı başardın. Ama ben basını biliyorum, bileğimle ilgili olayı nasıl çarpıttıklarını biliyorum. Bir daha asla sahalara çıkamayacağımı söylediler. O olay aylarca içimi kemirdi; nasıl olduğunu, herkesin nasıl yalan söylediğini... Ama senin yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi. Carl, evliliğimizin eski defterleri yeniden açacağını biliyordu ve bizi bir araya bu hikâyeyi yeniden yazmamız için getirdi. O yüzden bana izin vermek zorundasın."

Başımı iki yana salladım. O, istediğini elde etmek için her şeye bodoslama dalan, engel tanımayan biriydi ve çoğu zaman bunda başarılı oluyordu.

Ama tekrar başarılı olabileceğimizin garantisi mi vardı? Zaten bir önemi de yoktu. Günün sonunda bunu istemem gerekiyordu. Bir bebek *istememiz* gerekiyordu.

Kanım damarlarımda hızla dolaşırken kalbim küt küt atıyor, düşüncelerim dört bir yana savruluyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunun nasıl mümkün olabileceğini bile bilmiyorum." Hayatım parmaklarımın arasından kum gibi akıp gidiyordu ve ben tek bir tanesini bile tutamıyordum.

"Çünkü baban bunun böyle olmasını istedi."

"Şu an gerçekten çocuk istiyor musun? Böyle bir şey için doğru zaman gibi geliyor mu?" Gözlerinin içine baktım, sonra olduğu yerde kıpırdanıp bakışlarını kararlı bir şekilde bana çevirmesini izledim.

"Everly, çok güzel bir bebek yapabiliriz." Saçımın bir tutamını çekti, bu hareketini ayak parmaklarıma kadar hissettim. Aklım başka türlü söylese bile vücudum hâlâ onu istiyordu, yüreğim hâlâ ona özlem duyuyordu. "Böyle berbat bir yol seçsek bile çok güzel bir sonuç alabiliriz," dedi.

"Ne güzelliği? Bir stüdyo ve imparatorluk uğruna bunu yapan ebeveynlerden doğan bir çocuk mu?"

Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi gözlerini kıstı. "Benimle doktora gel, sonrasına bir bakalım," dedi. Konuşurken kararlı, kendinden emin ve otoriterdi. Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti.

Vücudum ona sokulmak istese de bir adım geri çekildim. Nasıl geri çekilmezdim? İyi ebeveyn olabilir miydik? Hamile kalabilir miydim? Ya genetik bir sorunum varsa? Ya da... eyvah. Sonra ağzımdan şu sözler döküldü: "Sigortam bile yok."

"Ne dedin?" Eli saçımda donup kaldı, kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Tam zamanlı çalışanlara her zaman sigorta yapılır."

"Kendi daireme çıktığımda bir de sigorta kesintisi olsun istemedim. Hem zaten ayrıcalıklı muamele görmüştüm ve sen,

gerekli yetkinliğim olmadığı hâlde spor salonunda çalışmama laf edip duruyordun. Sigortayı kabul etmek şey gibi geldi–"

Boğazından boğuk bir ses çıkardığında sözümü bitiremedim. "Ben halledeceğim," dedi.

"İstemiyorum–"

"Sen zaten hiçbir şey istemiyorsun, Everly. Garajdaki arabamı, seni işe götürmemi, fazladan kıyafet almamı ya da herhangi bir şeyi. Dünyadaki her şeyi kendi emeklerinle elde etmek istiyorsun ama dünya böyle bir yer değil. Adaletsiz, çarpık bir yer. Hem doğruyla yanlışı ayıran kesin ölçüler de yok, tamam mı?" Beni çevirip yüzümü avuçlarının arasına aldı, artık sigortadan bahsetmediği belliydi. "Sadece bir şans verelim."

"Ama ya–"

"Düşünme. Sadece yap, güzelim. Annenin yoga stüdyosunu ve bir gün çocuk sahibi olmayı istiyor musun?"

"Elbette. Ama yapamam–"

"O zaman doktora gidiyoruz, gerisini sonra hallederiz."

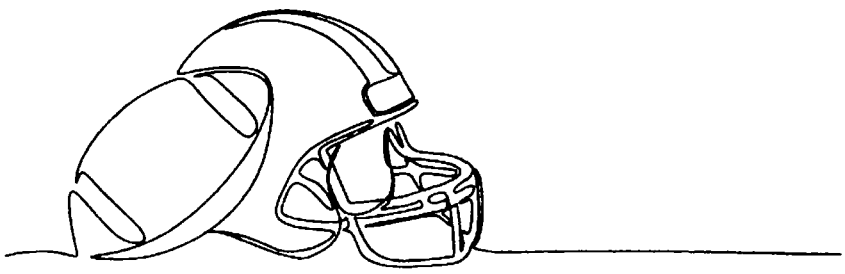
Kâğıtlara baktım, sonra yumruğumu sıkıp homurdanarak, "Bir doktor randevusu," dedim. Ardından yanından geçip ofisten çıktım.

Arkamdan gelip, "Yüzüğünü tekrar tak, olur mu?" dedi.

"Olmaz. O yüzüğün parmağımda olmasını hak etmen gerekiyor."

29

DECLAN

Beni sessizlikle cezalandırıyordu. Yemin ederim, bir erkeğe karşı kullanılan en etkili silah buydu. Bir de yüzüğü ya da bilekliği takmayı reddetmesi vardı ki beni delirmenin eşiğine getirmişti.

Ne akşam yemeğine ne de kahvaltıya gelmişti. O gemi de bizim için çoktan batmıştı. Sabahları işe giderken kapısını kendi açıyor, sonra da kapıyı sertçe kapatıyordu. Her defasında sessizce sayıyor, daha sonra bu konuda onu cezalandıracağımı umut ediyordum.

En kötüsü de beni tamamen yok saymasıydı. Ne günaydın ne de hoşça kal diyordu.

Hayatımda bir kez olsun ikimiz adına bir karar verdim diye kadın bütün haftayı benimle tek kelime konuşmadan geçirmişti. Ona doktor randevusunun saatini söyleyip konuk evine onu almaya gittiğimde hazır olması için inandığım her şeye dua ettim. Bugün en az kullandığım elektrikli araçlarımdan birini seçmiştim. Doktor randevusuna giderken kimsenin peşimize takılmasını istemiyordum.

Neyse ki tam zamanında kapıda belirdi ve sessizlik içinde yol aldık. Muayenehaneye de sessizlik içinde yürüdük ve içeri geçip oturduk.

Yine sessizlik içinde.

En azından bekleme salonunda başka kimse yoktu ve hemşireler de gayet nazikti. Programı ikimiz için yeniden ayarlamış, yeterince gizli olmasını sağlamak adına bunu özel bir randevu hâline getirmişlerdi.

Doktor benden imza istedikten sonra Everly'ye doldurması için iki form uzattı. Sigorta formunu homurdanarak elinden alıp gerekenden sert bir tavırla doldurdum. Sigortasının olmamasına ve evlendiğimiz gün onu kendi sigorta planıma eklememiş olmama sinirlenmiştim.

Üzerinde fazla düşünmemiştim ama artık kesinlikle düşünüyordum.

Göbek adının Rose olduğunu bilmiyordum.

Sosyal güvenlik numarasını da bilmiyordum.

Forma kendi soyadım yerine kızlık soyadını yazmak zorundaydım. "Benim soyadımı almadın ve şu formda eşim hakkında yazmam gereken şeylerin yarısını bilmiyorum."

"Bu en iyisi," dedi sonunda ama sadece istemediğim bir konuda beni teselli etmek istiyor gibiydi.

"Neden en iyisi olsun ki?" diye sordum. Ne kadar düşünürsem düşüneyim çocuğumun annesi hakkında her şeyi bilmememin nesinin iyi olduğunu anlayamıyordum. Ben onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum. Everly bunu anlamıyor muydu?

Ben bu kadından çocuk istiyordum. Hem de mümkünse hemen. Mantıksız bir karar olabilirdi, hızlıca verilmiş bir karar olabilirdi ama Everly'nin bu fikre alışması gerekiyordu. Bunun iyi olacağını, hatta daha da fazlası olabileceğini görmeliydi.

Mantıklı olan buydu. Evet, mesele imparatorluk ve stüdyo ile ilgiliydi ama asıl olay bundan öte, basının onu en başından beri olması gerektiği gibi görmesini sağlamaktı. Ona bakıp hamile hâliyle karnını okşadığını, bebeğimizin tekmesini hissettiğinde yüzüne küçük bir gülümsemenin yayıldığını hayal ettim. Bunun altından kolayca kalkabileceğimizi biliyordum.

İşte o zaman dünya ona âşık olurdu.

Bu zorunlu bir evlilik olsa da karımla her şeyi yaşamak istiyordum. Bebek, düğün, mutlu son... Tek sorun onun da aynı şeyleri isteyip istemediğinden emin olmamamdı.

Onu içeri çağırdılar, bu sırada ben de birkaç form doldurmaya devam ettim. Daha sonra 10 numaralı odaya geçtiğimde Everly üzerinde hasta önlüğüyle oturuyordu. Doktorun onunla kullandığı doğum kontrol yöntemi hakkında konuşmasını dinlemek için sandalyeye oturdum. Doktorun sesi endişeliydi.

"Bekle, ne?" dedim. "Yani bu kadar yan etkisi mi var? Meme kanseri falan?"

"Tabii başka yan etkiler de var. Everly, buraya migrenin olduğunu yazmışsın?"

"Geçmişte birkaç kez atak geçirdim, evet."

"Çocuk düşünüyorsanız bu doğum kontrolünü bırakabilirsin. Ancak birkaç ay regl düzensizliği yaşarsın. Çocuk düşünmüyorsanız bile" –bilgisayar ekranına baktı– "başka bir yöntem öneririm. Bu yöntemde kan pıhtısı riski artıyor."

Ne diyordu bu?

Doktor hafifçe gülümsedi. "Bu yöntemle baş ağrılarını da kötüleştirebil–"

"Doğum kontrolünü bırakıyor," diye kestim sözünü.

"Affedersiniz?" dedi doktor, tam o sırada Everly de "Ne diyorsun sen?" diye çıkıştı.

"Dedim ki doğum kontrolünü bırakıyor. Sağlığını riske atmayacağız. Hem bebek yapmak istiyoruz."

"Declan!" Kolumu tuttu, gözleri kocaman açılmıştı. "Şu an ciddi olamazsın."

"Doğum kontrolünün sana yaptıklarını duydun. Kullanmanı istemiyorum. Hemen bırakıyorsun."

Doktor boğazını temizledi, nasıl devam edeceğini kestiremiyordu. "Bay Hardy, bu Bayan Belafonte'nin kararı."

"Bayan Belafonte," diye tekrarladım isteksizce, soyadı ağzımda kötü bir tat bırakmış gibi. "Bırakmak istediğine karar verdi."

Doktor gerginlikle güldü. "Bay Hardy, Bayan Belafonte doğum kontrolünü bırakmak isterse bunu kendi başına yapabilir. Spirali kendi çıkarabilir, yani..." Sandalyesinde döndü, ikimize bakarak ayağa kalktı. "Genetik mutasyonları elemek ya da bilinmeyen rahatsızlıklar için tarama yapmak istiyorsanız bugün ikinizden de kan alabilirim."

Bir kaşımı kaldırdım ama bu kez topu çevirip çevirmemeye karar verecek kişinin o olduğunu bilerek bekledim.

Ortalığı karıştırmamak için olsa gerek sessizce kollarını sıvadı ama mavi gözlerinde yanan öfkeyi gördüm.

Kan alındı ve doktor, hazır olduğumuzda çıkabileceğimizi söyledi. Kendisiyse tıbbi terlikleriyle koşturarak hızlıca odadan çıktı. Biz de hemen arkasından çıktık çünkü Everly belli ki doktorun odasında yaygara koparmak istemiyordu.

Eve giderken arabaya sessizlik hâkimdi. Bu sessizlik uzadıkça daha da sinirlendim. Sağlığına zarar veren bir şeyi ne diye kullanıyordu ki? Eve vardığımızda konuk evinde durmadım, doğruca malikâneye geçtim.

"Declan, beni evime bırak–"

"Olman gereken yer benim evim ve doğum kontrolünü bırakıyorsun."

"Öyle mi?" Başını iki yana salladı. "Komik çünkü sanırım sana daha bir hafta önce benim yerime karar vermeyi kesmeni söylemiştim. Şimdi yine aynı durumdayız ve sen yine benim yerime karar vermeye çalışıyorsun. Ama bil bakalım ne oldu? Bu kararı tamamen kendim alıyorum." Sakin ve soğukkanlı tonu bu noktada işe yaramıyordu.

"Riskleri duymadın mı, Everly? Onu çıkaracaksın, yoksa ben çıkarırım." Ona öfkeyle baktım.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Bu söylediğinin ne kadar saçma olduğunun farkında mısın?" diye güldü, hem de gerçekten güldü. "Ben yıllardır kullanıyorum onu."

"İşte bu yüzden şimdi çıkarman gerekiyor," diye bağırdım, kanserin çoktan vücudunda yer edinebileceğinden, kan pıhtıları oluşabileceğinden, bir migren atağının daha gelebileceğinden endişeliydim.

"Bunu yaparsam *hamile* kalabilirim, Declan," dedi. Gözlerinde öyle canlı, keskin bir korku belirdi ki o an bir şeyi fark ettim.

"Neden korkuyorsun?"

"Neden mi korkuyorum?" Bakışlarını benden kaçırıp başını salladı. "Hiçbir şeyden."

Kendi kapımı açıp sertçe kapadım ve onun tarafına geçmek için arabanın etrafından dolandım. Kapısını açıp onu kucakladım.

"Declan, yürüyebilirim–" diye söze girecek oldu.

"Biliyorum," dedim. Ön kapımı açıp mutfağı geçerek onu doğrudan yatak odama götürdüm ve yatağın üzerine oturttum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp kalçasından tuttum. "Şu an kabul edeceğin tek şey bu lanet yönteme bir son vermek olacak. Onu içinden çıkarmam lazım. Migreni tetiklemeye yatkın olduğunu söyledi–"

"İlk başladığımda yan etkilerin bu kadar bilindiğini sanmıyorum. Ben–"

"Başka bir doğum kontrol yöntemi bulabiliriz, Damla. Eğer gerçekten istediğin buysa."

Dudaklarını ısırdı. Bunun ona uygun bir yöntem olmadığını anlaması için her şeyi yaptım. Kalçasını ovarak boynuna sokuldum. "Buna son veriyorsun, Everly. Senden bunu istiyorum yoksa gece uykularım kaçar."

"Bu kadar mı endişelisin?"

"Senin için mi? Her zaman," dedim o safir mavisi gözlerine bakarken.

"Tamam. Ama sadece sen istediğin için," dedi. Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duyamadım. Başını yana eğdi.

"Emin misin? Yapabilir miyim?" dedim, gerçi cevabını zaten biliyordum.

Başını onaylarcasına salladığında elim çoktan pantolonunun düğmelerine gitmişti. Pantolonunu ve iç çamaşırını indirip onu yatağa yatırdım ki ayaklarından kolayca çıkarabileyim. Sonra belinden tutup yumuşak yatağın ucuna çektim. Başparmağım hassas noktasına dokunduğunda inledi. O sıcaklığı hissettiğimde derin bir nefes aldım. "Çok özledim seni. Seni de tenini de..."

O da bana doğru sokuldu ve aynı şekilde hissettiğini itiraf etmekten kaçınırcasına dudağını ısırdı.

"Benim için her seferinde bu kadar ıslanmana bayılıyorum, güzelim."

"Lütfen, Declan," diye yalvardı. Parmaklarımı içine soktuğumda tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. Spiralin derinlerde olduğunu biliyordum, bu yüzden usul usul ona dokunmaya devam ettim. Nefesi hızlandı, yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Elleri her yerdeydi, bacakları sabırsızlıktan titriyordu.

"Sanırım seni yatağımda daha sık görmek istiyorum, Damla. Hem de çok daha sık."

İnledi ama bunu isteyip istemediğini açıkça söylemedi.

Sonunda aradığımı bulduğumda mırıldanarak, "Bu en başta burada olmamalıydı," dedim ve içinden çıkardım. Everly hem sözlerim hem de yaptığım şey karşısında derin bir nefes aldı. "Karımın içine ait olan tek şey sikim. Beni anladığını söyle."

Defalarca, "Evet," diye fısıldadı. Spirali kenara koyduktan sonra kendimi onda kaybettim. Klitorisini dudaklarımın arasında hissettiğimde nefesinin kesildiğini duydum.

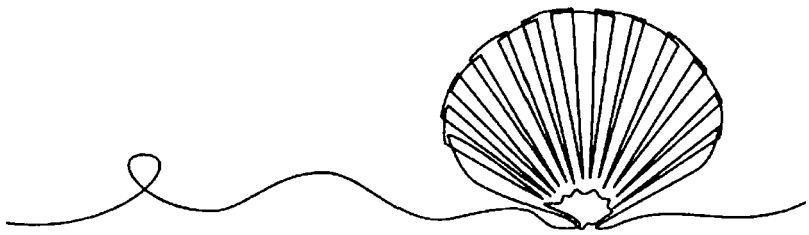
Durmadım. Dinlediği, bana izin verdiği için onu ödüllendirmek, buranın –yani yatağımın– ona ait olduğunu hissettirmek istiyordum.

Altımda kıvranarak, "Declan, lütfen... Daha fazlasına dayanamam," dedi.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum, Everly. İstediğin her şeyi yapabilirsin. Şimdi, bir kere daha kocan için boşal."

30

EVERLY

O gece benimle gerçek anlamda sevişmedi. Sevişmek dışında her şeyi yaptı. Sonra doktor ziyaretimizi Bayan Johnson'a bildirdi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi işe gittik. Rutinimiz haftalarca aynı şekilde devam etti.

Ne sevişme oldu ne tutku... Hiçbir şey.

Beni işe bırakıyor, kapımı açan kibar bir beyefendi gibi davranıyor, sonra ya yeni bir sporcuyu eğitmeye gidiyor ya da toplantılara katılıyordu. Bileği neredeyse tamamen iyileşmişti ama biz yine de her gece rutinimizi yapmak için buluşuyorduk. Fazla sohbet etmeye gerek duymuyordu. Onun yerine kulaklığını takıp iş görüşmeleri yapıyor ya da salonu sessizlikle dolduruyordu.

"Bayan Johnson artık doğum kontrolünü bıraktığını biliyor," dedi laf arasında. Cevap vermeye kalksam hemen sözümü keserdi. "Bunu sonra konuşuruz."

Farklı bir gün, "Bayan Johnson doğum kontrolünü almadığını biliyor," diye rapor verdi. "Bir sonraki adımı konuşmak için birkaç ayımız daha var."

Hepsi bu kadar. Verimli, net ve vasiyete sadık.

Piper paparazzilerle ilgilenmişti, belli ki onlara tam olarak ne söyleteceğini biliyordu. Geçmişimle ilgili hiçbir şey gün-

deme gelmedi. Her şey tıpkı Carl'ın planladığı gibi yavaş yavaş unutuldu.

Tek sorun, Anastasia'nın hikâyenin nereye gitmesi gerektiği konusunda kendi fikirlerinin olmasıydı. Sosyal medyada, Declan'ın her şeyi ailesi için, HEAT imparatorluğu için, hatta belki de *onun* için yaptığına dair gönderiler paylaşıyordu. Magazin hemen bu konuya üşüştü, Declan'la Anastasia arasında neler olduğunu didiklemeye başladılar. Bu durum bana Piper'ın aslında ona yardım ediyor olabileceğini, Declan'la benim gerçekte ne yaptığımız konusunda çenelerini kapayacaklarına dair sözlerinde durmadıklarını düşündürmeye başladı.

Declan da bunun farkındaydı çünkü bir gün arabada bana bir dergi uzatıp, "Birlikte daha çok görünmeliyiz çünkü medya istemediğimiz bir şeye odaklanmaya başladı," dedi.

Boğazımı temizledim ve Bayan Johnson'la vasiyet okuma gününde yapmamız gereken konuşmayı şimdi açmaya çalıştım. "Declan, belki de o konuyu konuşmalıyız–"

"Sonra konuşuruz. Kendine zaman tanı." Hepsi buydu. Konuyu açmayı reddederek bir telefon görüşmesine geçti ve iş yerine vardığımızda araba durur durmaz indi ama telefondayken bile kapımı açmak için geri dönmeyi ihmal etmedi.

Bütün gün düşündüm, seçeneklerimi tarttım ama hiçbir şey içime sinmedi, hiçbir şey doğru gelmedi.

Juna, durumu öğrenmek istercesine beni yine sorguya çektikten sonra spor salonundan gizlice çıkıp atıştırmalık bir şeyler almak üzere Clara'nın dükkânına uğradım. Clara, pastanenin mutfağında tarçın ve çikolata kokularının havaya karıştığı bir ortamda mırıldanarak çalışıyordu. Üzerinde, rengârenk ortancalar işlenmiş bir önlük vardı. Renk, tezgâhtaki cam eşyalarla, hatta masalar ve duvarlarla bile tamamen tezat oluşturuyordu.

Yine de Clara'nın büyüsü, her zaman gülümseyerek etrafındaki her şeyi bir şekilde uyumlu hâle getiriyor olmasıydı. "Evie! Öğle yemeği için mi geldin?"

"Yoldan geçiyordum. Vaktin varsa bir sandviç alırım."

Başıyla onaylayıp dalgalı kızıl saçlarını yüzünden geriye attı, bu sırada yanağına biraz un bulaştı. Mutfaktaki Clara, kız kardeşinin yanındaki Clara'dan çok farklıydı. "Hindi, pastırma, marul ve mayonez olur mu?"

"Olur." Tezgâhın önündeki tabureye oturdum. Tezgâhın üzerinde altın rengi bir *espresso* makinesi ve *smoothie* mikseri vardı. Arkasındaysa içecekler için birkaç temel malzeme ve mutfağa açılan küçük bir pencere görünüyordu.

Oradan oraya koştururken omzunun üzerinden bakarak, "Spor salonu nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Harika. Yoga dersi az önce bitti." Gözüm tezgâhın yanındaki tabletin üstünde duran ve kapağında kız kardeşinin olduğu dergiye takıldı. Kapaktaki başlık resmen bana bak diye bağırıyordu... "Onun Karısı Anastasia Olmalıydı."

"Dergiyi boş ver!" Clara hızlıca öne atılarak dergiyi gözümün önünden kaldırıp çöp kutusuna attı. "Saçmalık."

"Pek sayılmaz," diye iç geçirdim. Saatime gelen haber bildirimlerini çoktan sessize almıştım. "Bütün dünya bunu biliyor. Ben de öyle."

"Dünya hiçbir şey bilmiyor, seni kesinlikle tanımıyorlar." Parmağını bana doğrulttu.

"Yine de her gün hayatımızı şekillendirmeye devam ediyorlar," diye mırıldandım.

Clara, pastırmayı tavada cızırdatırken, "Hiç Declan'ın son Super Bowl hikâyesine baktın mı? Medyanın onu tanımlamasına asla izin vermedi," dedi.

"Hayır. Bana biraz bahsetmişti ama hazır olduğunda detaylıca anlatır diye bekledim."

"Tam senlik bir hareket." Clara güldü, tezgâhın etrafından dolaşıp önlüğünün cebinden telefonunu çıkardı. "Sadece izle."

"Tamam," dedim. Clara'yla bağ kurmak ve bu noktada Declan hakkında ne bulabilirsem öğrenmek istiyordum.

Spor spikeri, maçın öne çıkan anlarını anlatıyor ve Declan'ın sezonun başlarında bileğini kırmasına rağmen topu taşıyıp *touchdown* yaparak kimsenin beceremediği bir şeyi başardığını söylüyordu. Ona tekrar kendini kanıtlaması için bir şans verilmişti ve tüm basın onun aleyhine bahse girmişken Declan sahaya çıkıp herkese lafını yedirmişti.

Sonra spiker, ekranda beliren bir görüntüyle Wes'i kınayan sözler söyledi. Videoda, Cobra takımının oyun kurucusu, ilk maçta Hardy'nin elini sakatlamaları için hücum hattına talimat veriyordu. Bu, Hardy'yi sezon boyunca zor duruma düşürmüştü. Wes'in, "Elini ezin!" diye bağırdığı an tekrar oynatıldı.

Ağzım açık kaldı, kalbim sızladı ve telefonu kapadım. Şoka girmiştim ve içim öfkeyle dolmuştu. Bunu bizzat yapmamış olsa da Wes, sahada kavga çıkmasına, takımının başka bir sporcuya zarar vermesine önayak olmuştu. "Bu onun son sezonu muydu?"

Sandviçim için pastırmayı tavadan alan Clara başıyla onayladı ve sandviçimi pespembe bir tabakta önüme koydu. "Evet, önceki sezondu. Tedavi gördü, geri döndü ve Super Bowl'da rekor sayıda *touchdown* yaparak takımın galibiyetini garantiledi. Herkes imkânsız derken o bunu yaptı."

Declan, bir gün yaşanan tüm o berbat şeylerin artık kötü olmayacağı, bunları avantaja çevirebileceğimiz bir noktaya gelebileceklerini söylemişti. Gerçekten buna inanıyordu. "Bence Declan kimsenin ona ne yapıp ne yapamayacağını söylemesine izin vermez."

"Hayır, vermez, sen de vermemelisin." Clara başını yana eğip yüzünü buruşturdu. "Keşke size evlilik dışında bir ilişki şansı verilseydi. Bence harika olurdu."

Cevap vermemek için başımı sallamakla yetinip sandviçimden büyük bir ısırık aldım. Hayır, harika olmazdı aslında. Daha en başta bana ve referansımın yeterli olmamasına takmıştı.

"Babamız ölmeden önce sana nasıl baktığını gördüm." Artık babam yerine *babamız* diyordu ve bu hoşuma gitmişti, onunla aramda bir bağ oluştuğunu hissetmiştim. "Senden hoşlanıyordu."

"Pek sanmıyorum," diye mırıldandım yemeye devam ederek.

"Kim Evie'den hoşlanıyormuş?" İçeri giren Dom, HEAT saatine göz attıktan sonra gelip bana sarıldı.

"Clara hayal görüyor sadece," dedim, söylediklerini geçiştirip ona sarılırken.

"Genelde öyle yapar," dedi Dom söylenerek ve omuz silkti.

"Bir kızı umutlu olduğu için suçlayamazsınız." Bunu nazik bir tonda söylememişti; sözlerinde keskin bir ima vardı ama nedenini anlayamamıştım.

Dom, daha fazla kurcalamama fırsat vermeden, "Bugün çok işin var mı, birkaç raunt idman yapabilir miyiz?" diye sordu.

Son bir lokma alıp kollarımdan birini esneterek bu fırsata balıklama atladım. Declan'ı sahada izledikten sonra içimde kabaran bir şeyler vardı ve bunu dışarı atmam gerekiyordu. Dom'la daha önce ringe çıkmıştık; birbirimizin güçlü ve zayıf yönlerini nasıl kullanacağımızı biliyorduk. Onun bu yönünü ve kardeşinden daha zayıf versiyonu gibi görünmesini seviyordum.

"Vaktim var, şimdi yapabiliriz," dedim Dom'a, sonra Clara'ya döndüm. "Bunu HEAT hesabımdan düşersin. Çok lezzetliydi."

"Bunu hesabından falan düşmeyeceğim tabii ki çünkü ben senin üvey kardeşinim ve sen de beni ziyarete geldin. Geçmişte pek çok kişi seni hayal kırıklığına uğratmış ama ben onlardan biri olmak istemem." Tezgâhın üzerindeki peçeteyi alırken sözleri karşısında yanaklarım kızardı. "Burası paparazzilerden uzak güvenli bir yer. Burada kimse seni yargılamaz. Umarım daha sık gelirsin."

Clara çabalıyordu, peki ben neden aynı çabayı göstermiyordum? Geçmişin geleceğimi kontrol etmesine, eski ilişkilerimin yarattığı kaygının yenilerini zehretmesine izin veriyordum.

İkisinin önünde duygusal bir enkaza dönmeyeyim diye yoga taytımın üzerindeki kırıntıları toplamaya odaklandım. "Gelmeye çalışacağım, Clara."

Tezgâhın arkasından dolaşıp bana sımsıkı sarıldı. "Ah, bu arada HEAT'in yardım galasına gidecek misin? Declan gitmek zorunda. Hazırlıklı ol, birkaç hafta kaldı."

Declan'ın bana bundan bahsetmemesinin muhtemelen bir sebebi vardı. "Pek bana göre bir şey değil."

"Eğlenceli olur." Omuz silkip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ablamla ilgili çıkan saçma haberlerin seni etkilemesine izin verme. Her şeyi biz belirleriz. Hayatımızı da. Sosyal medyadakiler ya da basındakiler değil, hele magazinciler hiç değil. Bunu unutma."

Dom'la ringe doğru yürürken Clara'nın sözleri zihnimde yankılandı. Ama Declan'ın Anastasia'yla birlikte asansörden çıktığını görünce Clara'nın sözleri beynimde birbirine çarpıp yok oldu.

Basındaki haberler. Magazinlerin başlıkları. Vasiyetnamenin bile beni basından korumak için yazılmış olması gerçeği kalbime birer iğne gibi batıyordu. Daha önce de tek başıma basının bu tarz bir kıyımından sağ çıkmıştım. Acımın suçunu arkadaşıma yıkmak yerine kasabayı terk edip hayatıma yeniden başlamıştım.

Her şey yine benim elimdeydi, bundan da kurtulabilirdim. Tek başıma. Dom'u mindere yapıştırdım, o zorlukla nefes alırken ayağa fırlayıp Declan'la Anastasia'ya doğru yürüdüm. Gülerek ona bir şeyler anlatmaya çalışan Anastasia'nın sohbetini sürdürmesine izin vermeyecektim. Onlara yaklaşırken Declan'ın sinirli bakışları bana kaydı.

"Wes bileğini kasıtlı olarak kırdırmış," dedim.

"Şey, evet." Anastasia kalçasını çıkararak kaşlarını çattı. "Bunu herkes biliyor. Wes bir pislik ama Declan onu affettiği için artık bu konulardan bahsetmiyoruz." Kırmızı HEAT kurallarını çiğnemişim gibi burnunu kırıştırdı.

"Bunu bana söylememiştin." Declan'ın gözlerine kilitlendim. "O adam yüzünden sakatlandığını ve buna rağmen o yıl onun takımına karşı Super Bowl'u kazandığını bana söylemedin."

"Onun ne yaptığı önemli değil. Sonuçta biz kazandık," dedi gömleğinin kol düğmelerinden birini yavaşça açarak. İnsanların bakışları üzerimdeyken benim yaptığımı yapıyor, sanki bütün o süreç, yaptığı onca antrenman, galibiyete giden yolda verdiği ödünler hiç önemli değilmiş gibi davranıyordu. "Belki berbat bir durumdu ama hâlâ iyi bir şeye dönüştürebiliriz."

"Olanlar yine de önemli, Declan!" Ellerimi havaya savurdum. "Yaptığı şey göz ardı edilemez."

"Biliyorum, Damla. Lanet olsun ki biliyorum." Çenesi kasıldı, manşetlerini yavaşça sıyırırken alçak sesle, "Göz ardı etmiyoruz. Bundan daha güçlü olduğumuzu bilerek üstesinden geliyoruz. Geçmişten sağ çıkabilirsen emin ol şimdiki zamanda da önüne çıkan her engeli yıkıp geçebilir ve gelecekte huzurlu bir yaşam kurabilirsin," diye mırıldandı.

Söylediklerini anlıyordum, onun benden de aynı gücü göstermemi beklediğini biliyordum ama yapabilir miydim emin değildim. "Bazı şeyler kas gücüyle aşılamaz, Declan." Bunu hem kendim hem geleceğimi lekeleyen geçmişim hem de bize dayatılan, sevgisiz bir ilişkiden doğacak zoraki çocuk fikri için söylemiştim.

Declan, bizim daha başlamadan kırıldığımızı ve mahvolduğumuzu görmüyor muydu? Gerçekten bunu atlatabileceğimize inanıyor muydu? Ya da bunu atlatmak isteyeceğine?

Noah, *bench press*teydi ve belli ki başından beri konuşmamızı dinliyordu. "Bu arada, baloya kocanla mı gidiyorsun, Evie?" dedi.

Dom yanımıza gelip kolunu omzuma doladı ve kardeşine bakarak, "Evie kardeşimle gidecek bence. Değil mi, Declan?" diye sordu.

Anastasia bize yaklaşıp ben, Dom ve Declan'ın arasına girdi. "Biz de az önce bunu konuşuyorduk, ona yine birlikte gitmemizin en iyisi olacağını söyledim. Piper'la konuştuk. Basının aslında bunu görmek istediğini biliyorsun. Üstelik bu sadece bir anlaşmalı evlilik olduğuna göre belki de mesafeli olduğunuzu göstermeye başlasak iyi olur..."

Sözleri havada asılı kaldı. Kalbim hızla çarpıyor, vücudum kıskançlıktan titriyordu ama bunu kontrol etmem gerektiğini biliyordum. Dilimi ısırıp alçak sesle, "Evet, herhâlde en iyisi böyle yapmak," diye mırıldandım.

Anastasia Declan'a dönüp iç geçirdi, incecik bedeni onun yanında âdeta küçücük kalıyordu. Üvey kardeşim kolunu onunkine dolarken Declan bana bakıyordu. "Gerçekten en iyisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı onaylarcasına salladım.

"Göreceğiz." Dom birden koluma girdi, bu temasla birlikte Declan'ın uyaran bakışları bize döndü. "Declan seni götürmüyorsa o zaman benimle geliyorsun. Ailem seninle tanışmak isteyecektir."

"Ailen mi?"

"Evet," dedi Dom, sonra Declan'a döndü. "Bu arada annem hâlâ nikâh töreninizi görmediği için köpürüyor. Aramalarına artık cevap vermeni söyledi. Galaya gelmeyecek ama önümüzdeki ay Evie'yi onunla tanıştırmaya götürmeni bekliyor. Gerçi Lilah, o manyak kocası, çocukları, bir de Izzy ve Cade burada olacak. Lilah, annemle ilgileneceğini söyledi."

Declan, "Nasıl ya?" diye sordu ve eli hızla cebine gitti. Dom kahkahalarla gülerken telefonunu çıkardı. "Olmaz öyle şey, Dom. Hepimiz aynı mesaj grubundayız. Neden kimse bana bir şey söylemedi?"

"Evet aynı gruptayız ama grubun bir süredir sessiz olmasının bir sebebi var." Declan'ın olayı fark edip etmeyeceğini görmek için duraksadı ve kirli sakalını sıvazladı. "Hepimiz diğer

grup sohbetinde senin hakkında yazışıyoruz. Dimitri grubun adını *Declan Bizi Düğüne Davet Etmedi* ya da ona benzer bir şey yapmıştı."

"Tanrı aşkına, kaç yaşındasınız siz? On iki mi?" diye tersledi Declan. Önce ona, sonra da bana ters ters baktı. "Bunu sonra konuşacağız." Ardından sanki hem dünyayı hem ailesini aynı anda fethedecekmiş gibi hızla uzaklaştı.

"Eh, bu biraz garip oldu," dedi Anastasia tırnağıyla oynayarak, bana bakmadan doğruca Dom'a konuşuyordu. "Biliyorsun, bir gün onunla evlenirsem kesinlikle hepinizi davet edeceğim."

Dom, tüm vücudumun gerildiğini fark etmiş olmalı ki hafifçe kolumu okşadı. Ama artık sabrım taşmış, karşımdakinin üzülmesini, kırılmasını umursamaz hâle gelmiştim. Çünkü Anastasia bana pasif agresif laflar sokarken söyleyeceğim her şeyin nefsi müdafaa olacağını biliyordum.

Bana karşımda saldırgan biri varsa ona doğrudan cevap vermem gerektiği öğretilmişti. Zaten kaybedecek bir şeyim de yoktu. "Ah, Anastasia, bence o dediğin asla olmayacak."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben onunla evliyim ve kocamın başka bir kadınla evlenmesine kesinlikle izin veremem."

Bu sözleri iliklerimde hissettim, Declan ne kadar bana aitse benim de o kadar ona ait olduğum düşüncesi içimde yankılandı. Bunu istiyordum, bunun ne anlama geldiğinden emin olmasam da yakında öğreneceğimi biliyordum.

Bir bebek sevgiyle dünyaya gelmeliydi ama zihnimde Declan'ın sözleri dönüp duruyordu.

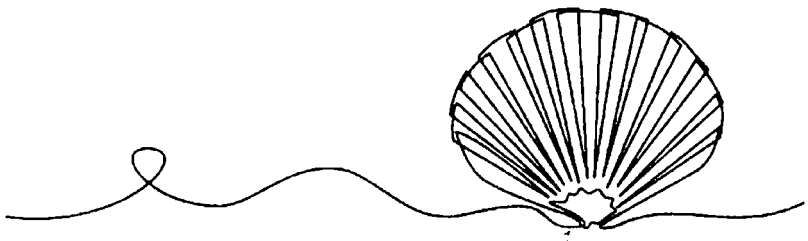
Geçmişle savaşabilir miydik?

Kötülükten iyilik çıkarabilir miydik?

Bu evliliği başlatan şartları ve benim geçmişimi geride bırakarak mutlu bir sona ulaşabilir miydik?

31

EVERLY

"Üzgünüm ama gerçekten seninle galaya gideceğimi mi sanıyorsun?" diye sordum haftalar sonra telefonda konuşurken.

"On beş dakika içinde kapına bir elbise bırakılacak," dedi Declan keskin bir ses tonuyla.

"Benim elbiseye falan ihtiyacım yok." Dom'la galaya gitmek için çoktan bir tane almıştım. "Dom'la uyumlu olmak için koyu mavi renklerde bir şeyler seçtik. Clara geçen gün getirdi."

"Adama bak ya! Resmen benimle uğraşıyor ve senin buna alet olman da tam bir saçmalık, Everly. Biz bunu birlikte yapmalıydık."

"Neyi birlikte yapmalıydık?" dedim arkadaşlık bilekliğinin ipini çekiştirirken. Yatağımda oturmuş, yine siyah bir bileklik yapıyordum. Declan'a fırlatıp bir daha takmayacağımı söylediğim o bileklikten. Onlarca yapmıştım. Önce yapıp sonra çöpe atıyordum.

"Bu evlilikte bir takım olmayı."

"Takım nasıl olunuyor peki? Vasiyetle ilgili konuşmaya çalıştığım her seferinde sonra konuşuruz deyip konuyu kapatıyorsun."

"Peki. Madem konuşmak istiyorsun," diye homurdandı sanki kibar olmaktan bıkmış gibi. "Oraya geliyorum."

"Hayır, şimdi gelme!" Yataktan fırlayıp onun evine bakmak için mutfağa geçtim. "Dom'la randevuma hazırlanıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun sen? Galaya gidiyorsunuz, randevuya değil. Ayrıca sen benimle geliyorsun, Everly." Sesi sertti. "Lilah yola çıktı, Izzy de geliyor... Cade'le birlikte. Aile buluşması olacak, yani çift olarak gitmemiz gerekiyor. Izzy, Lilah'ya senden bahsetmiş, Damla. Başka biriyle gidemem."

"Kolunda ister ben olayım ister başka bir kadın, yine de seni gördüklerine sevinirler," dedim. "Hem ailenin bunun anlaşmalı evlilikten öte bir şey olduğunu düşünmemesi lazım, daha bunu konuşmadı–"

"Evet ama sen de biliyorsun ki bana göre bu anlaşmalı evlilik falan değil. Hele seni başka bir adamın kolunda görmek zorunda kalacaksam hiç değil."

Kıskançlığı sınır tanımıyordu. "Tamam, kabul ediyorum, Carl'ın başımıza bir de çocuk yapma şartı koyması pek umduğumuz anlaşmalı evliliğe uymadı," dedim alaycı bir şekilde. İşin ironisi de normalde çok istediğim bir şeyi, sırf dayatıldığı için istememedi. Sözlerime sessiz kalması üzerine telefona baktım. "Declan, hâlâ orada mısın?"

"Benimle çocuk yapmak bu kadar mı kötü?" Sanki günlerdir kafasında döndürdüğü bir şeyi dile getiriyormuş gibi sesi aniden kırgın çıkmıştı. Artık Bayan Johnson'a rapor verir gibi kısa, sert konuşmuyordu. Bunun yerine sesinde çocuğu düşündüğünden daha çok istediğini belli eden, duygulu bir ton vardı. "Çünkü seni spor salonunda çocuklarla gördüm, Damla. Onları ne kadar sevdiğini biliyorum. Harika bir anne olursun. Ben de iyi bir baba olmak için uğraşırım."

Onun çocuklarla nasıl ilgilendiğini hayal etmemeye çalışarak gözlerimi kapadım. Sınıflarına gittiğini, sabırla, ilgiyle onları dinlediğini. Her biriyle tek tek ilgilenir, hikâyelerini dinlerdi

kesin. Onu çok severlerdi. "İyi bir baba olacağını biliyorum, Declan. Hem ben de bebek istediğimi söylemiştim. Ama ben o çocukların sevgiyle dünyaya gelmesini istiyorum. Evet, her şeyi planlamam gerekmiyor ama..."

"Şimdi karar vermeni istemiyorum. Sadece düşünmeni istiyorum," dedi. Bu noktada artık kaçınılmaz olduğunu bildiği şeyi ertelemeye çalışıyordu. "Bu akşam baloya birlikte gidiyoruz. Hazırlan."

"Ben Dom'la gideceğimi söylemiştim. Sen de Anastasia'yla gideceğini." Onun adını anmak bile canımı acıttı.

Gözüm, yatağımın ucuna atılmış mavi gece elbisesine takıldı. Clara onu birkaç gün önce iş yerine getirerek ödünç alabileceğimi söylemişti. Gözlerimle aynı renkte olduğunu da eklemişti.

"Tıpkı kocanın başka bir kadınla gitmesine gönülsüzce onay verdiğin gün Anastasia'nın söylediği gibi, geçen yıl zaten onunla gittim." Bunu bilsem de dile getirmesi kalbime saplanan bir mızrak gibiydi. Önemsememem gerekiyordu ama hislerim o kadar karmaşıktı ki içinden çıkamıyordum. "Yine onunla gitmem hiç iyi olmaz. Onun ve Piper'ın basınla oynadıkları oyun ortada... Bu gece benimle geliyorsun, Everly. Basının ne düşündüğü umurumda bile değil, onlarla işim bitti. Dom çok istiyorsa Anastasia'yı götürsün. Anlayış gösterecekt–"

"Piper senin *arkadaşıyla* görünmeni istiyor," dedim. Anastasia'nın Piper'la yakın arkadaş olduğunu unutuyordu galiba. Anastasia'nın Declan'la gitmesinin beni nasıl etkileyeceğini gayet iyi biliyorlardı. Muhtemelen bu yüzden Anastasia özellikle onunla gitmek istemişti. "O kendi imajını koruyor. Ben de senin imajını korumak istiyorum, Declan. Aileninkini de. Bir kez daha ortalıkta olmam–"

Küfrederek sözümü yarıda kesti. "Benimle geliyorsun."

Sonra telefonu kapadı. İki dakika geçmeden konuk evinin kapısını açıp içeri dalmıştı bile. Onun bu kaba saba, istediğimi

alırım tavırları karşısında iç geçirip tezgâha yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Telefonu öyle kapayınca mutlu oldun mu?"

"Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?" Öfkeyle gözlerini kısarak üzerime doğru yürüdü. Simsiyah ve mükemmel dikilmiş bir takım elbise giymişti. Omuzları o kadar genişti ki başka hiçbir erkek bu takımın içinde onunla boy ölçüşemezdi. Beni mutfağın tezgâhına kıstırdı, gövdesi benimkine değecek kadar yakın duruyordu ve tavırlarında nezaketten eser yoktu. "Senin buna inatla karşı çıkacağını nereden bilebilirdim?"

"Çünkü uzun süre evli kalmayı planlamıyorken bir de kalkıp seninle galaya gitmem mantıklı değil, biliyorsun."

"Ama işte buradayım, senin hazırlanmanı bekliyorum. Çünkü o kararı henüz vermedik, değil mi?" Bana dik dik baktı.

Yanağımın içini çiğnedim, çeneme dokunduğundaysa kokusunu içime çektim. Kalbim ona duyduğum özlemle çarpıyordu.

"Lanet olsun, Damla," diye fısıldadı kulağımın dibinde. Sıcak nefesi tenime değince dudaklarım titredi, aletini karnıma yaslandığında gözlerim istemsizce kapandı. "Hazırlanmaya başlamazsan seni ben giydiririm. Benimle geliyorsun. Sen belki benim Anastasia'nın kolunda olmamı sorun etmiyor olabilirsin ama ben seni başka bir erkeğin kolunda görmek istemem. Abimin bile."

"Anastasia'ya söyledim bile ve Dom'a da–"

Bu noktada bahanem çok zayıftı. "Onu ben hallederim," dedi.

Dudaklarımı ısırdım ve o boynuma eğildiğinde başımı onaylarcasına salladım. Bu gece ona teslim oldum çünkü sonrasında ne kadar vaktimiz kalacağını bilmiyordum.

"Tanrım, sana dokunmayı ne kadar özlemişim." Kısık sesle söylediği sözler kalbime işledi. Büyük bir karar vermemiz beklenirken ruhlarımız her şeyden çok birlikte olmayı istiyordu. Ellerini bedenimde gezdirdi; belimden göğsüme, oradan kol-

larıma, sonra da ellerime indi. Başparmağı yüzük parmağıma değdiğinde derin bir inilti kopardı.

Bir adım geri çekilip cebinden yüzüğümü çıkardı. Karşı çıkmaya fırsat bulamadan dudakları benimkilerin üzerine kapandı; beni sahiplenerek, tamamen kendine ait kılarak öptü.

Yüzüğü yeniden parmağıma taktı ve yanağıma, kulağımın dibine doğru eğilip, "Bu gece benimsin, Everly," diye fısıldadı.

Bakışlarım parmağına kaydı, oradaki ipi görünce gözlerim büyüdü.

"Bunu nereden buldun?"

"Bana fırlattığın bilekliği yüzüğe çevirdim," dedi omuz silkerek.

Dudaklarımı ısırdım, gözlerim dolmuştu. Tam o sırada kapı çaldı.

"Lanet olsun," diye homurdandı sertliğini hafifçe bana sürterken. "Seni şu tezgâhta yiyip onları bekleteyim mi?"

"Kim geldi?" dedim kısık bir sesle, şu anda başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar tahrik olmuştum.

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükselirken benden uzaklaşıp saçlarını karıştırdı.

"Muhtemelen kardeşlerimden biri beni seninle ilgili rahatsız etmek için gelmiştir. Onlara kapımın şifresini vermemeliydim."

Kapıya yöneldiğinde apar topar, "Bekle. Hamilelik maddesini biliyorlar mı?" dedim.

"Hayır. O bizim özel meselemiz." Bir an düşündü, ardından yüzü gerildi. "Kahretsin, Izzy onlara söylediyse başka tabii."

İç çektim. "Onlar senin ailen. Bilmeleri daha iyi olabilir."

"Karım ve ben özel meselelerimizi gizli tutmak istiyorsak tutarız," dedi kararlı bir tonla.

Yanağımın içini çiğnedim, onun tarafını tutmak istiyordum ama yine de, "Ailene dürüst olmalısın. Onlar senin kardeşlerin," dedim.

Gözlerini kıstı. "Kardeşlerim çocuk sahibi olmamız için resmen yalvarır."

Kendime engel olamayarak gülümsedim. "Savunmada iyiyimdir," dedim omuz silkerek. "Sen beni merak etme."

"Ben seni her zaman merak ediyorum, Damla," diye mırıldandıktan sonra, "bu yardım galasına benimle geliyorsun," dedi.

Bu bir soru değildi ama yine de başımla onayladım. Omuzları gözle görülür şekilde gevşerken kapıyı açtı.

Kırmızı elbiseli Izzy ve siyah gece elbisesi giymiş başka bir kadın içeri daldı. Izzy, belirgin şekilde büyümüş karnını tutuyordu. Bu sırada, Lilah olduğunu tahmin ettiğim kişiye çok benzeyen minik bir çocuk hızla içeri girdi. Küçük kız kıvırcık saçlıydı, iri gözleriyse arkasından gelen adamınkilerle aynıydı. Onun hemen ardındaysa başını telefonuna eğmiş olan Cade vardı.

"Evie, bu Lilah, ikizim," dedi Izzy, yanıma gelip bana sarılırken. "Hamilelikten beri kucaklamaya merak saldım. Hem teknik olarak biz kardeş sayılırız. Lilah, sen de neden bizi kucaklamıyorsun?"

Ben mahcup bir ifadeyle gülerken Lilah gözlerini devirdikten sonra gelip tuhaf bir üçlü sarılmaya dâhil oldu. Lilah'nın küçük kızı da yanımıza yaklaşarak bacağıma sarıldı; belli ki o da bu kucaklaşmanın parçası olmak istiyordu.

"Şarılalım!"

Gülümseyerek ona baktım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Lilah. Kızının adı ne?"

"Carolina," dedi Lilah kıkırdayarak. "On dört aylık ve herkesin tırmanılmaktan hoşlanacağını sanıyor."

"Carolina, memnun oldum." Tam bacağıma tırmanmaya çalışırken eğilip onu kucağıma aldım. "Ben Evie."

"İ-bi!" Adımı elinden geldiğince doğru telaffuz etti, sonra yüzümü avuçlayıp yanağıma sulu bir öpücük kondurdu. Ardından dudak bükerek, "İndir," dedi.

Kahkaha atıp onu yere bıraktım. Doğruca üzerinde bir vazo olan sehpaya yöneldi. Lilah kocasına anlamlı bir bakış attığında adam ne endişelenmiş gibi yaptı ne de panik oldu. Tam tersine, kızına sevgi dolu bir gülümsemeyle baktıktan sonra vazoyu alıp mutfak tezgâhının üzerine koydu. "Bugün değil, ufaklık."

"Çok tatlı," dedim Lilah'ya. O sırada takım elbisesiyle Dom içeri girdi. Declan yanına gidip abisine sarıldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Dom bana gülümsedi. "Beni ekiyor musun, Evie?"

Izzy konuşmamızı duymuştu, abilerine parmak salladıktan sonra bana göz kırptı. "Eğer bir seçeneğin varsa –ki olduğunu biliyorum– Dom'u seç."

Cade, "Izzy," diye uyardı. "Vasiyeti gündeme getirmemen gerekiyordu."

"O zaman o vasiyeti bana göstermeyecektin. Gündeme getireceğim elbette," dedi omuz silkerek. Declan'sa küfretti.

"Ne oluyor?" diye sordu Lilah, herkesin sakinleşmesini ister gibi.

Gözlerim daha da irileşti. Declan'ın ailesine her şeyi anlatmasını istiyordum ama benim olduğum bir ortamda değil.

Izzy'nin ağzının filtresi kaçmıştı artık, kanepedeki yeğeninin yanına çöktü ve yüksek sesle şöyle dedi: "Evie'nin HEAT hisselerini kurtarmak için hamile kalması gerek. Herhangi bir Hardy yeterli olur. Aman Tanrım! Declan'ın da çocuğa ihtiyacı var. Evie onunla evliliğini sürdürmezse o zaman Anastasia'ya ihtiyacı olacak. Bu yüzden fikrimi değiştirdim. Ben Anastasia'dan nefret ederim." Ardından bana baktı. "Kusura bakma. Bu ona büyük saygısızlık–"

"Izzy!" dedi Lilah elini sallayarak. "Lütfen dur."

"Ne?" dedi Izzy umursamazca. "Anastasia tek derdi Instagram'a fotoğraf koymak olan bir piranaydı. Bir keresinde Cade'le fotoğraf çektirmeye çalıştı. Yemin ederim onu oracıkta kesecektim."

"Hayatım, o fotoğrafı çekmesine izin vermedim," dedi Cade, teselli etmeye çalışarak.

"Ama izin vermeyi düşündün," dedi Izzy, gözlerini kısarak.

"Sırf seni sinirlendirmek için düşündüm." Omuz silkerek karısının yanına oturdu ve dizini okşayarak telefonuna döndü.

Izzy elini uzaklaştırmaya çalıştı ama Cade onu güldürecek şekilde kolunu tekrar omzuna doladı. Küçük kız aralarına yerleşince Cade hemen kucağına aldı ve bebek şarkılarından birini açtı.

"Bu arada, Declan," dedi Izzy, "sen çocuk istiyor musun?"

"Kapa o koca çeneni, Izzy," dedi Declan başını iki yana sallayarak. Odaya göz gezdirdiğimde hepsinin bakıştığını gördüm. "Vasiyeti herkese anlatacak mısın?" diye sordu.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Evet," dedi üstüne basa basa. "Tabii annemle babam hariç çünkü onlar duysa çıldırır."

Declan yanıma gelip parmaklarını elime doladı ve beni mutfağa doğru çekti. "Hamileyken gerçekten tam bir kasırga gibisin, Izzy."

"İçimde ikiz taşıyorum ben, tamam mı?" dedi ve sonra beni işaret etti. "Bu bizim genlerimizde var, kardeşlerimden biriyle çocuk yapmayı düşünüyorsan bil isterim. Sizi etkileyeceğini sanmam ama eğer bir kızın olursa Dec ya da başka biri bu geni ona aktarabilir. Hatta hormonlarla da ilgisi var sanırım. Bu noktada tamamen başka bir insana dönüştüm."

"Tanrım," diye mırıldandı Lilah. Sonra bana bakıp, "Üzgünüm," dedi dudaklarını oynatarak. "Hep böyledir. Onu durduramıyoruz."

Hepsi güldü, Declan hariç. Ama onun bile yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti. Eğilip kulağıma, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. Sonra o Izzy'ye bir bardak su doldurmaya giderken Lilah yanıma gelip kolunu benimkine doladı.

"Evie'yle hazırlanacağız. Üzerini değiştirmesi gerek."

"Kızı korkutma, Lilah," diye emretti Declan. "Izzy şu an aile ferdi görevini gayet güzel yerine getiriyor. Damla, sana anlattığım büyük aile kısmı buydu işte."

Lilah beni yatak odama sürükledi ve ardından kapıyı hızla kapayıp sırtını dayadı. Parlak siyah elbisesiyle dönüp bana bir bakış attı. "Fazla kalabalık bir aileyiz."

"Sorun değil," diyerek omuz silkip hâlâ yatağımın üzerinde olan elbiseye döndüm. "Her zaman büyük bir aile istemişimdir."

"Eh" –yatağın üzerindeki lacivert saten elbiseye dokundu– "şimdilik elinde büyük bir aile var diyelim."

Bunu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olarak algılamalıydım bilemedim. Ailelerine kardeşlerini kandırarak mı dâhil olduğumu düşünüyordu? Hakkımda yazılan her şeye inanıyor muydu? "Biliyorum, belki hepiniz erkek kardeşinizle evliliğim yüzünden basının yarattığı baskıyla uğraşmak zorunda kaldınız ama umarım Declan size bu konuyla nasıl isterseniz öyle başa çıkabileceğinizi açıklamıştır. Ben kimseye yük olmak istemiyorum–"

"Aile her zaman yüktür." Gülümsedi, ardından sanki onu yanlış anlamışım gibi başını iki yana salladı. "Bunu iyi anlamda söyledim. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Bazen anne babandan bile kurtulamıyorsun."

Ona karşı çıkmadım. Muhtemelen Carl'ı benden çok daha farklı şekilde tanımıştı. Carl, beni kolayca hayatından çıkarmıştı, oysa aileler çocuklarına bunu yapmamalıydı.

"Eh, en azından bizim ailemizde işler böyle," dedi ben söylemeden aklımdan geçenleri anlamış gibi. "Izzy seni o vasiyet konusunda asla rahat bırakmaz. İnan bana. Konuşmasına izin verirsen daha neler söyler kim bilir." Ellerini ovuşturdu.

"Beni rahatsız etmiyor. Declan'ın size karşı dürüst olmasını isterim. Sonuçta bir ailesiniz, bunu anlayışla karşılarım."

"*Hepimiz* bir aileyiz," diye düzeltti. "En azından ben öyle olmasını istiyorum. Carl ve Declan seni birkaç hisse için bu işin içine çekti diye basınla tek başına mücadele etmeni istemem."

"Bir de annemin yoga stüdyosu var. Belki de bana yardım edeceğini ya da adımı temize çıkarabileceğini düşünmüştü..." diye mırıldandım ama devamını açıklamaktan vazgeçtim.

İç çekti. "Geçmişte neler yaşadığını bilmiyorum ama basının bunu çarpıttığını biliyorum. Bir gün, zamanı geldiğinde anlatırsın." Ben tam ağzımı açacakken elini kaldırdı. "Şimdi değil. Ama hazır olduğunda anlatacağını biliyorum. İnsanın içinde sır saklamasının ne kadar zor, paylaşmanın ne kadar korkunç olduğunu bilirim. Acele etme. Ama şunu bil ki biz basının söylediklerine inanmıyoruz ve adını karalamalarına da izin vermeyeceğiz–"

Hızla sözünü keserek, "Bırak karalasınlar," dedim annemi hatırlayarak. Saç maşasını almak için aynanın önüne geçtim. "Bu senin meselen değil–"

"Ama ailemizin meselesi." Bu konuda benimle tartışmadı. "Çoğunu Izzy'den öğrendim ama senden de bir şeyi öğrenmek istiyorum. Bu yıl bir bebek yapmayı düşünüyor musun?"

"İnsan böyle bir şeyi gerçekten planlayabilir mi?" diye sordum acı bir ifadeyle.

"Benim de sonraki sorum buydu. İnsan bunu nasıl planlar?" dedi Lilah ve elbisesindeki bir parça ipi çekiştirdi. "Dante'den –eşimden– iki düşük yaptığımı uzun süre gizlemiştim. Ondan sonra bir şansımız oldu."

"Çok üzgünüm," dedim boğazım düğümlenirken. Çocuk istemek ama sahip olamamak... Bunun düşüncesi bile kadınlar için acımasız bir işkence gibiydi. Kadınlar ne çok şeye katlanmak zorunda kalıyordu.

Eliyle geçiştirdi. "Dışarıdaki o minik şey her gün bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor. Ama hamile kalmak herkes için kolay bir şey değil."

İç çektim. Riskleri biliyordum. Her an her şey olabilirdi. "Altı aylık denemelerin ardından üç aylık tüp bebek süreci. İkisini de yerine getirdiğimiz sürece şartı tamamlamış sayılıyoruz."

"Sen çocuk istiyor musun?" O kadar doğrudan sormuştu ki ben de aynı şekilde doğrudan cevap vermek istedim.

"İstiyorum. Fakat onları birbirini seven ebeveynlerle büyütmek istiyorum." Makyaj çantama uzandım ama o elini uzatıp beni durdurdu.

"Yapabilir miyim?" dedi. Bugüne dek sadece Tonya ve annem bana makyaj yapmıştı. Ona bu çantayı uzatmak çocukken içimde kalan arkadaş ve abla sevgisini paylaşmak gibi geldi.

Anladığını belli edercesine elimi okşadı. Sonra yanıma oturup kapatıcıyı, allığı ve farı uygulamaya başladı. "Gözlerin harika. Muhtemelen Declan bu gözlere tutulmuştur."

"Declan bana tutulmadı," dedim.

"Ah, ama tutuldu," diye söylendi. "Onu o viral olan videoda seni arabasıyla takip ederken gördüğümde anladım. Başka hiçbir kadın için bunu yapmazdı. Onu değiştirdin. İnsan ancak birine tutulunca değişir."

"Ben daha çok onun sinirine dokunuyorum," diyerek omuz silktim.

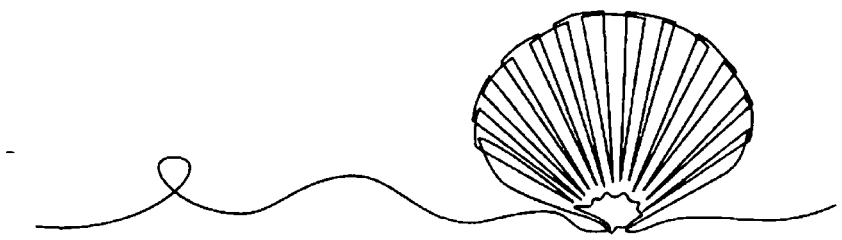
İç çekip başını yana eğdi. "Biraz daha fazlasına ihtiyacım var," dedi ve çantasına uzanıp kırmızı ruj çıkardı. "Madem öyle, sana bir şey sorabilir miyim... onu değiştirmek *istiyor* musun?"

Sorusu göğsüme balyoz gibi inmişti. Ela gözleri benimkilere kilitlendi. Declan bana Izzy'yle ikiz olmalarına rağmen farklı olduklarından bahsetmişti. O farkı şimdi ben de görebiliyordum. Lilah kararlıydı, sorgulayıcıydı, zeki ve hedef odaklıydı. Tıpkı benim gibi planlıydı. O yüzden ne hissettiğimi dürüstçe söyledim. "Gerçekten bilmiyorum."

"Pekâlâ," dedi ve kırmızı rujun kapağını açıp dudağıma sürmeye başladı. "Sanırım bu gece öğrensek iyi olur."

32

EVERLY

Anastasia bu değişikliği pek hoş karşılamadı. Dom onu aradığında Declan'la dışarıdaydık, telefondan bağırışlarını net bir şekilde duydum. Dom'a bir çıkış yolu sunup bu işi Declan'la halledebileceğimizi söyledim. Ama her şey kontrolündeymiş gibi bana gülümsedi. "Onu da Clara'yı da götüreceğim. İkisi de buna sinirlenecek."

Arabaya biner binmez Anastasia, Declan'ı aradı. Declan'ın telefonu görmezden gelmesine izin vermedim. İsmi arabanın ekranında belirdiğinde açma tuşuna bastım ve Declan'a konuşması için işaret verdim. Derin bir iç çekip telefonu cebinden çıkardı, hoparlörden alıp öyle selam verdi.

Anlamsız bir çabaydı. Bağırışlarını hâlâ net bir şekilde duyabiliyordum.

Dakikalar geçti. Denizi, ardından yanımızdan akıp giden şehir ışıklarını izledim. Yolun yarısında Declan telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıp elini bacağıma kondu. Elbisem uzundu ama hemen yırtmacını buldu. Dokunuşuyla irkildim, göz göze geldik.

"Anastasia, sana karımla gitmek istediğimi söylemiştim."

Anastasia'nın, "O senin karın değil," dediğini duydum.

Bacağımı biraz daha sıktı. "Anastasia, açık konuşayım, ortada boşandığımıza dair bir belge olmadığı sürece biz hâlâ evliyiz. Bunu iyice kafana sok ve Piper'ın da anlamasını sağla." Sözünü bitirip telefonu kapadı ve oraya herkese bir şey kanıtlamaya gidiyormuş gibi gereğinden fazla gaza yüklendi.

HEAT Oceanside Resort'a vardığımızda kameralar arabanın etrafını sardı. Ben başımı eğerken Declan gözünü bile kırpmadan objektiflere baktı. Dünyaya karşı durmaya hazırdı. İnmeden önce, "Sakın kapını kendi başına açayım deme," diye söylendi.

Arabanın diğer tarafına geldiğinde, Anastasia'nın bu durumdan hoşlanmayan tek kişi olmadığını gördüm. Kapım açılır açılmaz Piper arkadaşının çıkmasını bekler gibi orada bitti. Declan üzerime eğildi, benimle konuşacak sandım ama gülümsediğinde kemerimi çözmek istediğini anladım. "Declan, sakın—"

"Bu gece bana ayak uydur, olur mu?" Sakalları yanağıma sürtündü, kemer düğmesine basarken fısıldadı. "Az önceki telefon konuşması yüzünden sana ne kadar güzel göründüğünü söyleyemedim. Öyle güzelsin ki seni yemek istiyorum, bu gece başka erkeklerin sana ve o kırmızı dudaklarına bakmasına nasıl dayanacağımı bilmiyorum."

Sözleriyle midem düğümlendi, yüzümü ateş basarken arabadan çıkmama yardım etti.

Kameramanlar coşkuyla bağırıyor, sorular soruyordu. Declan, yanında iki güvenlik görevlisiyle birlikte beni hızla içeri götürdü. Yalnızca bir kez durduk, o sırada bana fısıldayarak gülümsememi söyledi. Kolunu belime sarıp beni iyice kendine çekti. Dediğini yaptım çünkü tek istediğim buradan bir an önce kurtulmaktı. Alnıma bir öpücük kondurdu, ardından birkaç paparazziye el salladı.

Nazik, sakin, kameralar karşısında kusursuzdu.

"Bir görev daha tamam," diye temin etti beni. Karşımızda basın vardı ama o bu konuda ustaydı, durumu ânında şekillendirip arzu ettiği gibi yönlendirmişti.

Gece böyle geçti. Art arda sergilediğimiz o "beraberiz" gösterileriyle. Yarı sahte yarı gerçekti. Beni kendine çekip sırtıma dokunduğunda aklım bana oyunlar oynuyordu. Şampanya isteyip istemediğimi sordu. Çiftler dansa çağrıldığındaysa çoktan beni piste götürmek üzere hareketlenmişti. Bana yaslanıp yavaşça müziğin ritmine göre dans ederken kulağıma tatlı sözler fısıldadı. İyi dans ettiğimi, durumu iyi idare ettiğimi, basın karşısında gayet zarif davrandığımı söyledi.

Piper'la Anastasia, Declan'a etkinliğin harika geçtiğini söylemek için yanımıza yaklaştığında sessizce uzaklaşmaya çalıştım. Bana neredeyse hiç ilgi göstermiyorlardı, bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ama Declan parmaklarını parmaklarıma kenetleyip beni yanında tuttu. Sonunda Anastasia bana dönüp, "Elbisen güzelmiş," dedi.

Bunun gerçek bir iltifat olmadığını biliyordum. Bu noktada nezaket sınırını çoktan aşmıştık. Yine de içimde kalan son kibarlıkla, "Teşekkür ederim, Clara'dan ödünç aldım," dedim.

"Ödünç mü?" Piper kaşını kaldırdı, Anastasia'ysa küçümseyerek güldü.

"Eminim Clara cömertlik etmiştir," dedi Anastasia, sanki o geceki yardım konusu benmişim gibi. Etrafta kardeşine bakındı. Birlikte büyük balo salonunun çift kapılarından içeri girdikten sonra Clara, Dom'la beraber geride kalmıştı. HEAT'in Oceanside Resort'taki organizasyonu, sahnesi ve yemek masalarıyla düğün resepsiyonunu andıran ama çok daha gösterişli bir düzen kurulmasına imkân tanıyordu. Buzdan heykellerden yapılmış fıskiyeler, siyah-beyaz şık elbiseler içindeki garsonlar, büyük ekranlardaysa toplanan bağışların nereye harcanacağına dair görüntüler vardı.

"Clara'nın nerede olduğunu bilmiyorum ama onun senden uzun olduğu açıkça ortada. Muhtemelen o elbise onun değil, bu gece giymen için almıştır," diyerek bana laf soktu.

"Bu bana neyi hatırlattı," dedi Declan, dönüp kolunu belime dolayarak elbisenin derin sırt dekoltesinde daireler çizmeye başladı. "Dolabını yenilemek için kıyafetleri evine mi göndertmemi istersin yoksa şoförümüz seni butiklerimizden birine mi götürsün? Şu an hoşuna giden bir şey yoksa yeni sezon spor-şık modellerden de ayarlayabilirler. Henüz soyadımı almamış olsan da karım olduğunu biliyorlar ve fikrini önemsiyorlar... Seni kendi kıyafetleri içinde görmek istiyorlar. Artık o butiklerdeki kıyafetler benim olduğu kadar senin de, istediğini seçebilirsin."

Piper'la Anastasia'nın ağızları açık kaldı, bense gözlerimi kısıp Declan'a baktım. Yeni sezon kıyafetleri umursamadığımı biliyordu; daha önce bana aldığı spor-şık kıyafetleri bile neredeyse hiç giymemiştim.

"Benim bile gelecek sezon ürünlerine erişimim yok, Declan," diye söylendi Anastasia.

"Biliyorum. Butikleri ekibimle birlikte ben yönetiyorum ve bu konuda sadece karıma güveniyorum." Beni kendine çekip alnıma bir öpücük daha kondurdu, sonra da, "Müsaadenizle," dedi.

Ailesine doğru yürürken ona, "Durduk yere ortalığı karıştırıyorsun, Declan," dedim.

"Hayır. Sınır çiziyorum. Karım ne isterse alabilir, kimsenin öyle konuşmaya hakkı yok. Bir daha asla sana yanımda saygısızlık yapamayacaklar. Gerekirse bir dahaki sefere daha kaba olurum."

İç çektim çünkü onu fikrinden döndüremeyeceğimi biliyordum. Bir şeyi kafasına koydu mu mutlaka yapardı.

Lilah kucağında bebeği, arkasında Dante, yanında Izzy ve Cade'le birlikte takılıyordu, hem sert görünüyor hem de aile sıcaklığı yayıyorlardı. Normalde kimse böyle bir etkinliğe çocuk getirmeyi aklından bile geçirmezdi ama onların buna hakkı vardı. Lilah'nın kızı annesinin kucağından kurtulup

Declan'ın üzerine atıldı, sanki onu bir saat değil de yıllardır görmemiş gibiydi.

Declan, küçük kızı kollarına alıp yanaklarını sıktı, sonra da kardeşlerine dönüp, "Ben yeğenimle dans ederken kimse Everly'ye bulaşmasın, tamam mı?" dedi.

Sonra birazdan geleceğini belirtip küçük kızla birlikte dönmeye başlayarak yanımızdan uzaklaştı. Yeğeni kıkırdayarak onunla daireler çiziyor, Declan da herkese göstermek için onu havaya kaldırıyordu. Yemin ederim onu izlerken hormonlarım tavan yaptı. O kadar içten gülümsüyordu ki... Minik yeğenini, maçta çok değerli bir sayıya koşarken tuttuğu toptan bile daha dikkatli tutuyordu. Kulağına tatlı şeyler fısıldarken küçük kız masum bir kahkaha attı.

Onu Lilah'ya geri getirdiğinde kız kardeşine sarılıp, "Bu lanet etkinliği atlatabilmemiz için hayatımın neşesini de yanında getirdiğin için teşekkürler," dedi.

Lilah ilk kez gözlerini devirmedi. Tüm aile o küçük kıza hayrandı. Izzy'nin bebeklerinin de en az onun kadar sevgi göreceğini biliyordum.

Sevgi dolu bir aileye doğmuştu.

Sevgi içinde büyümüş, onunla korunmuş, sarılıp sarmalanmıştı. Belki de sorun, sevgiyi yıllarca her yerde aramaktan kalbimin sertleşmiş olmasıydı.

"İ-bi!" diye bağırdı küçük kız, bana doğru uzanarak. "Dans?"

Lilah gülerek kollarıma atlamasına izin verdi. Ben de kollarımı açıp, "Seninle dans etmeyi çok isterim," dedim.

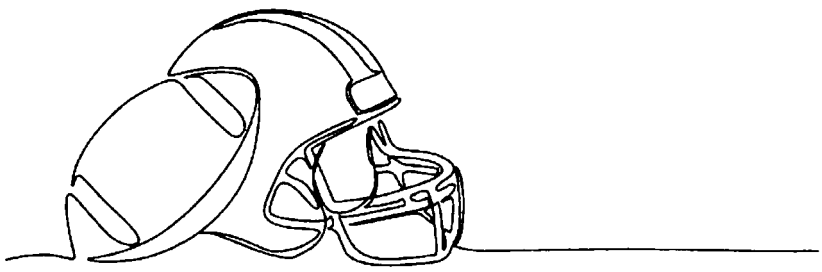
O küçük melekle bir şarkı boyunca dans ettim. Tam da kemanların bir Disney melodisi çaldığı âna denk geldiği için her şey daha da mükemmeldi. Kollarımda heyecandan kıpır kıpırdı, ben şarkıya eşlik etmeye başladığımda yeşil gözleri iyice büyüdü.

Annesine, "O bir prenses!" diye bağırdı. Onu annesine geri verirken Declan'ın yüzündeki gülümsemenin silindiğini fark ettim.

Fazla ileri gitmiştim; biz gerçek bir aile değildik. Belki de onun yeğenini kucağıma almamalıydım. Ama almış ve kimse bizi izlemiyormuş gibi dans etmiştim.

33

DECLAN

Everly Belafonte güzeldi, büyüleyiciydi ve tamamen kontrolüm dışındaydı. Basının onunla iletişime geçmesini kontrol edemiyordum. Tıpkı çevresindeki insanları kontrol edemediğim gibi. Yeğenimin ona duyduğu sevgiyi bile kontrol edemiyordum.

Kendisi de insanların ona duyduğu hayranlığı kontrol edemiyordu. Yemin ederim, böyle bir şeye gücü yetse çevresindekileri kendi felaketinden korumak için görünmez olurdu.

Wes'in bize yaklaştığını gördüğümde aralarına girmemek için elimden geleni yaptım.

"Bir dans rica edebilir miyim?" diye sordu ona, sarılma zahmetine bile girmeden. "Haftalardır görüşmedik. Dec'le aramızda olanları duyduğun için bozuk attığını biliyorum ama bu o kadar da büyütülecek bir şey değildi, bebeğim."

Everly'nin vücudu sanki Wes'ten tiksinmiş gibi birden dikleşti. Daha önce hiç böyle davrandığını görmemiştim. Normalde Wes'i gülümseyerek karşılardı. "Hayır. Kesinlikle seninle dans etmeyeceğim."

"Ne?" Wes irkildi. Sanki hayır cevabına inanmakta zorlanıyordu.

"*Kocamın* bileğini kırdın," diye onu terslediğinde Wes'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Benimse göğsüm kabardı. Everly'nin herkesin içinde bana kocam demesi beni gururlandırmıştı.

Everly'nin olayı buydu işte. Benim yapamadığımı yapardı. Geçmişi unutmazdı, unutmuş gibi davranıyor olsa da. Belki hepimiz biraz öyleydik; üstesinden gelmeye çalışırdık ama aslında içimizde iltihap gibi büyür, bizi gelecekte olacağımız kişiye dönüştürürdü. Everly'nin geçmişi öyle zordu ki bazı günler o acının peşini bırakmadığını gözlerinde görebiliyordum. Sanki ruhuna işlemişti. Ama burada –ben ve geçmişim söz konusu olduğunda– o acıyı dışarı atabiliyordu.

"Evie, o olay öyle göründüğü gibi değildi," diye kekeledi Wes, dönüp bana ters ters. "Ona sen gösterdin değil mi? Puşt herif!"

"Hayır, o göstermedi." Parmağıyla omzunu dürttü. "Clara gösterdi. Ve bana kalsaydı sen buraya adımını bile atamazdın." Sonra aniden durup bana baktı. Umut dolu bir bakışla, "HEAT'e kimlerin girebileceğine karın karar veremez mi?" diye sordu.

Gülümsedim ve onu yanıma çektim. "Bugün değil, Damla. Boş ver."

Ayağını yere vurup Wes'e ters ters bakarak, "Seni bir daha ciddiye bile almayacağım. Sahadaki tavrını gördükten sonra seninle bir daha hiçbir şey yapmam. Kendinden utanmalısın," diye söylendi.

"Lanet olsun," dedi Wes ellerini havaya savurarak. Tam o sırada Noah ve Gianni yanımıza geldiler, lacivert takım elbiseleri içinde sanki uyum sağlamaya çalışıyorlardı. "Bu kıza inanabiliyor musunuz, çocuklar? Ciddi ciddi kırık bir bilek yüzünden bana sinirlenmiş."

"Evet, kardeşim çünkü yaptığın spor hokey değil, futbol," dedi Noah gülerek.

"Boş verin ya. Ben hafta sonları çok daha iyi kadınlarla takılıyorum zaten," diye sırıttı Wes. Ben üzerine yürüdüğümde Everly koluma yapıştı.

"Dur." Göz göze geldik. Ama Wes çoktan gerilemişti bile, haddini aştığını anlamıştı. Bu gece sona ermeden ona haddini bildirecektim.

Noah parmaklarını çıtlattı. "Evie haklı. Değmez. Hem içmiş de. Yarın kesin özür diler."

"Yarın özür dileyecek hâli kalmayacak," dedim dişlerimi sıkarak.

Noah omuz silkti, sonra Everly'ye dönüp benim yerime onu teselli etmek istercesine, "Benimle dans et, Evie. İki ayağını birden kullanacak kadar becerikli tek kız sensin," dedi.

Everly dönüp bana bakmadı bile. Onunla birlikte dans pistine çıktı, adımları zarif ve pürüzsüzdü. Baştan ayağa çekiciydi. Noah, akşamın en güzel kadınının kollarında olduğunu biliyordu ve bundan sonuna kadar faydalandı.

Tüm salonun büyülenmiş gibi onlara baktığının farkında mıydı? Parmağına yüzüğü takmamış olsaydım Noah'nın ona kur yapacağından şüphem yoktu. Hatta buradaki hiçbir erkek bu fırsatı kaçırmazdı... Hoş, parmağında yüzük olması da onları pey caydırmıyordu ya, neyse.

Onu Noah'nın kollarından çekip almak, onun gerçekten benim karım olduğunu onlara göstermek istiyordum. Bunun sadece bir formalite evliliği olmadığını... Ama yeğenimle onu öyle görmek, içimde küçük ve çirkin bir kıskançlık tohumunu filizlendirmişti. Everly'nin tek istediği sevgi dolu bir aileydi ve bunu sonuna kadar hak ediyordu. Carl ona haksızlık etmişti, üvey annesiyse hâlâ ediyordu.

Noah onu masamıza geri getirdiğinde elini sıkıca tuttum. Açık artırma başlamadan önce yemek servisi yapıldı.

Kıpkırmızı bir elbise giyen Clara, bu geceki müzayedenin sunumunu üstlenmişti. Ayağa kalkıp herkese katıldıkları için teşekkür ettikten sonra mikrofonu Clara'ya verdim. Yanına oturduğumda Everly bana iyi iş çıkardığımı söyledi.

"Bu kadar yeter mi, geceyi kapatıp gitsek olmaz mı?" diye sordum.

"Olmaz," dedi Izzy ve Lilah, tabii ki karıma fısıldadıklarımı duymuşlardı.

Hepimiz açık artırma listesini dinlerken çatallarla bıçakların tabaklara çarpan sesleri eşliğinde şampanyamızı yudumladık.

Clara sonunda, "Tamam, gece neredeyse bitti ama bir sürprizimiz var," dedi. "Gecenin en eğlenceli kısmı bu olacak. Ufak bir değişiklik yaptık. Şimdi spontan kısma geçiyoruz."

Dom kaşını kaldırıp bana baktı. "Artık açık artırmada başka şeyleri de mi kabul etmeye başladık?"

Omuz silkip gözlerimi devirdim. "Clara biraz aksiyon katmak istedi."

Dom kollarını göğsünde kavuşturdu ve Clara'nın kuralları açıklamasını dinledi. Şartlar açık artırmaya katılanlara uygunsa insanlar kendi taleplerini sunabilecekti.

Kalabalıktan biri, "Noah Romero'yla bir randevu istiyorum. Sahada öyle dövüşüyorsa yatakta nasıl dövüştüğünü görmek isterim!" diye seslendi.

Clara gülümseyerek, "Umarım yatakta kavga olmaz," dedi ve göz kırptı. Dom ise bunun aptalca olduğunu mırıldandı. "Ne dersin, Noah?"

Noah daima takım oyuncusuydu. Gülüp omuz silkti, yanındaki kadını bırakıp umursamaz bir tavırla sahneye doğru yürüdü. Kadın da pek aldırmamış olacak ki Noah sahneye çıkarken onu alkışladı. Noah küçük bir dönüş yaptı ve eğilerek selam verdi.

Everly'yi işaret edince başımı iki yana salladım. Ne halt ettiğini sanıyordu bu? Karım açık artırmada parasını ona yatırmayacaktı. Eğilip sessizce, "Aklından bile geçirme," dedim.

Elinde şampanya kadehiyle o mavi gözlerini bana dikti. "İstesem bile onun için biçilecek fiyatla yarışamam," dedi.

"Sence gerçekten o kadar eder mi?" Neydi bu adamı bu kadar özel yapan?

"Adam resmen yürüyen rüya, dans yeteneği de aynı şekilde." Çenemin gerildiğini fark edince parmağını hafifçe çeneme vurdu, sonra o kırmızı dudaklarını yalayıp kulağıma, "Dürüst olmak gerekirse senin için daha fazlasını verirdim," diye fısıldadı.

Kalabalıktan biri altı haneli bir rakam söyleyince Everly aniden başını çevirdi, ağzı bir karış açık kalmıştı. Muhtemelen böyle bir hayır gecesinde insanların açık artırmada hangi rakamlara kadar çıkabileceğini hiç görmemişti.

Başka bir sürpriz açık artırma beklemiyordum ama Clara boğazını temizledi.

"Yakışıklı Noah'yla dans eden, lacivert elbiseli o güzel kadın için isimsiz bir teklif var." Nottan başını kaldırıp Everly'ye baktı. "Evie, bu kesin sensin. Yıldızların altında, bahçede seninle bir dans istiyorlar. Ne dersin?"

Adını duyunca Everly'nin gözleri büyüdü. Bakışlarını bana çevirdi.

Salonda o isimsiz teklifin sahibini aradım, kim olduğunu öğrenip onu paramparça etmek istiyordum. Everly'yle özel dans falan etmeyecekti. Çatalımı bırakıp ağzımı sildim ve kulağına eğilerek, "Ciddi ciddi buna evet mi diyeceksin?" diye fısıldadım.

Dolgun alt dudağını ısırıp başını salladı. "Hayır ama hayır da diyemem."

"Kesinlikle diyebilirsin ve diyeceksin." Sesim alçak ama tehditkârdı.

Yine de karım yüzüme dikkatle bakarak şampanyasından bir yudum aldı, sonra elini uyluğuma koyup hafifçe sıktı. Derin bir nefes alıp bakışlarını Clara'ya çevirdi. "Bahçede bir dansa varım."

Noah gülerek Dom'a bir şeyler fısıldadı. Izzy'yle Lilah sevinç çığlıkları atarken kocaları kıs kıs güldü. Benim içinse dünya tamamen sessizleşmişti. Gözüm, kulağım –her şeyim– Everly'ye

odaklanmıştı. Dans ederken bir erkeğin elini koyacağı o sırt şimdi dimdikti. Gözleri ışıl ışıldı, birinin ay ışığında görebileceği bir meydan okumayla parlıyordu.

Artık onunla ilgilenmeme pek izin vermiyordu. Bu değişim ruhumu sarsmıştı. Onu yanımda, koruyabileceğim, yönlendirebileceğim ve endişelerini hafifletebileceğim bir yerde hissetmeye alışmıştım.

Po'nun açık artırmada fiyat söylemesiyle Everly'nin gülüşünün bir anlığına solduğunu görünce bu saçma gösterinin uzun sürmeyeceğini anladım. Arkama yaslanıp Po, Noah ve hâlâ dans pistinde olan bir genç adamın teklifi artırmalarını izledim.

Fiyat altı hanelere ulaştığında Everly'nin nefesi kesildi, bakışları o üçlü arasında gidip geliyordu. Dom bile fiyat yükseltti ama ben ona sert bir bakış atınca vazgeçti. İnsanları nasıl etkilediğini görmüyor muydu? Erkekler etrafında olmak, kadınlarsa onun gibi olmak istiyordu. Ben de onu sadece kendime istiyordum.

Ama erkek dediğin tereddüt etmez, emin, güçlü ve cüretkâr olurdu.

Clara fiyatın neredeyse 500 bin dolara geldiğini duyurdu ve "Bir... iki..." diye sayıyordu ki hiç düşünmeden elimdeki tabelayı kaldırdım.

"Bir milyon."

"Ne?" diye parladı Everly, bana dönüp başını sallamaya başladı. "Hayır, ne yapıyorsun sen?"

"Bahçede dans edeceğimiz zaman söylerim," dedim sakin bir şekilde. O an onun için sekiz haneli bir rakam ödeyecek kadar ileri gitmiştim. Kontrol edebileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

"Eh, ben fiyat yükseltmezsem tabii," diye homurdandı Wes yanımdan geçerken.

"Karım için bir daha fiyat artırırsan sadece HEAT üyeliğini değil, kariyerini de bitiririm, Wes," dedim umursamaz bir tavırla. Çok da zor olmayacaktı.

"Nasıl olacakmış o iş?"

"Antrenörünün, takım arkadaşlarının HEAT üyeliğinden memnun olmadığını mı sanıyorsun? Geçmişte bulaştığın o işleri gündeme taşıyıp adını iki paralık etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Ayağa kalktım, oyun bitmişti. Everly'nin benim için yalnızca bir açık artırma objesi olmadığını anlamayan insanlarla işim kalmamıştı. Wes'in tabelasını kaptığım gibi ikiye böldüm ve masanın üzerine bıraktım, sonra da elimi karıma uzattım.

O kızaran yanaklarıyla etrafına bakınırken Clara gergince gülerek, "Gecenin kıskanç kocasına sattık gitti," diye anons yaptı.

İnsanlar alkışlayıp güldü ama ben onların onayını umursamıyordum. Karımı kaptığım gibi balkon kapısına götürdüm, kapıyı açtığımda gece havası tenimize çarptı. Abim taş balkonun ve aşağıda uzanan, Versailles bahçelerine taş çıkartacak güzellikteki bahçenin tasarımında harika iş çıkarmıştı.

Manzaranın tadını çıkarmakla vakit kaybetmedim. Everly'yi de peşimden sürükleyerek taş basamaklardan indim. Yemyeşil çimlerin üzerinden geçip misafirlerin gezmesi için yapılmış küçük çit labirentine girdik. İhtiyacım olan mahremiyet işte buradaydı. Everly'nin başkasını değil, yalnızca beni görmesini sağlayacağım yer burasıydı.

Onlardan uzakta.

Bütün o saçmalıklardan uzakta.

O yanımda değilken keyif alamadığım bu hayattan uzakta.

"Neden kabul ettin?" diye sordum çitlerin arasında iyice ilerledikten sonra. Yıldızlar ve ay ışığı yüz hatlarını aydınlatıyordu.

Gözleriyle aynı tonda parlayan elbisesiyle karşımda duruyordu. Kumaş kalçasını sarıyor, eteğiyse rüzgârın etkisiyle uyluklarının üzerine savruluyordu. Yırtmacı benim gibi bir adam için fazla derindi; yani ona mantıklı düşünemeyecek kadar saplantılı olan bir adam için.

"Bu bir yardım gecesi, Declan. Spor ve atletizm alanında başka türlü fırsat bulamayacak çocuklara bir gelecek veriyoruz,"

dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Beni satın alacak kişi olmak zorunda değildin."

Bunun parayla ilgili olduğunu sanıyordu. "Ah, seni almak zorundaydım."

"Neden?" diye sordu. Tam o sırada gece rüzgârı şiddetle esince hafifçe titredi.

Ceketimin düğmelerini çözmeye başladım. "Sen benim karımsın. Oradaki herkes bunu biliyor."

"Tamam da bu çocuklar için harika bir fırsat. Hem zaten uzun süre evli kalmayacağız çünkü–"

"Everly, sence benim fiyatı artırmam hayır için miydi?" diye sözünü kesip öne doğru adım attım, öfkeden için için yanıyordum.

Başını yana eğip kafası karışmış gibi bana baktı. Hâlâ anlamamıştı. "Şey... hepsi bir şekilde yardım için değil miydi zaten?"

Belki öyle olmalıydı. Ama değildi. Bu ne egomla ilgiliydi ne de utançla. Tamamen onunla ve benimle ilgiliydi. Bir damlanın felaket bir fırtınaya dönüşmesi ve beni de ona dair düşüncelere boğmasıyla ilgiliydi.

Bakışlarını esir aldım, ceketimi yavaşça omuzlarımdan çıkarıp koluma attım ve manşetlerimi tek tek kıvırmaya başladım. İkimiz de tek kelime etmedik. Kırmızı dudaklarını yalayarak bana bakarken duyulan tek şey içeriden gelen keman sesleriydi.

Öne doğru adım attığımda derin bir nefes aldı, kızarıklık göğsüne yayıldı ve göz bebekleri büyüdü. Bedeni, niyetimi okumasa bile benimkine nasıl tepki vereceğini biliyordu. Birazdan ne yapacağımı, onu fethedip istediğimi elde edeceğimi biliyordu.

Ceketimi omzuna örttüm ve yakalarından tutup onu kendime çektim. "Benimle dans et."

Ruhunun derinliklerinde hissettiğim o acıyı tekrar gördüğüm gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. Bu bağı, aramızdaki çekimi o da hissediyor olmalıydı. Ama aklımda dönüp duran tek bir soru vardı. Çocuk istemezse onu nasıl bırakacaktım?

Ya da sevmediği bir adamdan çocuk istemiyorsa onunla çocuk sahibi olmayı nasıl içime sindirecektim?

Vasiyet her şeyi kirletirken ona dünyaları nasıl verebilirdim? Bunun ciddi olduğunu ona söyleyemezdim. Çok daha iyisini hak ettiğini bildiğim hâlde onu buna zorlayamazdım.

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama onu olduğu yerde tuttum. "Declan, hadi içeri dönelim."

"Hayır, Damla. Bu gece bu bahçede seninle dans edeceğim. Ay ışığı ve tenindeki dokunuşumdan başka hiçbir şey olmayacak." Onu çitin biraz daha içine doğru çektim ki kimse bizi görmesin, sonra elimi ceketimin altından beline doladım. Avucumu oraya bastırdığımda tüylerinin diken diken olduğunu hissettim ve onu hafifçe öne çektim.

Sendeleyerek kollarımın arasına düştüğünde diğer elini de tuttum. Eli küçüktü, avucuma tam oturuyordu. Kendimi ona bastırdığımda nefesi kesildi, bütün gece olduğu gibi aletim yine sertleşmişti ve zonkluyordu.

Sonra onu döndürdüm. O an tek isteğim onunla dans etmekti, her ne kadar bu onu burada becerme dürtülerimi hiçe saymak anlamına gelse de. Onu kendime çektim ve geceye fon olan keman seslerinin ritmine ayak uydurduk.

Onu yukarı göndermeli, bu dansla kendimi şımartmamalıydım. Kokusu etrafımı sarmış, nefesi göğsüme çarparken, ruhlarımız birbirine dolanmışçasına bana sokulmuş ve sımsıkı tutunmuşken kendimi bu dansla şımartmamalıydım.

Belki yanlıştı ama onunla olmak bana o kadar doğru geliyordu ki... "Teklifi yükseltmem yardım için değildi. Bu, seninle ilgiliydi. Burada, yanımda, bana ait olduğunu bilmekle ilgiliydi. Bu gece iki kez gözlerinin içine baktım ve içinde sakladığın o karanlığı gördüm. O karanlığı yatıştırmak, aydınlatmak isteyen tek kişi olmak istiyorum. Sence bu ayrıcalığı başka bir adama kaptırır mıyım?"

"Declan, sadece bir danstı."

"Seninle hiçbir şey sadece şu ya da bu değil. Her şey demek. Karımın başka bir adamın kollarında olması, teninde onun dokunuşunu hissetmesi, onunla sohbet etmesi... Ne konuşacaktınız mesela?"

"Muhtemelen yardım ettiğimiz çocukları," dedi yumuşak bir sesle, beni sakinleştirmeye çalışarak. Rüzgârda sallanırken elini göğsümde gezdirdi.

"Çocuklardan bahsederken gözlerindeki sevgiyi görürdü. Ona nezaketle, tutkuyla karşılık verirdin. Bana değil. Ama ben bu gibi şeyleri kimseyle paylaşmanı istemiyorum."

İsmimi uyarı dolu bir tonda fısıldadı ama bitirmesine izin vermedim. Dudaklarından dökülen ismim, beni delirme noktasına getirmeye yetmişti. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve bu gecenin başlangıcında kız kardeşimle odasından kırmızı ruj sürmüş hâlde çıktığını gördüğümde yapmam gereken şeyi yapıp onu öptüm. O an güzelliği karşısında nutkum tutulmuştu ve o herkese gülümserken eniştem benden önce davranıp ona iltifat etmişti.

Şimdi ellerim vücudunun her yerine dolanıyordu, her muhteşem ayrıntısını aklıma kazımaya çalışıyordum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip köprücük kemiğine, oradan memelerine, tüm kıvrımlarına dokundum, ta ki kalçasını avuçlayıp onu bahçe duvarına yaslayana kadar.

Everly içeri dönmek istemiş olabilirdi ama elbisesinin yırtmacından iç çamaşırına ulaştığımda nefesi kesildi. "Biliyor musun, Everly, kocan olmasam bile bana aitsin. Bedenin bize bunu defalarca kanıtladı. Tüm gece böyle benim için ıslanmış hâlde miydin?"

Dudaklarını ısırdı, kasıklarını elime doğru itti. Sıcaklığı parmaklarımı öyle sarmıştı ki içine soktuğumda neredeyse hiç direnç hissetmedim. "Keşke seni durdurabilseydim, Declan. Keşke bunun saçma olduğunu söyleyip bir son verebilseydim," diye inledi.

Ben de aynısını yapabilmeyi dilerdim. Neyin en iyisi olduğunu biliyordum. Yeğenime özlemle bakışı, çocuklara gülümsemesi, bana bir çocuk istediğini söylemesi... Bunların hepsini hak ettiğini biliyordum ama ay ışığında o safir mavisi gözlerine baktığımda tüm bunları onunla yapmak istediğimi fark ettim. Onun bir başkasıyla aile kurmasına katlanamazdım.

Parmaklarımı kıvırdığımda göğsünü bana doğru yaklaştırdı, sonra elleri pantolonuma uzandı.

"Şu an sana ihtiyacım var. Bütün gece seni istedim."

"Seni evdeyken, mutfak tezgâhında becermeliydim," dedim.

Onaylar gibi mırıldandı. Belki o zaman daha kontrollü olabileceğini sanıyordu.

Boynuna gömdüğüm başımı iki yana salladım ve aletimi baksırımdan çıkarmasına izin verdim. "Hiç fark etmezdi. Söz konusu sen olunca kontrol diye bir şey kalmıyor. Bütün gece seni izledim, Wes'e nasıl dayılandığını, yeğenime nasıl tatlı davrandığını gördüm. Karımın bu gece burada, bu bahçede yanımda olmasına ihtiyacım vardı, Everly. Sana ihtiyacım vardı."

Bacağını belime doladı ve aletimi girişine yönlendirdi. Aletimin ucunu ıslaklığında gezdirip *piercing*imi klitorisine sürttüm. Kendini ileri geri hareket ettirerek beni doruğa ulaştırmaya çalıştı.

Dudaklarına karşı nefesimi verdim. "Aletimin tamamını almadan önce seni inleteceğim, Damla," diye fısıldadım. Sonra parmaklarımı içinde daha hızlı hareket ettirdim, başparmağımla klitorisini okşadım ve tam da istediği şekilde parmaklarımı içine sokup çıkardım. Aletimi sıvazlayarak benimle benzer bir ritim tutturdu ve daha sonra kasılarak çığlık attı.

Sesini bastırmaya çalışmadım, yaptığımız şeyi saklamadım. Zaten bahçedeki çalılar bizi fazlasıyla gizliyordu.

"İşte böyle, güzelim. Adımı öyle bir haykır ki bütün davetliler duysun. Açık artırmada karıma para yatırmamaları gerektiğini bilsinler. Onlara kime ait olduğunu göster."

Tekrar tekrar adımı fısıldadı, bedeni hâlâ orgazmın etkisiyle titriyordu. Elleri hâlâ aletimdeydi, beni kendine çekti. Saçlarını kavrayıp kulağına eğilerek, "Yapabilseydim seni sonsuza kadar yanımda tutardım, Everly," dedim. Ve sonra aletimi içine soktum.

Aletimi sımsıkı kavradı, orgazmın ardından hâlâ ıslaktı. Bakışlarını üzerimden ayırmadı. Sert bir itişle nefesi kesildi ve ellerini omuzlarıma gömdü.

Nazik ya da odaklı değildim. Onun bana ait olduğunu, başka kimseye ait olamayacağını açıkça göstermeye ve anlamasını sağlamaya çalışarak derinlerine doğru sert darbeler vurmaya devam ettim.

Ama arzuyla parlayan gözlerine baktığımda kendimi kaybettim. İşte o an aslında onun bana değil, benim ona ait olduğumu fark ettim.

Ona sahip olmak isteyerek sertçe becerdim ama olamayacağımı biliyordum.

Everly aklımı, kontrolümü, gücümü, hatta kalbimi bile ellerinde tutuyordu. Resmen *sahibimdi.*

Doruğa ulaşmak üzereydim, her kasım onu tamamen kendime ait kılmak, sonsuza dek yanımda tutmak istercesine gerilmişti. İçine son bir kez daha girip orgazma ulaştım, boşalırken boynuna doğru kısık bir sesle küfrettim. "Siktir. Siktir. Siktir."

O da aynı şekilde boşaldı, kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekip inledi ve tekrar tekrar adımı fısıldadı.

"Aynen böyle, güzelim. İhtiyacın olanı al. Güzel bir kız gibi aletimi sonuna kadar kullan."

Birkaç kez daha hareket ettikten sonra göğsüme yığılıp dudaklarını boynuma bastırdı. Onu sımsıkı tutarak üzerimden kayıp gitmesine izin vermedim. Saçlarının kokusunu içime çekip sırtını okşadım, elimden geldiğince bedenlerimizin temasını koparmamak istiyordum.

Bahçeden ayrılmak istemiyordum, bu geceyi ardımızda bırakıp gerçeğe dönmek de. Burada sanki bir büyünün içindeydik,

birbirimizin büyüsüne kapılmıştık, dış dünyanın hiçbir şeyini umursamıyorduk.

Ama sonunda derin bir nefes alıp bacaklarını belimden çözdü. Elbisesini düzeltti, gözlerini bana diktiğinde bakışlarında gece boyunca pek görmediğim bir kırılganlık olduğunu fark ettim.

"Hep aynı döngüdeyiz, Dèclan. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama kararımızı düşünmeden bu şekilde davranmamız mantıklı değil. Geleceğimizi konuşmadan, öylece arzularımıza kapılmamız biraz pervasızlık değil mi?" dedi.

Aletimi pantolonumun içine yerleştirirken sözlerinin bende uyandırdığı ani endişeyi belli etmemeye çalıştım.

"Ya da," dedim, "her şeyi günü gününe yaşamayı denemeye devam edebiliriz."

"Evet ama ben öyle yapamam," diye iç çekti, buklelerini düzeltmeye çalışarak. Aslında o saçlar özgürce savrulmayı hak ediyordu. "Ben... bütün gece bunu düşündüm. Yeğenin çok güzel, Declan."

"Eee?" Kaşımı kaldırdım.

Derin bir nefes aldı, sonra fısıldayarak konuştu. "Bizim de onun gibi bir kızımız olursa? Gözleri sana, saçları bana benzerse, Carolina gibi bizimle dans etmek isterse? Ama aynı zamanda... ya olmazsa? Ya kız kardeşinle kocası gibi bir evliliğimiz olmadığı için o güzel ruhu yaratamasak? Önce birbirimizi sevmemiz gerek." Sesi titredi, bana duymak istediğimi düşündüğü duyguları açabilmek için cesaretini toplamaya çalıştığını gördüm. "Ve bence ben–"

"Seni sevmiyorum, Damla," diye sözünü kestim. Bunu yüksek sesle söylemek zorundaydım. Belki onu ikna edersem kendim de ikna olurdum. Ama onun sevgisini bu şekilde istemiyordum. Bu yükün, o vasiyetin ağırlığı altında olmazdı.

Onun beni koşulsuz sevmesi gerekiyordu, benim de onu. Bunu sırf bir vasiyetten dolayı birbirimize verdiğimiz bir söz yüzünden yapmak, hak ettiği tek şeyi elinden almak olurdu.

Oysa Everly, herhangi bir şart olmadan sadece sevgiyle, düşlediği her şeyle dolu güzel bir hayatı hak ediyordu.

"Peki," diye nefesini bıraktı, omuzları çöktü. Sanki bütün esintisini almış, yağmurlu bir günde beliren o küçücük güneş ışığını söndürmüştüm. Bunun böyle olmak zorunda olduğunu biliyordum. "Peki bir gün sevebilir misin?" diye fısıldadığında *lanet olsun* ki kalbim parçalandı.

Everly benden hiçbir şey istemezdi. Maskesini indirip gerçek duygularını görmemize pek izin vermezdi. Güçlüydü ama şu anda dünyadan sakladığı o kırılgan tarafını görüyordum. Düşündüğüm şeyi yaparsam eğer o tarafını şimdi kıracak, paramparça edecektim.

"Yapamam," dedim başımı iki yana sallayıp ondan uzaklaşırken. Bu şartlar altında onun benden bir bebek sahibi olmasına izin veremezdim. Sırf onunla bir aile olma umuduyla ömrü boyunca hayalini kurduğu tek şeyi elinden alıp onu yıkamazdım.

"Annenin yoga stüdyosunu alacağım, Everly. Medyanın da seni rahat bırakmasını sağlayacağım."

Elini kalbine götürerek geriledi. "Ben... ben senden bunu istemiyorum."

"O konuyla ben ilgileneceğim. Anastasia kabul edecek..."

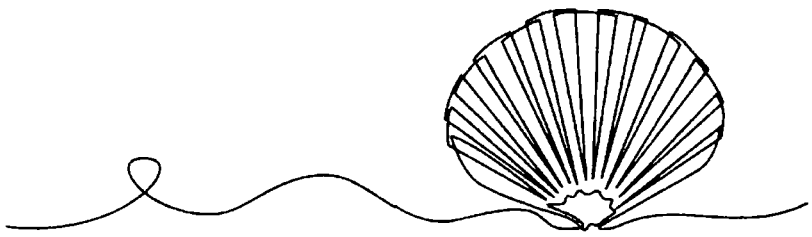
Bayan Johnson'ın ofisine ikinci kez gidip de Carl'ın bizden çocuk yapmamızı şart koştuğunu öğrendiğimizde, Everly bana mutlu masalların böyle yazılmadığını söylemişti. Bu miras yükü artık tepemizde sallanamazdı. Bunu her ikimiz için de çözmek zorundaydım. Ancak o zaman, onun hak ettiği aile hayaline kavuşma şansımız olacaktı.

Bir gün anlayacağını umuyordum. Ona öylesine âşık olmuştum ki benden nefret edecek kadar kıracak o şeyi yapmaya hazırdım.

Ona ihanet etmeye.

34

EVERLY

Bir gece bahçede, çiçeklerin ve yaprakların arasında, ay ışığının altında bana eskiden yaptığı gibi sahip olmuştu.

Sertti, kontrol elindeydi, durdurulamayacak kadar güçlü bir içgüdüyle hareket ediyordu. Ama sonra gözlerindeki acıyla bana bakmıştı; kıyıya çarpan dalgaların sesine kemanların geceye karışan senfonisi eşlik ediyordu. Az önce sarf ettiği sözlere fon olan yıkıcı bir ezgi gibiydi.

"Seni sevmiyorum, Damla."

İki kelime... Kalbimin kırılışını en derinden hissetmem için yeterli olmuştu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ona, "Peki bir gün sevebilir misin?" diye sorduğumda başını iki yana sallamış, yapamayacağını söylemişti.

Böylesine güzel olması gereken bir geceye bu laflardan sonra nasıl devam edebilirdim? İçeri dönüp kalbim paramparça olmamış gibi dans edebilir miydim? Eve gitmek istediğimi fısıldadım. Hiç itiraz etmedi. Basının olmadığı arka kapıdan çıkabilmem için arabasını oraya çektirdi. Kimse beni fark etmeden buradan ayrılmayı umarak lobide bekledim.

Araba yolculuğu sessizlik içinde geçti. Acı dolu, yanıtlanmamış sorular ve *keşke*lerle, *neden*lerle, *ya öyleyse*lerle ruhumu ezip geçen bir sessizlikti.

Kaleye benzeyen evimize yaklaşırken kapı gıcırdayarak açıldı. Ne yapıp edip her şeyi yoluna koyabileceğimi umut ettiğim o devasa eve baktım.

"Bilmem gerekiyor, yine de–" Sözüm bir hıçkırıkla bölünerek ikimizi de şaşırttı. Başı hızla bana dönerken elimi ağzıma götürüp acımı saklamaya çalıştım. Başımı sertçe iki yana salladım, sözümü yarım bırakmak istemedim ama kalbim devam etmeme izin vermedi. "Hisselerini korumaya çalışacak mısın?"

"Everly..." dedi, bunu öyle bir acıyla söylemişti ki cevabını kaldıramayacağımı biliyordum. "Bunu bizim için yapıyorum. İlişkimizi olması gerekenden farklı bir şeye dönüştüremem. Seni çok önemsiyorum. Yapabileceğimi sandım ama sen bunu hak etmiyorsun–"

"Sus," diyerek sözünü kestim, duygularımı kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Bu benim kırılma noktamdı. "Hayatımda çok şeyle baş ettim. Ama bunu benim için yaptığını söylemenle baş edemem. Sakın yapma." Bu ihanetti. Bu kalp kırıklığıydı.

İşte sonu gelmişti. Sanırım gitmeme izin veriyordu çünkü arabayı durdurmuştu, tek kelime dahi açıklama yapmıyordu.

"Eğer öyleyse, Bay Hardy, iki haftalık ihtar süremi başlatmak istiyorum."

"Ne?" Gözleri kocaman açıldı. Ciddiyetimi fark edince yumruğunu direksiyona vurdu. "Hayır. İstifa edemezsin. Nereye gideceksin? Sana o şekilde davranan o lanet kasabaya geri mi döneceksin?"

"Hiç fark etmez. Burada kalmak istemiyorum," dedim gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. Neden ağlamak zorundaydım ki? "Buraya zaten katlanamıyordum. Sensizken hiç katlanamam. Evime dönmeyi göze alırım daha iyi."

"Gitmiyorsun," dedi sanki bu kesin bir hükümmüş gibi. "Anastasia ve benim yaptıklarımız... Everly, bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Bunun bizimle ilgisi var!" diye bağırdım, "Abinle çocuk sahibi olmamı ister miydin? Dom'u arayayım mı?"

"Bunu sakın yapma," dedi alçak bir sesle.

"Ben istesem bile o asla istemez." Elimle sözümü vurguladım. "Sana bunu *asla ama asla* yapmaz. O senin abin. İşte senin anlamadığın da bu. Ben burada *yalnızım.* Annemin yanımda olmadığı *her yerde* yapayalnızım. Başka kimsem yok. Ama yanımda sen varsın sanıyordum. Aramızdaki bu aptal anlaşmanın gerçek olduğunu sanıyordum, bunu birlikte atlatacağımızı, birbirimizi incitmeyeceğimizi sanıyordum. Ama yanılmışım. Hem de çok fena," diye bağırdım. Arabadan fırlayıp konuk evine koştum. Kapıyı açtığında, "Sakın peşimden gelme," diye haykırdım.

Bir kereliğine olsun beni dinledi. Bir kereliğine olsun ipler elimdeydi. Kalbimi paramparça ettiğini bildiğinden ondan uzaklaşmam için bana bir fırsat veriyordu belki de. Ya da belki beni bırakmaya karar verdiği için peşimden gelmemişti. Her hâlükârda onun gözleri önünde dağılmayacağımı biliyordum.

Ne onun ne de diğerlerinin.

Beni daha önceki olaylardan daha çok kırdıklarını bilmelerine izin vermeyecektim. Kendime ne kadar güçlü olma izni verirsem o kadar güçlüydüm. O yüzden kendi kendime bir, bilemedin iki gün içinde toparlanacağıma söz verdim. Hissettiğim şeyin sadece bu aptalca evliliği birlikte nihayete erdireceğimize dair verdiğimiz sözden kaynaklandığını öne sürdüm. Parmağımdaki yüzüğe bakarak elimi yumruk yaptım. Onu çıkarmadan önce kendime bir gün daha verdim.

Yanağımdan süzülen gözyaşlarıyla uyuyakaldım; adanmışlığı ve ihaneti yüzünden kalbim kırıktı.

* * *

Ertesi sabah bana kahvaltı için mesaj attı.

Declan

Gelip benimle kahvaltı yap.

Ben

Hayır. Lütfen beni rahat bırak.

Declan

Sana kahve getireceğim.

Arabası konuk evinin önünde çalışır durumda bekliyordu. Acaba ona hasta olduğumu söylesem mi diye düşündüm. Bunun yerine Clara'nın beni almaya geleceğini yazdım. Gerçi bu da yalandı ama konumuz bu değildi.

Onun yanında olamazdım. Bunu anlaması gerekiyordu.

Declan

O gelene kadar beklerim.

Tavana bakarken içimde tuttuğum o çaresiz nefesi bıraktım, gözlerim yine doldu. Şunu kesemez miydi? Kalbimin paramparça olduğunu görmüyor muydu?

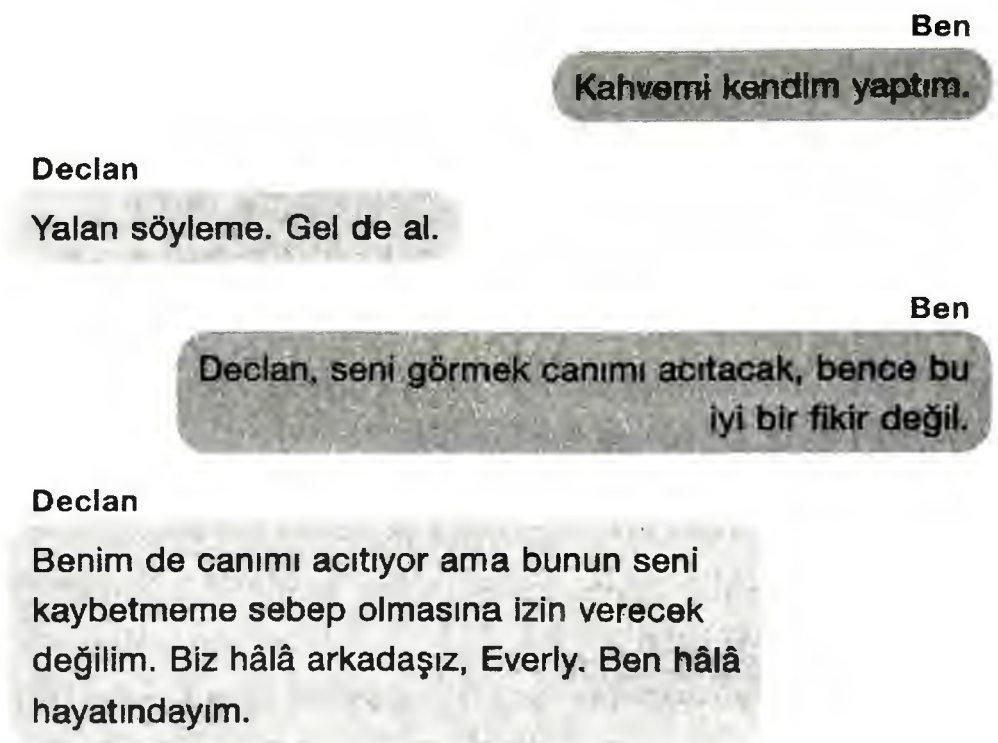
Declan

O gelmeden önce kahve ister misin?

Hayır, kahve falan istemiyordum. Onun o akılalmaz güzellikteki yüzünü görmem gerekecekti. Ama asıl acı olan görmek *istiyor* olmamdı. Kollarına sığınıp yumruklarımı göğsüne indirerek canımı acıttığını söylemek, ardından diz çöküp af dilemesini, telafi etmesini beklemek istiyordum. Ama içten içe korkuyordum. Ya yapmazsa? Ya üvey kız kardeşimin, hayalini kurduğum hayatı onunla yaşadığını izlemek zorunda kalırsam?

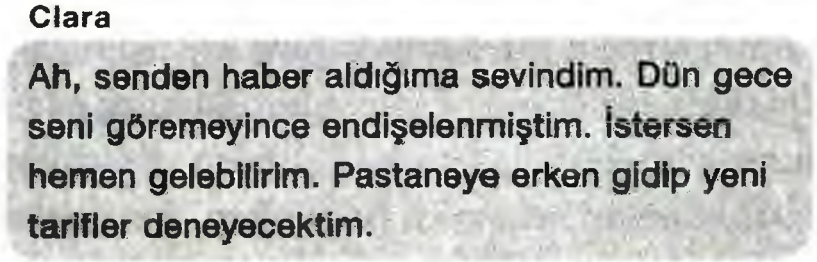
Bebekler. Aile. Sevdiğim adamla kurduğum o hayat.

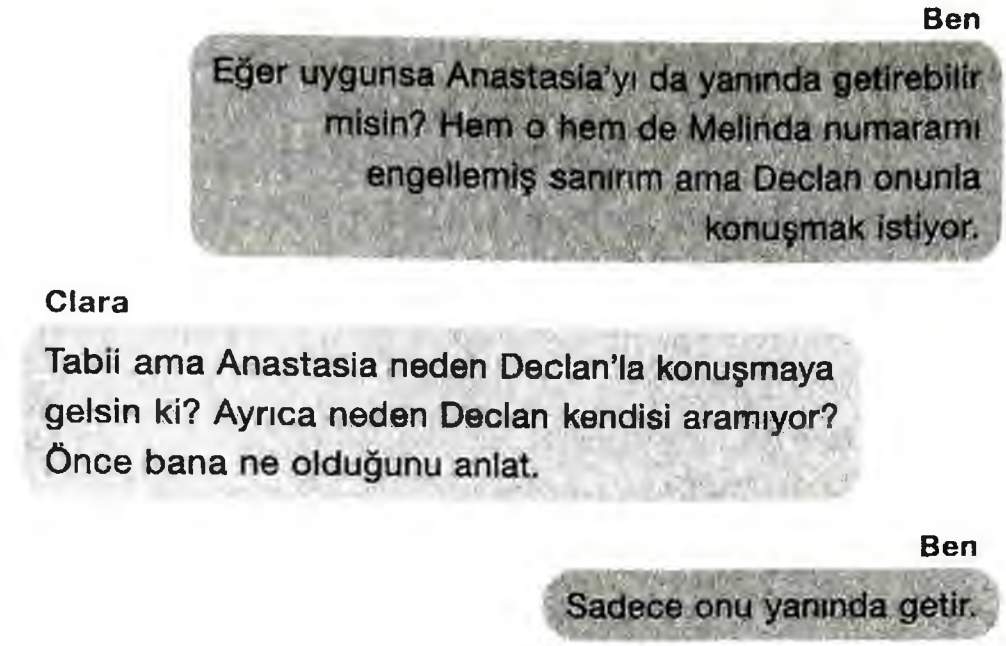
Peki, ben bu adamın yanında yaşamaya devam ederken, hâlâ kapılarda bekleyip beni işe götürürken, bana kahve getirirken ondan nasıl ayrılacaktım?

Hiçbir zaman onun arkadaşı olmamıştım. Declan'ın anlamadığı da buydu. Ben şu hayatta hiç kimsenin arkadaşı olmamıştım.

Belki Clara hariç. Bu yüzden şu anda bu saçmalığa son verebilecek tek şeyi yapıp Clara'ya mesaj atarak beni almaya gelmesini istedim. O da hemen cevap verdi.

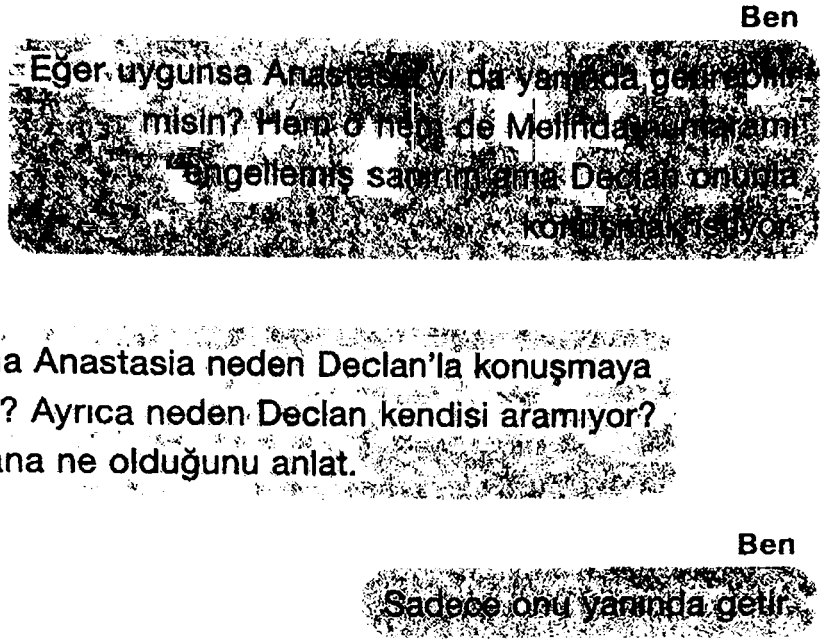
Sonra Declan'ın almadığı yoga taytları arasından kendime bir tane seçmek için uzun uzun vakit harcadım. Saçımı sıkı bir topuz yaptım, böylece parmaklarının arasından geçerken yarattığı hissi düşünmek zorunda kalmayacaktım. Dudak parlatıcımı sürdüm ve onsuz kahvaltımı yaptım.

Clara, Anastasia'yla birlikte arabayı evin önüne çektiğinde dışarı çıktım. Çünkü artık bu oyunu bitiriyorduk. "İşe seninle gelmeyeceğim," dedim.

Declan yeşil gözlerini üstüme dikti. "Ne yapıyorsun?"

"Anastasia, Declan'la boşanıyoruz. İşe onunla gitmeni çok istiyor, böylece ayrıntıları konuşabilirsiniz."

Anastasia çığlık atıp sevinçle arabasına doğru koşarken Declan, "Everly!" diye bağırdı. Ama ben çoktan arkamı dönüp uzaklaşmaya başlamıştım.

Sonra Declan'ın almadığı yoga taytları arasından kendime bir tane seçmek için uzun uzun vakit harcadım. Saçımı sıkı bir topuz yaptım, böylece parmaklarının arasından geçerken yarattığı hissi düşünmek zorunda kalmayacaktım. Dudak parlatıcımı sürdüm ve onsuz kahvaltımı yaptım.

Clara, Anastasia'yla birlikte arabayı evin önüne çektiğinde dışarı çıktım. Çünkü artık bu oyunu bitiriyorduk. "İşe seninle gelmeyeceğim," dedim.

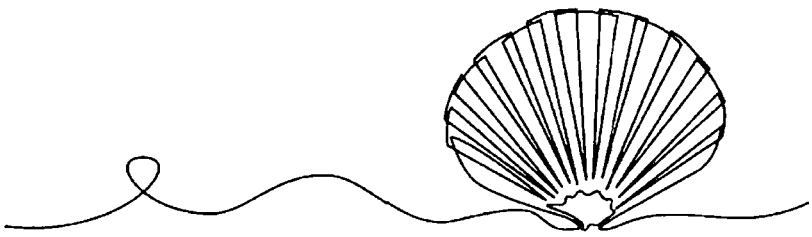
Declan yeşil gözlerini üstüme dikti. "Ne yapıyorsun?"

"Anastasia, Declan'la boşanıyoruz. İşe onunla gitmeni çok istiyor, böylece ayrıntıları konuşabilirsiniz."

Anastasia çığlık atıp sevinçle arabasına doğru koşarken Declan, "Everly!" diye bağırdı. Ama ben çoktan arkamı dönüp uzaklaşmaya başlamıştım.

35

EVERLY

Bütün bir hafta boyunca her şey güllük gülistanlık geçti, öyle ki onları birlikte gördüğümde artık günde bir iki kez kusma isteği duymam yeterli oluyordu. Kimse bana bir şey sormadı ama herkes gerçeği çakmıştı. Gazetelerde Anastasia'nın Declan'ın arabasında çekilmiş fotoğrafları çıkıyor, internet siteleri ikisinin birlikte HEAT Sağlık ve Spor Merkezi'ne girerken çekilmiş videolarını yayımlıyordu. Her şey ortadaydı. Ama benimle ilgili tek bir haber bile çıkmamıştı.

Sanırım bunun böyle olmasını Declan sağlıyordu.

Ona bir şey sormadım. Aksine, ondan tamamen kaçınmaya çalıştım. Yine de o hafta her gece bileğini tedavi ettirmek için yanıma geldi.

"Bileğin hareket kabiliyetini neredeyse yüzde yüz kazandı," diye fısıldadım bir gece, bazen yalnız çalıştığımız özel odalardan birinde.

"Sanmıyorum," diye karşılık verip bu kez bileğini bükerken yüzünü buruşturdu. Numara yapıyordu. Şu an bileği beni kucağına alıp taşıyabilecek durumdaydı, zerre acı hissetmezdi.

"İstersen tedaviye devam edebiliriz ama burada sadece bir haftam kaldı, Declan," dedim omuz silkerek, yerde kolumu

esnetip ufak ufak hissetmeye başladığım gerginliğimi atmaya çalıştım.

Sorgular gibi kaşlarını çattı.

"İstifa ettim, hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi gayet rahat bir sesle, kolundaki kasları sabitlemek için tendonlarına sardığı bandı yeniden sararken. "Bana istifa dilekçesi falan vermedin."

Afalladım. "Ama söyledim ya. İstifa ettiğimi biliyordun. Yerime birini bulmalarına yardım edebilirim, önümüzdeki hafta–"

"Bir ay önceden yazılı bildirim vermek zorundasın yoksa dava edilirsin. Bu HEAT Sağlık ve Spor Merkezi'ndeki herkes için geçerli olan iş sözleşmende yazıyor."

"Pekâlâ, eminim bir istisna yapabilirsin–"

"Söz konusu sen olunca istisna falan yapamam," diye sertçe çıkıştı. "İK bilgilendirildi. Birileri erken çıkışını verirse işinden olur."

"Bunu neden yapıyorsun?" diyerek ayağa kalktım ve ona ters ters baktım.

Derin bir nefes aldı. Gözlerinin altında tıpkı benimkiler gibi koyu renk halkalar vardı. Bakışları işkence çekiyormuş gibiydi. "Seninle ilgilenmem gerekiyor. Ben senin..."

"Artık benim hiçbir şeyim değilsin," diye tamamladım. "Seninle yaptığımız rehabilitasyon sona erdi. Bundan sonra senin seanslarını yapmayacağım." Bunu söylerken sesim titredi ama durmam gerektiğini biliyordum. Onun yanında olamazdım, mantığım aksini söylese de kalbim hâlâ sevgi hissediyordu.

Bunu parmağımdan çıkaramadığım yüzüğe her baktığımda hissediyordum. Anastasia onun etrafında dönüp dururken hissediyordum. Beni daha fazla incitmemek için bulunduğum yerlerden kaçındığını görünce hissediyordum.

İkimizle aynı anda olamazdı. Bu mümkün değildi. Arkamı dönüp kapıya yöneldim ve "Bu akşam eve kendim döneceğim. Lütfen beni bekleme," diye mırıldandım. Bunu her akşam söy-

Ninova

lüyordum ve o da her akşam gününün çoğunu otelin spasında ve kız kardeşinin pastanesinde oyalanarak Declan'ı beklemenin bir yolunu bulan Anastasia'yla çıkıyordu.

Artık onun gönlünü hoş eden ben değildim, Anastasia'ydı.

Yine de ne ben ne de o boşanma evrakını gündeme getirmiştik. Haftanın başında dilekçeyi iletmesi için Bayan Johnson'ı aramıştım. Belgelerin ona ulaştığını biliyordum çünkü Bayan Johnson'dan Declan'ın ofisine "tesadüfi" bir ziyaret ayarlamasını istemiştim, yanında da herkesin spor merkezinin avukatlarından biri sandığı bir tebligat memuru vardı. Dramaya gerek yoktu ama bunun olabildiğince hızlı hallolmasını istiyordum. Yine de günler geçmişti ve imzalı kopya kapıma gelmemişti.

Belki meşguldü. Belki işin teferruatlarını çözmeye çalışıyordu. Belki de bana çok daha farklı bir şeye imza attırmadan önce Anastasia'ya imzalatması gereken şeyler vardı.

Neyse ki ringde Dom vardı, özel odadan çıktığımda bana baktı ve olup biten her şeyi biliyormuş gibi tatlı tatlı gülümsedi. "Dövüşmek ister misin, Evie?"

"İnanamayacağın kadar çok," dedim. Ekipmanları alıp üzerime geçirdim ve derin bir nefes alıp ringe çıktım.

Ringde başka bir tür acıya güvenebilirdim. Onu sonuna kadar hissetmeye niyetliydim.

En az yirmi dakika ringin içinde dönüp durduk. Aklım oyunda değildi ve Dom'un kafama indirdiği darbelere tek bir inilti bile çıkarmadan katlanıyordum. Bu akşam acı çekmek istiyordum, bunu o da biliyordu.

Bir insan olarak bu kadarına hakkım vardı. Declan ve Anastasia'yı düşündükçe öfkem içimde gitgide büyüyordu. Declan'sa kalbimi kırmanın bu tür bir acıya değdiğini sanıyordu. Sanki bana iyilik yapıyormuş gibi. Ama benim için en iyisi, dostum Dom'un yanında olmaktı.

"Evie, hiç uğraşmıyorsun bile!" diye gürledi Dom. Bronzlaşmış teninden ter damlaları süzülürken kollarını iki yanına indirip bana baktı. Birkaç kişi başlarını bizden tarafa çevirdi.

"Abartma," dedim omuz silkerek, sonra boynumu çıtlatıp çenemi ovuşturdum. Acı oradaydı, yüzümdeki sızıda kendini hissettiriyordu ama aynı zamanda bununla baş edebildiğimi de hatırlatıyordu. İhtiyaç duyduğumda beni harekete geçirecekti. "Hadi, tekrar yapalım."

"Şaka mı yapıyorsun? Az önce yumruğu hafif tuttum," dedi başını sallayıp kaskını çıkarırken. "Aklın burada değil. Seni nakavt etmiyorum çünkü devam etmek istiyorsun ama etmemelisin. İçine ne kaçtı senin böyle?"

"Bir kez daha," dedim dudaklarımı yalayıp gözlerimi ona dikerek. "Beni kendime getirdin."

Gerçekten de getirmişti. İlk kez darbe yemenin şokunu hatırlamıştım. Kafamın içinde pinpon topu gibi sekmesini. Andy bunu pek sık yapmamakta iyiydi. İki yıl birlikte olmuştuk ve bana sadece dört kez elini kaldırmıştı. Ama her seferinde ilk defaki gibiydi. O odada dördüncü ve son kez yaptığında buna bir daha izin vermemiştim.

Özsavunma derslerinde kontrolün bende olduğunu, karşımdaki insanların eylemlerini kontrol edemesem bile acıyı kontrol edebileceğimi öğrenmiştim. Onların eylemlerini kendi lehime çevirebileceğimi ve kendi tepkimi yönetebileceğimi.

Dom homurdanıp kaskını yeniden taktı. "Bu hiç mantıklı değil, Evie. İçimden bir ses kardeşimin beni öldüreceğini söylüyor."

Bu kez üzerime atıldığında gülümsedim. Geri çekilmek yerine ona doğru hamle yaptım. Acı beni uyandırmış, canlandırmıştı. Duygularımı kuşandığımda daha güçlü olduğumu hatırlatmıştı. Adrenalinle besleniyordum. Boğazıma atıldığında önkolunu dayanak olarak kullanıp hızımı ayarladım ve sıçrayıp

sırtına çıkarak boğazını kollarımla kilitlemeye çalıştım. Üzerime devrildiğinde nefesimi kesti.

Lanet olsun, Dom bana bugün aklımın ringde olmadığını göstermeye çalışıyordu.

Declan'ı gördükten sonra nasıl aklım ringde olabilirdi ki?

Nefesim kesilse bile sıkıca tutundum, doğrulup bedenini tekrar üstüme bıraktığında ağırlığı göğsüme çöktü. Ellerim hafif de olsa gevşedi ve Dom bunu fırsat bildi. Saniyeler içinde tekrar üstüme çıktı, eli boğazımdaydı, bacaklarının arasında kıpırdanıyor, hiçbir kızın yaşamasını istemeyeceğim şekilde debeleniyordum.

Bundan nasıl kurtulacağımı biliyordum. Ne yapmam gerektiğini, daha hızlı ve daha güçlü olduğumu, kendimi koruyabileceğimi biliyordum.

Bunu daha önce de yapmıştım.

Ama bu kez fırsatım olmadı.

Aniden Dom üzerimden çekildi, boğazımdaki eli öyle hızlı kayboldu ki ellerinin izi kalacak sandım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Öfke ve tehdit dolu bu ses derinden gelmişti. O sesi nerede duysam tanırdım. Her duyduğumda vücudum otomatik tepki verirdi, boğulur gibi nefes almaya çalışırken bile.

Hırıltıyla nefes aldım çünkü bu, içgüdüsel bir tepkiydi. Başa çıkamadığımdan değildi. Gayet iyiydim.

Gayet iyiydim.

"Antrenman yapıyoruz, Dec," dedi Dom. Sanki Declan aklını kaçırmış gibi ellerini kaldırıp gülümseyerek başını iki yana salladı.

Ama gülümsemesi soldu çünkü Declan ona saldırıp sırtüstü yere yapıştırdı. Bunu daha önce de yapmış olmalıydılar çünkü Dom çok iyi karşılık verdi. Defalarca birbirlerini yere savurdular ama sonunda Declan onu sabitleyip yumruğunu kaldırdı, abisinin yüzüne indirmeye hazırdı.

"Declan!" diye bağırdım ve yumruğunu indirmeden önce kolunu yakaladım. "Aklını mı kaçırdın sen? Ringdeyiz. İnsanlar izliyor. Bu sadece basit bir özsavunma antrenmanı ve–"

"Yeter artık!" diye kükredi bana, abisini bırakıp ayağa kalkmasına izin vererek. "Özsavunma dersin bitti."

"Declan, ben sadece–"

"Herkes beni duydu mu?" diye ringin içinde yürüyüp gözlerini spor salonundaki müşterilere dikti. "*Karıma* dokunan bana hesap verir. Bu spor salonundan çıkmanıza izin vermeden önce vücudunuzdaki her kemiği kırarım, haberiniz olsun. Anlaşıldı mı?"

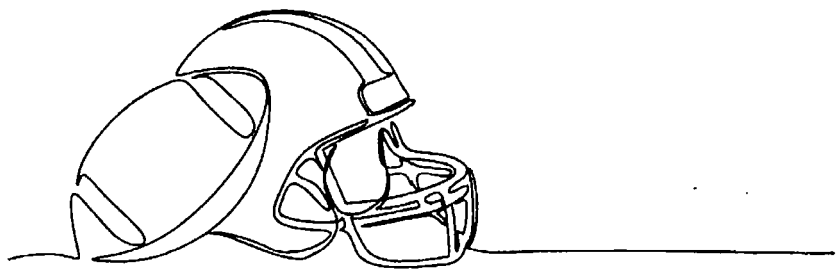
Kimse doğrudan cevap vermedi. Sanırım herkes benim kadar şaşkındı. Daha ağzımı açamadan Declan eğilip iplerin altından geçerek ringden indi.

"Everly *Hardy*, kıçını kaldırıp derhâl ofisime geliyorsun."

Siktir.

36

DECLAN

Üst kattaki ofisimin kapısını sertçe çarparken, "Bir erkeğin sana öyle dokunmasına nasıl izin verirsin, aklını mı kaçırdın sen?" diye hiddetle bağırdım.

"Asıl sen aklını mı kaçırdın? Ne cüretle bana Everly Hardy diye seslenirsin? Ya da *ringdeki* basit bir antrenman yüzünden az önce yaptığın gibi davranabilirsin?!" diye karşılık verdi. Sesindeki azarlayan ton zayıf bir adamı mezara sokacak cinstendi. Gerçekten. Beni cehenneme göndermek istiyordu ama ben zaten oradaymışım gibi hissediyordum. Abimi karımın üzerinden çekip almak için Anastasia'ya peşimi bırakmasını söylemek zorunda kalmam bile zaten yeterince sinirlerimi bozmuştu.

Anastasia ve annesi, o stüdyonun benim için her şeyden değerli olduğunu biliyorlardı ve bu yüzden de beni köşeye sıkıştırıyorlardı. Everly'yi sevdiğimi biliyorlardı. Hem Anastasia hem de Melinda bana küçümseyerek bakmış, "Gerçekten bunları bir kadın için mi yapıyorsun? Buna değer mi?" diye sormuşlardı. Hiç tereddüt etmeden, "Evet," demiştim. Anastasia'ysa sanki beni taşaklarımdan yakalamış gibi sırıtmıştı. Anastasia'yla birkaç kez kameraların önünde görülmeyi kabul etmem şartıyla Everly için çok değerli olan o stüdyoyu satın almamı kabul etmişlerdi. Sonra bunu konuşmak için birkaç

kez akşam yemeğine çıkmak istedi. Onu istedi, bunu istedi. İstekleri hiç bitmedi.

Everly'nin yüzünü her gördüğümde içim Anastasia'ya karşı öfkeyle doluyordu.

Evelery'ye ne yaptığımı söyleyemezdim. Karşı çıkardı, kendi başına halledeceğini söylerdi. Ona hiçbir şeyin bedava verilmesini istemezdi, kimsenin onun için mücadele etmesini istemezdi. Bunu, arabalarımı hiç kullanmamış olmasından, Carl'dan hiç para almamış olmasından, benden o yoga stüdyosunu almamı istememiş olmasından anlayabiliyordum.

Ama ben tam da bunu yapacaktım. İmparatorluğun hisselerini umursamıyordum, onları sonra hallederdim. Öncelikle Anastasia'yı oyalıyordum ki Everly başından beri istediği tek şeye kavuşabilsin. Tepemize diktikleri bu mirastan kurtulacak, sonra Everly'yi gerçek bir randevuya çıkaracak ve ona, onu gerçekten sevdiğimi gösterecektim.

Baştan başlayacaktık.

Ona âşık olmadığımı söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Ama tek yol buydu. Everly'ye bu şartlar altında bebek yaptıramazdım, özellikle de o bunu çok daha farklı yollarla istemişken.

Everly'nin, miras işleri hallolduktan sonra birbirimizden kopacağımıza inanması beni deliliğin eşiğine sürüklüyordu. Akıl sağlığımı kaybediyordum.

Abimin onu lanet bir oyuncak bebekmiş gibi yere serdiğini görünce neredeyse abime saldıracak hâle gelmiştim. Gazetelerde çıkan haberleri okumamış mıydı? "Erkekler sana öyle dokunmamalı."

"Sen de bana öyle dokunuyordun, Declan. Seninle de ringde dövüştük, sevişirken bile dövüştük," diye karşılık verdi. Sonra pencereden okyanusu izleyerek ileri geri volta atmaya başladı. "Artık bunu seninle yapmıyoruz diye başkasıyla yapamayacağım anlamına gelmez."

"Ne demek istiyorsun sen?"

Durdu, bana döndü. Mavi gözleri buz gibi bir öfkeyle parlıyor, vücudu daha önce hiç görmediğim bir gerginlikle titriyordu. "Sence ben böyle yere serilmeyi umursuyor muyum? Ringde kendi ayaklarımın üstünde durabildiğimi bilmekten keyif alıyorum. Orada benimle birlikte ringe çıkacak kadar güvendiğim insanlar var. İkimize gelince, seninle dövüşürcesine sevişmeyi de zevkle yapıyordum ben!" Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. "Ama artık aramızda öyle bir şey olmayacak. Tıpkı başka hiçbir şey olmayacağı gibi. O yüzden bunu başkalarında bulmam gerekecek."

Birbirimizden öyle kolayca kopamayacağımızı anlamıyor muydu?

Belki beni kışkırtmak için söylüyordu, belki vasiyet işini halletmezsem başka bir adamın onu sahiplenebileceğini hatırlatmak istiyordu. Ama beni delirtmeye yetmişti. Zaten patlama noktasına gelmiştim, ipi koparan da bu olmuştu.

"Ne diyorsun sen?" diye tersledim ona yaklaşırken.

Geri çekilmedi. Parmağını bana doğrulttu, öfkeden alev alev yanıyordu. "Sen artık bunu birlikte yapacağım adam değilsin. Ama buradan çıkar çıkmaz başkasıyla yapacağımdan emin olabilirsin." Sonra hızla dönüp masamdaki bilgisayara gitti. Kararlı bir tavırla bir şeyler yazmaya başladı, derken yazıcıdan bir kâğıt çıktı. Gözlerimin önünde istifa mektubu belirdi. "Al işte yazılı istifam. Bir ay."

Hemen almayınca kâğıdı göğsüme bastırdı, bileğimi yakalayıp elimi de üzerine dayadı. Ben daha onu kaybetmekte olduğumu fark etmeden kapıya yönelmişti.

Dirseğini yakalayıp saatimi kapının yanındaki FOB alanına okuttum ve bir tuş sesiyle odanın kameralarını kapayıp kapıyı kilitledim. Sonra onu kendime çevirdim. "Benimle işin bitmedi."

"Öyle mi?" dedi kaşını kaldırarak.

Everly kavga istiyordu. Hissediyordum. Öfkesini kuşanmış, onu bir silah gibi bana karşı kullanmaya hazırdı. "Benimle işini bir ay daha bitiremezsin." Sözleşmeyi masanın üstüne çarptım, sonra da onu önüne ittim. "Al işte, bir ay yazmışsın."

"Senin için çalışmanın hiçbir anlamı yok."

"Çok anlamı var çünkü sensiz yaşayamam. Sana o kadar âşığım ki başka hiçbir şeyi göremiyorum. Yatağa her girdiğimde buna dokunduğumu biliyor musun?" Elimi kaldırıp yüzük parmağımdaki ipi gösterdim. "Ve her sabah uyandığımda hâlâ buna dokunuyorum, sanki seni bana biraz daha yaklaştırabilecekmiş gibi. Günlerdir gözlerindeki acıyı görmekten kahroluyorum ve bunu gidermek istiyorum, benden uzaklaşmanı izliyor ve seni kollarıma çekmek istiyorum. Seni. Seviyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Karşımda dururken önce gözleri şokla açıldı ama sonra bütün bedeninin sözlerimle gerildiğini gördüm. "Bana bunu söylemeye hakkın yok," diye fısıldadı dişlerini sıkarak, öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Ardından, "Bana bunu söylemeye hakkın yok!" diye haykırdı.

Üstüme atıldı ve bütün duygularını serbest bıraktı. Yumruklarını öfkeyle göğsüme indirirken kalbinin paramparça olduğunu hissettim. Ama nefretini kusmasına izin verdim çünkü acı çekmek istiyordum.

Bunu hak ediyordum.

Sonra onu kollarıma alıp Hindistan cevizi şampuanının kokusunu içime çektim. "Seni seviyorum, Yağmur Damlası. Seviyorum."

"Hayır, sevemezsin. Yaptıklarından sonra bunu söyleyemezsin. Beni bir başkası için bıraktın." Başını iki yana salladı, çenesi titriyordu. "Ben artık seni sevemem."

"Hayır, böyle hissediyor olamazsın," diye karşılık verdim. Anastasia'ya yüz verdiğimi, onunla bir işler çevirdiğimi düşünse bile beni bu kadar çabuk kalbinden çıkaramayacağını

biliyordum. Gerçek olamazdı. Değil mi? Bu düşünceyle midem buruldu.

Anastasia'yla görülmeye yalnızca o yoga stüdyosunu satın almama izin vermeleri için razı gelmiştim. Anastasia ve annesi satışı onaylasın diye yapıyordum. O akşam yemeklerinde hep satış işlerini tartışmış, dönüp dolaşıp ne istediklerini dinlemek zorunda kalmıştım. Başıma geleceğini tahmin ettiğim boktan bir durumdu.

Everly'nin buna inanacağını, ruhunu kör bir bıçakla parçaladığımı biliyordum.

Oysa doğru değildi. Anastasia'yla olmayı aklımdan bile geçirmemiştim. Everly dışında hiç kimseyle çocuk yapamazdım. Ama annesinin stüdyosunu alabilmesi için başka yol yoktu, onu bu işe bulaştırmadan her şeyi yoluna koymak için buna mecburdum. Yanlış olsa da tek çıkış yolu buydu.

Everly'nin şimdilik benden biraz uzak durması gerekiyordu ama şu an kontrolümü ve hatta aklımı kaybetmiştim. Bana sanki hiçbir anlamım yokmuş gibi omuz silkişi, aklımı bir kez daha kaçırmama neden olmuştu.

Bu yüzden harekete geçtim ve bir adım yaklaşıp iddiamı kanıtlamak için taytını bacaklarından aşağı çektim. İç çamaşırını yırtıp attığımdaysa nefesi kesildi.

Sonra onu masaya doğru ittim, hiç karşı koymadan masanın üzerine eğildi ama nefret dolu sözler sarf etmekten de geri durmadı. "Belki seninle yatmak istiyorum, Declan. Belki kapanışa ihtiyacım var. Ama hâlâ senin değilim ve aramızdaki her şey bitti."

"Hayır," dedim yüksek sesle. Masanın üstünde duran, bana verdiği istifa dilekçesini işaret ettim. "Hâlâ bir ay boyunca bana aitsin. Yazdıklarını tekrar oku, Everly. İstersen boşanma evrakını da getiririm. Hatta dur, al telefonumu." Önüne fırlattım. "Avukatı ara istersen."

Bacaklarının arasını okşamaya başladığımda inledi. Bu, burada kuralları benim koyduğumun, onu kolayca bırakmayacağımın kanıtıydı.

Bu kez aletimi içine sokmak için uzun süre beklemedim. Spor şortumu indirip onu sertçe becerdim, ne tutku vardı ne de tereddüt. Onun istediği şekilde yapıyordum. Kalçasını o kadar sıkı tutuyordum ki tenini morartacağımdan emindim, onun tırnakları da masada iz bırakacaktı.

Umurumda değildi. İçine her girip çıktığımda saçlarını çektim. "Bu beden, bu kalp. Hepsi bana ait. Hiçbir evrak bunu değiştiremez. Bir ay sonra bile değiştiremez."

"Değiller," dedi nefes nefese. Belki de duymayacağımı sanmıştı ama beni deliye döndürmeyi başardı.

Hareketlerim kontrolsüzleşti, ellerim sanki ona doyamıyormuşum gibi vücudunun her yerine dokunuyordu. Memelerini sıkıp poposuna sertçe vurdum. "Bu kaçıncı sözümü dinlemeyişin?"

Bilmediğini haykırdı. İkimizin de bir noktada saymayı bıraktığını varsaymış olmalıydı.

"Yirmi bir," dedim. "Yirmi bir kez sözümü dinlemedin. Yirmi bir kez kapıyı senin için açmama, seninle ilgilenmeme izin vermedin."

"Ciddi olamazsın–" Poposuna sertçe vurup bir kez daha içine girdim.

Çıkan şaplak sesi iniltileriyle birleşti. Aletimi içinden çıkarıp *piercing*imi klitorisine sürttüm. "Güvenli kelimeni hatırlıyor musun, güzelim?"

Başını onaylarcasına sallayıp dudaklarını ısırdı ama kullanmayacağını biliyordum. Çünkü o da bunu istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Acıya. Hazza. Acıyla karışık hazza.

Zevk dolu bir Yo-Yo oyunu gibi her itişimde çığlık attı, her şaplakla inledi ve adım adım orgazma yaklaştı.

"Lütfen," diye mırıldandı. Gülümsedim ama içimde bir gram neşe yoktu. Bu işkenceydi. Doğru olanı yapmakla yapamayacağımı bilmek arasında sıkışıp kalmıştım. İstesem bile duramıyordum.

"Güvenli kelimeyi söyle," diye emrettim. Çünkü lanet olsun ki durmam gerekiyordu.

"Hayır," dedi yüksek sesle, meydan okur gibi. Bu sözleri beni iyice çileden çıkardı.

"Damla, seni öyle sert becereceğim ki yarın oturmakta zorlanacaksın. Bunu mu istiyorsun?"

"Bunu senden yalvararak istiyorum," diye fısıldadı. Sonra, "Lütfen," diye inledi.

"Tanrım, neden bu kadar iyisin? Neden hep uslu, güzel bir kız olup bana yalvarıyorsun ve ben buna dayanamıyorum," derken kıçına bir şaplak daha indirdim. Derisi o kadar tatlı bir pembeye dönüştü ki bunun sadece bana özel olduğunu biliyordum. "Senden asla vazgeçemem. Denesem bile olmuyor. Tıpkı benim seni paramparça ettiğim gibi sen de beni ettin. Sana ihtiyacım var. Kahvaltıda, akşam yemeğinde, burada... her yerde. Sensiz nefes alamıyor, sensiz yaşayamıyorum."

Gözlerinden yaşlar süzüldü, kıçına art arda on beş şaplak atarken teni kızardı. Aletimi içine her itişimde daha da ıslanıyordu. Kadınlığı âdeta benim için yaratılmıştı. Aletimi sonuna kadar içine alırken ıslaklığı bacaklarından aşağı süzülüyor, iniltileri gittikçe daha boğuk bir hâl alıyordu. Son bir şaplakla içinden çıktım ve parmaklarımla hassas noktasını okşadım. "Sen. Benim. Karımsın. Everly. Anladın mı?"

"Evet, evet, evet," diye fısıldadı defalarca, boşalmak üzere olduğunu görebiliyordum. Parmağımı G noktasına doğru kıvırdığımda kadınlığının zonkladığını hissedettim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım, orgazm olarak parmaklarımın etrafında kasılmasına izin verdim. Ardından tekrar aletimi girişine yönlendirdim. "Beni burada hissediyor musun, güzelim?"

"Declan..."

Başparmağımı en hassas yerine bastırdığımda nefesi kesildi. "Burası sadece benim için titriyor, Damla. Klitorisine dokunmamı istiyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi ama ben aletimin ucunu içine ittiğimde kalçasını kıpırdatarak beni daha derine almaya çalıştı.

"Beni istediğini söylemeden sana vermem, güzelim. Tatlı klitorisine dokunmamı istediğini söyle, hâlâ benim olduğunu söyle."

Dudaklarını ısırarak başını iki yana salladı. Ama kalçasını bana doğru kaldırdı, benimkine temas eden teni sıcacıktı. "Artık senin değilim."

Sözleri aklımı kaybetmeme yetti. Ona kime ait olduğunu, benim kime ait olduğumu hatırlatmak istedim. "Sen benim karımsın. Ben senin kocanım. Sen benimsin. Ben de seninim, Damla. Bu hiç değişmedi."

Hızlı ve sert bir itişle içine girerek aramızdaki bağı hissetmesini istedim. Onun da beni benim onu sevdiğim gibi sevmesini, aletimin sadece ona ait olduğunu anlamasını istedim. Duvarlarıyla aletimi sararken, "Bunu bu kadar özlemiş olmaktan nefret ediyorum. Haksız olman gerektiği konularda haklı olmandan nefret ediyorum," dedi.

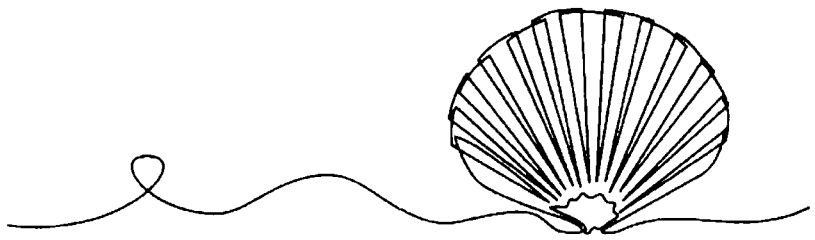
"Evet, işte öyle." Tekrar tekrar acımasızca, vahşice içine girip çıkıyordum. Altındaki masa zangırdasa bile pişmanlık duymuyordum. Nasıl seviştiğimizi günlerce hissetmesini istiyordum. "Bu güzel am bana ait."

Başıyla onayladı, artık inkâr edemiyormuşçasına, "Seninim," diye fısıldadı.

Onu saha sıkı kavradım, ertesi gün morlukları olacağını biliyordum ama bitmesinden, onu yeniden kaybetmekten öyle korkuyordum ki kendimi durduramadım. "Aferin kızıma. Sen benimsin. *Hep* benim olacaksın."

37

EVERLY

Haklıydı. O hep benim bir parçam olacaktı. Ben de bir şekilde hep onun olacaktım. Ama...

"Ama o senin çocuğunu doğuracak, değil mi?"

"Damla" –sesi çatladı ve bedenim zevki hissederken kalbim sızladı. Acı ve haz, ruhumda birbirine çarpan bir karışımdı. Kendini bana adadığı hâlde yine de ihanet ediyordu– "onunla ne olduğu önemli değil. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim. Bunun önemli olduğunu gayet iyi biliyordu ama o an kendimi kaybetmiş, orgazma o kadar yaklaşmıştım ki tepki verecek hâlim yoktu. Sonra kıçıma sertçe vurdu, çığlık attığımda zevk dalga dalga içimden geçti. "Bunu kafana soksan iyi edersin. Boşanma bitene kadar bir an bile unutma. Sana yaklaşan her erkeği paramparça ederim. Bu konuda çok ciddiyim, Damla. Sen. Benim. Karımsın."

Söyledikleri yüzünden istemsizce aletini daha sıkı sardım, hain bedenim ona tepki vermeye devam ediyordu. İtişleri daha da düzensizleşti, inledi, yapmaması gerekirken içime boşaldı. Ama ben kalçamı ona bastırıp hepsini istedim. Eğer bu son seferimizse onun her parçasını almak istiyordum.

Bir saniye sonra koridorda Anastasia'nın sesini duydum. Declan'ın kaşları çatıldı, yutkunurken ondan uzaklaşıp aceleyle

taytımı yukarı çektim. "Boşanma kâğıtlarını imzala, Declan." Sözler ağzımdan çıkarken gözlerim yine yaşlarla doldu.

"İmzalamayacağım, Everly." Başını iki yana salladı, hâlâ ıslaklığımla parlayan aletiyle karşımda duruyordu. Saklamaya bile yeltenmedi, hiçbir şey olmamış gibi beni ensemden tutup kendine çekti. Dudaklarımı öperken ne izin istedi ne de bir an olsun tereddüt etti. Kızgınlığımı göstermek için alt dudağını ısırdım ama o sadece inledi, dilini ağzıma daldırmak için iznimi bekledi. Declan benim zaafımdı, bedenim ona hemen karşılık verdiğinde beni bir kez daha öptü. Dudaklarımın her köşesini ezberlercesine iştahla yuttu.

Onu ittiğimde nefes nefese kalmıştım. "O kâğıtları imzalayacaksın, Declan. Çünkü Anastasia dışarıda ve artık bu ilişkinin bir yere varmasını bekleyecek vaktim yok. Bu iş bitti. Bir ayın var."

Onun yanından geçip saatimi okutarak kapıları açtığımda Anastasia hızla içeri dalıp Declan'la tartışmaya başladı.

Ona tek kelime etmedim. Etmeme gerek yoktu. Bu odadan çıkmam gerekiyordu. Uber çağırdım ve dolabıma gidip eşyalarımı toparladım. Kendimi kaybetmiştim ama bunun bir daha olamayacağını biliyordum. Hele ki o odadan çıkışımı Anastasia görmüşken kalbim bir kez daha kırılmıştı.

O gece duş alırken Declan'ın ve annemin aramalarını görmezden geldim. Ama Tonya aradığında görmezden gelemeyeceğimi biliyordum.

Saçlarımı havluyla kuruturken telefonunu açtım. "Tonya, ne oldu?"

"Hapisten çıktı ve seni arıyor." Sadece beş kelimeydi ama kanımı dondurmaya yetmişti. Elim titredi, kalbim göğsümden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

"Neden?" diye fısıldadım.

Derin bir nefes aldığını, sonra bir tane daha aldığını duydum, ardından cevap verdi. "Buraya uğradı. Seninle Declan

hakkında konuştu. Bu sefer çok gergindi. Ben..." Duraksadı. "Ona defolup gitmesini söyledim, Evie. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Çok öfkeliydi. Ama gitti ve duyduğuma göre kasabada insanlara senin hakkında sorular sormaya başlamış–"

Sertçe sözünü kesip, "Oradan ayrılman lazım, Tonya. Buraya gel ve ortalığın biraz sakinleşmesini bekle," dedim. Tonya, onu korumaya çalışmamı hiç hoş karşılamazdı. O herifin bize yaşattığı dehşete birlikte maruz kalmıştık. Bu bizi ömür boyu birbirimize bağlamıştı ama aynı zamanda ayırmıştı da.

Zalimlikti.

Onun bize yaptıkları zalimlikten başka bir şey değildi. Beni ruhen öyle bir yere sürüklemişti ki başta niyetini sorgulamamış, güvenimi nasıl yavaşça kırdığını fark etmemiştim. Kendime olan inancımı yerle bir etmişti. Tonya'yla yaşadığımız acı, bir araya geldiğimiz her seferinde o ânı yeniden yaşıyor olmamız bizi birbirimize yabancılaşmaya zorlamıştı. Arkadaşım bana her baktığında acıdan başka bir şey görmüyordu, ben de ona pişmanlık ve suçluluk duymadan bakamıyordum. "O kasabada olmak sağlığın için iyi değil."

İçini çekti. "Artık biliyorum. Tanrım, artık çok iyi biliyorum. Seninle birlikte ifade vermeliydim, Evie."

Ayrıldığım kasabanın iyi yanlarını görmeye çalışarak itiraz etmeye kalkıştım. "Bilmiyorum, belki de öyle değil–"

"Seni kovan bir kasabayı savunma artık, Evie. Beni de savunmayı bırak. Senin yanında olmalıydım! Bana saldırdığını bile söyleyemedim. Ne kadar korkağım, değil mi?" Gözlerimi kapadım ve o ânı tekrar yaşamamak için elimden geleni yaptım. "Ben de aynı şekilde seni kasabadan kovmuş kadar oldum. Oysa tek istediğim her şeyin yok olmasıydı ama yok olmadı. Eğer gidersem bu sefer onun istediği olacak. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Onu durdurmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Hayır. Sen benim için gittin ama durum farklı olsaydı kalırdın. Kalacağını biliyorum. Karşısında dimdik durarak hiçbir şey söylemeden onu her gün yanından geçip gitmeye mecbur bırakırdın çünkü sen acını dışarı atmak yerine sonuna kadar sahiplendin. Benim gibi dağılmadın. Seni her gördüğümde o kadar çok korkuyordum ki–"

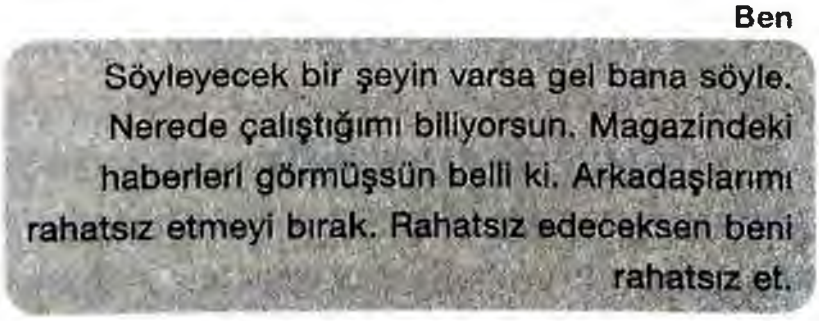
"Açıklamana gerek yok," demeye çalıştım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Söyledikleri tam olarak duymayı umduğum şeylerdi ama yanında olup ona sarılamıyordum, her şeyin yoluna gireceğini söyleyemiyordum.

"Biliyorum. Hiçbir şeyi açıklamama izin vermedin zaten. Beni asla bir şey yapmaya zorlamadın, oysa zorlamalıydın. Beni ona karşı ifade vermeye zorlamalıydın."

"Tonya," dedim uyarır gibi, "gel bir iki ay benimle kal. Güvenli bir yer buluruz–"

"Yapamam," dedi sertçe. Sonra boğazını temizledi. "Bunu yapamam, Evie. Seni seviyorum ama seni ve gözlerindeki o bakışı görmeye dayanamam. Hiçbiri senin suçun değildi fakat ben... ben seni mahvettim ve ne kadar istersem isteyeyim bunu geri alamam. Sadece dikkatli ol." Başka bir şey söylemeden telefonu kapadı.

Ben de elimden gelen tek şeyi yaptım. Bir mesaj attım.

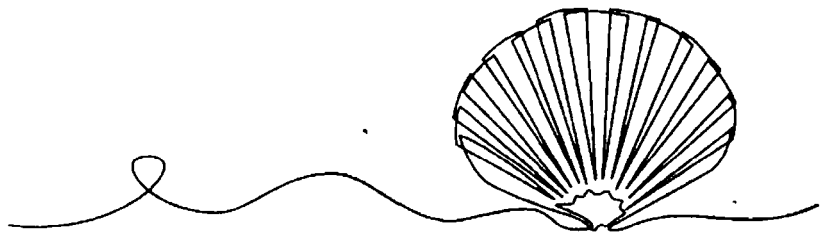

Sonra mesajlaşmayı sildim.

Ninova

38

EVERLY

Bir hafta boyunca Declan her sabah kapıma kahve bıraktı. Hiç mesaj atmadı ama dışarıda hep bir şoför bekliyordu. Kalbim her an kanaya kanaya parçalanıyordu.

Onu Anastasia'yı işe bırakırken gördüğüm her an.

Onu işten çıkıp o kadınla akşam yemeği yemek için otele girerken gördüğüm her an.

Anbean.

Artık benimle konuşmaya çalışmıyordu, ben de onunla konuşmaya yeltenmedim. Ama ikimizden biri bile imzalanmış boşanma evrakını diğerinin kapısına bırakmadı. İkimiz de o tetiği çekemedik.

Aklım başka şeylerle meşguldü, özellikle de işten eve döndüğümde bilinmeyen bir numaradan gelen aramayı görünce.

"Everly, seni yakalayabildiğime çok sevindim. Nasıl oldu da gözümüzden kaçtı bilmiyorum ama şu anda tıbbi kayıtlarını kontrol ediyordum ve ilk muayenende doğum kontrolü kullandığını söylediğini hatırlıyorum, yapılan kan tahlilinde her şey harikaydı, yalnızca... artık çocuk sahibi olmaya çalışmak zorunda değilsin. Zaten hamilesin."

"Affedersin?" Tezgâha tutundum. "Ne?"

"Ben de şaşırdım. Spiral doğum kontrol yöntemi olarak epey etkilidir ama her yüz kadından yaklaşık dokuzu yine de hamile kalabiliyor. Bu ay regl oldun mu?"

"Hayır." Üç aydır olmadığımı biliyordum. Ama hiç dert etmemiştim. "Fakat doktor, doğum kontrolünü bırakınca reglimin düzensiz olabileceğini söylemişti ve–"

"Tamamdır, işte bu durumu netleştiriyor." Kadının sesi heyecanlıydı, oysa ben bayılmak üzereydim çünkü hayatımın tamamen değişmek üzere olduğunu hissetmiştim. "Kaç haftalık olduğunu öğrenmek için test vermen gerekecek. Bu kadar kapsamlı genetik taramalar yaparken bunu gözden kaçırmış olmamız çok üzücü. Yeni ekibimiz büyük ihtimalle MyChart sistemine kaydetmeyi ihmal etmiş. Bay Hardy'yle birlikte hangi gün sizin için uygun olur?"

"Hangi gün mü uygun olur?" diye tekrar ettim, şok içindeydim. Hiçbir gün. Biz çocuk sahibi olamazdık. Mümkün değildi. O sırada korunuyorduk. Hamile kalmam imkânsızdı.

Ama kalmıştım ve Declan beni sevmediğini söylemişti. Boşanma belgelerini hazırlamıştık. Sık sık Anastasia'yla takılıyordu. Şu an bile onunla birlikte olabilirdi.

"Cuma 15.00 uygun mu?"

"Cuma gelebilirim," dedim donuk bir sesle, kalbim göğsümden kaçıp gitmek ister gibi çarpıyordu. Görüşüm bulanıklaşınca oturdum. "Cuma orada olacağım," dedim tekrar ve telefonu kapadım.

Saatlerce orada öylece oturdum. Ne telefona uzandım ne de kumandaya. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken sadece *Bunu kendi başıma nasıl başarabilirim?* diye düşündüm. Ona asla söylemeyeceğime yemin ettim. Çocuğumu sevgiyle büyüteceğime söz verdim. Declan'ı bu evliliğe zorlamak ikimiz için de doğru olmazdı.

Üstelik Andy geliyordu. Gelirdi, biliyordum.

Geçmiş peşinize düştüğünde ondan kaçamazdınız. Onu savuşturur, sevdiğiniz insanlara zarar gelmemesi için ne gerekiyorsa yapardınız. Çocuğumla temiz bir başlangıç yapabilmek için bu süreci kendi başıma atlatmam gerekiyordu.

Declan'ın benden uzaklaşması doğru bir karardı. O sevgi dolu bir ailede doğmuştu, sevgiyle sarmalanmıştı ve o sevgiye sımsıkı tutunmuştu. Ailesi, sevginin vücut bulmuş hâliydi.

Bense bana yalnızca kendime güvenmem gerektiğini öğreten bir annenin çalışıp didindiği bir evde doğmuştum. Sevgiye hasret büyümüş ve bunu yanlış yerlerde aramıştım.

Kendi yaşadıklarımı çocuğuma yaşatamazdım. Bu yüzden boşanma belgelerini imzaladım ve onlara sarılıp ağlayarak uyudum.

* * *

Ertesi sabah, belgeleri katlayıp yüzüğümü parmağımdan çıkardım ve zarfı bırakmak için kapıyı açtım. Bunun yerine kapımda hâlâ buharı tüten bir bardak kahve buldum, sanki yeni bırakılmış gibiydi. Telefonum bipledi.

Declan

Kahven hazır. Şoför birazdan gelir. İyi çalışmalar.
Bugün iş yerinde olmayacağım.

Ne güzel, diye düşündüm. Ama sonra hemen aklıma şu an nerede olabileceği geldi. Zarfı posta kutusuna koyarken bile bu düşünce aklımdan çıkmadı.

Belki günlerce ortalıkta olmayacaktı. Belki ben o esnada nereye taşınacağımı planlar, konuşmak zorunda kalmadan gitmeye hazırlanırdım. Konuşmak umurunda bile olmayabilirdi. Anastasia hayatındaki her şeyi yoluna koymuş gibi görünüyordu.

Şoförü beni çocuklarla yoga yaptığım yere götürdü, ardından bire bir seanslarla devam ettim. İş çıkışı Clara'nın pastanesine uğrayıp durumu haber verdim. "Bir ay içinde buradan ayrılacağım gibi görünüyor ama iletişimde kalmak isterim."

"Hayır, ayrılmıyorsun," dedi inanamayan bir sesle ve sonra mutfakta çığlık attı. "Lanet olsun. Elimi yaktım." Köşeyi dönüp barın öbür tarafında yanıma oturdu. "Neler oluyor?"

"Burada işim bitti. Sürem doldu. Zaten en başından beri hiç buraya ait hissetmedim."

"Sen delirmişsin. Buradaki tek gerçek şey sensin ve seni kaybedemeyiz. Noah sonunda insan gibi davranmaya başladı, Wes nihayet egosunu dizginledi. Dom neredeyse uzun zamandır hak ettiği o yumruğu yiyecekti ve Declan..." Durdu ve ellerimi tuttu. "Sensiz mahvolur."

"Şimdi kız kardeşinle birlikte."

Yüzünü buruşturdu. "Hatırlatma şunu. Beraber gibiler ama..." Ayağa kalktı, camekânın yanındaki tezgâhtan iki *brownie* aldı ve gözlerini kısıp başını iki yana salladı. "Bir tuhaflık var. Declan neredeyse onunla konuşmuyor, dönüp yüzüne bile bakmıyor. Anastasia bana ilişkileri hakkında bir şey söylemiyor, demek ki konuşacak bir ilişkileri bile yok. Bu akşam yemeğe gideceklermiş ama Anastasia..."

"Yemeğe mi gidiyorlar?"

Clara *brownie*sinden koca bir ısırık aldı ve bana da bir tane uzattı. Elleriyle yaptığı *brownie*leri geri çevrilmezdi, şu an buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. "Muhtemelen önemsiz bir yemektir," diye homurdandı ama ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk. "Ah, Evie, bunu o kadar dert etme. Seni sevdiğini biliyorum. O sadece..."

"O beni sevmiyor." Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapadım ve büyük bir ısırık aldım.

"İçsek mi?" diye sordu.

İç geçirdim. "Hayır. Şu *brownie*lerden on tane yiyelim ve belki biraz da dondurma."

Başıyla onayladı, yüzünde hiç silinmeyen üzgün bir ifade vardı ama o an yapılması gereken neyse onu yaptı. *Açık* tabelasını ters çevirdi, müziği son ses açtı, tüm tepsiyi önümüze getirdi. "Eğer seni iyi hissettirecekse önümüzdeki birkaç ay Dom'la Pasifik Kıyısı Resort'unda çalışmak zorunda kalacağımı düşün. Ne kadar korkunç. Gerçi ondan pek hazzetmesem bile yine de gözümü alamıyorum. Hardy erkekleri bizim türümüzün çözülemeyen gizemleri."

Bir *brownie* daha alıp ağzıma tıktım ve konuşmasına izin verdim.

Bir saat boyunca oturup erkekleri konuştuk, büyümeyi, tatillerde neden hiç birlikte olmadığımızı. Florida'da geçirdiğim tüm süre boyunca tek tesellim Clara'yı bulmuş olmamdı.

Vibe'a doğru yürüdük, Declan'ın şoförüne geç kalacağımı mesajla haber verdim. Oturduk, yedik içtik, sohbet ettik.

Geri döndüğümde konuk evinin ışıklarının açık olmasını beklemiyordum. Ama kapıyı açmaya çalıştığımda zaten aralıktı ve Declan içeride beni bekliyordu. Oturma odasındaki yumuşak ışık yüzüne vuruyordu. Üzerinde kolları kıvrılmış bir gömlek vardı, bir elinde de viski bardağı tutuyordu.

"Geç kaldın."

"Geç mi?" diye sordum hayretle. "Saat daha on bir."

"Normalde onda ışıklarını kapatırsın."

Güldüm, spor çantamı yere bırakıp ayakkabılarımı çıkardım, sonra da burada olmasıyla ilgili ne düşüneceğimi bilemez hâlde onu seyrettim. "Sanırım artık benimle ilgili her şeyi biliyorsun."

Omuz silkti, bardağındaki amber rengi sıvıyı çalkaladı. "Pijamanı giymek ister misin?" Yanıt vermeden yanağımın içini kemirdim. "Sanırım spor salonunda duş aldın."

Gözlerimi devirdim ve spor kıyafetlerimle oturmak yerine uyku tişörtümü giymek üzere yatak odama geçtim. Saat geç

olmuştu, rahat olmak istiyordum. Döndüğümde yüzünde hiç de içten görünmeyen bir gülümsemeyle hâlâ orada oturuyordu. Sonra ayağa kalktı, arka cebinden o sabah ona bıraktığım zarfı çıkarıp uzattı. "Bak. Alışkanlıklarının kölesisin ve bu da bu akşam seni burada bulamayacağımı biliyor olmamın asıl nedeniydi."

Belgeleri sehpanın üstüne *pat* diye çarptı. Yerinde sallandığını, gözlerinin donuk göründüğünü, viski gibi koktuğunu fark ettim ve sarhoş olmadığından emin olmak istedim.

"Bu alkollüyken konuşulacak bir konu değil," dedim.

*Cık cık*ladı. "Peki ne zaman konuşacağız, Everly? Yoksa buraya gelip konuşmak istemeyeceğimi mi sandın? Belgeleri ve alyansı kapıma bırakmanın yeterli olacağını mı sandın?"

"Declan," diye söylendim ve kalbimi yatıştırmaya, onun bu saatte burada oluşunun kavga dışında bir anlamı olmadığını vücuduma anlatmaya çalıştım. Bir bardak su almak için mutfağa geçtim ve tezgâhtan bir elma kaptım. Elmayı keserken mırıldanarak konuştum. "Her şey bitti diye düşünmüştüm. Sen artık Anastasia'ylasın–"

"Onunla değilim." Bu cümle ağzından çok hızlı çıkmıştı. "Ona katlanamıyorum bile. Hiçbir kadına katlanamıyorum çünkü hep aklımdasın."

"Declan, bu akşam onunla yemeğe gittin," diye çıkıştım. Sonra bir dilim daha kestim.

"Evet." Viskisinden bir yudum aldı, mutfak tezgâhının yanına gelip bardağı sertçe granit yüzeye bıraktı. "Ve bu akşamı onunla geçirebilmek için çok fazla içtim. Ama tahmin et ne oldu, Everly? Onunla işim bitti. Bir daha görüşmeyeceğim."

Bana iyice yaklaştı, göğsü koluma değiyordu. Yandan bakarken göz göze geldik. "Ne?" diye fısıldadım.

Arkama geçip bedeniyle beni hapsetti. Uyku tişörtüm yukarı sıyrıldı. "Aletim senden başkasını istemiyor. Tüm bunları senin için yaptım."

Ninova

Söyledikleri hiçbir mantık taşımıyordu. Sorgular gibi kaşlarımı çattım.

"Sonra o lanet boşanma evrakını gördüm ve sen evde yoktun. Başka biriyle miydin?" Sesi öfke doluydu.

Omzumun üstünden ona baktığımda yeşil gözlerinin kıskançlıkla parladığını gördüm. "Biriyleysem ne olmuş?" diyerek çenemi kaldırdım.

Güldü, başını aşağı yukarı sallamaya devam etti. Sonra ellerinden biri uyluğumdan yukarı kaydı, bacaklarımı araladı. "Bakalım mı?" dedi elini tişörtümün altına sokarken. Hayır diyemedim çünkü tahrik olduğumu anlamıştı. "Her zamanki gibi sırılsıklam," diye fısıldadı kulağıma, sonra homurdandı ve beni çevirdi. "Sen elmayı yerken ben de seni yiyeceğim."

Dizlerinin üstüne çöktü, iç çamaşırımı kenara itti ve beni tatmaya başladı. Vücudumun her noktası hassaslaşmıştı ve artık nedenini biliyordum. Hamilelik bedenimi etkilemeye başlamıştı, tenimdeki dokunuşu karanlık bir gecede çakan şimşek gibi elektrik yüklüydü. "Declan, sarhoşsun–"

"Yani sarhoşken sırılsıklam olan karımı şımartmayacak mıyım? Sadece tadına bakmak istiyorum, Damla," dedi. Dili tenime dokunduğunda ürperdim. "Alkolden daha tatlısın, güzelim. Sarhoş olacaksam seninle olayım." Sonra dilini içime daldırdı. Tüm bedenimi sahiplenircesine acımasızca, vahşice yalamaya, klitorisimi ısırıp parmaklarıyla içime girip çıkmaya devam etti.

Başını kavrayıp hızlanmasını söyledim. Tıpkı geçmişte söylediği gibi aceleci davranıyordum ama umurumda değildi. Onu bacaklarımın arasında istiyordum, başkasıyla değil benimle olmasını istiyordum. Onu istiyordum.

Ağzına boşaldığımda beni sıkıca tuttu ve orgazmın sarsıntıları eşliğinde, dilinin üzerinde gidip gelerek adını inledim. Sonra benden uzaklaştı ve iç çamaşırımı tekrar yerine çekti.

"Evet, başka biriyle olmadığını biliyordum. Çünkü amın başka kimse için böyle kasılmaz."

"Declan–"

"Onunla çocuk falan yapmıyorum. Onunla çıkmıyorum bile. Sadece rol yapmam gerekti. Ayrıca seninle de boşanmıyoruz." Belgeleri alıp hepsini parçaladı. İkiye ya da üçe bölmedi, tamamen parçaladı. Ben izlerken kâğıtları lime lime etti.

"Delirmişsin sen," dedim başımı sallayarak çünkü sanırım ben de deliydim; gerçek olabileceğine dair küçücük bir umut bile olsa kalbim buna tutunmak istiyordu. Son birkaç gündür karanlıkta boğulan kalbim, o minicik ışığa tutunmak istiyordu. En umutsuz zamanlarda bile umut hiçbir zaman bizi terk etmiyordu. "Sarhoşsun ve mantıksız davranıyorsun, Declan."

"Değilim." Telefonunu alıp bana uzattı. "Şunu oku."

"İstemiyorum." Başımı iki yana salladım. Yine yeni bir manşet, muhtemelen o ve Anastasia'yla ilgili bir haber daha çıkmıştı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Bir hafta içinde tüm gazetelerde olacak. Bir süredir bunu planlıyordum ama okumanı istiyorum."

Ona baktım, reddedemeyeceğimi biliyordum. Gözleri bana âdeta yalvarıyordu. Sanki benden istediği son şeymiş gibi.

EVERLY BELAFONTE DECLAN HARDY'YE BİR ŞANS DAHA VERECEK Mİ?

Declan Hardy tarafından Everly Belafonte'ye yazılmış bir mektup:

Everly,

Ben yazar falan değilim. Amerika'nın güvenini bir topu yakalayarak ve rakiplerin içinden geçerek kazanmış, emekli bir futbolcuyum. Genellikle içgüdüyle hareket eder, daima kalbimi dinlerim. Bu da beni bugünlere getirdi.

Mirasımızla ilgili kararları alırken de aynı şekilde ilerledim. Sen HEAT şirketinin hisselerini kurtarabilmem için benimle evlenmeyi kabul ederek bana yardımcı oldun. Benim ve benimle beraber başkalarının değer verdiği şeyleri korumak için elinden geleni yaptın.

Bunu asla kendin için yapmadın. Sadece kendi çıkarını düşünseydin kapıyı çekip gider, hiçbir şeyi kabul etmezdin. İşte bu yüzden HEAT imparatorluğu sana sonsuza dek minnettar olmalı. Ben sana sonsuza dek minnettarım.

Ama bundan da öte, sana âşığım. O gece sana âşık olmadığımı söylemiştim. Yalandı. Sırf miras uğruna sevdiğim kadını böyle bir evliliğe mahkûm edemezdim. Sevdiğim kadınla zoraki bir evliliğe devam edemezdim. Ben seninle Evde Tek Başına *izlemek, gece geç saatlere kadar uyanık kalmak, birlikte bileklik yapmak ve her sabah seninle kahvaltı etmek istiyorum.*

Parmağındaki yüzüğü bir miras koşuluyla değil, birbirimizi sevdiğimiz için takmanı istiyorum.

Seninle çocuklar yapmak istiyorum. Kaç tane istersen. Daha önce söylediğin gibi bir sürü olsa bile. Bunu Carl istediği için değil, yoga eğitmeni annesine benzeyen küçük bir kız çocuğunu HEAT'te görmek için istiyorum. O bebeğin benim olmasını öyle çok istiyorum ki canım yanıyor, Everly.

Mutlu sona ulaşmak istiyorum ama bunu kendi şartlarımızla başarmak istiyorum, başkalarının değil.

Miras payın güvende. Bunun için gerekeni yaptım, emin olabilirsin.

Umarım bunu okuduğunda kalbimin de artık güvende olduğunu söylersin. Çünkü o sana ait.

Seninkinin de bana ait olması için bana bir şans verir misin?

Ninova

Declan Hardy, Everly Belafonte'yle şu an için iletişime geçilmesini istememiştir. Everly Belfonte bu mektubu okuyana dek Declan Hardy'nin dileğine saygı gösteriyoruz.

"Bana yeniden başlamak için bir şans ver, Damla. Lütfen?"

"Annemin yoga stüdyosunu aldığını mı söylüyorsun sen şimdi?" diye fısıldadı ve çenesi titrerken gözlerime baktı.

"Her şeyi ayarladım. Böyle yapmak zorundaydım, sana her şeyin bittiğini düşündürmeliydim çünkü aksi hâlde kabul etmezdin."

"Sen..." Sesi titredi, derin bir nefes aldı. "Onunla çocuk yapmıyorsun yani?"

"Hayır, Everly. Tanrı aşkına, hayır. Asla öyle bir şey düşünmedim." Ellerimi tuttu ve hiç bırakmak istemiyormuşçasına sıktı. "Sana bunu söyleyemezdim. Durmamı söylerdin, karşı çıkardın, beni vazgeçirmek için her şeyi yapardın. Onunla yan yana olmaktan nefret etsem de Anastasia her şeyin üzerinden tekrar tekrar geçmek istedi. Ama bunların hepsi senin içindi. Sadece senin için. Annenin stüdyosunu almak zorundaydım, o her şeyden önemliydi."

"Ne? Neden?" diye fısıldadım. Kalbim hızla çarparken söylediklerini anlamaya çalıştım.

"Carl, yasal yardımı reddettiğinde, parasını istemediğinde, yardımı tekrar tekrar geri çevirdiğinde seninle mücadele etmedi. Kimse senin için mücadele etmiyor ve bu da zaten istemediklerini gösteriyor. Oysa sana her şeyi vermek için savaşmalıydı. Şimdi ben senin için her gün savaşacağım. Aile dediğin budur. Yoga stüdyosu için savaştım. Sana seni sevmediğimi söylemek kalbimi paramparça etti çünkü ben seni her şeyden çok seviyorum. Bu imparatorluktan bile, hisselerden bile çok. Tüm bunları senin mutluluğun için feda etmeye razıyım. Yoga stüdyosunu aldım. Şimdi senden bana bir şans vermeni istiyorum."

"Ama sen–" Aklım karışmıştı. İçimde aşk ve umut birbirine girmişti. Bastırılmış duygularım yeniden gün yüzüne çıkıyordu.

Beni seviyordu. Kalbimi istiyordu. Kalbim artık onun elinde parça parça yeniden bir araya geliyordu.

"Bunu yapmamın sebebi o yoga stüdyosuydu. Baştan başlayabilmemiz için. Artık miras yükü yok. Bir şansa daha ihtiyacım var. Bir kez daha denemeye ihtiyacımız var çünkü bu saçmalıktan bıktım. Yemeklerimi sensiz yemekten bıktım. Sensiz olmaktan bıktım. Karımı özlemekten ve onu ulaşılmaz sanmaktan bıktım. Sen gerçekten karımsın. Zorunlu olduğu için değil, bir vasiyet için değil. Seni sevdiğim için. Sensiz doğru düzgün düşünemiyorum bile."

"Bu iş sadece evli olmakla yürümez, Declan–"

"Öyleyse yeniden başlayalım." Sesi her şeye razı gibiydi. "Sana çıkma teklif edeceğim, neye ihtiyacın varsa yapacağım. İstersen yıllarca seni tavlamaya çalışırım. Yeter ki evet de."

"Sanırım her şeye en başından başlamalıyız," dedim usulca. Çünkü ben de denemek istiyordum. Onunla çıkmak istiyordum, hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Onu istiyordum.

Umut etmek istiyordum.

Evet, umut korkutucuydu ama Declan buna değerdi.

İnsan hep bir gün mutlu sona ulaşacağını umut etmeliydi.

Bana yaklaşıp dudaklarımdan öptü, sonra kucağına alıp evine götürdü.

Beni yatağa yatırıp usul usul sevişti ve ait olduğum yerin orası olduğunu söyledi.

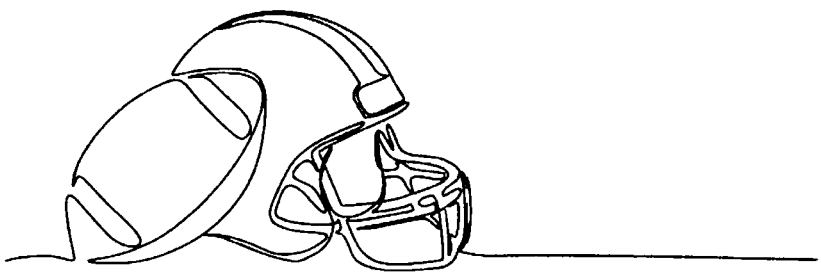
Benim de tek istediğim buydu.

Tek sorun hâlâ bir bebeğimizin olmasıydı.

Ona mutlu sonumuzun şimdiden başladığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

39

DECLAN

"Ne yapıp edip onları olabildiğince çabuk buraya getir," dedim o sabah erkenden abime. "Orayı bir an önce yıktırmak istiyorum."

Bir saat içinde yıkım ekibini getirdi. Everly bir saat daha uyuduktan sonra dışarıdaki gürültüyle yataktan fırladı. Onun şaşkın hâlini izledim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu telaşla, üstündeki yorganı kenara atarken. Sırıtıp başımla onayladım ve elimdeki gazeteye geri döndüm. Hardy İmparatorluğu hakkında çıkan saçma bir haberi okuyordum. "Declan Hardy, bu ne saçmalık böyle?" dedi kocaman açılmış gözlerle.

"Ne oldu?" diyerek başımı kaldırdım. Kahvemden bir yudum aldım, sonra tekrar gazeteye gömüldüm.

"Evimi yıkıyorlar!"

"Senin evin burası," dedim sakin bir sesle.

"Aman Tanrım, orada eşyalarım var!"

"Yıkıma başlamadan önce asistanıma hepsini çıkarttırdım," dedim ön kapıyı işaret ederek. "Değerli olan her şey valizlere konularak ön tarafa bırakıldı."

"Orayı neden yıkıyorsun?" diye sordu, yüzü allak bullak olmuştu.

Ninova

"Bir zamanlar orada yeni bir hayata başlamanın mantıklı olduğunu söylemiştin. Şimdi burada yeni bir hayata başlamamızın zamanı geldi."

"Aklını kaçırmışsın sen. Orada yaşayarak da bir ilişki yürütebilirdim, bunu biliyorsun değil mi?" Başını iki yana salladı ama dudaklarında hafif bir tebessüm gördüm. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamayı seviyordu ama benim hiç düşünmeden harekete geçmemi daha çok seviyordu.

"Hayır. Bir kere daha sensiz olmaya katlanamam. Ne şimdi ne de herhangi bir zaman."

Gözlerindeki ışıltıyı gördüm, bunu en az benim kadar istediğini biliyordum. "Misafir odasında kalacağım. Daha fazlasını hak etmek için uğraşmak zorundasın, Declan Hardy."

"Sen ne istersen yaparım, yeter ki burada ol. Yeter ki birlikte olalım. Ayrıca bil ki ben seni seviyorum."

"Durup durup bunu söyleyemezsin."

"Söyleyebilirim, söyleyeceğim de. Sanırım sen yeğenimle dans ettiğinde anlamıştım. En azından bir yanım biliyordu." Sabah giyinirken arka cebime koyduğum yüzüğü çıkardım. "Farklı bir yüzük mü istiyorsun?"

"Declan, o yüzüğü bebeği konuştuktan sonra takarım–"

Telefonum çaldı, ekranda bilinmeyen bir numara belirdi. Cevaplamamı işaret edince beni bölen kişinin kim olduğunu öğrenmek için hızla açtım. "Meşgulüm–"

"Merhaba, Bay Hardy. Hamilelik için bir kez daha tebrikler. Sizi ve Everly'yi cuma günü saat üçte görmek için sabırsızlanıyoruz. Evrakla ilgili Everly'ye ulaşamadık da size soralım dedik. Acaba–"

"Beni ne için tebrik ettiniz?"

"Bebek için. Aman Tanrım, size söylemedi mi?"

Telefonu kapadım ve Everly'nin gerginlikle elleriyle oynadığını fark ettim. Sanki aramanın neyle ilgili olduğunu en başından biliyordu. "Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Emin değilim." Yanağının içini ısırdı, bütün soruları dürüstçe cevaplamaya hazırdı ama yine tek bir duygu bile göstermiyordu. Olsun, ben ikimiz adına yeterince duygusaldım.

"Kaç haftalık?" diye sordum, sesimi sakin tutup damarlarımda kaynayan öfkeyi gizlemeye çalışarak.

"Bilmiyorum. Cuma günü öğreniriz."

"Peki... benden mi?" Aslında sormamalıydım. Ama bunu benden gizlemiş olması, sanki benimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranması beni öfkelendirmişti. Belki de benden değildi.

"Pardon... *ne dedin* sen?"

"Benden mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Yanında durduğu sandalyeyi kavradı, sanki içten içe yanıyormuş gibi yüzü kıpkırmızı oldu.

"Peki neden benden sakladın o zaman? Yoksa Wes'ten olduğunu mu düşündün?" Adını anarken gözlerimi kapayıp burnumun köprüsünü sıktım. "Her türlü üstesinden geliriz."

Derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Ardından yanıma gelip beni sertçe itti. "Babalık testi mi istiyorsun, Declan? O zaman cuma günkü listeye onu da ekletelim. Senin için babalık testi, benim için de cinsel yolla bulaşan hastalık testi."

"Ne saçmalıyorsun sen?!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Biz hiçbir zaman birbirimize söz vermedik. Senin başka kadınlarla ne yaptığını ben nereden bileyim?"

"Ben seni tanıdığım günden beri başka hiçbir kadınla olmadım. Lanet olsun! Seni seviyorum!" diye bağırdığımda gözleri yaşla doldu.

"Harika. Ben de seni seviyorum. Ama kavga etmek istemiyorum," dedi acıyla, sesi çatallandı ve yanağından bir damla yaş süzüldü.

O tek damla gözyaşı hayatımı altüst etti. Karımın gözlerinin yuvalarında dönüp yere yığıldığını gördüm ve yere çakılmadan önce korkuyla adını haykırıp yanına koştum.

Hızlı hızlı nefes alıyordu, teni dokunulamayacak kadar sıcaktı ama gözlerini aralayacak kadar kendindeydi. "Yorgunum. Sanırım ateşim çıktı ya da öyle bir şey," diye mırıldandı.

"Lanet olsun." Onu yerden kaldırıp kanepeye yatırdım ve hemen özel doktoru aradım. Telefonu kapatır kapatmaz 911'i aramaya yeltendiğimde elimden tuttu.

"İyiyim, Declan. Bayılmadım, sadece çok başım döndü. Geçecek. Ambulans çağırırsan hastaneye götürürler, bütün gece orada kalırız ama ben bunu istemiyorum."

Gözleri âdeta bana yalvarıyordu. Ben de HEAT'in özel doktorlarından bir ekibi aramakla yetindim. Ateşini ölçtüm, 39.7 çıktı.

"Birden yükseldi. Sorun değil." Elini sallayıp geçiştirmeye çalıştı. Ama doktoru tekrar arayıp ateşini söylediğimde, sakin bir sesle gribe yakalanan hastalarda bu gibi durumların görülebildiğini açıkladı. Yine de hamile olduğu için soğuk suyla banyo yapmasını tavsiye etti. Ben de bağırarak hemen buraya gelmesini söyledim ve telefonu kapadım.

Everly'yi kucağıma aldım. Artık sadece bir kişiyi değil, iki kişiyi korumakla görevliydim ve ikisini de deliler gibi sevdiğimi biliyordum.

"Declan, ne yapıyorsun? Sadece biraz dinlenmem gerek." Dişleri çoktan birbirine çarpmaya başlamıştı, vücudu ateşle mücadele ediyordu.

"Artık bir bebek taşıyorsun, Damla. Bu da benim ikiniz için en iyisini yapmam gerektiği anlamına geliyor."

Onu kollarımdan indirmeden küvetin musluğunu açtım. Neyse ki duşun yanında kocaman bir küvet yaptırmıştım. Ama suyun soğukluğunu fark edince bu lüksün keyfini pek çıkaramayacaktı. "Sanırım küvette biraz dinlenebilirim."

Daha da titremeye başlamıştı, bu yüzden hiç hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. "Soğuk olacak."

"Ah, hayır!" Başını sallayıp geri çekilmeye çalıştı ama üstündeki geceliği çıkarıp onu kollarıma aldım. "Güzelim, seninle birlikte ben de gireceğim, tamam mı? Sadece beş dakika. Vücut ısını düşürmemiz gerekiyor. Bu ne senin ne de bebeğimiz için iyi."

"Bebeğimiz mi?" Gözlerini kaçırdı. "Onun sana ait olduğuna inanmadığını söylemiştin."

"Benim olmasa bile öyle olacak." Elimi karnına koydum çünkü biliyordum ki başka bir adamın çocuğu olsa bile ondan vazgeçmezdim. "Kendi çocuğum gibi büyütürüm."

Uzun uzun yüzüme baktı. "Sözlerinde samimisin, değil mi?"

"Hayatımda hiçbir konuda bu kadar samimi olmadım," dedim ona. Pantolonumun cebinden cüzdanımı çıkardım ve ayakkabılarımı bir kenara attım. Sonra onu kucağıma alıp tıpkı bir bebek gibi kollarımda tutarak soğuk suyun içine oturdum.

"Tanrım!" diye inleyerek bana sıkıca sarıldı. "Suyu sıfır dereceye mi ayarladın?"

"Şu an ılık," diye güldüm ama aslında onun ne kadar kötü hissettiğini fark edince ciddileştim. "Sen yanıyorsun sadece, o yüzden buz gibi geliyor. Doktor birazdan burada olacak. Seni kısa sürede toparlayacağız."

"Declan..." dedi gözlerime bakarak. "Andy'den sonra birlikte olduğum tek kişi sensin." Bunu fısıldarken başını göğsüme yasladı, kollarımın arasına sokulup ısınmaya çalıştı. İtirafı bütün bedenimi ateşe vermişti. Daha iyi hissetseydi ona buracıkta, bu küvette sahip olurdum.

Bunun yerine saçlarını okşadım ve onu asla bırakmayacağımı bilerek sımsıkı sardım.

40

DECLAN

Izzy

Çocuklar, bir yeğenimiz daha olacak!

Dimitri

Ne? Lilah, yine mi hamilesin?

Cade

Hayır, değil. Sadece karım ellerine hâkim olamıyor, gizlice tıbbi kayıtlara bakmış.

Dom

Bu yaptığın yasa dışı, Izzy.

Izzy

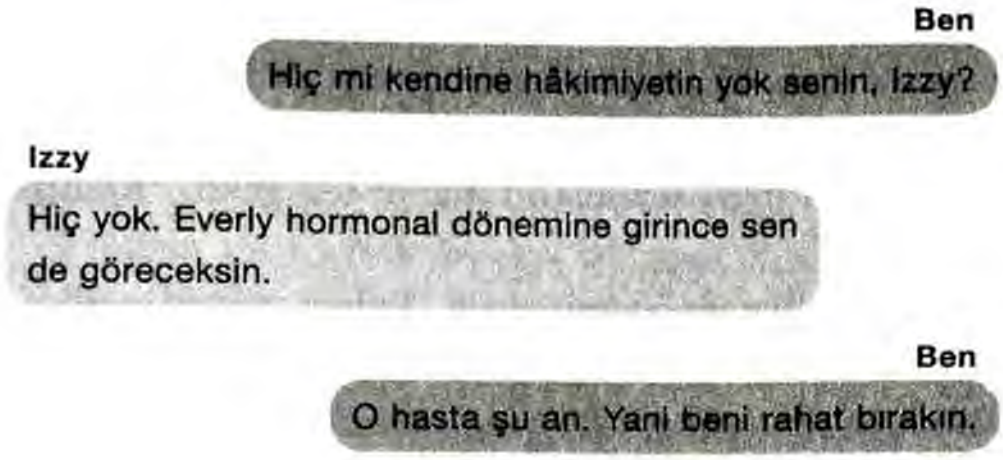
Benim hayatım zaten yasa dışı oldu artık. Hepiniz de bunun bir parçasısınız. O yüzden alışsanız iyi edersiniz.

Lilah

Konuya odaklanalım. Kim bebek bekliyor?

Izzy

Declan ve Evie!

* * *

Önce Dom aradı. Sonra Dimitri. Ardından Izzy. Onun telefonunu açtım ve azarladım.

"Bütün aile beni arıyor. Bu konuyla ilgilensen iyi edersin," diye homurdandım.

"Tamam, tamam. Aman Tanrım, biraz kibar olamaz mısın? Burada ailenin sonraki neslini taşıyorum," diye sızlandı. Sonra, "Ama annemizle babamızı daha fazla oyalayamam. İkizlere hamile olmam umurlarında bile olmaz. Onları bilerek görmezden geldiğini sanıyorlar," diye ekledi.

"Çünkü öyle yapıyorum." Omuz silkip uyuyan karıma baktım.

"Neden? Nasıl olsa eninde sonunda onunla tanışacaklar."

"Önce bunun gerçek olduğundan emin olmam gerekiyordu, Izzy." İç çekerek yüzük parmağımın etrafındaki siyah iple oynadım. O kadar çevirmiştim ki artık aşınmaya başlamıştı. Yakında bana yenisini yapmak zorunda kalacaktı.

"Eee, gerçek mi?" dedi alaycı bir sesle, sanki cevabı biliyormuş gibi.

"O kadar gerçek ki o şerefsiz eski sevgilisinin yıllardır kadınlara yaptıklarını ifşa ettiğimde üzerine basacak tek bir ayağı bile kalmasın diye uğraşıyorum."

Kahkaha attı ve işte bu yüzden dünyanın en iyi abisi olduğumu söyledi. "Al, kocamla konuş, onunla hallet bu işi. Ben kitap okuyacağım."

Telefonun diğer ucundan Cade'in sesi geldi. "Konuşmak istemiyorum."

"Harika. Ben de istemiyorum. Sadece o herifin ailesinin önümüzdeki haftalarda yayımlayacağımız haberlerden rüşvet yedirerek sıyrılmamasını garantiye almak istiyorum."

"Andy Baldeck'in ailesinin artık hiç parası kalmadı. Yatırım yaptıkları bütün şirketleri batırdın, ki bana sorarsan oldukça aptalcaydı."

"Sen olsan ne yapardın peki?" diyerek gözlerimi devirdim.

"Onu öldürürdüm," dedi hiç düşünmeden.

"Tabii. Ben bir Armanelli değilim."

"Hayır, sen bir Hardy'sin. Ama bence yakında bir Armanelli gibi olacaksın." Güldü. "Her neyse, bebek için tebrikler."

"Peki ikizlerin vaftiz babası olabilir miyim?"

"Ben de seninkinin vaftiz babası olursam neden olmasın?" Herif illa karşılığında bir şey koparacaktı.

"Tamam," dedim dişlerimi sıkarak

"Peki vasiyet işleri nasıl gidiyor? Carl belanı sikmeye son vermiştir umarım?"

Onaylayan bir ses çıkardım. Bayan Johnson daha bu sabah bana, Everly hamile kaldığı için StoneArm'ın artık hiçbir pay alamayacağını söylemişti. "Sanırım bitti. Gerçi artık fark etmez."

"Hiç fark etti mi ki? Yine de o hisseleri yedirmezdin." Sözlerindeki özgüvenden, benim bilmediğim bir şeyleri bildiğine emindim. "StoneArm'ın yarısı bana ait. Diğer yarısı da Stonewoodlara. İsteseydin sana verirdim."

"Şerefsiz herif–"

"Bebek ve karın için bana teşekkür etmen lazım, ahmak." Ardından telefon kapandı. Geri aramanın bir anlamı yoktu.

Ona kızgın da değildim, sonuçta onun sayesinde Everly benim olmuştu.

Everly kıpırdanarak gözlerini araladı. "Kiminle konuşuyordun?"

"Yoldan çıkmış aile fertleriyle," diye homurdandım onu kendime çekerek.

Beni itip yataktan fırladığı gibi banyoya koştu ve kusmaya başladı. Yorganı kenara atıp peşinden koştum. Yanına varır varmaz saçlarını tuttum, eğilip ona yardım ettim. "Bu grip felaket bir hâl almaya başladı. Tekrar doktoru arıyorum," diye mırıldandım.

"Hayır. Bu sadece sabah bulantısı." Titrek bir nefes aldı. "Sanırım."

"Ben yine de arayayım."

Derin bir iç çekip klozetin yanına oturdu. Doktoru ararken saçlarını okşadım. Doktor gelip tekrar muayene etti. On iki haftalık hamileydi ve sabah bulantısı bütün şiddetiyle başlamıştı. Ateşi düşse de bu bana güven vermedi. Onu yatağımda, battaniyelere sarılmış hâlde görmekten başka bir şey istemiyordum.

Besleyici içecekler içmesini, en sevdiği dizileri izlemesini sağladım. Sonraki üç gün boyunca tek yaptığımız bu oldu.

Dördüncü gün gözlerini bana dikip, "Ben işe gidiyorum, Declan. Sen de," dedi.

"Olmaz. Hastasın," diye karşılık verdim.

"İkimiz de neredeyse bir haftadır eve kapanmış durumdayız."

"Yarım hafta."

"Eee, ne olmuş yani? Yeterince uzun bir süre. Vücudumun hareket etmeye ihtiyacı var. Artık hasta bile değilim."

"Bu sabah kustun," diye çıkıştım.

"Her gün kusuyorum. Bu hamileliğin bir parçası." Hızla yanımdan kalktı, kabul etmeliydim ki birkaç gün öncesine göre çok daha çevikti. "Eşyalarımın olduğu valiz nerede?"

Onun için her gün giyeceği kıyafetleri hazırlıyordum, diş fırçasını bile banyoya koymuştum. O yatarken eşyalarını yerleştirdiğim dolabı işaret ettim. "Yerleştirdim."

"Ne zaman?"

"Sen uyurken."

"Daha burada kalıp kalmayacağımı bile konuşmamışken sen eşyalarımı buraya mı yerleştirdin? Konuk evinde ya da–"

"Konuk evi artık yok."

"Çünkü aptallık ettin."

"Hayır çünkü seni orada bırakıp her gün deli gibi endişelenemem. Ben bana ait olana sahip çıkarım, Everly. Sen benimsin. Bebek benim. Bana ait olanı da yatağımda, yanımda güvende isterim."

"Saçmalık bu. Biz seninle daha doğru düzgün çıkmadık bile."

"Peki." Elini tutup onu mutfağa doğru sürükledim. "İlk buluşmamız bu olsun. Kahvaltı buluşması. Ne pişirmemi istersin?"

Yüzü soldu. "Pek iştahım yok."

Onu kucağıma alıp yatağa geri götürdüm. "Gördün mü? Hastasın."

"Sadece birkaç kraker atıştırmam lazım, sonra geçiyor. Ama nedense hep patates kızartmasıyla dondurma yemek istiyorum. Eskiden yaşadığım kasabada küçük bir lokanta vardı, oradan alırdık..."

Ona gülümsedim. "Tamam. Şöyle yapalım, sen uyu, ben sana patates kızartmasıyla dondurma almaya gideyim. Spor salonu konusunu yarına bırakırız."

Safir mavisi gözlerini kısarak bana baktı, sanki kabul edip etmeme konusunda kararsızdı. "Bir gün daha, Declan."

Ve o tek günü özel kılacaktım. Dakikalar içinde yine uykuya daldı. Ben de internette memleketindeki lokantaya benzer bir yer bulup hemen sipariş verdim. O uyandığında evin her yeri patates kızartması kokuyordu.

"Declan, iyice delirdin sen artık," dedi ama gülüyordu ve elini uzatıp tabağı kaptı. Çocuğumun annesini doyurmam gerekiyordu ve bunu yapmak için her yolu denerdim.

Bir gün daha kazanmıştım. Ama sonra işe dönmesi gerektiğinde ısrar etti. Çocuklar onu özlemişti, o da çocukları özlemişti. Buna karşı çıkamazdım.

O daracık taytını, sporcu sütyenini giyip sanki her şey normalmiş gibi işe döndü. Dom yanına gelip ona sarılarak tebrik ettiğinde başıyla onayladı. Onun dışında gün her zamanki gibi ilerledi.

Everly durumunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Hamileliğin başıydı, beklemesi gerekiyordu. Ben de üstüne gitmedim. Toplantılarım vardı, telefon görüşmelerim vardı, ilgilenmem gereken işlerim vardı.

Üç gün boyunca işe geri döndük.

Üç gün boyunca herkes, hiçbir şey değişmemiş gibi davrandı.

Ta ki Anastasia, ağlayarak ofisime gelip sonra da Everly'nin yoga dersini basmaya kalkana kadar. O içeri girmeden önce karım karşısına dikilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet, Anastasia?"

"Onu benden çaldın." Parmağıyla Evie'nin omzunu dürttü.

"Affedersin?"

"Onu benden çaldın, şimdi de her şeyimi çalmaya çalışıyorsun."

Anastasia'nın ondan nefret etme sebebi buydu işte. Everly onun seviyesine inmiyor, geri adım atmıyordu. Koca bir kasaba onu yalan söylemekle suçladığında bile dimdik durmuştu. Anastasia onu yıkamayacaktı.

"Sana kocama göz dikersen karşı çıkacağımı söylemiştim. Yalan değildi. Ama bir düğün ya da yemin tazeleme töreni yaparsak seni de davet edeceğim. İkinizi de kardeşim olarak hayatımda görmek istiyorum."

"Sen benim kardeşim değilsin," diye tersledi Anastasia. "Ben... sen... Eğer Carl burada olsaydı o–"

"Böyle konuşmaya devam etseydin üyeliğini iptal ettirirdi," diyerek onları dinlediğim köşeden çıktım. "Karşında artık bu imparatorluğun ortaklarından biri var, Anastasia. Carl sana ya da Melinda'ya hiç böyle bir yetki verdi mi?"

"Ortak mı? O sadece göstermelik bir evlilik yapıyor. Hisselere ortak olamaz–"

"Geçen hafta evlilik sözleşmesini feshettim. Sahip olduğum her şeyin yarısı artık Everly'nin."

"Ne dedin?" Everly'nin nefesi kesildi.

Aynı tepkiyi Anastasia da verdi ama onunkinde tehditkâr bir hava vardı.

"Everly artık benim kadar zengin. Sence HEAT ortaklarından biriyle böyle konuşmak akıllıca mı?"

Bir sonraki cümlesi boğazında düğümlendi. "Hayır... Ben... Sen... Ciddi olamazsın."

"Gayet ciddiyim. Er ya da geç Everly Belafonte, Everly Hardy olacak. Soyadımı taşıyacak. Ve her Hardy'nin gördüğü saygıyı onun da görmesini bekliyorum. Şimdi üyeliğini iptal etme kararını karıma bırakıyorum. Ben olsam şu noktada kesin iptal ederdim."

Bunun olmayacağını biliyordum. Everly'nin gönlü yüceydi. Ama yine de ona böyle bir seçenek sunuyordum.

O gece eve dönene kadar bu konuda benimle didişip durdu. Ama ben onu bütün gece sevişerek susturdum ve ertesi gün yeniden işe döndük.

Hayatımız yerine oturuyordu. Kalbim sonunda istediğim mutlu sona kavuşmuş gibiydi. Yeni yeni fark ediyordum ki Carl'ın istediği buydu. Bana cehennem azabı çektirmiş olsa da bu işe burnunu soktuğu için minnettardım.

Ben kendi kendime bunları düşünürken Leo içeriye daldı.

"Evie biraz önce işten çıktı."

"Ne?" Yanılıyor olmalıydı. "Nasıl?"

"Resepsiyonda bir adamla birlikteydi, adamın randevusu bile yoktu ama ona ders vereceğini söyledi. Adam buralardan değil, üyeliği falan da yok. Evie sorun yok dedi. Ama sonra adam onunla özel bir yerde konuşmak istediğini söyledi. Evie de gitti. Çıkarken bana bakıp çocukların yoga dersini sen üstlen diye mırıldandı."

Everly asla çocuklarla yapılan yogayı kaçırmazdı. "Benim *karım*, benim *Evie'm* mi söyledi bunu?"

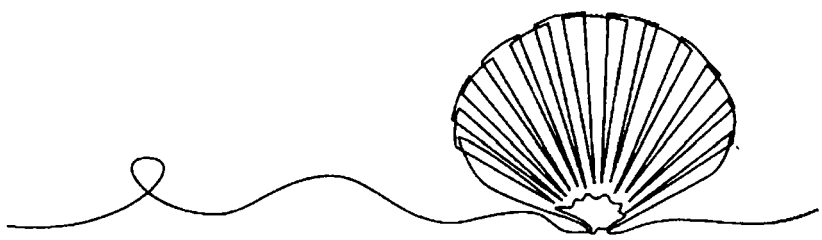
Kanım dondu. Çünkü eski sevgilisini gözden kaçırmıştım. Ailesinin şirketini batırdıktan sonra nerede olduğunu kontrol etmemiştim. Karımın tadını çıkarmakla fazlasıyla meşguldüm. Toplantıyı yarıda keserek konferans odasındaki masadan fırlayıp dışarı koştum.

Yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Ve bunun ne olduğunu gayet iyi biliyordum.

41

EVERLY

Andy, hapishanede geçen onca zamana rağmen tek bir gün bile yaşlanmış görünmüyordu.

HEAT Sağlık ve Spor Merkezi'ne öfkeyle dalıp beni görmek istemişti. Acı, öfke ve kin kadar güçlü, insanın kanını buz gibi dondurup kaçması engelleyen bir korku hissettim. Sonra öfkeyle korku çarpıştı ve dövüş ya da kaç dürtüsü devreye girdi.

O gün önce kanım dondu, sonra yanmaya başladı ve içimi öfke sardı. Hayatımı bir kere mahvetmesi yetmezmiş gibi kalkıp ta Wisconsin'den buralara kadar gelmişti. Sanki yeniden mahvetmeye hakkı varmış gibi. HEAT'in alarmları çalarak güvenliğe bir davetsiz misafir olduğunu haber verdi. Çalışır bir saat okutulmazsa güvenlik kapıya dayanacaktı ama saatimi panele hızla okutup kısa süreli alarmı susturdum.

Ne kadar hızlı davransam da antrenman yapan Noah'yla Po hemen fark etti. Leo da teke tek çalışmasını bırakıp kafasını kaldırdı. Üçü birden Andy'nin üstüme doğru gelişine odaklanarak sanki önceden çalışılmış bir düzende hizalandılar.

Beni korumaya, savunmaya ve çocukluğumdan beri özlemini çektiğim arkadaşlarım olmaya hazır adamlardan oluşan bir duvar. Kalbim deli gibi çarparken bile sadakatlerini ifadelerinden apaçık görebiliyordum.

Andy cazibesini kullanmayı bilen bir adamdı, arkadaşlarıma gülümseyerek baktı. Onlar için Andy bir yabancıydı; yüzü basında hiç yer almamıştı, ailesi bunu özellikle engellemişti. Dışarıdan bakıldığında eski bir dost bile sanabilirdiniz. Ellerini kaldırarak, "Evie'yle konuşmaya geldim," dedi. Etrafa bakındı. "Evie, bir dakikan var mı?"

Ona bakıp yanağımın içini ısırdım, sonra başımı salladım. "Sorun yok," dedim çocuklara çünkü birdenbire onunla yalnız kalmak istedim. Artık korku yoktu. Onun gelişine hazırlanmış, ona mesaj atarak buraya çağırmıştım. Olay çıkarmayacaktım ama geri adım da atmayacaktım.

Omuz silkti, gülerek danışma bankosuna yaklaştı. "Seni özledim."

Çocuklar uzaklaşırken, "Demek geldin?" diye mırıldandım.

"Geldim." Gözlerini kıstı. "Bire bir ders için ben de randevu alsam mı?"

"Sırtüstü yeri boylamak istemiyorsan bence deneme."

"Seni son gördüğümden daha ateşlisin." Pis pis güldü. "O hâlde daha sakin bir yere gidelim. Konuşmak istiyorum. Cevabını bilmem gereken birkaç sorum var," dedi.

"Şoförden beni eve bırakmasını isteyebilirim. O kadar." Omuz silktim. Onunla gitmeyecek kadar akıllıydım ama başka kimseyi de olaya dâhil etmek istemiyordum.

Parmaklarını çıtlattı. "Peki."

Leo'ya dönüp yoga dersime girmesini söyledim. Bu, pek benlik bir davranış değildi. O da fark etmiş olacak ki kaşlarını çattı. Yine de Andy'yi dışarı çıkarmam gerekiyordu, içeride olursa kesin kayda alınırdı.

Şoförüm her zamanki gibi dışarıda bekliyordu, ikimizi görünce kaşını kaldırdı. "Bayan Belafonte... ve beyefendi?"

"Tanıman gerekmeyen biri," diye fısıldadım arabaya binerken.

Andy kıs kıs gülerek yanıma oturdu. Bedeninin sıcaklığı bile midemi bulandırmaya yetmişti. "Demek onun soyadını almadın, ha?"

"Belki bir gün," dedim ona.

Duvarlarla çevrili siteye giderken döndüğümüz virajlar Andy'nin homurdanmasına neden oldu. "Ben yokken kendine gayet iyi bakmışsın."

"Yokken mi? Sen buna öyle mi diyorsun?"

"Başka bir şey diyemem, Evie," dedi sesi birden değişerek. O sesi bilirdim. Eskiden o sesten korkardım. Ama demir kapı açılıp garaj yoluna girdiğimizde içime tuhaf bir sakinlik çöktü. Şoförümüz konuk evinin yanındaki buldozerin etrafından dolanıp ön kapının önünde durdu. Andy bana bakıp, "Beni çok kötü bir durumda bıraktın," dedi.

Şoför lafa girerek, "Hanımefendi, ihtiyacınız olursa hemen burada bekleyeceğim," dedi.

"Gerek yok." Arabadan inip Andy'ye peşimden gelmesini söyledim. "On dakikan var. Soracaklarını sor yoksa seni kovarım ya da kocam gelinceye kadar beklersin. Sanırım yoldadır."

"Kocan mı?" diye tersledi kapıyı açıp onu içeri soktuğumda. Fuayeye girdi, büyük avizeye ve ardından merdivene küçümseyen bir bakış atıp sırıttı. "Ben yokken yeni sevgilini göze sokman hoşuma gider mi sanıyordun, ha?"

"Sevgilim değil, kocam."

Yine parmaklarını çıtlattı. Bir şeye vurmak istediğinde hep böyle yapardı. "Sinirlerimi bozuyorsun. Sanki birlikte olmamız gerekmiyormuş gibi davranma. Bu saçma oyunla işim bitti. Ve sen, beni uyduruk bir şaka yüzünden hapse attırmanın bedelini ödeyeceksin."

"Şaka mı? Andy, sen kafayı yemişsin. Bana saldırdın." Başımı yana eğdim.

"Ben sevgilime istediğini verdim!" diye bağırdı. "O gece sevişmek istediğini belli edecek şekilde giyinmiştin, ben de seninle seviştim. Seni okşadığımda hoşuna gitmişti."

"Partiye iç çamaşırıyla gelsem bile bu sana öyle bir şey yapma hak vermezdi. Hem sana dur dedim. Mantıklı davran diye yalvardım. Ama sen devam ettin. Ben de kelepçeyi çıkarana kadar yaptığın şeye katlandım." Onu olayı anlamaya zorladım. "Kaç kadına zarar verdiğinin farkında mısın?"

"Hepiniz birer sürtüksünüz!" diye bağırarak üzerime atıldı. Ama hesaba katmadığı bir şey vardı; bilerek tırabzanın önünde durmuş, bir adım geri çekilerek kafasını oraya vurmasını sağlamıştım. Çarpıp sendeledi, ardından yeniden bana saldırdı. Bu kez hızını kendi lehime kullandım ve var gücüyle tekrar tırabzana çarptı. "Lanet olası orospu!"

Öfkeyle tekrar üstüme atıldı ama tam o anda ön kapı açıldı ve Declan içeri daldı. Gözlerinde öyle bir hiddet vardı ki eski sevgilimi yere sererken bedeni her zamankinden daha iri, daha vahşi görünüyordu.

Andy çırpınıp mücadele etmeye çalıştı ama Declan çok güçlüydü, kontrollüydü ve o kadar üstündü ki Andy yumruğunu bile kaldıramadı. Kocam, yumruk üstüne yumruk indirerek Andy'yi kendinden geçirdi.

Sonunda kolunu tutup sessizce, "Declan, bayıldı," dedim.

Declan'ın gözleri öfkeyle yanıyordu. Bana baktı, sonra ayağa kalkıp dirseğimden tutarak beni kendine çekti.

Ama bedenim tetikteydi, geçmişte yaşadıklarım yüzünden her dokunuşu bir tehdit gibi algılıyordum. Refleksle geri çekildim.

O an fark etti. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi elini gevşetip sonra yeniden sıktı. Yüzündeki öfke belirgindi. "Seni benden korkar hâle getirmiş."

"Hayır, Declan." Bilincini yitirmiş hâlde yerde yatan adama baktım. "Bu sadece bir refleks. Şu an herhangi bir erkeğin bana dokunmasına vereceğim doğal bir tepki."

Öfkesini dağıtmaya çalışır gibi derin bir nefes verdi, sonra tutmakta olduğu kolumu başparmağıyla yavaşça okşadı. Yavaş, kışkırtıcı ve neredeyse özlem doluydu. "Hayatın boyunca bir daha asla böyle tepki vermek zorunda kalmayacaksın, Everly."

Sonra Andy'nin boğazından yakaladı, evin arkasına doğru sürüklemeye başladı.

"Bekle. Onu nereye götürüyorsun?"

"Arka bahçemde geberteceğim onu," diye haykırdı, sanki bu gayet açıkmış gibi.

Onu durdurmak ya da en azından daha makul bir yol bulmasını önermek için ağzımı açtım ama tek kelime bile çıkmadı. Declan birkaç saniye daha bana baktıktan sonra, "Üst kata çık. Uyu," dedi. Ardından duraksadı. "Ya da istersen burada kal."

Arka kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Kafamda milyonlarca düşünce dolaştı ama tek bir şeye odaklandım; karnımdaki bebeğe. Zamanımıza değmeyecek bir adam yüzünden kocamın hapse girmesine, bu yükü ömür boyu sırtlanmasına izin veremezdim.

Dışarı çıktığımda kocamı, yerde inleyen eski sevgilimin başında dururken buldum. Declan'ın arka bahçesine kuşlardan ve güneşten başka hiçbir şey giremezdi. O sırada kırmızı bir kardinal kuşu süzülüp geçti ve ben deniz kıyısındaki martılar yerine memleketimde hep gördüğüm bu kuşu burada görünce tuhaf bir huzur hissettim.

Nasıl oluyordu da sahne bu kadar huzurlu görünüyordu? Neden korkmuyordum? Nasıl oluyordu da planlamadığım bir günün böyle kusursuzca sonuçlanacağını biliyordum? Çünkü Declan –içgüdüleriyle hareket eden, sevdiğim ve hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi bildiğim adam– içime işlemişti.

"Declan," diye fısıldadım. "Onu öldüremezsin."

Parmaklarını çıtlatıp Andy'ye öfkeyle bakarak, "Ah, tabii ki de öldürebilirim, Everly," dedi.

"Buna değmez," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bir bebeğimiz olacak. Birlikte bir hayat kuracağız. Böyle başlayamayız."

"Neden olmasın?" dedi neredeyse sızlanır gibi ama bakışlarımı yakaladı. Karar vermekte zorlandığını fark ettim. Declan hiçbir zaman tereddüt etmezdi.

Ama şimdi, benimle birlikteyken ediyordu...

Artık bir takımdık.

Artık gerçekten evliydik.

"Bu karı bana zarar veremez, dostum. Görmüyor musun?" Andy güldü, sonra çimenlerin üstünde kaburgaları kırılmış gibi inledi. Acınası bir insandı ama hâlâ tüm gücün kendi elinde olduğunu sanıyordu.

Onunla birlikte ben de gülümsedim. Bu kez duyguyu sonuna kadar hissettim.

Onunla birlikte kahkaha attım. Güldüm, güldüm, gözlerimden yaşlar akana kadar güldüm. O iyice kendine geldiğinde bile hâlâ gülüyordum.

"Ne? Şimdi de psikopata mı bağladın?" diye alay etti.

Kahkaham bir anda dindi. "Psikopat mı? Hayır, Andy. Hiç değil. Gülüyorum çünkü kontrolün sende olduğunu sanıyorsun. Tıpkı beni bağlayıp en yakın arkadaşıma saldırmanı izlemeye zorladığın o gece olduğu gibi."

"Tonya ona yaptığım şeyden hoşlanmıştı," dedi inleyerek ve kan sızan dudağını sildi. "Daha önce beni öpmüştü."

"Yıllar önce kiminle ne yaptığın umurumda değil, Andy. O gece ikimiz de bunu istemedik. Sen tüm gücü elinde tuttuğunu sanırken ben korkuyla titresem bile hâlâ kurtulacak gücüm vardı." Ayağa kalkıp yanına yürüdüm. Sudan çıkmış balık gibi debeleniyordu. "O gece seni hayatını bağışlamam için yalvartmıştım."

"Kes sesini. Siktiğimin işini bitiremedin ama. Komodinin üzerindeki silahı aldın ama tetiği çekemedin çünkü beni

seviyordun. Hâlâ seviyorsun. Şu an seni dizlerinin üzerine çökertmeliydim–"

Declan'ın bu sözleri tamamlamasına izin vermeyeceğini biliyordum. Sevdiğim adam, Andy'yi boğazından yakalayıp sıktı ve hırıldayarak, "Sözlerine dikkat et. O bunu hak ettiği için şu an seninle konuşuyor ama seni öldüresiye dövebilirim. Hiç umurumda olmaz."

"Dur," dedim sessizce. Declan geri çekildi, bana istediğim alanı bıraktı. Karşımda, bir daha asla yanında olmayı hayal etmediğim adam vardı. "Biliyor musun, kendime hep geçmişi geride bırakabileceğimi söyledim. Declan'a bile geçmişi geçmişte bırakmasını söylerim ama ben yanımda taşıyorum. Acıyı da pişmanlığı da senin yüzünden kaybettiğim arkadaşımın anısını da... hepsini. Her gün senin yüzünden böyle yaşıyorum. O saldırıyı her saniye içimde taşıyorum. Aynı hatayı bir daha yapmamak için her hareketimi planlamaya çalışıyorum. Bunu ben yapıyorum, sen değil. Hayatta kalan kişi. Saldıran değil."

"Hoşuna gitmişti," diye karşılık vermeye kalktı.

Bu yalana güldüm, gözüm Declan'a kaydı; devam etmem için başıyla onayladı. "Belki evde eğitim aldım, sessizdim, babamdan ve ailesinden göremediğim için sevgiyi başka yerde arıyordum. Ama aptal değildim, Andy. Bana zarar verdin. Beni mahvettin. Asla eskisi gibi olmayacağım." Titrek bir nefes alıp Declan'ın gözlerine baktım. "Eskisi gibi olmayacağım ama daha güçlü olacağım. Geçmişimi yanımda taşıyacağım ve onunla birlikte daha iyi bir gelecek kuracağım. Daha güçlü, daha akıllı ve beni hak eden bir adamın sevgisiyle dolu bir gelecek."

"E, ben de seni seviyorum. Hem sen de beni seviyorsun, biliyorum," dedi Andy. Sözleri midemi bulandırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yere yığıldı ve hırıltıyla, "Sanırım göğsüme bir şey oluyor," dedi.

Declan güldü. "Göğsüne ne olduğu kimsenin sikinde değil. Yaşattıkların için karımdan özür dile."

Andy o an hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlamıştı. Ağlamaya, sızlanmaya, yalvarmaya ve durmadan benden özür dilemeye başladı.

Declan onu affetmeyecekti. Yanıma gelip kulağıma eğilerek, "Hayatını sen mi almak istersin yoksa ben mi alayım?" dedi.

"Onu öldüremeyiz, Declan," dedim derin bir nefes alarak. "Zaten büyük ihtimalle bizi dava edecek. Sen bu ülkenin gözbebeğiyken elimizi kana bulayamayız."

Declan gülümsedi. "Benim ellerim kirlenmeyi sever, güzelim." Sonra yanağıma bir öpücük kondurup, "Hadi sen içeri gir," dedi.

Kocama gülümseyip sonra hızlıca öptüm. "Öldürmek yok. Sadece buradan defedelim yeter."

"Ben halledeceğim," diye fısıldadı. "Sadece beni onunla bir dakika yalnız bırak, olur mu?"

"Geri dönüşü olmayan bir şey yapmayacağına söz verirsen," diye kaşımı kaldırdım.

"Merak etme."

İçeri dönerken kocamın Andy'ye, "Artık seni kimse hatırlamayacak," dediğini duydum. "Bundan sonra sen yoksun. Ailenin işleri batıyor. Medya seni tecavüzcü olarak damgalayacak ve bu da sonun olacak. Bir kadının değeri her zaman seninkinden üstündür ama senin gibi herifler hep bunun aksini düşünüyor."

Arkamı dönüp bakmadım. Salona gidip sessizce oturdum ve bileklik yapmaya koyuldum.

Bir süre sonra Declan içeri girdi, telefonda konuşuyordu ve hoparlör açıktı.

"Cade, senden bir iyilik isteyeceğim."

"Normalde hayır derdim ama spor salonuna kimin geldiğini gördüm, belli ki önemli bir şey."

"Onun salona girdiğini gördün ve bana haber vermedin, öyle mi?" diye öfkeyle çıkıştı.

Ninova

"Aramadan önce konumuna göz attım. Sen zaten oraya gidiyordun, işin kontrol altında olduğunu anladım."

"Her neyse. O şimdi burada."

"Sakın öldü deme, bugün bir de bununla uğraşamam," dedi Cade, sanki benim ya da başka birinin hayatı umurunda değilmiş gibi umursamaz bir sesle.

"Baygın ama hâlâ nefes alıyor. Bahçemde, kan revan içinde yatıyor." Declan'ın yanına gidip kolumu beline doladığımda hırıltılı bir ses duydum.

Sonra Cade Izzy'ye bir şeyler mırıldandı. "Abin kafayı yemiş, tıpkı seneler önce senin yediğin gibi. Şimdi de gidip bu berbat işi temizlemek bana kaldı." Başka bir şey demeden telefonu kapadı.

"Endişelenmeli miyim? Sonuçta suç işledik," dedim ama pişmanlık ya da mide bulantısı gibi bir şey hissetmiyordum.

"Bırak ben endişeleneyim," dedi sevdiğim adam, "sen değil. Sen karnındaki bebeğimiz için endişelen, o kadar."

"Bahçede kan var," diye fısıldadım, Declan'ın iki kardeşi ön kapıdan içeri daldığında. O an onların da suç ortağı sayılabileceğini fark edince gözlerim büyüdü. "Durun! Sakın içeri girmeyin–"

"Biliyorlar, Damla." Declan başını sallayıp bana yumuşak bir edayla gülümsedi ve sonra kardeşlerine baktı. "Dışarıda."

"İyi misin?" Dom yanıma gelip bana sarıldı.

"İyiyim. Ben... Şey, sanırım hepimiz adam yaralamadan hapse gireceğiz," dedim pat diye.

Dom iç çekip burnunun köprüsünü sıktı. "Normalde kardeşim böyle düşünmeden hareket ettiğinde bunun bedelini ödemeli derim ama bu durumda onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. O herif yüzünden bize hiçbir şey olmaz."

"Cade halleder." Declan omuz silkerek beni Dom'un kollarından çıkardı. "Patates kızartması ve dondurma yemeye gidelim mi?"

"Ciddi misin?" Hardy kardeşlerin bana gülümsemesine baktım ve nihayet bir ailenin parçası olduğumu hissettim. Daha önce hiç böyle sevilmemiş, sarılıp sarmalanmamıştım. "İkisi birden mi?" dedim.

"Mükemmel bir yer biliyorum." Beni alt kattaki banyoya götürdü, beraber hazırlanıp çıktık. Eve girip çıkan adamlar hakkında konuşmadık bile. Çünkü ona baktığımda bana sadece, "Karım hiçbir şey için kaygılanmamalı, Damla. O işi ben yaparım," dedi.

Beni şehirdeki bir lokantaya götürmedi. Arabayı özel bir havaalanına sürdü. Orada bir özel jet hazır bekliyordu. "Nereye gidiyoruz?" dedim.

"Uzun zamandır seni götürmek istediğim bir yere."

Sanırım şehirden uzaklaşmak, yüklerimden biraz olsun kurtulmak ve bir de hamilelik uçağa biner binmez uyuyakalmama neden oldu. Yolculuk boyunca bir dalıp bir uyandım, Declan'ın işle ilgili telefon konuşmalarını yarım yamalak duydum.

İndiğimizde beni kucağına alıp bir SUV'ye yerleştirdi, kemerimi bile kendi bağladı. Yola çıkınca nerede olduğumu fark ettim. "Declan, burası... benim kasabam."

"Evet... senin memleketin," dedi alçak sesle. Sonra parmaklarını benimkilere kenetledi. Bahsettiğim lokantaya vardığımızda yumuşak bir gülümsemeyle, "Ve işte senin lokantan, güzelim," dedi.

"Benim lokantam mı?"

"HEAT bir saat önce satın aldı. Patates kızartması ve dondurma yemen gerekiyordu."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, ağzım açık kaldı. Tekrar camdan baktım. İçeride annemle Tonya gülümseyerek *Hadi yeniden evlenelim* yazılı bir pankart tutuyorlardı.

Gözlerim doldu. Declan'a döndüm. "Declan..."

"Sen dondurma ve patates kızartması istememiş miydin?" dedi kaşlarını çatıp elimi sıkarak.

"Evet..." diye fısıldadım.

"Güzel. Çünkü karım ne isterse onu alır."

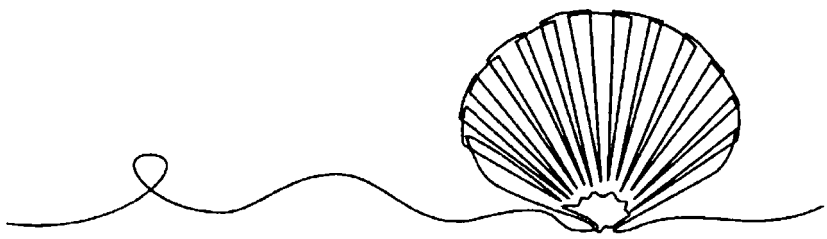
"Hayır, evlenme teklifine evet diyorum. Yeniden, yeniden, sonsuza dek."

"Ben sana teklif etmedim, Damla. Etmeyeceğim de," dedi. Parmağıma başka bir pırlanta yüzük taktı. Daha önce gördüğüm bütün tektaşlardan büyüktü.

"Çünkü sen zaten benimsin. Sadece düğünle bunu tüm dünyaya ilan etmemiz gerekiyor."

SON SÖZ

EVERLY

"Yiyecek bir şey getirmeli miydim?" diye sordum etrafa göz gezdirirken. Garsonlar girip çıkıyordu, Clara uzun masalardan birine daha fazla çikolata koydu, sonra da salamdan yapılmış güllerle dolu bir şarküteri tabağını yeniden düzenledi.

"Ne için?" Bana bakıp kızıl saçlarını omzunun üstüne savurdu. "Burada tuzlu atıştırmalıklar var işte. Aman Tanrım, sen şu an salam, sucuk falan yiyemiyor musun?" Gözleri karnıma kaydı.

"Önemli değil, diğer şeyleri yerim." Başımı sallayıp güldüm. "Hem zaten bir sürü şey getirmişsin, üstüne personel de tonla şey hazırlamış. Çocuklar ve aileleri çok sevinecek."

Lüks locanın camından dışarı baktığımda tüm stadyum görünüyordu. Eyaletin en az bütçe alan okullarından gelen çocuklar için hazırlanmış 125 klimalı süitin hepsinde ikram masaları kurmuştuk. Declan'ın düzenlediği ilk HEAT Yardım Maçı sayesinde daha önce hiç maça gitme şansı olmamış bu çocuklara kapılar açılmıştı.

Declan, bana yazdığı mektupla ilgili ilk defa birkaç ay önce röportaj vermişti. O röportajda muhabirin Declan'a gerçekten benimle bir dans için bir milyon dolar ödeyip ödemediğini sorduğunu hatırlıyordum. Declan, "Onun için her şeyi yaparım," diye cevap vermişti.

"Peki. Bu da bizi en zor sorulardan birine getiriyor. Everly'nin saldırganını tekrar hapse göndermelerine yardımcı oldun mu? Andy–"

"Andrew Baldeck'i hiçbir yere göndermeme gerek kalmadı. O bir tecavüzcüydü ve kendi kendini oraya soktu." Declan bu sözleri özellikle yüksek sesle söylemişti ki kameraman kayda alsın.

"Biliyorum ama son aylarda birçok kadın daha ortaya çıkıp–"

Declan'ın sesi buz kesmişti. "Bir mağdur, hikâyesini istediği zaman anlatabilmeli. İçinden geliyorsa paylaşabilmeli, değil mi?"

"Tabii ki." Muhabir daha fazla üstelememişti ama ben gerçeği biliyordum. Hardy kardeşler ve Armanelli ailesi gerekeni yapmıştı. Dünya artık Andy tehlikesinden sonsuza kadar kurtulmuştu. Hatta Cade bana, hapiste onunla ilgilenmesini isteyip istemediğimi bile sormuştu. Declan da kabul etmemi istemişti. Düşünüp taşınmıştım, artılarını eksilerini tartmıştım. Aslında Andy hak ediyordu da.

Ama ben adalet sistemine bir şans daha vermeyi seçmiştim. Muhabir, Declan'ın Andy konusunda fazla bir şey söylemeyeceğini anlayınca konuyu hızla değiştirmişti. "Yani, karım için her şeyi yaparım diyorsun. Bu, hayranlarının en çok istediği şeyi de yapacağın anlamına mı geliyor? Wes Bauer'le bir maça daha çıkar mısın?" Kaşını kaldırıp gülümsedi. "Duyduğuma göre bir dönem Everly'den hoşlanıyormuş. Aranızdaki rekabeti bitirmeniz güzel olurdu."

"Buna gerek yok." Declan konuyu hemen kapamaya çalışmıştı.

"Everly senin spor merkezinde çocuklara özsavunma ve yoga öğretiyor, değil mi? Bence bu onlar için de harika bir yardım etkinliği olur, ne dersin?" Muhabir onu sıkıştırmış, sonra da "Şaka yapıyorum," diyerek geçiştirmişti. "Ama dürüst olayım, ikinizi son bir kez karşı karşıya görmek harika olurdu."

Gözlerinde o ifadeyi, tereddüt etmediğini ve o anda kararını verdiğini gösteren bakışı görmüştüm. "O ve çocuklar için

yaparım. Gücümün hâlâ yerinde olduğunu görmeleri lazım, Everly ringde beni yere sermiş olsa bile."

"Gerçekten mi? Onunla dövüştün mü?"

"İlk tanıştığımızda neredeyse beni nakavt edecekti. O gün gururumu çaldı." Gülümsemişti. "Sonra birkaç ay içinde kalbimi de çaldı."

Sanırım kadın muhabir, o anda ona yarı yarıya âşık olmuştu. Bütün dünya, emekli ya da değil MVP'lerle yapılacak bir yardım maçı fikrine âdeta bayılmıştı.

Wes de karşı takıma katılmayı kabul etmişti. Kocam o detaydan her bahsedildiğinde gülümsediği için onların karşı karşıya oynayacak olması beni biraz geriyordu.

"Umarım herkes yemekleri beğenir." Clara masaya baktı, sonra çizgi film karakteri şeklindeki bir kurabiyeyi eline alıp inceledi. "Galiba biraz fazla yapmışım. Stres altındayken mutfaktan çıkamıyorum."

"Ne stresi?" Ona deri koltuklardan birine oturmayı işaret ettim çünkü bu aralar sürekli yorgundum.

İç çekerek yanıma oturdu. "Sence benim kafe ya da restoran fikrim Pacific Oceanside Resort'a yakışıyor mu? Ya berbat ediyorsam? Planları yaptık, şimdi de tasarımı denetlemem lazım ve ben..."

"Ne? Berbat mı ediyorsun?" diyerek neredeyse çığlık attım. Bana daha önce kaygılarından hiç söz etmemiş olmasına gerçekten şaşırmıştım çünkü son aylarda onunla çok yakınlaşmıştık. Melinda ve Anastasia için aynı şeyi söyleyemezdim. Onları maça davet bile etmemiştik.

Duysalar çok kızarlardı ama hamileyken daha fazla stres yaşamamak en iyisiydi. Artık sadece kendim için değil, çocuğum için akıl sağlığımı korumam gerekiyordu. Declan bu hızlı kararım için benimle gurur duymuştu. Ben de gurur duyuyordum.

Ekrana çıktığında Declan'ın o alametifarikası olan mavi formayı giydiğini gördüm, üzerinde artık HEAT amblemi vardı. Arkasında Hardy yazan benim formamla aynıydı.

Clara televizyonu işaret edip konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bakalım ne diyorlar."

Elimle geçiştirdim. Futboldan hiç hoşlanmamıştım ama kocamın bu hâliyle ne kadar göz kamaştırıcı göründüğünün farkındaydım. Çok fazla bakarsam gözümü hiç alamayabilirdim. Omuzluklarla olduğunda iki katı büyüklüğe ulaşıyor, âdeta herkesi ezip geçecek bir canavara dönüşüyordu. Belki de spora azıcık ilgi göstermemin tek sebebi buydu. "Tasarladığın şeyleri batıracağını sana kim söyledi, Clara?"

"Lanet olası Dom Hardy." Dişlerini sıkarak omuz silkti. "Pastane için bulduğum fikirlerden nefret ediyor. Belki artık orayı kafe ya da restorana çevirmem lazım. Bilmiyorum."

"Saçmalama, o adam senin fikirlerinden nefret etmiyor. Ne yaparsan yap sevecektir. Diyelim ki sevmedi, hamur işlerinle onu kandırırsın. Kim tatlılarına hayır diyebilir ki?" Masadaki mavi makaronlardan birini alıp abartılı bir inlemeyle ısırdım. "Bunlarla onu ikna et. Harikalar."

İç çekip başını iki yana salladı. "Bence o tatlı bile yemiyor, Evie."

Ona itiraz edecekken Dom içeri girdi, yüzünde kardeşininkine benzer bir gülümseme vardı. "Evie, küçük kardeşim sahaya inmeni istiyor. Ona uğur getirecekmişsin."

"Ne?" Ekrana baktım, Declan'ın bizim locaya el salladığını gördüm. "Hayır." Kameraların bizi çektiği bir yerde olmak istemediğimi biliyordu.

"Eğer bu işi yardım için yapıyorsa senin de yanında olman lazımmış. Evlilik falan işte."

"Hamileyim, zar zor hareket ediyorum," diye mızmızlandım ama Clara çoktan yerinde dans etmeye başlamıştı ve elimden tutup beni ayağa kaldırmaya hazırdı.

"Çok tatlı olacak. Siz ikiniz *kiss cam* olayına katılsanıza." Koyu kızıl saçlarını savurup çığlık attı. "Declan karnını öpsün. Hayranlar delirir. Küçük Hardy için şimdiden çıldırıyorlar."

Onun Dom'a bakmadığını fark ettim. Selam bile vermemişti, yokmuş gibi davranıyordu.

"Öyle bir şey yapmam." Burnumu kırıştırdım ama elim karnıma gitti, onun bebeğe dair bulaşıcı sevincini görmezden gelemedim. "Bu çocuk şımarıklığın kitabını yazacak."

"Kesinlikle." Dom'un bakışları yiyeceklerin olduğu masanın üzerinde gezindi. "Bugün bir şey yedin mi? Şu şarküterilere sakın dokunma. Neden böyle bir şey var burada? Senin yiyemediğini bilmiyorlar mı–"

"Onlar diğerleri için," diyerek sözünü kestim, gözlerim Clara'ya kaydı. Clara gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu, sonra da kaybolmak ister gibi loca penceresine yöneldi. "Makaronları denedin mi? Harikalar."

Dom'un bakışlarının Clara'ya kaydığını gördüm. Sonra alçak ama net bir sesle, "Tatlıyla işim olmaz. Ben gerçek bir yemek tercih ederim, Evie," dedi.

Clara'nın başını hızla çevirip ona nasıl dik dik baktığını gördüm. Göz göze geldiler ve odadaki hava bir anda elektriklendi. Sanki aralarında çözülmesi gereken bir gerilim vardı. "Neyse," dedim. "Burada bir sürü harika yiyecek var. Ben kocamı yatıştırmaya gideyim, siz de keyfinize bakın."

Onların bir şey söylemesini beklemeden doğruca sahaya indim.

Ne yazık ki elli yard çizgisinde güvenlikten sonra beni karşılayan Wes oldu. "Evie, sana verdiğim formayı giyemedin mi?" diye sırıttı. Amacı Declan'ı sinirlendirmekti ve nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. "Nerede o forma?"

"Senin formayı verdiğin gün Evie'yi onun içinde becerdim ve şimdi o forma hak ettiği yerde, yani çöpte," diye homur-

dandı Declan, Wes'i itip tribünlere yaklaşarak beni kendine çekti. "İstersen bugün sahada onu senin için gebertebilirim?"

"Benim için değil." Karşısında eriyip yok olmamaya çalışırken etrafımızdaki dünya silinip gitti. Saç uçları terden kıvrılmıştı, yüzü çoktan çamur lekeleriyle kaplanmıştı; sahada yuvarlanmış gibi görünüyordu. Ama hâlâ okyanus ve bana ait o kokuyu üzerinde taşıyordu. "Sırf egonuzu tatmin etmek için üç saat boyunca birbirinizi parçalayacaksınız."

"Ben bunu çocuklar için yapıyorum!" Başını locaya doğru çevirdi, onlarla dolu olduğunu biliyordum.

"Tabii tabii," diye mırıldandım.

"Ayrıca *kendi* çocuğum, babasının annesine saygısızlık eden herkesi hâlâ alt edebileceğini bilsin diye yapıyorum."

"Wes buna değmez," dedim Declan'ın arkasına bakarken. Wes uzaklaşmıştı ama etrafımızda kameralar belirmeye başlamıştı. Güvenlik de kimse bize dokunamasın diye iyice yaklaşmıştı.

"Wes değil ama sen değersin." Elini yumuşakça karnımın üzerine koydu. Sanki maç için tüm dünyayı bekletmiyormuş gibi yavaş yavaş okşadı. "Bizim bebeğimiz değer."

Doğuma sadece birkaç ay kalmıştı. Declan için her şey değerliydi. En iyi beşiği, en iyi araba koltuğunu, en iyi spor ayakkabıları almıştı. Elektrik prizlerini, havuz çevresindeki çitleri güvenli hâle getirmek için ekip çağırmıştı. Sonra panikleyip bana taşınmak isteyip istemediğimi sormuştu, artık burada yaşadığımızı ama istersem memleketime dönebileceğimizi söylemişti.

Yine de HEAT Sağlık ve Spor Merkezi'nde hâlâ benimle kapışmaya cesaret eden biri çıkarsa ringe çıkma iznim vardı. *Spoiler*: Kimse çıkmadı çünkü Declan resmen her yere peşimden geliyordu.

Birine ihtiyacım olduğunda Declan oradaydı.

Squat yapmam gerektiğinde arkamda alçak bir sesle, "Aferin, kızım. Mükemmelsin, güzelim. Benim için bir tane daha,"

diyordu. Bu sözler ofiste gerçek bir sevişmeye dönüşen bir ön sevişme gibiydi.

Sparring partnerine ihtiyacım olduğunda ringe çıkıyor, kahkahalarla, "Sen çocuğumuzu taşırken sana asla saldırmam. Beni yere serebilirsin ama ben sana dokunmam," diyordu. Ve ben de onu yere seriyordum.

Declan Hardy sadece mükemmel bir koca değil, aynı zamanda mükemmel bir aile adamıydı ve mükemmel bir baba olacaktı.

Aşırıya kaçtığı zamanlarda bile.

"Herkes bize bakıyor, Declan," diye fısıldadım gözleri dudaklarıma kilitlendiğinde.

"Amaç o zaten. Dünya neden burada olduğumu hatırlamalı." Kameralara dönüp, "Karım için yaptığım şeye inanabiliyor musunuz? Emekliliğe bayağı alışmıştım ama karım beni sahada görmek istiyor. Ben de çocuklara futbolun nasıl oynanacağını göstermek için buradayım," dedi.

Etrafındaki bütün muhabirler ve fotoğrafçılar gülüp tezahürat yaptı. Hepimiz biliyorduk ki bu maç çocukların okullarına milyonlar kazandıracaktı, yani olay sadece futbol değildi. Onlar da bu şovu seviyorlardı. Sonra bizi öpüşmeye zorlayıp Declan'ın sahada Wes'i rezil edip etmeyeceğini sordular. "Hücum yerine savunmada oynamanın nedeni bu mu? Bunu sadece üniversitedeyken yapmıştın," diye bağırdı biri.

Declan gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle beni öperek nefesimi kesti, sonra da "Bana uğur öpücüğünü verdiğine göre hadi artık yukarı çık," dedi.

Locamıza geri döndüğümde maç başlamıştı ve adamların birbirine çarpma seslerini duyunca ürperdim.

Declan daha ilk birkaç oyunda Wes'i yere sermeyi başarmıştı.

Bir *tackle* yaptı. Beni işaret edip dudaklarını oynatarak, "Aşkım için," dedi.

Bir *tackle* daha yapıp elini kaldırarak hâlâ bileğinde taşıdığı siyah ipliği gösterdi ve dudaklarını oynatarak, "Karım için," dedi.

Sonra bir tane daha yapıp, "Oğlum için," dedi. Ardından, "Ailem için," dedi. Hatta tüm hayranları için bile yaptı. "HEAT için."

Ve dünya mesajı aldı.

Evliliğimiz başta zorunlu olabilirdi ama o gün sahada bütün dünyaya sevdiği şeye ya da kişiye saygısızlık eden herkese cehennemi yaşatacağını kanıtladı.

Sahada olmayı seviyordu. Ailesini seviyordu. İmparatorluğunu seviyordu. Dahası beni seviyordu.

Muhtemelen benim onu sevdiğim kadar çok.

BİTTİ BEE!
(anlayan anladı!)